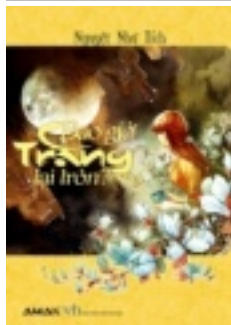

Bao Giờ Trăng Lại Tròn

Contents

Bao Giờ Trăng Lại Tròn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	84
4. Chương 4	106
5. Chương 5	121

Bao Giờ Trăng Lại Tròn

Giới thiệu

“Kí ức như một mảnh rêu phong, ta bám vào là trượt ngã, sao vẫn hoài không buông?” Có phải kí ức

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-gio-trang-lai-tron>

1. Chương 1

Lời Dẫn

Ngày cuối tháng Tám năm 2004, Thượng Hải, sân bay quốc tế Phố Đông.

Mấy thanh niên đứng quanh cửa lên máy bay. Bị quây chính giữa đám ấy là một chàng trai thanh mảnh cao ráo. Đôi mày chàng trai chau lại, tay bỏ trong túi quần, ánh mắt lạnh lùng lướt qua từng gương mặt bạn bè đi tiễn. Cái uy nghi không giận dữ mà vẫn lộ rõ ràng, thể hiện tâm lý căng thẳng đáng kể.

- Nhất định là tôi phải ra đi thì cô ấy mới trở về Thượng Hải phải không? – Cái nhìn của chàng trai cuối cùng đậu lại trên khuôn mặt người bạn cao nhất đứng trước mặt, ánh mắt lóe lên cơ hồ khiến người đối diện đông cứng. – Tiêu Vũ Trạch, tốt nhất cậu đừng có lừa tôi, nếu không tôi sẽ cho cậu biết tay!

- Về lý thuyết là như vậy. – Chàng trai cao ngồng tên là Tiêu Vũ Trạch cười mủm mủm, vỗ vỗ vai người đối diện. – Cậu đã chọn cách tốt nhất rồi, tin tôi đi, Tử Thần, cậu luôn là người thông minh mà.

- Lãnh Tử Thần, anh yên tâm, bọn em sẽ chăm sóc chu đáo cho cô ấy. – Cô gái có gương mặt tròn, vóc người đậm đứng bên tiếp lời. – Tô Hoan Hoan tôi xin thề, sẽ không để bất cứ người đàn ông xấu xa nào đến gần Lâm Ấu Hỷ cho đến khi anh quay lại, được chưa?

Lãnh Tử Thần nhún vai hừ một tiếng, đón lấy vali trong tay Tiêu Vũ Trạch, quay mình bước lên hành lang dẫn vào máy bay.

Để người khác chăm sóc cô ấy, anh yên tâm sao được, ngoài chính bản thân, anh chẳng tin ai cả. Nhưng hiện tại, cô ấy dùng cái chết làm điều kiện, tránh mặt thật xa, không để cho anh tìm được. Cô ấy nói, nếu anh không trở về Mỹ thì cô ấy mãi mãi không quay về Thượng Hải.

Anh đã kiên trì rồi, cố gắng cũng rồi, đều vô hiệu. Trái tim cô gái Lâm Ấu Hỷ này cứng như đá, cô ấy thà chết chứ không nhìn mặt anh. Anh đành thuận theo ý cô, tạm thời đi Mỹ dùi mài công danh, trước mắt là cố hết sức giết lấy cái bằng Thạc sĩ rồi Tiến sĩ, sau đó tiếp quản cơ nghiệp gia đình. Anh rời nơi này thì cô ấy mới quay về. Như thế cũng tốt, ít ra, cô ấy cũng sẽ không bỏ trốn nữa.

Máy bay tăng tốc trên đường băng, Lãnh Tử Thần theo thói quen chống tay giữa hai hàng lông mày: Lâm Ấu Hỷ, anh cho em thời gian, đợi đến khi em hiểu ra, đợi đến khi em tha thứ. Sau ba năm nữa tốt nghiệp đại học, anh sẽ quay lại tìm em...

Chương 1

Cô đã lựa chọn cách sống một mình đầy kiên cường thì sẽ không bao giờ tự hủy nền móng, phạm sai lầm cũ.

Tô Hoan Hoan sắp kết hôn. Thời điểm cô nhận cú điện thoại này là ngày 20 tháng 8 năm 2008. Lâm Ấu Hỷ đang rảo bước trên con phố buôn bán tấp nập nhất thành phố. Thượng Hải giữa trưa tháng Tám, mặt trời treo ngay đỉnh đầu phát hết uy lực, suốt dọc con phố không một bóng râm. Cô đứng trong buồng điện thoại công cộng ở góc phố, trong mấy giây thấy đầu óc trống rỗng.

Trong ống nghe, Tô Hoan Hoan gào lên cuồng quýt: – Hôn lễ tổ chức tại nhà thờ đạo Cơ đốc trên đường Trung Sơn Bắc, cậu nhất định phải đến làm phù dâu cho tớ. Cậu không tới tớ sẽ thất vọng lắm, Lâm Ấu Hỷ, Lâm Ấu Hỷ, cậu còn đó không?...

Lòng bàn tay Lâm Ấu Hỷ dán chặt lên lớp kính của buồng điện thoại đến trắng bệch. Cô nhìn thấy tòa nhà ảnh viện áo cưới Milan, trong khối gương kính khổng lồ ấy sắp bày la liệt những mẫu một thịnh hành, những váy áo cưới lấp lánh. Bên ngoài, trợ lý nhiếp ảnh đang bày biện phong màn, cô dâu ngồi trong xe hoa, đôi má ửng hồng.

Tô Hoan Hoan lại hò hét một hồi trong ống nghe, Lâm Ấu Hỷ cuối cùng cũng định thần lại. Tô Hoan Hoan thở hổn hển nói to: – Lâm Ấu Hỷ, đồ một sách, cậu là đứa con gái vô lương tâm, cậu có biết tớ phải hỏi qua bao nhiêu người mới biết số điện thoại của cậu không. Cậu phải nói câu gì đi chứ, cậu câm à? Đã mất dạng hai năm qua, cậu khiến mọi việc rối tung lên thế là đủ rồi, Lãnh Tử Thần có tội với cậu chứ Tô Hoan Hoan này có tội gì? Tóm lại cậu có tới dự đám cưới của tớ không, cậu phải nói gì đi chứ!

- Hoan Hoan, cậu sắp kết hôn rồi, chúc mừng cậu. – Lâm Ấu Hỷ cất lời, nhưng âm thanh đầy vẻ trống rỗng. – Tớ sao có thể không tới, tớ đã hứa với cậu là khi cậu lấy chồng thì sẽ làm phù dâu mà.

- Vậy nghe còn được chứ. – Ở đầu dây bên kia, Tô Hoan Hoan lúc ấy mới bình tĩnh lại, giọng nói cũng trở lại dịu dàng và tươi vui đúng như Lâm Ấu Hỷ vẫn quen nghe. – Cậu nhất định đến nhé, phải mặc lễ phục đấy. Tớ mời cả Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ, ba bọn cậu kết thành đoàn phù dâu cho tớ. Bọn tớ hơn hai năm rồi không gặp cậu, nhớ cậu muốn chết được.

Gác ống nghe, Lâm Ấu Hỷ lại ngây người mất mấy giây, thở hắt ra một hơi dài, rồi tiếp tục ruỗi chân theo lối vẫn đi. Buổi sáng cô đến thẳng nhà máy Tùng Giang kiểm tra tốc độ sản xuất, đứng mấy tiếng đồng hồ trong công xưởng rầm rĩ tiếng máy móc, trao đổi với giám đốc về kỳ hạn giao hàng, còn chưa kịp ăn sáng đã vội vàng chạy tới công ty. Buổi họp ấn định vào chiều thứ tư không thể đến muộn.

Bước vào tòa nhà công ty, một luồng khí lạnh ập vào mặt, giày cao gót giẫm lên nền đá hoa kêu lộc cộc. Cô soi mình vào cánh cửa thang máy sáng loáng như gương, nhìn thấy hình ảnh một cô gái dung nhan tiều tụy,

mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt, búi tóc gọn ghẽ sau gáy, làn da trắng xanh, đó chính là cô.

Tốt nghiệp đại học rồi vào làm ở công ty kinh doanh may mặc này, trong thời gian hơn hai năm, từ vị trí trợ lý nghiệp vụ thăng tới chức trách giám đốc nghiệp vụ, giúp việc có hai thực tập sinh mới tới, trước nay cô chưa từng là người ưu tú nhất nhưng mọi việc đều tự lực cánh sinh, không để ai bối mốt được sơ suất gì. Nếu tất cả đều thuận lợi, cô tin mình sẽ làm ở công ty này tới khi nghỉ hưu.

Ra khỏi thang máy, đẩy cánh cửa kính, cô gặp Trình Mào đang cầm cốc nước buôn chuyện với mấy em ngoài sảnh. Nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ, anh hướng mắt bước tới, trao cho cô cốc nước:

- Lại chưa ăn trưa rồi, trời nóng thế này, để Lưu Oánh đi là được rồi, sao sếp cứ phải đích thân chạy xa thế.
- Người nhà máy nói năng thô thiển, cô ấy mới tốt nghiệp trẻ người non dạ, em sợ cô ấy ứng phó không nổi.
- Lâm Ấu Hỷ uống một hơi cạn hết cốc nước, nét mặt ngạc nhiên mừng rỡ nhìn Trình Mào. – Đồ uống ngon quá, anh pha gì vậy?
- Một chút nước chanh ấy mà. – Trình Mào nhìn cô cười. – Em là chúa thích sự lạ mà, mau đi chuẩn bị đi, sắp họp rồi. Đơn đặt hàng lô áo sơ mi nữ in hoa của em, giám đốc Vương rất coi trọng, lát nữa vào họp chắc là lại hỏi em đấy.

Họp xong, Lâm Ấu Hỷ trở về phòng làm việc, mở máy tính kiểm tra hộp thư. Lưu Oánh xông vào: – Chị Lâm, tối nay đi shopping cùng em nhé. – Lưu Oánh là sinh viên vừa tốt nghiệp hồi tháng Bảy, mới vào công ty, nét mặt non tơ, mái tóc cắt ngắn ra dáng cô gái Thượng Hải chính cống, điều kiện gia đình cực khá giả, mê shopping, thích sắm váy áo, không việc gì không làm nũng Lâm Ấu Hỷ.

Lâm Ấu Hỷ vừa xem hộp e-mail bằng tiếng Anh vừa từ chối: – Em rủ người chị em của em đi được rồi, chị đi shopping không lại với em, lần trước đi cùng bây giờ nghĩ lại chân vẫn còn tê dại. – Đọc xong mấy e-mail, mới quay đầu nhìn Lưu Oánh một cái: – Nếu không muộn thì chị mới đi, chị muốn mua mấy thứ.

- Chị mua gì? – Lưu Oánh lập tức hỏi.

- Cuối tuần có cô bạn cùng học đại học lấy chồng, chị phải mặc váy dự tiệc. – Lâm Ấu Hỷ tỏ vẻ lãnh đạm nói, lật giở đồng giấy tờ rồi tập hóa đơn chứng từ của khách hàng, cô ra về chăm chú nhưng trong đầu thấy rối bời.

Thứ bảy, Lâm Ấu Hỷ thức dậy rất sớm, còn chưa đến năm giờ. Cô mở mắt, thấy phòng ngủ chao đảo, mắt nổ đom đóm, đầu óc mơ hồ. Đi hay là không đi? Váy dự tiệc treo trên mắc áo sau cánh cửa, váy ngắn màu trắng lộ vai, chân váy có những sợi tơ uốn lượn. Nhớ hồi đại học, cô mặc chiếc váy dạ tiệc tuyệt đẹp mà Lãnh Tử Thần tặng, cùng Tô Hoan Hoan và các bạn gái tham dự vũ hội ở trường. Chớp mắt đã hai năm không gặp các bạn, cô một mực giấu mình, đáng sợ thay, cuối cùng vẫn bị tìm ra.

Hồi ấy, cô cùng Tô Hoan Hoan, Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ ở chung một phòng ký túc xá. Tôn Mỹ là hoa khôi của khóa ấy, Diệp Mộng Mộng tư chất cực đẹp, Tô Hoan Hoan là con gái yêu nhà giàu, chỉ có cô là con nhà khốn khó, luôn được đám bạn ấy kéo đi chơi. Thời gian sống cùng bọn họ, những vết sẹo khổ đau không mờ được nhưng niềm vui vẻ giản dị thì lớn hơn hết thấy phiền não. Tuổi xuân như mới hôm qua, mãi mãi tươi rói thanh tân nhưng cũng một đi chẳng bao giờ trở lại.

Đúng bảy giờ, cô trở dậy tắm gội, lấy hộp sữa trong tủ lạnh, một chiếc bánh bao nhỏ bỏ vào lò vi sóng, ngồi trong phòng khách nhỏ dùng bữa sáng. Căn hộ nhỏ một phòng ngủ một phòng khách dành ột người ở được cô thuê nằm trong khu dân cư kiểu cũ. Hằng ngày chặm mặt phần lớn là người già và chó mèo. Thanh niên hiếm khi xuất hiện ban ngày. Cô sáng chín giờ đi chiều năm giờ về, cuộc sống cũng giống mọi người chung quanh.

Dùng xong bữa sáng, cô khoác lên mình chiếc váy dự tiệc mới mua. Tốt nghiệp hai năm, vóc dáng vẫn mảnh mai như thời còn đi học. Làn da tuy thiếu sự chăm sóc nhưng mịn màng không tì vết, sáng láng tươi hồng. Trong gương là cô gái mặc váy lễ phục màu trắng, trang điểm nhẹ, nếu cô không nói, sẽ chẳng ai biết cô đã hai mươi lăm tuổi.

Xe dừng bên ngoài nhà thờ, cô còn chưa xuống xe đã thấy Vương Á Trúc và Tô Hoan Hoan chạy tới. Chân vừa chạm đất, cô đã bị Tô Hoan Hoan ôm trọn vào lòng, Tô Hoan Hoan nghẹn ngào: – Lâm Ấu Hỷ, đồ một

sách, cậu thật không có lương tâm, đến khi tớ lấy chồng cậu mới chịu lộ mặt, bọn tớ mất bao công sức tìm cậu.

Cô dâu Tô Hoan Hoan đã được trang điểm, toàn thân thơm dịu dịu mùi nước hoa, rạng rỡ như một đóa tường vi đang độ nở. Lâm Ấu Hỷ kéo tay cô. – Cô dâu khóc nhoe hết phần, Á Trúc nhà cậu lại trách tớ đấy.

- Sợ gì, không sợ, Lâm Ấu Hỷ, em có biết không, em tới được là mọi người mừng lắm đấy. – Vương Á Trúc vốc người cao ráo, trong bộ âu phục màu đen càng tỏ ra chín chắn, điềm đạm. Anh vỗ nhẹ lên cánh tay Lâm Ấu Hỷ: – Em hãy đi cùng Hoan Hoan vào phòng nghỉ trang điểm lại một chút, Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ đều đang bận rộn trong đó, một lát nữa là hôn lễ sẽ bắt đầu.

Vào phòng nghỉ, Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ không nén được mừng yêu Lâm Ấu Hỷ một trận. lát sau, có người gõ cửa, Lâm Ấu Hỷ ngồi gần nên đứng dậy mở cửa.

Cửa mở, Lâm Ấu Hỷ sững sờ. Như có sấm mùa xuân giữa tháng ba, tai cô ù đi như có muôn ngàn gót sắt gõ liên hồi, tim đập thành thịch. Tay cô buông thõng, cổ họng đắng nghét, hơi thở rối loạn, ánh mắt không thể tránh được người đang đứng ngay trước cửa. Là Lãnh Tử Thần, anh cao lớn trong bộ âu phục màu đen vừa khít thân mình, gương mặt sáng láng, ánh mắt rực lửa, tia nhìn sắc nhọn như xuyên thấu cô. Năm năm rồi, anh chẳng thay đổi chút nào.

Lãnh Tử Thần cũng bị chấn động chẳng kém cô, anh tưởng chỉ có nhiệm vụ vào gọi cô dâu và các phù dâu ra làm lễ, tuy Vương Á Trúc đã báo trước Lâm Ấu Hỷ sẽ đến, nhưng anh hoàn toàn không tin rằng cô sẽ đến thật. Nhiều năm nay rồi cô một mực tránh mặt anh, anh dốc bao công sức cũng không tìm ra cô trong cái thành phố này. Anh cũng có phần lo lắng, không biết từ khi nào, anh bắt đầu sợ gặp lại cô, thể mà vào giây phút này, cô đang đứng trước mắt anh, mặc chiếc váy màu trắng, cổ đeo chiếc vòng ngọc màu xanh biếc, sững sờ. Gương mặt trẻ thơ trắng mịn chẳng khác gì trước đây. Thời gian năm năm dường như chưa lưu lại dấu vết gì trên dung nhan cô, tất cả chớp mắt như mới hôm qua.

- Lâm Ấu Hỷ, em đến rồi. – Giọng nói Lãnh Tử Thần bỗng dưng run rẩy. Rất lâu sau anh mới trấn tĩnh lại, nhìn quanh Lâm Ấu Hỷ, nhận ra trong phòng có nhiều người khác trang phục đẹp mắt. – Các bạn nên ra làm lễ đi.

Rồi anh đắm đắm nhìn Lâm Ấu Hỷ, sau đó quay mình sải bước dài bỏ đi. Nước mắt Lâm Ấu Hỷ rơi xuống, cô nhắm mắt lại, thắm hít mấy hơi dài, đứng chôn chân tại chỗ.

- Ấu Hỷ – Tô Hoan Hoan đặt tay lên vai bạn. – Á Trúc nhờ Lãnh Tử Thần, Ngô Hồng Phi và Tiêu Vũ Trạch làm phù rể. Bốn người bọn họ là bạn thân nhất với nhau, cậu quên hết rồi sao? Đi thôi, bọn mình nên ra hội trường đi, vui lên nào.

Lâm Ấu Hỷ trù mèn nhìn Tô Hoan Hoan. Hôm nay là ngày vui lớn của Tô Hoan Hoan, suốt bốn năm, Tô Hoan Hoan là bạn tốt nhất của cô. Trong thời khắc này cô không nên vì cảm xúc bản thân, đã đến rồi thì phải thản nhiên đối mặt với tất cả.

Hôn lễ vào phần quan trọng nhất, ba cô phù dâu xinh đẹp hộ tống cô dâu bước lên thảm đỏ, chậm rãi tiến vào. Vương Á Trúc đứng bên đức cha, Lãnh Tử Thần, Tiêu Vũ Trạch, Ngô Hồng Phi dàn hàng cách đó không xa. Lâm Ấu Hỷ với Tô Hoan Hoan đi gần nhau nhất, cô đỡ cánh tay của cô dâu. Cô cảm giác Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch đều nhìn mình, lại có cả Diệp Mộng Mộng, Tôn Mỹ, Ngô Hồng Phi, từng gương mặt quen thuộc, ký ức như làn sóng từng đợt tràn về. Cô chậm chậm cúi đầu, ánh mắt bối rối, lúc đến bên Vương Á Trúc, trao Tô Hoan Hoan vào tay chú rể, cô cùng Diệp Mộng Mộng lui về một bên khác.

Đức cha chậm rãi đọc lời thề hôn lễ, nghiêm trang kính cẩn. Tô Hoan Hoan nét mặt e thẹn. Đúng là vẻ mặt của cô dâu muôn phần hạnh phúc. Sau khi tốt nghiệp đại học, Hoan Hoan cùng Á Trúc đi Đức du học, về nước là tổ chức hôn lễ ngay, môn đăng hộ đối, tính cách hòa hợp, cả hai không chỉ yêu nhau mà còn hiểu rõ về nhau. Cổ tích đẹp như mơ rốt cuộc cũng có thật trong thế giới thực tại.

Nhưng đẹp như mơ luôn chỉ dành cho người khác, với Lâm Ấu Hỷ, cô chỉ có thể đứng từ xa mà ngưỡng mộ. Cô vẫn cúi gằm mặt, sợ ánh sáng hạnh phúc kia làm đau mắt mình.

Một tràng reo vui chấn động màng nhĩ khiến cô đang thất thần phải trấn tĩnh lại. Thì ra chú rể hôn cô dâu, mọi người ồ lên râm ran tán thưởng, chen nhau chụp ảnh. Lâm Ấu Hỷ theo dòng người đi ra cửa, nhưng lực bất tòng tâm, chưa được mấy bước đã bị kéo lại phía sau. Bóp bóp hai bên thái dương đau nhức, cô thấy hơi hẫng, hiểu rõ rằng khi đã nhìn thấy Lãnh Tử Thần, tức là cô đã thử nghiệm được chỉ số cảm xúc của mình. Năm năm rồi, cô vẫn chẳng thoát nổi số kiếp ấy, bao nhiêu lý trí, chỉ cần nhìn thấy anh là tất cả vỡ tan tành. Phải làm sao, nếu bây giờ bỏ đi, Tô Hoan Hoan sẽ buồn lắm, nhưng quả thật cô không đủ dũng khí để tiếp tục ở lại.

- Lâm Ấu Hỷ. – Giọng Lãnh Tử Thần vang lên bên cạnh. Trái tim cô nhói lên. Quay đầu lại, cô thấy anh đang bước sau cô, không ồa theo đám đông, cô hiểu anh là người cũng không thích ồn ào náo nhiệt, hai người vì lý do đó mà quen biết nhau. Kỷ niệm trong chớp mắt lại ồa về, cô cố hết sức lắc đầu, không muốn nghĩ nữa, không muốn nhớ nữa, cô đã quên hết rồi. Lãnh Tử Thần nhìn cô một lát, thì thầm: – Anh không ngờ em sẽ đến, anh nghĩ rằng em định cả cuộc đời này không cho anh gặp lại nữa.

Lâm Ấu Hỷ không biết nói gì, đầu cứ cúi gằm, đến mức nhìn thấy cả chuỗi vòng ngọc đeo trên cổ mình, ánh ngọc hắt ra đường như chói mắt. Tay Lãnh Tử Thần vô tình hay hữu ý gần sát bên nếp váy của cô. Ngón tay đeo nhẫn của anh có đeo một chiếc nhẫn bạc to chạm hình rồng. Năm năm rồi chiếc nhẫn bạc rẻ tiền đã phai mòn nhiều, nhưng anh vẫn nhớ cô.

Cô không dám nhìn tiếp. Cúi chạm mặt trong phòng nghỉ mới rồi đã xô đổ hết thủy tinh mà cô gom góp năm năm trời. Cô biết rõ, chỉ cần nhìn anh thêm chút nữa, cô sẽ suy sụp hẳn như con dê trước lũ. Hôm nay là ngày vui nhất đời Tô Hoan Hoan, cô không nên như vậy. Cô không còn là Lâm Ấu Hỷ ngày trước, cô không phải là đứa hay khóc nữa. Cô đã lựa chọn cách sống một mình đầy kiên cường thì sẽ không bao giờ tự hủy nền móng, phạm sai lầm cũ.

- Ấu Hỷ, Tử Thần, hai người bọn cậu lúc nào cũng lè mề, mau ra chụp ảnh nào, chỉ đợi hai người thôi đấy. – Tôn Mỹ và Diệp Mộng Mộng từ bên ngoài gọi ríu rít, giữa đám đông chợt vang lên tiếng cười ran và âm thanh náo nhiệt. Phần lớn khách mời đều là bạn học cũ, rất nhiều người không nhớ tên họ nhưng đều quen mặt, quen đến kỳ lạ. Lâm Ấu Hỷ thấy sống mũi cay cay, bước nhanh ra ngoài, để Lãnh Tử Thần lại đằng sau.

Mọi người ồn ào tập hợp lại, hô một, hai, ba. Tô Hoan Hoan siết chặt tay Lâm Ấu Hỷ, nói khe khẽ: – Lâm Ấu Hỷ, đừng có đi, tớ hy vọng cậu hãy chung hưởng hạnh phúc với tớ.

Ánh đèn flash nháy sáng, Lâm Ấu Hỷ yếu đuối trong ảnh rưng rưng giọt lệ lớn, trong ảnh nắng tháng Tám, chẳng khác gì viên ngọc long lanh trên má.

Không khí náo nhiệt cả ngày, đến khuya mọi người mới lần lượt rời khỏi khách sạn. Lâm Ấu Hỷ bước đi giữa đám đông, không dám quay đầu lại. Ánh mắt Lãnh Tử Thần như chiếc móc câu, không rời khỏi cô một giây. Tô Hoan Hoan cùng Vương Á Trúc đứng ở cửa khách sạn, chào tạm biệt từng người khách, đến Lâm Ấu Hỷ, Tô Hoan Hoan kéo tay cô, gọi to: – Tiêu Vũ Trạch, anh đưa Ấu Hỷ về đi.

- Mệnh lệnh của Tô nữ vương, lẽ nào dám không theo, xin tuân lệnh. – Tiêu Vũ Trạch đang đi cùng Lãnh Tử Thần, nghe lời Tô Hoan Hoan, tươi cười từ xa bước lại. Anh có vóc dáng hao hao Lãnh Tử Thần, thậm chí cao hơn một chút. Anh bước tới bên Lâm Ấu Hỷ. Được che chắn khỏi ánh mắt Lãnh Tử Thần, Lâm Ấu Hỷ mới dám ngẩng đầu, cảm kích nhìn anh. Anh vỗ vỗ đầu cô: – Cô ngốc, vẫn chẳng khác gì ngày trước.

Xe của Tiêu Vũ Trạch là một chiếc xe màu đen thương hiệu nổi tiếng, không quá xa hoa, cũng không hề lạc mốt, rất hợp với tính cách trầm tĩnh của Tiêu Vũ Trạch. Ghế ngồi rộng rãi thư thái, trong xe thoang thoang mùi thuốc lá. Cũng như Lãnh Tử Thần, mấy người ấy đều hút loại này. Ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, dù không còn bị ánh mắt đăm đăm của Lãnh Tử Thần soi rọi, Lâm Ấu Hỷ vẫn không nén nổi rung mình.

Tiêu Vũ Trạch vừa lái xe vừa mở nhạc nhẹ nhàng.

- Mấy năm rồi vẫn ổn chứ? – Anh nhẹ giọng, ánh mắt chăm chú nhìn đường.

Lâm Ấu Hỷ gật gù đầu, thấy Tiêu Vũ Trạch không nhìn mình mới khe khẽ đáp: – Ổn ạ.

- Bác Lãnh đã mất rồi, Tử Thần năm nay mới về nước, cậu ấy đi tìm em suốt. – Tiêu Vũ Trạch nghe thấy giọng cô mới quay đầu lại.

Cô ngoảnh đầu nhìn qua cửa sổ, đèn đường lướt vun vút trước mắt, nét mặt cô đầy sầu muộn. Hai người không nói gì nữa

Lâm Ấu Hỷ sống gần khu Đại học Quốc ngữ Thượng Hải, cách nhà thờ không xa, chạy xe không quá hai mươi phút. Tiêu Vũ Trạch dừng xe dưới tầng, Lâm Ấu Hỷ dường như đã ngủ. Anh không gọi cô mà trải áo khoác nhẹ đắp cho cô.

- Tử Thần, em không lạnh mà. – Lâm Ấu Hỷ nửa mơ nửa tỉnh, vô tình thốt lên. Tiêu Vũ Trạch điềm tĩnh thở dài, vỗ vỗ lên vai cô. Cô bừng tỉnh, vẫn chưa ý thức được mình vừa nói gì, vội vàng tạm biệt rồi xuống xe.

Về đến nhà, tắm gội xong, thay bộ đồ ngủ, cô cầm một cuốn sách, ngả người lên ghế, nhìn sách mà chẳng thấy được chữ nào. Lâm Ấu Hỷ bất đắc dĩ day day hai bên thái dương, thầm nghĩ hôm nay không nên đi dự đám cưới này. Quả là sai lầm.

Ngoài hành lang vang lên tiếng giày da lộp cộp. Một lát sau, chuông cửa reo. Cô đi chân đất ra mở cửa. Qua cánh cửa kính trong suốt cô nhìn thấy Lãnh Tử Thần ở bên ngoài. Anh vẫn mặc bộ âu phục màu đen, dáng vóc cao ráo, hai tay nhét túi quần. Trong tiệc cưới anh bị bạn bè chúc rượu, đôi mắt hằn tia đỏ, ánh nhìn càng thêm sắc nhọn.

- Lâm Ấu Hỷ. – Anh nhìn đắm đắm gương mặt cô, nghiêng rằng nói. – Mở cửa ra, để anh vào.

Tay Ấu Hỷ run run, không giữ nổi cánh cửa. Anh đẩy cửa, ôm choàng cô vào lòng. Mùi khói thuốc lá đậm đặc và mùi rượu của anh xộc vào mũi cô. Sức vóc anh như thế, anh có ôm siết cô đến tan chảy cô cũng không cự lại nổi. Vòng tay anh, ấm áp quen thuộc, khi xưa cô cố hết sức cũng không gỡ nổi vòng tay ấy. Tất cả dường như mới hôm qua mà chớp mắt đã cách biệt.

- Lâm Ấu Hỷ, Lâm Ấu Hỷ, em thật ngốc lắm... – Ngón tay anh dịu dàng trên mái tóc mới gội dầu thơm của cô. – Tha thứ cho anh nhé, cô ngốc ơi, anh luôn yêu em lắm. Đã năm năm rồi, quá đủ rồi đó em.

Không biết bao nhiêu lâu, bàn chân trần cảm nhận cái lạnh, cô mới nhớ ra mình đi chân đất ra mở cửa. Cô dần tỉnh trí, nghiêm giọng: – Lãnh Tử Thần, anh đừng như thế. Vù ra từ vòng tay anh, nhìn thấy trong mắt anh đầy giận dữ, cô đẩy thêm một cú, xô anh ra thật xa, sau đó cô nghe thấy giọng mình: – Xin lỗi, em không còn yêu anh nữa. Tiếp đó, cô đóng sập cánh cửa.

Đằng sau cánh cửa, lòng bàn chân trơn trượt, cô từ từ rũ xuống, bịt chặt miệng mình, không để tiếng nấc phát ra. Cô ngồi bệt trên đất, nước mắt rơi lã chã.

Năm năm thấm thoát như thoi đưa, tuổi trẻ dường như mới hôm qua, nhưng tất cả đều đã không trở lại...

2. Chương 2

Cô sợ sau một giấc mơ, anh ra đi, tất cả chỉ là mộng ảo, còn lại một mình cô.

Năm năm trước, tháng Chín, mùa thu nồng nàn, hơi ẩm tràn ngập, đúng mùa sinh viên nhập học. Trong khuôn viên một trường đại học, các khoa tập nập sinh viên, hành lý la liệt, âm thanh ồn ào, người người chen chân, huyên náo nhộn nhịp.

Lâm Ấu Hỷ từ trên xe của trường bước xuống, ngồi trên xe lửa ba mươi sáu giờ, lại hơn một giờ đi xe trường, cuối cùng cũng tới nơi. Cô gái chưa từng vật vả xe cộ như vậy bao giờ, thể lực càng mong manh. Tay xách một chiếc hòm cũ màu đen, đồ của bố mẹ mua hồi mới cưới nhau, đã hơn hai chục năm, đến khi đó còn có dùng, đúng lúc thiên hạ chuộng đồ cổ, cho nên xách chiếc hòm đó lại có vẻ trí thức.

Cô ngần ngừ đứng giữa cổng lớn trong đám người qua lại như mắc cửi, thỉnh thoảng có người vội đi đụng vào cánh tay cô, đến nỗi cô nghiêng ngả chới với đứng không yên. Sinh ra ở một thị trấn nhỏ nơi miền bắc buốt giá, chuyến này xuôi xuống phương nam, cô chỉ cảm giác được là không khí ngoài cửa xe dần dần cuộn

cuộn như sóng nước. Miền nam thật nóng bức, dù đã chuẩn bị tâm lý mà vẫn rất khó chịu, quần áo thấm đầm mồ hôi, dính nhớp trên da thịt. Cô phất phất hai ống tay áo, hy vọng tạo ra chút gió mát nhưng cũng chẳng dễ chịu hơn là mấy.

- Có cần giúp không? – Cánh tay đang xách hòm hành lý bỗng nhiên nhẹ bẫng, cô vội vã nắm chặt tay lại. Quay lại nhìn, đó là một chàng trai cao lớn, dáng vẻ thanh tú, mặc chiếc áo phông màu trắng in hàng chữ Chào mừng các bạn mới, một tay đang đỡ đáy túi hành lý của cô, khi anh chàng cười, hàm răng trắng loáng lấp lánh. Lâm Ấu Hỷ từ nhỏ đã nghe bố dặn, người ta cốt được hàm răng đều đặn thì tâm mới ngay thẳng, răng xô lệch là con người đảo điên. Chàng trai cười bảo: – Anh tên là Tiêu Vũ Trạch.

Có lẽ hàm răng trắng đều của Tiêu Vũ Trạch phát huy tác dụng, Lâm Ấu Hỷ mặt đang bừng đỏ cũng dịu đi, buông tay, cất lời: – Cảm ơn anh.

Tiêu Vũ Trạch đỡ lấy cái túi, hành lý vốn không nặng, xách lên không mấy khó khăn, trong bụng anh thầm thấy lạ, nhìn trộm Lâm Ấu Hỷ một cái. Một cô sinh viên gầy gò nhỏ bé như thế này, gương mặt trong veo, hai má đỏ hồng, một mình nhập học, không có người lớn đi cùng, lại xách có chút ít đồ đạc, quả là hiếm gặp. Anh xoay mình vẩy vẩy tay ra sau, một chàng sinh viên to cao vai đang xách mấy túi to, tay phải còn linh kinh vài thứ nữa chạy tới, nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ thì cười hơn hở, Lâm Ấu Hỷ cũng lịch sự gật nhẹ đầu.

- Đây là sinh viên mới của trường, nhiều đồ đạc đến vậy sao? – Tiêu Vũ Trạch lúc này mới thấy ngạc nhiên, nhìn ra phía sau Vương Á Trúc. Một gương mặt tròn đầy tươi hồng như trái táo nhẩy phất ra trước mặt Vương Á Trúc:

- Ôi chà, tớ là sinh viên mới của khoa Quản trị, tên tớ là Tô Hoan Hoan, mã số 030103.

- Chào em, anh là Tiêu Vũ Trạch. – Tiêu Vũ Trạch lại mở miệng cười, quay đầu nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Em ở khoa nào?

- Khoa Quản trị ạ. – Lâm Ấu Hỷ nhìn Tô Hoan Hoan, rồi lại nhìn sang Vương Á Trúc đầm đìa mồ hôi cùng với những vali túi xách to nhỏ, nói thêm một câu. – Mã số 030101.

- Ái dà, tớ cũng là 0301. – Tô Hoan Hoan nhào tới bên Lâm Ấu Hỷ, chộp lấy tay cô. – Hay quá nhỉ. Chúng mình học cùng lớp rồi. Cậu số 01, tức là điểm thi của cậu đứng đầu, ngưỡng mộ ghê!

Lâm Ấu Hỷ cười nhẹ với cô, bốn người cùng đi về phía ký túc xá nữ sinh, cô khe khẽ rút tay mình khỏi bàn tay Tô Hoan Hoan. Cô không quen thân mật với người ngoài như vậy. Trên đường đi, Tô Hoan Hoan nói liên hồi, một lát lại rút giấy ăn ra lau mồ hôi cho Vương Á Trúc, một lát lại chạy vào siêu thị trong trường mua nước chia ọi người. Lâm Ấu Hỷ biết Tô Hoan Hoan là con gái Thượng Hải, kinh tế gia đình giàu có, cũng biết Tiêu Vũ Trạch là Chủ tịch Hội Sinh viên, Vương Á Trúc là Chủ tịch Hội Thể thao, bọn họ đều là sinh viên có đẳng cấp.

Trong phòng đã sẵn có hai cô nữ sinh, bọn họ lần lượt giới thiệu, cô gái Bắc Kinh là Diệp Mộng Mộng và cô gái Giang Tô là Tôn Mỹ. Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ đều xứng đáng là người đẹp hoàn mỹ, một cô thanh tao tự tin kiểu Bắc Kinh, một cô dịu dàng e ấp kiểu Giang Nam sông nước.

- Tiêu Vũ Trạch, hôm nay bọn mình tốt số thật, một lúc được gặp toàn mỹ nhân trong một phòng. – Vương Á Trúc vừa hạ đồ đạc vừa cười hơn hở, hóa ra Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ cũng là do anh và Tiêu Vũ Trạch phụ trách đón tiếp. Vì là ký túc nữ sinh, đúng giờ nghỉ trưa, hai cậu cũng bận nên nói vài câu là vội vàng đi ngay.

Mấy ngày tiếp đó là các thủ tục nhận quân phục và chăn màn, nhận phòng học, bắt đầu khai giảng năm học mới. Mỗi quan hệ giữa các nữ sinh cũng rất tình tế, bốn người mau chóng chia thành hai đôi. Một đôi là Diệp Mộng Mộng, Tôn Mỹ, hai cô xinh đẹp thời trang, tính tình phóng khoáng, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm cho các chàng, cùng ngồi với nhau là “buôn” mải miết về thời trang, về phong cách ăn mặc khác nhau giữa Bắc Kinh với Tô Châu, về việc dân Thượng Hải đang chuộng mặc gì, nhất là hợp nhau ở chỗ không coi Tô Hoan Hoan là gì trong mắt. Tô Hoan Hoan không hòa nhập được với bọn họ, nên về phe với Lâm Ấu Hỷ trầm mặc ít nói. Dù Lâm Ấu Hỷ muốn hay không muốn, Tô Hoan Hoan cũng cứ bám riết lấy cô, cùng ăn, cùng đi mua sắm, cùng đi tản bộ.

Chớp mắt đã đến mười ngày tập quân sự, vì Thượng Hải là một trong những trường tốt nhất nên kỳ huấn luyện quân sự cũng cực kỳ nghiêm khắc. Liên tục mười ngày thiết quân luật, thực hành thao tác, phong thái quân nhân trên thao trường, vì nghe nói là buổi diễn tập vào ngày cuối cùng sẽ có đài truyền hình cùng lãnh đạo thành phố tham dự.

Lâm Ấu Hỷ chưa từng phơi nắng, làn da cháy sạm, chưa đầy một tuần, chỗ da cháy nắng bong ra, để lộ mảng thịt non trắng loáng, ngứa ngáy, nhưng thường vết ngứa chỉ vài ngày sẽ trắng lại như cũ. Tô Hoan Hoan bắt nắng tưởng không thể trắng lại, thường hay chóng mặt, dường như chứng minh cho hội chứng y học gọi là quá nhạy cảm với tia tử ngoại, nhờ đó Lâm Ấu Hỷ có thể ngẫu nhiên len lén cùng Tô Hoan Hoan ra ngồi trong bóng râm, đợi buổi diễn tập kết thúc.

Tối hôm đó là buổi dạ hội đốt lửa trại tiễn thầy giáo sĩ quan, cuộc diễn tập kết thúc, Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ rồi dắt nhau đi shopping. Lâm Ấu Hỷ nằm bò ngoài ban công, ngắm nhìn bóng dáng tươi trẻ thư thái của hai người bạn họ mà ngây ra. Họ thật đáng cho người khác ngưỡng mộ. Ông trời sao không công bằng khiến một số người sinh ra cái gì cũng có, như Diệp Mộng Mộng, Tôn Mỹ và Tô Hoan Hoan, mặc thì toàn đồ hiệu, trên giá gương bày la liệt mỹ phẩm đắt tiền, vào nhà ăn cũng toàn gọi suất ăn hạng sang. Nhưng lại có những người chủ định bị lãng quên, như Lâm Ấu Hỷ cô, một đồng tiền lẻ cũng phải chia đôi, ngày ba bữa ăn cái gì tiết kiệm được là tiết kiệm, mà dù có vậy, vẫn giặt gấu vá vai.

- Nhìn gì thế? – Tô Hoan Hoan từ đằng sau xô tới ôm chặt Lâm Ấu Hỷ, hướng theo mắt nhìn của cô, bĩu môi. – Nhìn cái kiểu hờn hờ của hai đứa đó, biết ngay là đi shopping mua váy áo rồi, hội trại đêm nay lại hút hết mắt bọn con trai à xem.

- Hút mắt con trai? – Lâm Ấu Hỷ lúc ấy mới định thần, suy nghĩ về câu nói của Tô Hoan Hoan. – Hội trại vẫn phải mặc quân phục cơ mà?

Tô Hoan Hoan cố tình làm mặt bực, lườm Lâm Ấu Hỷ một hồi rồi xổ ra một tràng dài. Lúc ấy Lâm Ấu Hỷ mới hiểu ra, hội trại mỗi năm một lần, do Hội Sinh viên chủ trì, không chỉ có sinh viên mới và các thầy sĩ quan tham dự, mà rất nhiều nam thanh nữ tú các khóa trên hào hứng tham gia. Quan trọng nhất là tối hôm ấy có thể mặc trang phục gì mình muốn.

Đã là vũ hội thì phải có khiêu vũ, đây là cơ hội cho nữ sinh năm thứ nhất ra mắt mọi người, chẳng ai không muốn được các chàng trai tranh nhau mời nhảy, thảo nào hai cô gái xinh đẹp kia mới hưng phấn đi sắm đồ đến vậy. Ấu Hỷ cúi nhìn bộ quân phục màu xanh đen đang mặc, lại nghĩ đến vài bộ quần áo mình có trong tủ, cười buồn lắc lắc đầu, sợ rằng bản thân không có tư cách hưởng thụ niềm yêu thích hâm mộ của người khác.

- Nghĩ gì vậy, mặt cứ ghệt ra thế, cậu mặc cái gì, nghĩ kỹ chưa? – Tô Hoan Hoan thuyết giáo xong thì chạy đến tủ quần áo, mở cánh cửa cho thấy y phục quá nhiều sắp trào hết ra ngoài.

- Thế mặc quân phục đi. – Lâm Ấu Hỷ đi qua, liếc mắt vào tủ đồ của Tô Hoan Hoan, bất giác nhả mào, nghĩ nhiều quá, mặc gì cũng xong mà.

- Mặc quân phục coi sao được, cậu thực sự muốn một mình một kiểu à? Tớ xem ra đầu óc cậu có vấn đề rồi. – Hoan Hoan lườm Ấu Hỷ một cái, thuận tay lôi ra một chiếc váy trắng – Cái này năm ngoái tớ mua ở ONLY, nhỏ quá tớ mặc không vừa, mà tớ cũng không hợp với kiểu váy yếu điệu thế này. Cậu mặc sẽ đẹp lắm, mau thử luôn đi.

Ấu Hỷ nhất mực từ chối, Tô Hoan Hoan lập tức biến sắc mặt.

- Cậu mà mặc quân phục, tớ sẽ không thể đi cùng cậu, mau lên được không?

Từ chối không được, Ấu Hỷ bất đắc dĩ vào toa-lét thay đồ, Hoan Hoan thập thò ngay bên ngoài cửa phòng.

Lâm Ấu Hỷ bước ra, Tô Hoan Hoan mắt sáng rỡ, tay vung loạn xạ, miệng xuýt xoa “Quá đẹp! Quá đẹp!”, sau đó mới ôm đồng y phục cho chính mình đi vào phòng thử. Lâm Ấu Hỷ ngượng ngùng vuốt vuốt nếp váy, đi đến trước tấm gương trong phòng ngủ, nhìn cô thiếu nữ trong gương, chiếc váy trắng dài đến gối, eo lưng và bộ ngực ôm tròn, cứ như là may cho cô, quả thực rất vừa vặn. Cô nhìn vào gương mỉm cười, hàm răng trắng đều lấp lánh.

Chiều tối, lên xe buýt của trường tới nơi cắm trại, dạ hội hàng năm đều được tổ chức trong một khoảng rừng, địa hình đã được Hội Sinh viên chuẩn bị đầu vào đây. Khi xe của lớp Ấu Hỷ tới nơi, mọi người ở đó đã rất đông và náo nhiệt, các sinh viên tới từ sớm túm năm tụm ba chọn chỗ tốt nhất ình.

Chính giữa là đồng củi khô cùng với nhiên liệu đốt lửa trại, thành viên Hội Sinh viên vây quanh kiểm tra lần cuối, xa xa vọng lại tiếng hô rất to của một nam sinh viên, hình như đang chỉ huy gì đó. Tô Hoan Hoan chọn được chỗ tốt, kêu to: – Ấu Hỷ, Ấu Hỷ, tới đây đi, cậu làm gì mà lề mề vậy hả?

Ấu Hỷ ngượng nghịu khấp nép, trong số những người đang bận rộn ở chính giữa hội trại, một nam sinh cao lớn quay lại nhìn, ánh trời chiều đỏ rực soi trên đỉnh đầu trông như lửa. Anh hơi nheo nheo mắt, lông mày đậm nét đỉnh đặc, ánh mắt sắc xuyên thấu vào da thịt người ta, tiếng chỉ huy liên tiếp vang lên. Lâm Ấu Hỷ nhìn chung quanh, cuối cùng xác định được anh ta đang nhìn mình, toàn thân bỗng bủn rủn, vội vã cúi đầu đi về phía Tô Hoan Hoan. Ánh mắt người nam sinh ấy dõi theo cô một hồi rồi mới thôi.

- Cậu vừa mới ngần ngợ gì vậy? – Hoan Hoan kéo Ấu Hỷ ngồi xuống bên cạnh, lạch xạch mở túi xách lôi ra sô-cô-la và nước mát. – Cậu quen người ta à?

- Có quen đâu. – Ấu Hỷ lại bàng hoàng dõi theo bóng người con trai kia, anh vẫn bận rộn chung quanh đám lửa trại, chỉ huy một nhóm nam sinh, xem ra rất có dáng thủ lĩnh, áng chừng anh vẫn còn là sinh viên, có lẽ là một nhân vật có vị trí nào đó trong Hội Sinh viên.

- Cái kiểu cậu nhìn người ta chằm chằm thế, tớ đoán là cậu có biết anh ta, sợ tớ làm cụt hứng chứ gì? – Hoan Hoan kéo tay Ấu Hỷ, nói khê – Người ta tên là Lãnh Tử Thần, học năm thứ tư, Chủ tịch Hội Sinh viên. Hồi tớ mới vào tiểu học đã nghe nói tới nhân vật này, từ Mỹ về nước đây. Từ nhỏ đã nổi tiếng thiên tài, gia đình giàu có, đẹp trai, học cực giỏi, năm xưa học giỏi nhất Thượng Hải nên được chọn đi Mỹ đây. Cậu nhìn khí thế lãnh đạo trùm thiên hạ của người ta thì biết. Sau này nhất định sẽ thành đại họa, tàn sát vô số thiếu nữ mộng mơ thôi.

- Ôi! – Ấu Hỷ nghe rồi, cúi đầu lặng đi mấy giây. Lãnh Tử Thần, người đó tên là Lãnh Tử Thần, anh ta rất điển trai, cũng đầy uy thế. Trước mắt cô bập bênh ánh mắt anh ta vừa nhìn cô, sắc nhọn, đầy áp đảo giá, suy đoán, và có cả cái gì đó không lành mà cô chỉ cảm thấy lờ mờ, cứ như là trong cửa hiệu nhìn thấy một đồ vật gì đó không vừa mắt. Cô thấy mình run lên, loại người này, vừa có tiền vừa có thế, trước nay không cùng đẳng cấp với cô. Cô phải tránh cho xa, tốt nhất là không nghĩ đến.

Xe buýt của trường chuyển nối chuyển, đưa rất nhiều sinh viên tới. Trời dần tối, thành viên Hội Sinh viên châm lửa trại, ngọn lửa lách tách bùng lên cao, nhạc cũng nổi lên, vũ khúc sôi động, những nụ cười tươi trẻ rạng rỡ sôi nổi.

Các nữ sinh trang điểm kỹ, ngồi sát bên nhau, hội nam sinh theo tiếng nhạc từng tốp từng tốp tới mời bạn nhảy. Diệp Mộng Mộng là cô gái đầu tiên được mời, mặc chiếc váy màu hạnh vàng, tóc dài xõa vai, đôi giày cao gót thon gọn điểm xuyết những bông hoa nhỏ. Mời cô nhảy là một chàng trai cực kỳ tuấn tú, trên ngực đeo phù hiệu của Hội Sinh viên trường, sinh viên năm thứ tư. Diệp Mộng Mộng rất tự nhiên đặt tay mình vào lòng bàn tay bạn nhảy. Ấu Hỷ ngậy người nhìn Diệp Mộng Mộng khiêu vũ trước lửa trại, cô nhảy vô cùng thành thực, váy phấp phới bay, ra dáng đã học khiêu vũ từ nhỏ. Được Diệp Mộng Mộng khích động, thêm nhiều đôi trai gái nắm tay nhau hòa vào khoảng trung tâm của vũ hội.

Không khí nóng lên, Tô Hoan Hoan cũng không màng chuyện ăn vặt nữa, bỏ túi xách cạnh bên Lâm Ấu Hỷ, tự hào nhận lời mời của Vương Á Trúc, hai người nắm tay nhau rảo bước. Lâm Ấu Hỷ ngồi một lát, có nhiều chàng trai đến mời nhưng cô không thể bỏ lại túi xách của Tô Hoan Hoan, mà quả tình cũng không biết nhảy nên sau vài lần từ chối thì cô không ngồi lại nữa, giữ váy đứng đây, rời khỏi đám đông.

Vì địa điểm tổ chức lửa trại biệt lập cho nên khoảng rừng này rất yên tĩnh, cây rừng toàn loài cây á nhiệt đới, trên ngọn cây lấp loáng ánh sao, không gian tràn đầy mùi của thực vật, cảm giác thiêng liêng như chốn tiên ở. Ấu Hỷ dừng chân dưới một tán cây cổ thụ, ngồi xuống, sau lớp váy hiện ra đôi chân thon trắng. Cô có làn da rất trắng, bố cô lúc sinh thời bảo mẹ cô cũng có làn da trắng như thế, năm xưa là hoa khôi ở thị trấn mình, tiếc là...

Tiếc là Lâm Ấu Hỷ chưa bao giờ được gặp mẹ. Bà sinh ra Ấu Hỷ rồi rời bỏ thị trấn, nghe nói là đi theo một đại gia, không trở lại nữa. Hồi nhỏ, những lúc Ấu Hỷ bị bạn bắt nạt chạy về khóc mách bố đòi mẹ, bố bao giờ cũng âu yếm đưa đôi bàn tay to rộng của mình xoa xoa lưng Ấu Hỷ. Và suốt thời thơ ấu, Ấu Hỷ cứ vậy mà khóc trong tuyệt vọng rồi ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, vẫn chỉ có bố không có mẹ. Dần dà, cô không đòi mẹ nữa, mẹ cũng không quay về. Vì tiếng tăm về mẹ không hay, cuộc sống của hai bố con ở thị trấn cũng không được êm ả, thuở nhỏ Ấu Hỷ không có bạn, cô dồn hết sức học tập. Cô hiểu, để có thể làm cho gia đình cô hạnh phúc, chỉ còn cách trông vào việc học của cô để rời khỏi thị trấn, đi đến một nơi nào đó tốt đẹp hơn trên thế giới. Trong những ngày tháng gian nan ấy, đó là hy vọng duy nhất của cô và bố cô.

Tiếng côn trùng vỗ cánh bay, gió thổi cây cỏ xào xạc, xuyên qua kẽ lá thân cây, tạo nên một âm vang kỳ lạ, tiếng dế kêu ri rí, từng chập từng chập vang bên tai, Ấu Hỷ tiện tay ngắt một cành lá xua xua đám muỗi vo ve quanh chân. Cô đã bị đốt một nốt ở cánh tay, đỏ ửng, nếu không nhanh chân rời đi sẽ làm mồi ngon cho cả đàn muỗi. Cô đành xua xua muỗi, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. Người xưa có hứng thú trông sao thường nguyệt, ngâm thơ viết phú khiến người ta dù không có tâm sự gì mà mỗi khi tĩnh lặng cũng thấy bàng hoàng ngầy ngất.

- Có cần dầu chống muỗi không? – Một giọng nói diêm dăm từ thân cây phía sau vọng lại. Ấu Hỷ giật mình quay nhìn, tiếng nói phát ra từ bụi cỏ, chắc là có người đi qua nhưng cô nghĩ là gió nên không hề để ý. Cô ngẩng lên nhìn, một chàng trai cao lớn, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, hai ngón tay kẹp một lọ kem nhỏ.

- Cảm ơn anh ạ. – Lâm Ấu Hỷ đón lấy lọ kem chống muỗi, mở nắp, lấy một ít vào lòng bàn tay, xoa lên tay chân. Vị bạc hà mát lạnh lan tỏa, tim cũng đập nhanh hơn. Lãnh Tử Thần không nói gì, im lặng ngồi xuống bên cạnh cô, nước từ lá cỏ xanh rì thấm vào chiếc quần bò hàng hiệu đắt tiền của anh, mà anh dường như không một chút xót xa. Anh ngồi rất gần cô, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi trên quần áo của anh. Đó là mùi thuốc lá thoang thoảng, vẫn còn cảm giác hơi ẩm ẩm. Cô đưa lọ kem chống muỗi về trước mặt anh, nói cảm ơn lần nữa.

- Cô giữ lấy mà dùng. – Lãnh Tử Thần không nhận lại, cho tay vào túi lấy ra một hộp thuốc lá. Lâm Ấu Hỷ nhìn qua hộp thuốc, thấy một hàng chữ tiếng Anh mà cô chưa từng thấy. Bố cô cũng hút thuốc, nhưng chỉ là thuốc lá quăn. Mua lá từ cửa hàng mậu dịch về, giá rẻ, rồi phơi đầy sân, khi khô thì nghiền vụn, dùng giấy báo cũ cuốn thành hình điếu thuốc, vừa tiết kiệm vừa đủ độ say. Lãnh Tử Thần lại lấy ra một chiếc bật lửa Zippo, nhìn sang Lâm Ấu Hỷ:

- Tôi hút thuốc được không?

- Vâng. – Ấu Hỷ gật gật đầu. Từ nhỏ cô đã quen mùi thuốc lá của bố cho nên không thấy khó chịu, chỉ không ngờ là Lãnh Tử Thần vẻ ngoài lạnh như băng giá mà cũng biết hỏi cô có cho phép hút thuốc không. Người như Lãnh Tử Thần, chắc chắn được giáo dục rất chu đáo. Cái gọi là nền nếp gia phong chắc là như thế.

Cô kín đáo hít một hơi dài rồi khe khẽ thở ra, nhịp tim dần ổn định trở lại. Cô nghĩ: có lẽ mình quá miễn cảm, tự ti, lúc nào cũng cảm giác người ngoài coi mình không ra gì. Không được như thế, bản thân mình dựa vào sức lực mồ hôi của mình mới thi đỗ vào một trường đại học hàng đầu quốc gia, trước mặt bất cứ ai mình cũng không nên cúi đầu sợ hãi.

- Sao cô không đi chơi? Bọn họ đều say mê lắm đấy. – Trước mắt Lãnh Tử Thần khói thuốc uốn lượn, đằng sau làn khói thuốc mờ ảo là Lâm Ấu Hỷ trong chiếc váy trắng, ánh lửa trại từ xa hắt chút ánh sáng vàng sẫm lên gương mặt cô, càng khiến người ta khó đoán biết nét mặt cô. Yên tĩnh như chốn non sâu, trong đầu óc Lãnh Tử Thần hiện lên mấy chữ, suy nghĩ một lát, anh mỉm cười.

- Tôi không biết khiêu vũ. – Lâm Ấu Hỷ ôm chặt lấy chiếc túi xách của Tô Hoan Hoan, ngồi co lại bên gốc cây. Sắp sang tháng Mười, gió đêm thổi từng cơn, trái tim cô căng thẳng và lạnh lẽo.

Lãnh Tử Thần cởi áo khoác ngoài, đưa ra trước mặt cô, thấy cô ngồi im thì vươn tay khoác lên vai cô. Khói thuốc phả ra uốn lượn trước mắt cô, Lâm Ấu Hỷ nhìn thấy trên cổ anh có đeo một chiếc vòng ngọc màu

xanh bóng loáng lấp lánh ẩn hiện trước ngực. Má cô ửng hồng, may là bóng cây nên giấu được, nhưng trái tim cô đập thành thạch, dường như không thể bình tĩnh lại.

- Sớm muộn gì cũng phải học nhảy, vào đại học cần biết việc đó. – Lãnh Tử Thần ngậy người nhìn Lâm Ấu Hỷ trong màn đêm, sau đó rút một hơi thuốc, thổi ra những vòng tròn khói rồi lim dim mắt. – Bố mẹ cô ở đâu?

- Ở miền bắc, thị trấn Lạc Diệp, đó là một thị trấn nhỏ, hẳn anh chưa nghe nói bao giờ. – Lâm Ấu Hỷ thu mình trong chiếc áo bông mềm mại của Lãnh Tử Thần, trên áo khoác còn vương mùi cơ thể anh, lạ lẫm nhưng đầy ấm áp. Cô không căng thẳng nữa, dần dần bình tâm lại.

- Thị trấn Lạc Diệp, nghe nói rất đẹp. – Lãnh Tử Thần dụ điều thuốc dở dưới gót giày, sau đó dùng bật lửa đào một hố nhỏ trên mặt đất, vùi điều thuốc dở xuống đó rồi lấp đất. Lâm Ấu Hỷ chăm chú nhìn anh làm việc ấy, chiếc vòng trên cổ anh cứ lắc nhẹ theo từng động tác. Bỗng nhiên anh quay đầu cười với cô: – Rừng cây này thuộc về trường ta, Hội Sinh viên phải đứng ra gìn giữ môi trường.

Anh quay lại rất đột ngột, gương mặt trong sáng thanh thản mà có phần phóng khoáng đột nhiên hướng về cô, thiếu chút nữa là va vào đầu cô. Lâm Ấu Hỷ sợ hãi lùi lại, vội vàng co người, miệng kêu khẽ: “Ồi!”. Im lặng rất lâu, dường như cô nhớ ra điều gì, thận trọng nhìn Lãnh Tử Thần: – Anh ở trong Hội Sinh viên, tôi có thể hỏi anh một việc không?

- Việc gì? – Lãnh Tử Thần nhướn nhướn nhẹ cặp lông mày. – Cô hỏi đi.

- Muốn xin trợ cấp của trường mình cần phải có những điều kiện gì? – Lâm Ấu Hỷ cười, trong đêm lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Lãnh Tử Thần nhìn thấy một bên má cô có một lúm đồng tiền nho nhỏ, nét cười rất ngộ nghĩnh, sinh động như chú thỏ.

- Chỉ cần điểm thi cuối kỳ ổn định như năm trước thì không có giới hạn nào. – Lãnh Tử Thần nói. – Cô muốn xin à?

- Vâng. – Lâm Ấu Hỷ gật đầu.

- Thực ra nếu không phải là cực kỳ cần thiết thì chỉ cần giành được học bổng là cũng đủ chi tiêu. Trường mình là trường đại học hàng đầu quốc gia, các loại học bổng không ít, đừng nên quá tham lam đấy nhé. – Lãnh Tử Thần nói.

- Tôi phải xin trợ cấp, học phí quá đắt, một năm những hơn tám ngàn. – Lâm Ấu Hỷ ngả đầu lên gối, nói rành mạch – Tôi nghĩ rằng vào đại học thì bớt đi gánh nặng cho gia đình, ngờ đâu học phí cũng cao quá.

Khi còn sống, để có tiền cho cô vào đại học, bố cô đã làm việc ngày đêm, cố hết sức gom đủ tiền đi đường và tiền học năm đầu tiên. Nhưng cô còn chưa nhập học thì ông đã ngã bệnh, ông đối cô nói rằng bệnh thường thôi để cô yên tâm học.

Lâm Ấu Hỷ thông minh như thế sao bố có thể đối cô được. Cô mở túi áo của ông, đọc thấy phiếu xét nghiệm ung thư dạ dày. Tối hôm ấy, cô vò nát tờ phiếu xét nghiệm, khóc đến mức tưởng ngất đi, nhưng không dám khóc thành tiếng. Bố đã không muốn cô biết bệnh thì cô sao có thể để bố thất vọng. Cô ôn luyện ngày đêm, thầm mong bố sẽ được nhìn thấy giấy báo thi đậu của mình, vậy mà...

Bố cô không đợi được đến ngày đó, một tuần trước kỳ thi, bố ra đi. Hôm ấy, Lâm Ấu Hỷ đi học tối về, mở cửa vào, theo thói quen gọi bố nhưng không có tiếng đáp lại. Cô hoảng sợ chạy từ trong ra ngoài, cuối cùng tìm thấy thi thể bố đã lạnh cứng ở nhà kho. Khi ông mất, thân thể co rúm lại, vẻ đau đớn cực độ, ông đã cố hết sức kiên trì nhưng đã không thể kiên trì ở lại.

- Bố, bố ơi, sao bố bỏ con lại một mình, không có bố, con sống làm sao? – Cô kêu khóc. Sau đó đột nhiên cô phát hiện trong bàn tay bố nắm chặt một mẫu giấy nhỏ, rút ra xem, trên đó viết: Hỷ Hỷ nhỏ bé của bố, nhất định phải vào đại học, lên Thượng Hải, mẹ con ở đó...

Nét chữ cuối cùng run rẩy, vào giây phút cuối của sự sống, bố đã gửi gắm lại cho cô tâm nguyện của ông, cô không có quyền vứt bỏ tâm nguyện ấy, cô cần phải kiên cường sống tiếp, thi đỗ đại học, lên đến Thượng

Hải.

Một tuần sau, tiêu hết tiền dành cho việc ôn thi đại học, an táng bố xong, cô đi thi, điểm thi đứng đầu thị trấn, xếp thứ ba toàn tỉnh, được các trường đại học hàng đầu cả nước và Thượng Hải mời nhập học. Cô đem tờ giấy gọi nhập học đốt trước bình tro thi hài của bố, sau đó bán nhà, lên Thượng Hải.

Thị trấn Lạc Diệp, gió thổi lá rơi bật tắt tích, chuyện xưa ưu sầu rồi cũng nhạt phai, đó là nơi không quay lại nữa.

Sau khi nói học phí đến hơn tám ngàn thì cô không nói thêm gì nữa. Lãnh Tử Thần nhìn Lâm Ấu Hỷ, cũng không hỏi gì. Hai người im lặng ngồi dưới bóng cây, cứ vậy đến khi trời sáng. Anh hút rất nhiều thuốc, đầu mẩu thuốc chất đống trên đất, khi hút điếu cuối cùng, trời đã hừng dần lên, phương đông hiện ra một vầng trắng nhạt. Lâm Ấu Hỷ giúp anh đào hố nhỏ, anh cười đem vùi những đầu mẩu thuốc lá xuống hố, sau đó hai người đứng dậy rảo bước về phía lửa trại.

Qua một đêm náo nhiệt, nét mặt ai cũng lộ vẻ mệt mỏi. Lãnh Tử Thần phân công người dọn dẹp, thu nhặt vỏ hoa quả, giấy rác, lửa trại cũng được dập tắt, đào hố chôn tại chỗ. Lâm Ấu Hỷ tìm thấy Tô Hoan Hoan đang ngủ vùi trên vai Vương Á Trúc. Vương Á Trúc ngáp to mấy cái, nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ thì cười không thành tiếng, trao Tô Hoan Hoan cho cô, chạy đi thu dọn hiện trường.

Lâm Ấu Hỷ thấy Tô Hoan Hoan nhìn mình đầy vẻ hồ nghi mới nhớ ra là mình đang khoác trên người chiếc áo của Lãnh Tử Thần. Ngẩng lên nhìn, cô thấy anh đang ở không xa, mồ hôi đầm đìa, không cần áo khoác, cho nên Lâm Ấu Hỷ đành chịu sự hồ nghi ấy. Tô Hoan Hoan mệt quá nên cũng không hỏi nhiều. Lát sau xe buýt của trường đến, mọi người chen nhau lên xe.

Lãnh Tử Thần đứng bên dưới, nói to: – Mỗi lớp xếp thành một đội, hàng ngũ ngay ngắn, nữ lên trước, nam xách đồ.

Dưới sự chỉ huy của anh, từng chiếc xe buýt của trường chuyển bánh, cuối cùng tới lớp của Lâm Ấu Hỷ. Cô dìu Tô Hoan Hoan đang gà gât lên xe, tìm được chỗ ngồi để Hoan Hoan ngủ cho ngon, đắp chiếc áo khoác của Lãnh Tử Thần cho cô ấy.

Xe đã kín chỗ, Lâm Ấu Hỷ giật mình nhìn ra bên ngoài, phát hiện Lãnh Tử Thần đã không còn ở đó, thay vào vị trí chỉ huy của anh là Tiêu Vũ Trạch. Đi đâu rồi? Chớp mắt đã biến mất. Ấu Hỷ tự cười mình, tìm cái gì chứ, cứ như là thân lắm ấy, đúng là tự mình gây chuyện đa tình.

Cô giúp Tô Hoan Hoan chỉnh lại y phục. Trong xe vốn toàn nữ sinh, đang buôn chuyện đột nhiên im ắng, chỉ còn những tiếng thì thầm. Hóa ra Lãnh Tử Thần đã lên xe, đang đứng ở cửa xe nhìn vào trong, ánh nhìn lướt qua từng cô gái đang tràn ngập kỳ vọng, sau cùng dừng lại trên gương mặt Lâm Ấu Hỷ. Tim Ấu Hỷ đập bùm một tiếng, phản ứng rất nhanh, chắc là anh đến đòi áo khoác, nên cô mỉm cười gật gật đầu với anh.

Lãnh Tử Thần cũng hơi nhếch môi, nụ cười ấy thực là cuốn hút, đến hình ngôi sao trên báo lớn cũng chỉ đến mức đó mà thôi. Lâm Ấu Hỷ nghe tiếng Tôn Mỹ ở trước mặt cười nhạt một tiếng. Lãnh Tử Thần bước về phía Lâm Ấu Hỷ, sau lưng là bao nhiêu ánh mắt của đám nữ sinh đổ kỵ ngưỡng mộ hồ nghi.

– Mang cho cô này, tối qua cô có ăn gì đâu. – Lãnh Tử Thần trao vào tay Lâm Ấu Hỷ một túi ni lông nóng rực, đó là món mì xào củ cải đỏ, món ăn được nấu bằng lửa trại tối qua. Anh nhìn sang Tô Hoan Hoan đang ngủ say, nói: – Áo khoác cứ đắp cho cô ấy đi, tôi không lạnh, xe sắp chạy rồi, tôi xuống trước đây.

Rồi không để ý Lâm Ấu Hỷ nói gì, anh quay bước đi luôn. Cô nhìn anh nhảy xuống xe, đón lá cờ nhỏ trong tay Tiêu Vũ Trạch, nói to gì đó với tài xế. Xe xuất phát rất nhanh, món mì xào củ cải trong tay còn ấm, có rắc cả bột thơm và vừng, tỏa mùi thơm, Lâm Ấu Hỷ thấy má mình nóng rực, cô thẹn thùng ngồi nép một góc, sợ bị các bạn phát hiện.

– Xí! Tưởng là chất phác vụng nói thể mà hóa ra cũng đầu mày cuối mắt. – Một giọng nữ vang lên bên tai Lâm Ấu Hỷ.

- Không đúng à? Ngày thường thì cụp mắt hiền lành, bỗng dưng mặc váy trắng, cũng chẳng biết mượn của ai, quê một cục thể mà cũng mặc hàng ONLY nhĩ? – Thỉnh thoảng, lại có một câu châm chọc vang lên.

- Ai nói thì im ngay miệng đi nhé. – Diệp Mộng Mộng từ một chỗ đột nhiên quát to. Lâm Ấu Hỷ giật mình, nhìn sang. Diệp Mộng Mộng đang ngồi đứng phắt lên, tay chống nạnh. – Muốn nói thì nói trước mặt, cứ thốc mách sau lưng như thế người ta khinh cho, tôi đây thay mặt cho cô ấy chịu trận, nói gì thì nói đi. Cùng một lớp với nhau sao lại bè phái mãi thế? – Tính cách và sự nổi nóng của Diệp Mộng Mộng bột phát y như nhau.

Trong xe im bật, Diệp Mộng Mộng vỗ vỗ vai Lâm Ấu Hỷ – Đừng có cùng một giuộc với bọn họ. – rồi ngồi xuống vị trí cũ. Tôn Mỹ cũng nghiêng đầu cười với Lâm Ấu Hỷ. Tim Ấu Hỷ đập tanh tách suốt chặng đường về, cơ hồ muốn nhảy khỏi lồng ngực, lặn đi thật xa ngoài ô cửa kính của xe.

Hội trại kết thúc, bốn người trong phòng không hẹn mà gặp tự dưng xích gần lại nhau hơn. Diệp Mộng Mộng thỉnh thoảng cũng buôn chuyện một hồi với Tô Hoan Hoan. Lâm Ấu Hỷ quen nếp dậy sớm, hàng ngày đều lên giảng đường giữ bốn chỗ hàng đầu. Chuông vào lớp chưa reo thì ba nàng lười kia còn chưa chịu nhấc mình khỏi giường.

Buổi học sáng thứ sáu là Kinh tế chính trị, đây là môn học bắt buộc dành cho năm thứ nhất về chuyên ngành tiền tệ, mãi đến khi giảng viên viết đã kín nửa bảng đen, Tô Hoan Hoan mới lên từ cửa sau giảng đường lên, lom khom chạy đến bên Lâm Ấu Hỷ, ngồi xuống một cái là giỏ sữa tươi và bánh bao ra. Ăn một hồi, đỡ cơn đói, mới mở sách vở, nhìn như nhìn tấm vách, rồi viết mấy chữ, sột soạt vò thành nắm tung cho Diệp Mộng Mộng.

Diệp Mộng Mộng mở ra xem, nhovn miệng cười tung cho Tôn Mỹ. Tôn Mỹ đọc xong chẳng biểu lộ gì mà vò mảnh giấy lại. Lâm Ấu Hỷ không mấy để ý tới các bạn, kinh tế chính trị là bài học cơ bản về chuyên môn tiền tệ, học tốt môn này thì những môn khác mới không vất vả. Lúc này cô chỉ chăm chú nghe giảng, ghi chép. Giờ sau là tiếng Anh giao tiếp, trò tung giấy giao lưu của ba cô bạn vẫn không ngừng.

Cho đến khi hết giờ học, buổi trưa, Tô Hoan Hoan mới hào hứng kéo tay áo Lâm Ấu Hỷ: – Lúc này tớ đến phòng hội Lãn Tử Thần trả áo khoác, buôn chuyện với Vương Á Trúc một lúc lâu, anh ấy đề nghị cuối tuần này hai phòng chúng mình liên hoan, tớ đồng ý rồi.

- Liên hoan, liên hoan gì? – Lâm Ấu Hỷ vừa thu dọn sách vở, vừa nhìn ba cô bạn, họ đều biết rồi mà không nói ỉnh.

- Nhìn cái bộ vui đầu vào học của cậu, ai mà dám chọc ngoáy cậu trong giờ học chứ. – Diệp Mộng Mộng cười. – Nghe nói Lãn Tử Thần rất khó tính, nhưng vừa nghe nói đến phòng bọn mình thì anh ta cũng OK ngay. – Rồi đánh mắt với Tôn Mỹ một cái. Tôn Mỹ má đỏ ửng, đánh yêu Diệp Mộng Mộng một phát.

- Đi nào, lát nữa nhà ăn đông quá là không tranh được món canh miễn phí đâu. – Lâm Ấu Hỷ xách cặp, mặt bình thản.

Bốn người dàn hàng ngang đi xuống nhà ăn, hai bên đường đi là những cây ngô đồng Pháp cao to, những khóm hoa gần đó tỏa mùi thơm man mác. Sinh viên qua lại, nam thì sức trẻ tuần tú, nữ thì trang điểm tươi xinh, có những cô còn uốn tóc xoắn. Tuy sắp đến tháng Mười, Thượng Hải vẫn còn nguyên sức nóng giữa hè, sinh viên hưởng thụ tối đa không gian và khí lực của thời thanh xuân đẹp nhất.

Lâm Ấu Hỷ bỗng nhiên nói: – Tớ có thể không đi được không?

- Sao vậy? – Tô Hoan Hoan lập tức rít lên. – Tớ với Vương Á Trúc đã tính kỹ rồi, chúng mình bốn nữ, họ bốn nam, đến cả Lãn Tử Thần đơ mặt chuyện liên hoan cũng đã OK, mà cậu lại bỏ cuộc à?

- Đơ mặt cái gì? – Ấu Hỷ ngậy người nhìn Tô Hoan Hoan. Tô Hoan Hoan dẩu mồm ra vẻ tức giận, không đơái hoài. Ấu Hỷ lại hỏi Diệp Mộng Mộng, Diệp Mộng Mộng đang cười ngặt nghẽo, chỉ sang Tôn Mỹ.

Tôn Mỹ nhovn cười:

- Lâm Ấu Hỷ, mọi người nói đầu óc cậu đầy bã đậu, đến hôm nay tớ mới biết đấy. Đơ mặt ý chỉ thần kinh mặt không điều khiển được, nghĩa là Lãn Tử Thần thuộc dạng người nghiêm chỉnh, rất hiếm khi biểu lộ

cảm xúc, vì thế nữ sinh trường mình đặt cho anh ta biệt danh là đơ mặt.

- Ố! – Lâm Ấu Hỷ nhớ lại buổi tối hội trại, trong rừng cây, Lãnh Tử Thần đột nhiên ngoảnh mặt cười với mình, hàm răng trắng bóng, chút nữa thì va vào mũi cô. Không phải anh ấy không biết cười, sao gọi là đơ mặt? Cô không nhìn được phì cười, hỏi:

- Thế nào là đầu bã đậu?

- Giời ơi, cậu đồng ý đi nhé, đừng có nuốt lời đấy, tớ sẽ gọi luôn cho Vương Á Trúc đây. – Tô Hoan Hoan thấy Lâm Ấu Hỷ cười thì nhảy cẫng lên, chiếc điện thoại đắt tiền đang cầm trong tay cùng lúc nhảy tít hiệu.

Chiều tối thứ bảy, ba cô gái, tất nhiên trừ Lâm Ấu Hỷ, đều diện váy ngắn, Tôn Mỹ còn đánh phấn. Lâm Ấu Hỷ đang ngồi học bị ba cô bạn kéo ra, vẫn giữ nguyên nếp thường, mặc áo phông quần bò đơn giản, tóc tết bím sau gáy.

Các chàng trai đã ngồi chờ trong quán McDonald không xa cổng trường. Một chiếc bàn tròn rộng, một bộ ghế sofa mềm quây quanh, ánh đèn vừa đủ, Tô Hoan Hoan bảo ánh sáng này chụp ảnh cực đẹp, ảnh chụp không cần chỉnh sửa mà đạt hiệu quả tự nhiên, ảnh chụp rồi có thể đưa lên internet để gạ gẫm bọn trai mới lớn. Thấy bốn cô gái đến, Vương Á Trúc cùng Tô Hoan Hoan đi gọi món.

Diệp Mộng Mộng ngồi bên cạnh Ngô Hồng Phi, chưa ấm chỗ hai người đã nói nói cười cười, như quen nhau từ lâu lắm. Lâm Ấu Hỷ nhận ra Ngô Hồng Phi là chàng trai trong đêm hội trại đã mời Diệp Mộng Mộng khiêu vũ, hôm nay anh chàng mặc đồ thể thao Adidas, tai đeo khuyên màu bạc, ra vẻ rất sành điệu, rất phù hợp với kiểu tóc bùng nổ của Diệp Mộng Mộng. Tôn Mỹ cũng cố tình ngồi bên Lãnh Tử Thần, không biết nói gì với anh ta. Lãnh Tử Thần lãnh đạm nhìn qua những cô gái đẹp, mặt lạnh băng, đúng là đơ mặt.

Lâm Ấu Hỷ đành ngồi vào chỗ trống bên cạnh Tiêu Vũ Trạch. Tiêu Vũ Trạch nhận thấy Lâm Ấu Hỷ có vẻ lúng túng căng thẳng thì chủ động trò chuyện: – Chào em gái, bọn mình đã gặp nhau rồi đấy.

- Vâng, chào anh, tên em là Lâm Ấu Hỷ. – Cô nhớ lại buổi nhập trường, đến cả họ tên mình cũng chưa nói với anh ấy, vì thế cũng gật đầu chào mỉm cười, tự giới thiệu.

- Anh biết rồi. – Tiêu Vũ Trạch mỉm cười trông rất dễ mến, ra dáng người anh lớn bên hàng xóm, bỗng dừng tạo cho người bên cạnh cảm giác thân thiết. Tô Hoan Hoan cùng Vương Á Trúc bê đồ ăn về bàn. Tiêu Vũ Trạch đón lấy cốc nước chanh, cầm ống hút cẩn thận rồi mới trao cho Lâm Ấu Hỷ. Ấu Hỷ bối rối cảm ơn, nhận lấy cốc nước. Tiêu Vũ Trạch thấy cô uống rồi mới nói: – Đêm hội trại anh đã biết tên em rồi, phòng các cô rất nổi tiếng trong số sinh viên mới mà.

- Tại sao ạ? – Lâm Ấu Hỷ nhìn anh, vẻ không hiểu.

- Tại rất hiếm khi cả bốn cô đều là người đẹp. – Tiêu Vũ Trạch cười vang. – Nếu không, Vương Á Trúc với Ngô Hồng Phi sao lại đánh lẻ mời phòng bọn em đến dự buổi hôm nay, hai tên háo sắc này chịu không nổi đó mà.

Nói rồi, quay sang nhìn Hồng Phi và Á Trúc, hai người bọn họ kẻ thì đang mở nước cà chua cho Diệp Mộng Mộng, người thì đang trao giấy ăn cho Tô Hoan Hoan, vẻ mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ sung sướng ân cần. Lâm Ấu Hỷ bụm miệng cười, lúm đồng tiền nho nhỏ thấp thoáng trên má, Tiêu Vũ Trạch ngăn người ngắm lúm đồng tiền ấy.

- Chỉ tiếc cho anh, chẳng có người đẹp nào bên cạnh. – Lâm Ấu Hỷ cười, nhìn qua Tôn Mỹ và Lãnh Tử Thần, vẻ “pó tay” nhún vai với Tiêu Vũ Trạch. – Số phận trớ trêu, xếp đặt đến anh thì còn lại có mình em.

Nói vậy nhưng cô biết Tiêu Vũ Trạch cơ bản không đam mê nữ sắc, không hiểu vì sao cô tin anh đến thế, chỉ thấy anh tạo cho người bên cạnh cảm giác an tâm, có chỗ trông cậy. Có lẽ giữa người với người, cái đó gọi là duyên phận. Lâm Ấu Hỷ, cô gái trước nay chưa có nhiều trải nghiệm trong tình cảm, lúc này thấy đầu óc rối bời.

- Em cũng là người đẹp chứ, đừng có khiêm tốn quá. – Tiêu Vũ Trạch cười ngất một hồi, chọn một hộp cánh gà chiên hạt tiêu. – Này, anh ân cần dâng cho người đẹp của anh đây.

- Em cảm ơn ạ. – Ấu Hỷ thoải mái lên rất nhiều, đón lấy hộp đồ ăn, bỗng nhiên nhớ đến gói thức ăn nóng ẩm Lành Tử Thần trao cho cô vào cái buổi sáng tinh mơ hôm trước, trong đó có hai chiếc cánh gà rán không bột chiên, không cay. Từ nhỏ đến lớn, ngoài bố cô, chưa hề có ai quan tâm xem cô đói hay không, lạnh hay không, thành ra sự quan tâm đột ngột xảy đến ấy khiến cô cảm thấy ấm áp đến nỗi không dám tin là thực. Cô liếc sang Lành Tử Thần, anh đang nghe Tôn Mỹ nói gì đó, miệng ngậm một miếng khoai tây chiên, tay tung qua đỡ lại chiếc bát lửa, vẻ mặt lạnh băng. Tối hôm ấy, có lẽ là giấc mộng mà thôi. Lâm Ấu Hỷ bắt đầu ăn cánh gà, cay quá, má cô ửng hồng.

- Sao thế? – Tiêu Vũ Trạch thấy mặt cô đỏ ửng thì đưa cho cô giấy ăn, thấy cô uống nước chanh liên tục thì hiểu ra. – Em không ăn cay được phải không?

- Vâng ạ. – Ấu Hỷ gật gật, nói. – Em sống ở miền bắc từ nhỏ, không quen ăn cay. Mà không sao đâu, em quyết định nhập gia tùy tục, bắt đầu học ăn cay cho quen.

- Người Thượng Hải thực ra cũng không quen ăn cay, nhưng đây là một quyết định tuyệt vời, anh giờ cả hai tay tán thành đấy. – Tiêu Vũ Trạch nhìn thấy sắc mặt cô không còn nét lãnh đạm thường ngày, nghĩ rằng cô sống quá kiềm chế, vì vậy mới có thể một mình chống chọi nơi xa quê ngàn dặm. Giữa người với người với nhau, đơn giản không phải là không thể mở lòng, mà là cơ hội cởi mở không phải lúc nào cũng có để người ta có thể gặp nhau trên đường đời. Nghĩ đến đây, Tiêu Vũ Trạch cũng cảm thấy buổi gặp gỡ này không hề vô vị.

Bữa ăn đã xong, cả hội đánh hai chiếc xe hơi đã thuê chạy đến quán karaoke KTV trong thành phố. Cuối tuần nên phòng nào cũng kín khách. Mấy cô gái lộ vẻ sốt ruột, Ngô Hồng Phi cứ kéo áo Lành Tử Thần.

Lành Tử Thần lúc đầu không thèm đếm xỉa, sau thấy anh chàng giật áo mạnh quá, chiếc áo phông bị kéo xệch hẳn đi, thì thủng thẳng chỉnh lại cho ngay ngắn rồi hắng giọng nho nhỏ, kéo Ngô Hồng Phi ra một góc, móc điện thoại ra gọi, sau đó quay lại nói:

- Đến quán trước mặt đi, có phòng trống đấy.

- Đàn anh ơi, em biết ngay mà, gọi đến anh là thế nào cũng có chỗ tốt. – Ngô Hồng Phi ôm chặt vai Lành Tử Thần, cười ha ha.

Lành Tử Thần hơi trề môi cười nhẹ, nụ cười thoáng qua dừng lại trên gương mặt Lâm Ấu Hỷ. Ấu Hỷ vội quay sang nói chuyện với Tiêu Vũ Trạch.

Đến nơi, quả nhiên đã có người đợi sẵn ngoài cửa, vừa thấy Lành Tử Thần, đã nhiệt tình đón vào, vừa đếm số người vừa dẫn đường vào phòng hát. Lành Tử Thần cũng chẳng đoái hoài, tay nhét túi quần sải bước đi trước, thủng thẳng thanh thản, thỉnh thoảng có cô gái ngáy người ngắm anh.

Dọc lối đi trang hoàng lộng lẫy, cuối cùng là phòng cao cấp nhất, người phục vụ đã mang vào một khay đồ uống, bia, và mấy chiếc cốc bày sẵn.

- Đúng là chỗ của người có tiền có khác, bày biện cũng khác thường. – Diệp Mộng Mộng tươi cười, giọng nói không rõ là chê hay khen, nhưng nói xong cô cầm ngay một món hoa quả khai vị, ăn ngon lành.

Người phục vụ đã lui ra, Tô Hoan Hoan cùng Vương Á Trúc đến bên máy tính chọn bài. Diệp Mộng Mộng cùng Ngô Hồng Phi ngồi bên nhau tán gẫu. Lành Tử Thần lười nhác ngả người trên ghế sofa, mặt lạnh lùng khui một chai bia. Tôn Mỹ cầm list bài hát ngồi bên cạnh Lành Tử Thần, thỉnh thoảng nói với anh, anh thỉnh thoảng đáp lại, có khi im lặng.

Tô Hoan Hoan cất giọng: Thích chua cay thích ngọt ngào, chính là em đó, tuổi xuân nồng em tự yêu mình... Cô chẳng khác gì ca sĩ chuyên nghiệp, giữ micro không rời tay. Vương Á Trúc bên cạnh không ngừng vỗ tay tán thưởng, Diệp Mộng Mộng cũng thỉnh thoảng hát chen vào mấy câu. Tôn Mỹ ngồi dán chặt bên Lành Tử Thần, chẳng thiết gì đến hát với xướng. Chỉ có Lâm Ấu Hỷ ngồi cùng Tiêu Vũ Trạch là sôi nổi trò chuyện.

Vì âm thanh quá to, nên phải ghé sát tai đối phương, bắt giắc, cô cũng cảm thấy ấm áp. Từ cơ thể Tiêu Vũ Trạch có một nguồn sức lực khiến cô cảm thấy chẳng khác gì người thân, không phải để phòng cảnh giắc

gì. Anh cao lớn điển trai nhưng từ đầu cô đã xác định là bạn bè nên dù rất nhiều rung động cũng không bị nao núng.

- Phòng karaoke này là của gia đình Lãnh Tử Thần mở ra à? – Lâm Ấu Hỷ nhớ khi bước vào cổng, mấy người nhân viên vẻ mặt rất cung kính, kính ngạc, ấp úng trước mặt Lãnh Tử Thần, vì thế cô thấy hiếu kỳ. Cô ghé vào tai Tiêu Vũ Trạch, hỏi nhỏ.

- Không phải, nói chung là bạn của bố anh ấy thôi. – Tiêu Vũ Trạch bóc hạt dẻ cười đặt vào lòng bàn tay Lâm Ấu Hỷ. – Gia thế Lãnh Tử Thần không nhỏ đâu, doanh nghiệp của gia tộc họ Lãnh đã truyền mấy đời, gia đình anh ấy đều ở Mỹ. Nhà họ Lãnh kinh doanh rất nhiều ở Thượng Hải, dù là chính đạo hay giang hồ, chỉ cần có chút hiểu biết đều biết tới danh tiếng nhà họ Lãnh.

- Vậy à? – Lâm Ấu Hỷ nhún vai, cảm giác xa xăm, đúng là công tử nhà giàu có khác, mừng giận bất thường. Dù có là gia tộc doanh nghiệp gì, có học hay không thế nào, cô cũng đừng có nghĩ đến.

Xã hội này là như thế, sự phân hóa giàu nghèo ngày càng lớn, người có tiền vung tiền như ném đất, người nghèo khó nhọc nhằn kiếm ăn hàng ngày. Khi Tiêu Vũ Trạch bóc hạt dẻ cười, trông anh phảng phất có hình bóng người mẹ, Lâm Ấu Hỷ suy nghĩ rồi bất giác cười thành tiếng.

- Cười gì vậy? – Tiêu Vũ Trạch lau tay, cầm cốc nước chanh uống một hơi, nhìn Lâm Ấu Hỷ hỏi.

- Không có gì ạ. – Ấu Hỷ cầm một cốc trong khay trà uống một ngụm to, ho sặc sụa. Hóa ra đó là cốc bia mà cô không để ý. Tiêu Vũ Trạch lấy khăn giấy đưa cho cô, cô lau miệng rồi nói. – Người giàu thật lạ.

- Lạ? Anh không hiểu. – Tiêu Vũ Trạch bật cười. – Anh ấy là con trai duy nhất, áp lực lớn lắm, không tránh được có một chút ngạo nghễ, kỳ thực anh ấy không giá áo túi cơm đâu, rất thông minh, rất có năng lực, lại hiểu đạo lý. Em mà biết anh ấy lâu thì sẽ quen thôi. Bốn năm đại học, anh ấy là bạn thân nhất của anh đấy. – Tiêu Vũ Trạch tiếp tục nói gì đó, Lâm Ấu Hỷ không để tâm nữa, chỉ chậm chậm uống bia, hết cốc bia thấy đầu hơi choáng váng, nói ít đi, ngồi lặng trong ghế sofa.

Mẹ đang ở Thượng Hải, cùng người đàn ông nào đó giàu có, người đàn ông giàu có nào đó liệu có ngạo mạn thất thường như thế này không, mẹ có thực sự hạnh phúc không? Bố luôn yêu mẹ lắm đấy, phút cuối đời vẫn dặn cô đi tìm mẹ. Thành thị sắc màu rực rỡ, nơi nào cũng là cạm bẫy, lạnh lẽo vô tình, một cô gái nhỏ yếu đuối như cô biết tìm ở chốn nào đây?

Từ quán karaoke ra, đã hơn hai giờ sáng, cả bọn vòng qua cửa sau về trường, mấy anh chàng đều ngà ngà say, tạm biệt ở cửa phòng ký túc xá. Cô quản lý khu nữ sinh cầu nhàu ra mở cửa, nhìn thấy Lãnh Tử Thần thì thái độ tươi hân lên. Sức hấp dẫn của Chủ tịch Hội sinh viên quả là phổ cập. Về đến phòng ngủ, các cô vẫn còn hưng phấn đến nỗi không ngủ được, buồn chuyện râm ran.

- Diệp Mộng Mộng, chuyện của cậu với Ngô Hồng Phi đã quyết định chưa, khi nào thì mời chúng tớ ăn kẹo đây? – Tô Hoan Hoan đứng ở bồn rửa mặt hỏi.

- Vội gì chứ, tớ còn thử thách anh ấy thêm nữa đã, đâu có nhanh thế được. – Diệp Mộng Mộng lườm Tô Hoan Hoan, vừa cầm quần áo trên tay vừa quay sang Tôn Mỹ. – Cậu đáng lẽ nên hỏi người đẹp hàng đầu họ Tôn của bọn mình, chuyện với Chủ tịch Hội Sinh viên đã tiến triển thế nào rồi?

- Tớ không nói với các cậu đâu. – Tôn Mỹ ửng hồng hai gò má, đánh cho Diệp Mộng Mộng một cái, xách đồ đi luôn về phòng ngủ.

- Thần bí ghê nhỉ? – Tô Hoan Hoan cũng không truy hỏi, mà chạy đến bên cạnh Lâm Ấu Hỷ, ve vuốt một cánh tay cô, gọi tha thiết như gọi hồn. – Lâm Ấu Hỷ, Lâm Ấu Hỷ, Lâm Ấu Hỷ...

- Có đáng ghét hay không chứ, cái cậu này. – Lâm Ấu Hỷ bị cô ấy gãi tay phát buồn, không nén nổi bật cười, chẳng đợi đánh đã khai. – Tớ với Tiêu Vũ Trạch có chuyện gì mà kể đâu chứ, cậu ít để ý đến tớ thôi.

- Không có chuyện gì? – Tô Hoan Hoan không nén nổi nuối tiếc, kêu lên – Lớp trưởng họ Tiêu cái gì cũng số dzach, đẹp trai này, dáng cao ráo này, nghe nói gia đình anh ấy mở công ty điện tử, tốt nghiệp là về làm ông chủ công ty gia đình, ôi chao ôi, không quá nhiều tiền hay sao chứ! Nếu không phải là hàng ngày anh

ấy cứ gắn chặt với Lãnh Tử Thần cao ngạo thì nhất định các cô gái cũng xúm quanh anh ấy gặt chả hết đâu. Cậu nhanh tay nếu không tớ mà xếp anh ấy vào danh sách chờ là cậu hối hận không kịp đấy nhé.

- Tớ sẽ không hối hận đâu, chỉ e là có người phải khóc rống lên thôi, ôi, Vương Á Trúc đáng thương quá. – Lâm Ấu Hỷ trả đũa.

- Ái chà! Lâm Ấu Hỷ, hóa ra cậu cũng gớm nhỉ!... Xem ra tớ không cướp được tình đầu của cậu rồi! – Tô Hoan Hoan gương mặt tròn trĩnh như trẻ thơ lập tức bí xị, chỉ sợ Lâm Ấu Hỷ nhiều lời tới tai Vương Á Trúc thật.

Mấy cô gái tắm gội xong, lên giường nằm còn bàn tán một hồi nữa, rồi ai nấy mới chịu ngủ.

Thứ bảy, buổi sáng Lâm Ấu Hỷ một mình lên thư viện ôn bài, buổi trưa tới nhà ăn xong mới trở về ký túc xá. Đẩy cửa ra, thấy la liệt trên giường, trên bàn, chỗ nào cũng là váy áo. Tôn Mỹ đứng trước gương, đang nhún nhảy trình diễn mọi dáng điệu. Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan ngồi một bên khoa tay múa chân nhận xét bình luận.

Thấy Lâm Ấu Hỷ về, Tôn Mỹ kéo ngay lại: – Ấu Hỷ, ngắm giúp tớ xem nào, bộ này tớ mặc có được không?

Ấu Hỷ ngắm nghía, chiếc váy dài màu phấn hồng Tôn Mỹ mặc trên người, dài đến gối, không tay, nét cắt may cực kỳ tinh xảo, túi đựng toàn tiếng Anh, nhất định là giá thành không rẻ. Chiếc váy này rất hợp với nét dịu dàng nữ tính miền sông nước Giang Nam của Tôn Mỹ, càng tôn lên dáng điệu thần tiên của cô. Kỳ huấn luyện quân sự còn chưa kết thúc, Tôn Mỹ đã được bầu làm hoa khôi lứa sinh viên mới, vẻ đẹp của cô ấy từ đó càng được lan truyền.

- Đẹp lắm, Tôn Mỹ, cậu mặc gì cũng đẹp lắm. – Lâm Ấu Hỷ chân thành đáp lời. Trước nay cô chưa từng biết dùng lời hoa mỹ, Tôn Mỹ nghe vậy mặt sáng bừng vì vui và tự hào.

- Chiếc váy này đẹp lắm, ngắm rồi tớ cũng muốn mua một chiếc. Tô Hoan Hoan, chiều nay cậu cùng tớ shopping nhé. Lâm Ấu Hỷ, cậu cũng đi nhé, suốt ngày học, sắp biến thành con mọt sách rồi đấy. – Diệp Mộng Mộng ngồi một bên đang miệt mài nhai khoai tây chiên.

- Các cậu đi đi, tớ cũng không đi cùng đâu. – Tôn Mỹ nhún chân xoay vòng, thu dọn đồng váy áo bừa bãi trên giường.

- Ai dám ngăn trở hành trình của người đẹp họ Tôn chứ, to gan xin hỏi chiều nay Tôn đại mỹ nhân cùng Lãnh đại thiếu gia hò hẹn ở nơi nào? – Tô Hoan Hoan miệng lưỡi sắc như dao, nét mặt không một chút ác ý.

- Tớ không nói với các cậu đâu. – Mặt Tôn Mỹ nóng ran, chẳng đoái hoài đến ai, lướt đi như gió.

Lâm Ấu Hỷ nhìn theo bóng Tôn Mỹ, trước mặt hiện lên hình ảnh Lãnh Tử Thần ngậm miếng khoai tây chiên như bữu môi. Thì ra Tôn Mỹ thích mê Lãnh Tử Thần, cô ấy dịu dàng xinh đẹp dễ thương như vậy mà Lãnh Tử Thần cũng không bị rung động hay sao? Tài tử giai nhân, hai người bọn họ thành một đôi chắc chắn tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Hai giờ chiều, Lâm Ấu Hỷ tỉnh giấc trưa, Tôn Mỹ đã ra ngoài, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng vẫn ngủ. Lâm Ấu Hỷ rửa mặt rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng, lên thư viện học bài. Nắng chiều vẫn rùng rục, sinh viên thấp thoáng trong vườn trường. Trong thư viện rất yên tĩnh, trên chiếc bàn vuông gần nhất là mấy sinh viên nằm thứ tư ngủ gục, trước mặt là những tài liệu nghiên cứu dày cộp.

Thư viện trường rất lớn, kho sách có trên vạn quyển, giá sách chạy dài, lối đi giữa các kệ sách thâm u trầm mặc. Trước giá sách văn học có mấy sinh viên nam nữ đang lật giở tiểu thuyết, những môn như khoa học công nghệ, khoa học tự nhiên thì người đọc ít hơn. Lối rẽ kế bên là một chiếc cầu thang gỗ, lên tầng hai là nơi chứa sách quý hiếm, ngoài những giá sách la liệt như rừng thì không một bóng người.

Nhập trường không lâu, Lâm Ấu Hỷ đã nhận ra tầng hai thư viện là một nơi lý tưởng, ở đó chỉ có ánh mặt trời từ sớm tới tối là thay đổi, khi đủ ánh sáng ngồi gần cửa sổ có thể nhìn được cả những hạt bụi khe khẽ lay động. Cô ngồi trong góc đọc sách, suốt cả ngày không bị ai làm phiền, thỏa mãn, những cuốn sách quý

hiếm trải theo tháng năm, thấm đẫm mùi thời gian. Đắm mình trong thế giới ấy, thời gian dường như cũng bất động.

Lần trước cô đã đọc hết lời mở đầu của bộ Tư bản luận, muốn dần dần đọc tiếp. Bộ sách này được bày trên giá trong cùng, cô lướt ngón tay trên từng kệ sách, nhón chân khỏi mặt đất, cảm giác như con cá vui sướng bơi lội trong nước, niềm vui sướng ấy trước đây cô chưa từng có.

Một âm thanh của trang sách được lật thoảng vang ra từ mặt trong của kệ sách, rõ ràng vang đến tai cô. Cô căng mắt bước đi dọc giá sách, nhìn qua khe, hình như có bóng người đứng trong đó. Chẳng lẽ có người cũng giống cô, ở đây đọc sách cổ sao? Cô nghĩ chắc chỉ là ảo giác, nhưng rõ ràng có tiếng bước chân chậm chậm đi.

Rốt cuộc, cô dừng bước ở đầu giá sách trong cùng đó. Lãnh Tử Thần đang ngồi trên cầu thang, trên đầu gối là một cuốn sách dày cộp. Anh mặc chiếc sơ mi trắng, quần bò xanh lam, những sợi tóc trước trán lấp loáng trong ánh nắng chiếu qua cửa sổ, chiếc mũi cao, nét môi mỏng, lông mày đậm, những ngón tay thon dài xoa nhẹ trên trang sách.

Có lẽ cảm thấy có người tới, anh từ tốn ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc dần dần sáng rõ lên, nét lấp lánh đầy vẻ hào phóng hiện ra trong ánh mắt.

Lâm Ấu Hỷ miễn cưỡng mỉm cười đến bên giá sách trước mặt anh, quay lưng lại phía anh, ngẩng đầu, chăm chú tìm quyển một bộ Tư bản luận. Cô nhớ lần trước đọc xong đã xếp trả vào bên trái của giá trên cùng, cô còn kẹp một phiếu sách nhỏ đánh dấu, trên đó ghi Nhà tư bản đáng ghét, lúc đó là tiện tay viết vào, hoàn toàn chẳng phải bày tỏ cảm xúc gì.

Nhưng tìm một hồi thì cô phát hiện là quyển đó không còn, sách trên tầng hai không ượn về, sao lại không có được. Cô chợt nảy ý nghĩ, quay lại nhìn cuốn sách trên đầu gối Lãnh Tử Thần, sách đã được giở hai phần ba, bên trong chẳng thấy phiếu sách nào, vẻ mặt cô nhiều phần thất vọng.

- Cô đang tìm cái này hả? – Lãnh Tử Thần chìa tay phải, trong đó cầm một tờ phiếu sách màu trắng, ánh nắng chiếu trên đó, hàng chữ mực đen nổi bật lên. Nhà tư bản đáng ghét. Lâm Ấu Hỷ giật mình nhận ra, rồi bối rối ấp úng, không nhìn mặt Lãnh Tử Thần, chỉ lẳng lặng cầm lại tờ phiếu sách cho vào túi. Ngón tay chạm vào lòng bàn tay của anh, ấm nóng, nhưng vẫn có chút mồ hôi lạnh lạnh.

- Chữ viết đẹp lắm. – Lãnh Tử Thần cười nhẹ, sau đó đóng sách lại, bìa sách hiện lên hàng chữ mạ vàng trên nền sơn đen: Tư bản luận, quyển I. Thấy Lâm Ấu Hỷ nhìn cuốn sách chăm chăm, anh chìa sách trước mặt cô.

- Cô tìm cuốn sách này hả?

- Vâng. – Lâm Ấu Hỷ thốt ra được một tiếng, đẩy sách trả về phía anh. – Đến trước đọc trước, anh đọc trước đi, tôi đi tìm đọc cuốn khác. – Rồi trở gót định bước đi.

- Lady first, you first. – Lãnh Tử Thần đứng dậy, phát âm tiếng Anh giọng Mỹ, chìa sách trước mặt cô, chặn ngang đường cô đi. Ánh mắt anh rọi thẳng lên má cô, lại thêm nắng chiều lung linh qua cửa sổ, má cô dần ửng hồng. Cô cúi đầu nhận sách. Anh thấy cô bối rối thì cười bảo:

- Tôi đã đọc nhiều lần rồi, vì thích nên khi rảnh thì xem lại thôi.

- Anh đã đọc nhiều lần rồi? – Lâm Ấu Hỷ rốt cuộc cũng ngẩng lên, ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt ngờ vực. – Chẳng phải anh học chuyên ngành toán tin sao?

- Ừ, mỗi lần đọc, đều thấy biết thêm điều mới. – Lãnh Tử Thần lại cười, nhưng nụ cười lần này là từ trong lòng, nét mặt thư thái. Nét anh cười rất hấp dẫn, khoe miệng hướng lên trên, mắt khép lại như hình cánh cung. Anh không phải là người thích cười sao, có gì lại bị gán biệt danh đơ mặt? Lâm Ấu Hỷ cũng thấy thoải mái hẳn lên, gật gật đầu rồi cầm sách bước đi.

Cô đi đến bên cửa sổ, chỗ đó có mấy chiếc ghế thấp dùng để đứng lên đó tìm sách ở các giá trên cao, cô thường ngồi ở đó đọc sách, khi mệt thì quay ra có thể nhìn ngắm vườn hoa ngoài song cửa. Khu vườn cỏ ngoài thư viện lúc nào cũng có những đôi sinh viên trai gái ngồi chụm đầu, rủ rủ tâm sự, học bài hoặc gì

gì đó. Phong cảnh ấy, tuổi xuân phơi phới, man mác thanh tân, phóng mắt ra nhìn, chẳng khác bức tranh thủy mặc, một bài thơ trữ tình, thanh nhã miên man.

Rất nhanh chóng, cô đắm mình vào thế giới tinh thần của Marx. Lãnh Tử Thần chọn một cuốn sách khác, ngồi bên cạnh cô, cô cũng không hay biết. Đầu ngón tay lướt đi trên những hàng chữ san sát, tư tưởng vĩ nhân sáng rõ, tuy là đọc chỉ hiểu nửa, không lãnh hội hết được nhưng giúp cho đầu óc cô tỉnh ngộ tự hiểu về mình, mở rộng tư duy lý tính. Cô trầm tư trong niềm vui đọc sách, mê mải say sưa.

Lãnh Tử Thần thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô. Thấy cô toàn tâm chăm chú, lông mày nhíu lại, hàm răng trắng đôi khi cắn cắn môi, có vẻ đang suy tư. Ánh mặt trời tràn ngập gương mặt cô, từng đường nét sáng rực sinh động, làn da trắng mịn, ngũ quan tuy không diễm lệ nhưng hòa hợp trên gương mặt tinh tế, mà vô cùng tinh tâm như không lệ thuộc vào thế gian này. Hình ảnh cô gái tinh tâm đọc sách như thế trong cái thế giới hỗn loạn sôi động này, thực là đẹp.

Mặt trời dần lui từng bước về phía chân trời, con chữ trong sách dần dần mờ nhòa, đèn thư viện bật sáng, Lâm Ấu Hỷ giật mình từ trong trang sách ngẩng lên. Cô ngẩng đầu nhìn thấy ngay Lãnh Tử Thần đang ngắm cô, bốn mắt chạm nhau, từng tia từng nét âm áp quần quýt phá vỡ mọi rào cản.

- Phải đi ăn tối thôi. – Lãnh Tử Thần gấp sách, đứng dậy, vẫy người, áo sơ mi tốc lên lộ ra cơ bụng rắn chắc. Hàng ngày chắc chắn anh chăm luyện tập thể thao. Ngay cổng trường là trung tâm thể thao, Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan cũng nói phải mua vé năm, nhưng khi nghe đến giá cả thì Lâm Ấu Hỷ kinh hãi kêu ré lên.

Cô cũng đứng dậy, hai người cẩn thận xếp sách vào chỗ cũ. Lâm Ấu Hỷ cài lại phiếu sách. Lãnh Tử Thần vừa bước đi vừa nói:

- Cùng đi ăn tối nhé.

- Vâng. – Lâm Ấu Hỷ cẩn thận bước xuống ghế, đột nhiên ngẩng nhìn Lãnh Tử Thần, ngờ hoặc hỏi. – Tối nay anh... Tôn Mỹ không phải cùng với anh... hai người... – Cô ấp a ấp úng, rồi nuốt mạnh. Việc này không can hệ tới cô, cô xưa nay không phải người lảm lời, suy nghĩ một lúc rồi đành cúi đầu rón rén xuống thang.

Lãnh Tử Thần thấy cô xuống đến đất rồi thì mới trèo xuống, chỉ mấy bước là xuống tới nơi, hai người cùng ra khỏi thư viện. Một luồng hơi thơm ngào ngạt ủa vào mũi, Lâm Ấu Hỷ không nén nổi lim dim đôi mắt hít sâu mấy hơi, rồi mở to mắt nhìn bốn phía chung quanh.

- Đây là quế hoa. – Lãnh Tử Thần chỉ về phía mấy gốc cây cách đó không xa. – Trong vườn trường trồng nhiều cây quế hoa, tháng Mười đúng vào mùa quế hoa nở, có lẽ thường nở vào đêm tối.

- Ôi, quế hoa. – Lâm Ấu Hỷ ngấm cụm hoa sum sê màu vàng nhạt, gật gật đầu. Miền bắc không có cây quế hoa, cô chưa từng nhìn thấy loài cây này. Tuy nhiên hồi còn rất nhỏ, bố từng cho cô ăn kẹo quế hoa, ngọt dịu mát mịn, bỏ vào miệng là tan ngay. Trên vỏ hộp có ghi dấu bưu điện, cô hỏi bố là từ ai gửi đến? Bố chỉ nhìn xa xăm, không đáp. Bây giờ cô nghĩ, chắc là từ miền nam gửi tới. Miền nam thì có ai? Mẹ, cổ họng cô chợt đắng nghẹn.

Hai người đi men theo lối nhỏ trầm mặc cơ man nào là quế hoa và rất nhiều loài cây không biết khác, hướng về phía nhà ăn. Đến cửa nhà ăn, người đã đông dần lên, thỉnh thoảng có cô gái quay đầu nhìn Lãnh Tử Thần, cũng nhân đó chỉ chỉ trỏ trỏ Lâm Ấu Hỷ, xì xào bình phẩm. Một luồng khí lạnh chậm chậm lan tỏa sống lưng, trong đầu cô hiện lên gương mặt xinh đẹp ửng hồng của Tôn Mỹ, thế là cô dừng bước. Lãnh Tử Thần đi trước vài bước, thấy cô dừng lại thì khó hiểu quay đầu nhìn.

- Tôi không đói, không muốn ăn, tôi đi đây. – Cô gượng cười, quay đầu đi luôn, rất nhanh, khi chắc chắn sau lưng không có tiếng chân đuổi theo mới dám từ từ lại, lê từng bước về ký túc xá.

Lãnh Tử Thần đứng tại chỗ, nhìn theo một hồi lâu, cho đến khi không còn thấy dáng cô mới nhún vai, môi tự nhiên nhếch lên, hai tay nhét túi quần, tiến vào nhà ăn.

Phòng ký túc không có ai, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng chắc vẫn mải mê shopping, chưa đi đủ thời trang là chưa trở về. Tôn Mỹ đi hẹn hò với Lãnh Tử Thần... với Lãnh Tử Thần mà, không phải sao? Lâm Ấu Hỷ cười khổ sở, ai biết được cô ấy hẹn hò với ai chứ? Cô ấy xinh đẹp thế, luôn có vô số đối tượng hò

hẹn. Lấy từ trên bàn Tô Hoan Hoan một hộp mì ăn liền, trong phích vẫn còn một ít nước nóng, cô ngâm mì rồi mới nhận ra là vị bò cay. Cô dù thường xuyên luyện ăn cay nhưng công phu chưa đạt, ăn được mấy miếng là nước mắt giàn giụa, đành đổ vào thùng rác.

Ăn đói không có gì đáng nói, từ nhỏ cô đã quen đói từ bữa này sang bữa khác. Bố cô bươn chải kiếm tiền, bố ngoài ăn nói thô kệch, vất vả nhiều năm, có khi về nhà đã nửa đêm, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi. Cô luôn dối bố là mình đã ăn rồi, dù bụng đói, cô chỉ muốn bố ăn thêm được một miếng. Cô uống hai cốc nước to, cảm giác cay rất trong miệng đỡ hẳn, tiếng róc rách trong bụng cũng êm đi. Nhìn thấy vỏ hoa quả vứt bừa bãi trên sàn nhà, các cô ấy ăn xong là tiện tay vứt luôn tại đó, Lâm Ấu Hỷ luôn lăng lẳng thu dọn.

Quét sạch một lượt, lau khắp phòng xong, cô ngồi bên cạnh giường đợi sàn khô rồi lại lau một lượt nữa, rảy một chút nước thơm, mở cửa sổ ban công. Không khí buổi tối mát dịu, man mác mùi thơm quế hoa, cô ngắm sinh viên qua lại bên dưới, những cặp đôi, các cô gái túm tụm cùng nhau, nói nói cười cười thật náo nhiệt.

Tháng Mười có lẽ là mùa đẹp nhất ở Giang Nam, ẩm áp, không lạnh cũng không nóng, đôi khi xen vào mấy cơn mưa thu. Màu xanh cứ như bất biến trên bờ Giang Nam. Gió tây đưa hơi thu tràn cây lá, cung trăng mây rủ, đêm tương tư, nơi này như gột sạch mộng trần gian thế tục.

Lâm Ấu Hỷ tựa người trên song cửa, mỉm cười, đọc sách nhiều thêm mà chẳng gột được tính quê mùa, đã xác định là không tương tư, thế mà đến một bữa ăn với người khác giới cũng không đủ dũng khí.

Điện thoại trong phòng đổ chuông, cô dụi dụi mắt nhìn vào. Vì ba cô gái kia đều có điện thoại di động nên rất ít khi dùng máy cố định trong phòng. Nếu có điện thoại, cũng chỉ là lớp trưởng hoặc trợ giảng, hoặc người quản lý ký túc xá có việc cần thông báo, khi đó đều do Lâm Ấu Hỷ tiếp máy. Nhắc ông nghe, đầu dây bên kia rất ồn, Lâm Ấu Hỷ a-lô mấy tiếng mới nghe tiếng đáp, âm thanh rất lớn, có lẽ là nghe không rõ.

- Lâm Ấu Hỷ phải không, anh là Tiêu Vũ Trạch đây. – Giọng Tiêu Vũ Trạch ẩm áp sôi nổi, trong sáng đặc trưng, dù nói qua ông nghe vẫn có thể nhận rõ.

- Vâng, là em ạ. – Lâm Ấu Hỷ ngạc nhiên thấy anh gọi tới, nếu có chuyện gì, anh có thể gọi trực tiếp vào điện thoại di động của ba cô bạn. Lúc này, trong phòng không có ai. – Các bạn đều vắng nhà, anh có việc gì gọi vào máy của các bạn ấy ạ.

- Lâm Ấu Hỷ, em dễ thương như thế, chẳng nhẽ anh không thể tìm em hay sao? – Tiêu Vũ Trạch cười sảng khoái, rồi không vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề. – Lâm Ấu Hỷ, nghe nói em thi tốt nghiệp cấp ba điểm văn đạt tuyệt đối hả?

- Dạ, vâng ạ. – Lâm Ấu Hỷ nhẹ đáp. Việc cô tốt nghiệp với điểm văn đạt tuyệt đối, khi nhập học thì cả trường biết, còn được trợ giảng đưa vào danh sách giải thưởng nữa. Cô muốn giấu cũng không giấu được, việc này cũng không có gì xấu hổ, chỉ là cô không quen khoe khoang, không quen đặt mình nơi điều tiếng thị phi. Cô không quen với kiểu sống như thế.

- Tốt quá, em có thể giúp anh một việc không? – Tiêu Vũ Trạch nói qua điện thoại. – Anh cần soạn một văn bản xin dành vườn trường cho thanh niên, văn phong cần có màu sắc một chút. Trong điện thoại nói không tiện, em... bây giờ em có tiện ra ngoài không?

- À, hóa ra là vậy. Được ạ, anh ở đâu để em tới chỗ anh. – Lâm Ấu Hỷ nghe vậy, lập tức hiểu ra, sinh viên năm thứ tư để làm tốt nghiệp bao giờ cũng cần nhiều tư liệu tổng hợp, để lý lịch thêm phần rạng rỡ. Việc này nhất định phải giúp, nhưng cô còn tế nhị nói thêm. – Thực ra em không biết viết hay đâu, chỉ thử thôi.

- Được rồi, được rồi, anh đang ở dưới gác ký túc xá của em đây, em xuống đi. Ngày mai phải nộp rồi, anh vội chết được. – Tiêu Vũ Trạch nói xong dập máy luôn. Lâm Ấu Hỷ xỏ giày, vội vã chạy xuống tầng. Tiêu Vũ Trạch có vẻ vừa mới tới, trán lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ thì chỉ sợ không kịp, nói ngay về văn bản đề nghị, vừa nói vừa kéo cô ra phía ngoài trường. Lâm Ấu Hỷ căng thẳng lắng nghe, cố ghi nhớ, đồng thời sắp xếp ý tứ xem nên viết thể nào, thành ra cứ cầm cúi đi theo anh.

Đến cổng trường, Tiêu Vũ Trạch mới kết thúc trình bày. Lâm Ấu Hỷ cũng thư thái nét mặt, nhìn chung quanh, ngẩng lên hỏi: – Lớp trưởng Tiêu, chúng ta phải đến nơi nào vậy?

- Ôi chà, thực sơ ý, em nhìn anh này, chỉ chăm chăm đến việc của mình thôi. – Tiêu Vũ Trạch vỗ vỗ trán, nhìn chung quanh rồi hỏi – Em ăn tối chưa?

- Em chưa ăn ạ. – Lâm Ấu Hỷ cười không khách khí. – Mời em ăn chứ?

- Tất nhiên rồi, vào quán cà phê kia đi, ăn tối xong rồi viết luận ở đó. – Tiêu Vũ Trạch vỗ vỗ lên ba lô đang đeo. Lúc này Lâm Ấu Hỷ mới để ý, anh đeo ba lô đựng máy tính. Trông dáng vẻ cuồng quýt của anh, Lâm Ấu Hỷ cũng cảm thấy nóng ruột theo.

Tiêu Vũ Trạch chọn sinh tố sữa tươi mãng cầu và spaghetti, ăn chính xong là điểm tâm đồ ngọt nữa. Lâm Ấu Hỷ trước chưa từng ăn những thứ ấy, sau khi ăn rồi thì dạ dày tí xúu no căng, cô đẩy món tráng miệng đến trước mặt Tiêu Vũ Trạch, vẻ mặt bối rối: – Em quả thực không ăn thêm được nữa, lớp trưởng Tiêu, hời nhỡ nhà anh có nuôi lợn không?

Tiêu Vũ Trạch cười vang, đặt món tráng miệng sang một bên, dọn bàn để có một khoảng trống. Sau khi được Lâm Ấu Hỷ đồng ý, anh chuyển sang ngồi cạnh cô, mở máy tính, ý để xem Lâm Ấu Hỷ gõ. Cô nhẹ nhàng đặt máy tính sang một bên, lấy giấy bút trong túi ra, vừa nghe anh nói vừa viết bằng bút bi. Hai người kề cận, dường như y phục chạm vào nhau, Lâm Ấu Hỷ có thể ngửi thấy cả mùi sữa tươi trong miệng Tiêu Vũ Trạch, nghĩ rằng nhất định anh cũng ngửi thấy mùi mãng cầu trong miệng mình. Nhưng kỳ lạ là cô không hề thấy căng thẳng, chỉ cảm giác vui vẻ.

Bắt đầu viết từ bảy giờ, một lèo đến chín giờ, Lâm Ấu Hỷ đặt dấu chấm cuối cùng, thở phào một hơi dài, rốt cuộc cũng đã xong. Tiêu Vũ Trạch đón lấy bản thảo, im lặng đọc từ đầu đến cuối, nét mặt đầy mãn nguyện, thấy Lâm Ấu Hỷ đang nhìn mình, anh đẩy món tráng miệng tới: – Bạn lợn nhỡ cùng trường, bây giờ đói rồi đấy, mau ăn hết đi, ăn hết rồi anh sẽ đưa em về phòng. Quả thực rất cảm ơn em.

- Đừng khách sáo! – Lao động trí óc so với lao động chân tay đúng là khiến dạ dày tiêu hóa mạnh hơn, Lâm Ấu Hỷ dùng chiếc thìa nhựa nhỏ xúc lớp váng sữa. – Em cũng rất cảm ơn anh mời em ăn tối, đây là lần đầu tiên em ăn sinh tố sữa tươi đấy.

- Thật sao? – Tiêu Vũ Trạch cố làm vẻ ngạc nhiên. Anh làm bộ thái quá, trông rất buồn cười. Lâm Ấu Hỷ cười ngật nghèo. Anh vừa đọc bản thảo vừa nói. – Viết xong tư liệu này, trước khi tốt nghiệp anh cũng không có việc gì quan trọng lắm, xem ra từ nay anh phải thường xuyên dẫn lợn nhỡ đi ăn vặt đây. – Bỗng dưng anh thấy rất thích vẻ thành thực, không làm bộ của Lâm Ấu Hỷ.

Ở thành phố như Thượng Hải này, điều đáng sợ là ở trong vườn trường, người với người giao thiệp, có rất nhiều quyền lợi, va chạm, với cô sinh viên nghèo mà xinh đẹp như Lâm Ấu Hỷ, dù để tìm chỗ đứng hay thiết lập quan hệ đều không dễ dàng gì. Vào khoảnh khắc ấy, trái tim Tiêu Vũ Trạch cồn lên một ham muốn được chở che chăm sóc cô gái này.

Nhưng chỉ là vào khoảnh khắc ấy thôi, có chút cảm tình, chứ còn đã chủ định xem cảm tình ấy là gì thì sợ rằng suốt đời này không có chỗ mà giấu mặt.

- Được rồi, nói lời phải giữ lấy lời, anh đừng có hối hận đấy. – Lâm Ấu Hỷ xúc một thìa ga-tô to, nghĩ bụng: – Tính cách Tiêu Vũ Trạch thật dễ mến, chẳng biết chơi với Lãnh Tử Thần thì nói chuyện gì được. Hai người bọn họ, một như tảng băng, một là nước nóng, thế mà lại có thể kết bạn, tình bằng hữu đàn ông thực khó mà phân tích được.

Ăn bánh ga-tô xong, hai người sánh vai trở về trường.

Dưới tầng ký túc xá, gặp đúng Diệp Mộng Mộng, Tô Hoan Hoan và kẻ vác thuê theo nghĩa vụ lính kính những túi xách, bao gói là Ngô Hồng Phi. Mấy người chạm mặt nhau đều ngạc nhiên và vui mừng hết ý.

- Hay quá, Lâm Ấu Hỷ, thảo nào cậu không đi shopping với bọn tớ, hóa ra là có hẹn. – Tô Hoan Hoan liếc nhìn sang Tiêu Vũ Trạch. – Lớp trưởng Tiêu, anh nói xem, anh làm thế nào mà năng được người đẹp một sách họ Lâm vậy?

- Một sách? – Tiêu Vũ Trạch cười mỉm nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Lợn nhỏ, hóa ra nick name của em là một sách.

- Đừng nghe cô ấy nói đùa. – Lâm Ấu Hỷ không giải thích, cây ngay không sợ chết đứng, người tâm sáng sẽ chẳng mất công đi thanh minh nick name làm gì. Nhìn sang Ngô Hồng Phi nhể nhại mở hời, Diệp Mộng Mộng chẳng để mắt đến anh, đầu ngẩng cao kiêu hãnh. Mộng Mộng giằng những chiếc túi đồ từ tay Ngô Hồng Phi, mấy cô gái hoan hỉ lên tầng về phòng, rôm rả bàn tán, hồn nhiên thoải mái.

Mở cửa phòng, nhìn thấy Tôn Mỹ đang nằm sấp trên giường, úp mặt vào gối, vọng ra tiếng khóc khe khẽ. Lâm Ấu Hỷ giật thột, mơ hồ phỏng đoán điều gì đó, bỗng thấy nôn nao, giả bộ làm như không nhìn thấy gì, đi thẳng vào phòng tắm. Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ thân nhau, nên chạy tới an ủi, hai người thì thầm to nhỏ, người ngoài chẳng nghe được họ nói gì.

Trong phòng tắm, Tô Hoan Hoan hớn hờ bám riết Lâm Ấu Hỷ. – Cậu còn không chịu khai thực, muộn thế này rồi, cậu với lớp trưởng Tiêu đi đâu đấy?

- Việc công thôi, giúp anh ấy viết một văn bản ấy mà. – Lâm Ấu Hỷ giặt xong quần áo của mình, lại kéo chậu của Tô Hoan Hoan sang giặt. Tô Hoan Hoan từ nhỏ chưa phải giặt quần áo bao giờ, bây giờ mỗi lần giặt xong, mồ hôi trên đó còn không sạch, sau khi phơi khô quần áo cứ lấm tấm loang lổ. Lâm Ấu Hỷ nhìn không chịu được, nên tiện tay giặt hộ luôn.

- Cái gì? Việc công à. – Tô Hoan Hoan thấy Lâm Ấu Hỷ giặt hộ, mặt mày tươi tỉnh. – Hay quá, hay quá, nể cái việc cậu giặt hộ tổ quần áo, tổ không làm khó cậu nữa. Nhưng nếu cậu với anh ấy có gì tiến triển, nhất định tổ phải là người đầu tiên được biết đấy nhé! Nghe rõ chưa, cậu là bạn tốt nhất của tổ, số một đấy! – Nói rồi, thơm một cái lên má Ấu Hỷ, rồi không đợi Ấu Hỷ đánh yêu, cô cười phá lên và lĩnh đi.

Chẳng mấy chốc đã đến giữa tháng Mười, vườn trường ngào ngạt hương thơm quế hoa. Đơn xin trợ cấp học phí của Lâm Ấu Hỷ đã nộp, hàng ngày cô dốc sức học hành. Thời khóa biểu của sinh viên năm thứ nhất không quá nặng, quá nhẹ, nhưng nếu chuyên tâm việc học thì cũng đọc không hết các loại sách phải đọc, làm không hết các bài tập phải làm. Mỗi ngày cô đều ở phòng tự học dùi mài đến khi đèn tắt chuông reo vang.

Tối nay, chín giờ rưỡi, người quản lý đã gióng giả sắp đóng cửa. Lâm Ấu Hỷ sắp xếp sách vở, cùng vài người còn lại trong phòng tự học ra khỏi khu học tập, men theo hồ nước trở về ký túc xá. Trên đường đi, cô rẽ qua siêu thị vườn trường mua một gói mì ăn liền, vì tiết kiệm tiền, cô không ăn cơm tối nhưng lúc này đói quá, sợ đêm không ngủ được.

Về đến phòng, nhận ra Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng đi vắng, chỉ có một mình Tôn Mỹ đang vui đùa trong chăn rủ rỉ gì đó, thấy Lâm Ấu Hỷ về mới ló nửa mặt ra, giọng ghen ngào: – Hai người bọn họ đi chơi thâu đêm rồi, tối nay không về đâu.

Nghe vậy, Ấu Hỷ tiện tay khóa luôn cửa phòng. Muốn nói với Tôn Mỹ vài câu, nhưng thấy tay cô ấy đang cầm điện thoại, Ấu Hỷ hiểu ra là cô ấy có cuộc gọi, không làm phiền nữa, mà đi vào phòng tắm rửa. Quần áo của Tô Hoan Hoan vứt trong bồn rửa mặt, trên vòi nước cài một mảnh giấy: Cảm ơn cục cưng Lâm Ấu Hỷ, thân nhất đấy. Cô đành phải cười, cái nàng công chúa nhỏ này đã coi Ấu Hỷ thành cái máy giặt cho cô ấy rồi đấy.

Xả qua nước, giặt kỹ quần áo của Tô Hoan Hoan, Ấu Hỷ mang ra ban công phơi. Gió đêm mát rượi, mơn man trên làn da còn hơi nước, rất dễ chịu. Cô phẩy nhẹ chiếc váy đắt tiền của Tô Hoan Hoan, vuốt phẳng từng nếp nhăn. Tiếng khóc trong phòng đột ngột vang to, Tôn Mỹ từ trong chăn ngồi phất dậy, ghen ngào qua điện thoại: – Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt, rốt cuộc em không tốt ở đâu? Bao nhiêu người muốn theo đuổi em mà không theo đuổi được, chỉ có anh luôn lẩn tránh em, hu hu...

Lâm Ấu Hỷ rùng mình, sờ gai ốc trên cánh tay, cô nhè nhẹ vào trong phòng, muốn lảng lạng bò về góc giường mình, đột nhiên nghe Tôn Mỹ nói: – Bây giờ trong phòng chỉ có mỗi Lâm Ấu Hỷ, cô ấy óc bả đậu chẳng hiểu gì, em không sợ cô ấy cười em. Em yêu anh, ngay từ ánh mắt đầu tiên em đã yêu anh. Em trước nay chưa từng chủ động tiếp xúc với một người đàn ông nào. Anh đừng có lẩn tránh mãi như thế, nếu anh không yêu em, hãy trực tiếp nói cho em biết.

Lâm Ấu Hỷ đứng sững một lúc, nhận ra không phải Tôn Mỹ nói với mình mới bò vào giường, đặt giờ cho đồng hồ báo thức, vừa nằm xuống thì nghe thấy Tôn Mỹ phẫn nộ gào lên: – Anh là đồ lừa đảo, anh là đồ lừa đảo, em không tin, em không tin! – Một tiếng cắc vang lên, chiếc điện thoại di động bay vèo qua thành giường đập thẳng vào đầu Lâm Ấu Hỷ. Mắt cô nảy dom đóm, tóe loe muôn ngàn tia sáng. Tôn Mỹ đã úp mặt vào đồng chăn khóc không thành tiếng.

Lâm Ấu Hỷ xoa đầu, thấy trên trán nổi lên một cục tròn tròn, trong điện thoại ngay trên gối của cô vẫn vang ra tiếng nói: – A lô, Tôn Mỹ... Tôn Mỹ... cô còn ở đó không?

Lâm Ấu Hỷ cầm điện thoại, áp vào tai, nhẹ giọng nói: – Tôi là Lâm Ấu Hỷ.

- Ôi... – Đầu dây bên kia có tiếng hít thở thật dài, ý chừng như cảm thấy thật may mắn, hồi lâu sau mới có tiếng nói – Lâm Ấu Hỷ, tôi là Lãnh Tử Thần.

- Vâng, em biết ạ. – Lâm Ấu Hỷ nhìn sang Tôn Mỹ, cô đang úp mặt xuống gối, vai rung bần bật. Ấu Hỷ lấy hết dũng khí, nắm chặt điện thoại. – Bây giờ Tôn Mỹ đang khóc dữ lắm, nói không nên lời, anh đợi lúc khác hãy gọi lại.

- Đừng dập máy, Lâm Ấu Hỷ. – Lãnh Tử Thần từ đầu bên kia cuống quýt ngăn lại. – Tôi không gọi cho cô ấy, mà là cô ấy gọi tới. Dù cô ấy không nói được, cũng làm phiền em chuyển giúp tôi một lời tới cô ấy. Tôi nghĩ rằng có lẽ cô ấy đã hiểu nhầm một số chuyện.

- Vâng, anh đợi một chút. – Âm lượng trong điện thoại không lớn, Lâm Ấu Hỷ ngồi dậy, ra ngoài ban công, chắc chắn Tôn Mỹ không nghe được mới nói. – Anh nói đi.

- Hôm ấy chúng ta đi giao lưu thực ra là để Vương Á Trúc và Ngô Hồng Phi theo đuổi Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng ở phòng các cô, tôi và Tiêu Vũ Trạch chỉ là bị kéo đi cùng. Cô đã trò chuyện với Tiêu Vũ Trạch, tôi đành ngồi cùng Tôn Mỹ, thực ra tôi không có tình ý gì với cô ấy. – Lãnh Tử Thần ngắt quãng, cô đoán anh đang hút thuốc. – Tôi rất bận, rất nhiều việc đợi tôi làm, chẳng có lòng dạ để ý mấy việc này, cô ấy có muốn tôi cũng không đáp ứng được.

- Vâng, nhưng anh nên khéo léo một chút. Tôn Mỹ thực lòng rất thích anh... Cô ấy là cô gái trước nay luôn tự hào về mình, nhất thời cô ấy không thể chấp nhận chuyện... chuyện thế này đâu. – Lâm Ấu Hỷ đột nhiên thấy hối hận đã nghe hộ Tôn Mỹ cú điện thoại này. Đối với việc tình cảm, việc quan hệ nam nữ, cô thực sự chẳng biết đối phó xoay sở thế nào. – Nếu không, hôm khác anh hãy trực tiếp nói rõ với cô ấy đi. Hai ngày nay tâm tình cô ấy rất tệ, bọn em rất lo cho cô ấy.

- Tôi đã nói rất rõ ràng rồi. – Lãnh Tử Thần nói xong, lại im lặng một hồi. Điện thoại được nhè nhẹ tắt máy. Lâm Ấu Hỷ cầm điện thoại đứng ngây ra, Tôn Mỹ đã đứng ở đằng sau lưng cô.

- Đi uống rượu với tớ đi, Lâm Ấu Hỷ. – Tôn Mỹ nói rồi kéo Lâm Ấu Hỷ ra ngoài. Ấu Hỷ còn đang mặc đồ ngủ, vẫn bị cô ấy kéo xuống tầng, trèo tường ra ngoài, theo cầu thang sau đến một quán nhỏ, gọi mấy món với sáu bảy chai bia.

Tôn Mỹ uống liên tục, vừa nói vừa khóc. Mấy thanh niên trông vẻ đầu gấu ngồi cách đó mấy bàn thỉnh thoảng quay lại nhìn, huyết sáo chọc ghẹo. Lâm Ấu Hỷ không ngăn nổi bạn, vô thức cũng uống vài cốc lớn. Tác dụng men bia nhanh chóng bốc lên đầu, Ấu Hỷ đầu nặng như chì, nghe Tôn Mỹ khóc lóc: – Cái loại công tử nhà giàu ấy, vốn coi phụ nữ chỉ là đồ chơi thôi, mình có tự đóng ập cửa vào, bọn họ cũng chẳng quan tâm đâu. Quả thực mình đã tự làm mờ mắt mình, vẫn cứ tin rằng anh ta thích mình.

Lâm Ấu Hỷ chịu không nổi, nằm bò trên bàn, điều cuối cùng cô nhìn thấy là Tôn Mỹ móc điện thoại, hình như gọi cho Lãnh Tử Thần, một trận vừa khóc vừa cười ồn ào mơ mơ hồ hồ rót vào tai cô.

Cô mơ, trong giấc mơ là hình bóng sau lưng một cô gái mặc váy cưới dài, vóc dáng yếu điệu, tóc kết búi cầu kỳ. Lại gần, rất gần, cô gái ấy quay đầu lại, hóa ra chính là gương mặt mình. Nhưng ý thức là đang dẹt mộng đã nhắc nhở Ấu Hỷ rằng đó không phải mình, mà là mẹ. Mẹ cười rạn rở đến bên một người đàn ông, kéo cánh tay người ấy, cô nghe rõ tiếng mẹ cực kỳ nũng nịu: – Anh đợi em thế này, vợ anh sẽ không vui đâu, mấy người là kẻ giàu có, chỉ coi phụ nữ như đồ chơi, trước nay chẳng biết trân trọng gì.

- Mẹ! – Lâm Ấu Hỷ giật thót mình, tỉnh giấc, sờ lên má, thấy ướt mềm, nhìn rõ hơn mới nhận thức chung quanh là một bãi hỗn độn. Mấy thanh niên đầu gấu cách đó vài bàn đã ùa tới vây quanh, Tôn Mỹ say mềm đang bị một thanh niên ôm vào lòng, bên cạnh Lâm Ấu Hỷ cũng có một kẻ miệng tanh ngòm đang nhơn nhơn ngắm cô. – Các người làm gì vậy? – Lâm Ấu Hỷ giật thót mình, co mình lại.

- Các em học sinh, muộn thế này không ở trường mà ngủ, lại ra đây uống rượu, để bọn anh chăm sóc các em nhé? – Kẻ đó giơ tay vuốt má Ấu Hỷ. Cô đứng phắt dậy, xông tới bên Tôn Mỹ, lắc lắc tay nhưng Tôn Mỹ say quá chẳng ý thức được gì. Lâm Ấu Hỷ chợt sợ cứng người không động đậy gì được, chiếc áo ngủ mỏng manh hút gió lạnh giúp cô tỉnh rượu rất nhanh.

Ngượng ngùng và hoảng hốt, cô chẳng có sức mà kêu cứu, đành chống mắt nhìn váy áo của Tôn Mỹ bị xé rách.

- Quay phá đủ chưa đấy? – Một giọng trầm trầm vang lên từ cửa quán. Lâm Ấu Hỷ giàn giụa nước mắt bỗng thấy mừng đến kinh ngạc, quay lại thấy Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch đứng đó, đang lạnh lùng nhìn đám xã hội đen. Một tên đầu gấu lèm bèm chửi muốn xông ra đo sức, bị một tên khác giữ lại, nói nhỏ gì đó bên tai, thoát cái, nét mặt mấy tên đều lộ vẻ sợ hãi, nhũn nhặn cúi đầu, luồn qua lưng Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch chuồn ra khỏi quán.

Lãnh Tử Thần tựa cửa, tay vẫn nhét vào túi áo khoác, đứng bất động. Tiêu Vũ Trạch ngần ngừ một lát, cởi áo khoác ngoài của mình, chạy tới bên Tôn Mỹ, đắp áo lên ngực cô ấy. Áo váy của Tôn Mỹ đã bị rách nát, lồ lộ bộ ngực tươi trẻ khiến người ta đỏ mặt. Lâm Ấu Hỷ lúc ấy mới cảm giác đầu gối nhũn ra, ngồi phệt xuống ghế, ôm ngực mà thấy vẫn bàng hoàng.

Một chiếc áo được nhẹ nhàng khoác lên vai cô, Lâm Ấu Hỷ giật thột, ngẩng nhìn, Lãnh Tử Thần đã đến bên cô, cởi áo khoác cho cô, đây là lần thứ hai cô khoác áo của anh. Cúi nhìn, cô mới nhớ ra mình cũng chỉ mặc có mỗi chiếc áo ngủ mỏng manh, đỏ mặt vì ngượng, hình như uống rượu bia vào thì cảm giác then thừng hơn, đành cúi mặt chẳng dám nói gì.

- Lãnh Tử Thần, anh là đồ lừa dối. – Tôn Mỹ trong cơn mê loạn, miệng vẫn ú ớ kêu không rõ tiếng.

Tiêu Vũ Trạch dìu Tôn Mỹ, Lâm Ấu Hỷ theo sát bên cạnh. Lãnh Tử Thần tay nhét túi quần đi sau hút thuốc lá, bắt được một chiếc taxi. Lâm Ấu Hỷ quay lại nhìn Lãnh Tử Thần: – Các anh đi đâu?

- Phải tìm một chỗ qua đêm chứ. – Lãnh Tử Thần vút đầu mẩu thuốc lá ra xa, giọng lạnh lùng. – Bộ dạng cô ấy như vậy làm sao mà trèo tường về trường được.

Lâm Ấu Hỷ lại đỏ mặt, gật gật đầu, theo họ lên xe. Xe chạy theo đường cái từ cổng trường thẳng vào nội thành, qua bảy, tám lần rẽ thì dừng tại một khu dân cư. Xuống xe mới nhận ra khu này rất hoa lệ, nhà ở đều theo kiến trúc cao tầng. Vào thang máy lên tầng mười lăm, đến một chiếc cổng sắt chạm trổ hoa văn, Lãnh Tử Thần lấy chìa khóa mở cửa. Tiêu Vũ Trạch dìu Tôn Mỹ vào phòng, Lâm Ấu Hỷ đứng ở cửa nhìn quanh rồi mới cúi đầu bước vào, cánh cửa đóng lại sau lưng cô.

- Mình đưa cô ấy lên phòng ngủ trên tầng nhé. – Tiêu Vũ Trạch nhìn Lãnh Tử Thần. Tử Thần không một lời phản đối, nét mặt như đeo mặt nạ băng, ngồi trong bộ sofa lớn kiểu Âu châu hút thuốc. Tiêu Vũ Trạch thở dài, không hỏi nữa. Một lúc sau, trên cầu thang vọng xuống tiếng nôn ói của Tôn Mỹ, Lãnh Tử Thần giận dữ đá chiếc ghế, bình hoa trên ghế rơi xuống, lăn tròn vỡ vụn trên nền nhà. Lâm Ấu Hỷ kinh hãi, đứng một bên không biết phải làm gì cho ổn.

- Cô tìm chỗ mà ngồi đi chứ. – Lãnh Tử Thần giơ điều thuốc hút dở vào gạt tàn, đưa mắt nhìn Lâm Ấu Hỷ, ánh mắt dịu đi nhiều, chỉ vào ghế nói. Lâm Ấu Hỷ rón rén lùi ra xa.

- Không can hệ tới cô. – Lãnh Tử Thần ngả trên sofa, duỗi thẳng người, gác chân lên bàn. – Là sai lầm của tôi.

- Dạ! – Lâm Ấu Hỷ chớp chớp mắt, nhớ lại lời nói của Tôn Mỹ, những kẻ có tiền như thế này chỉ coi phụ nữ là đồ chơi. Cô lại nhớ sau cái buổi giao lưu, có một đêm Tôn Mỹ không về phòng, qua ngày hôm sau nằm trên giường khóc cả buổi. Lẽ nào, Tôn Mỹ và Lãnh Tử Thần, họ thực sự đã... Trái tim Ấu Hỷ tê tái.

Tiêu Vũ Trạch xuống tầng, tay cầm một nắm rác, trán và mồ hôi: – Cô ấy ngủ rồi, cầu thang tớ cũng lau sạch rồi. – Rồi vào phòng vệ sinh, tiếng nước chảy xối xả từ đó vọng ra. Một lúc sau anh trở ra, ngồi bên cạnh Lãnh Tử Thần, cầm bao thuốc trên bàn nhìn qua Lâm Ấu Hỷ: – Anh hút thuốc được không? – Cô vội gạt đầu. Tiêu Vũ Trạch châm lửa, hít một hơi dài, quay qua nhìn Lãnh Tử Thần, giọng nói có vẻ trách móc: – Tớ quả thực chịu không nổi cậu... – Nói được nửa câu, lại hút thuốc, thấy Lâm Ấu Hỷ đang chăm chăm nhìn mình nên không nói nữa.

Lâm Ấu Hỷ nghĩ về việc giữa Tôn Mỹ với Lãnh Tử Thần đến nỗi đầu óc như tơ vò. Lớn đến ngần này, bản thân cô chưa từng gặp phải vấn đề như thế. Cô luôn nghĩ rằng cái lần đầu tiên của người phụ nữ phải dành vào đêm tân hôn để dâng hiến cho chồng, không phải vậy sao? Chẳng lẽ những bạn cùng lứa người thành phố sống thoáng đến mức ấy sao? Có lẽ cô không chấp nhận được thực tế như thế, Tôn Mỹ với Lãnh Tử Thần mới chỉ quen nhau có vài ngày, mà đã...

Mặt đỏ bừng, cô ngồi không yên, đứng phắt dậy: – Em lên tầng với Tôn Mỹ. – Không đợi hai người đáp lời, cô chạy luôn lên tầng.

Sau lưng cô vang lên giọng Tiêu Vũ Trạch: – Đây đã là lần thứ mấy rồi, chưa đâu vào đâu, mỗi học kỳ bắt đầu là lại như thế, cậu có thể trách tớ, nhưng lần sau tớ quả thực kệ xác cậu đấy.

- Cậu im lặng đi cho tớ. – Lãnh Tử Thần lạnh lùng đáp. – Lần sau tốt nhất cậu đừng có nhúng mũi vào.

Dưới tầng lại một bình hoa vỡ, Lâm Ấu Hỷ bước trên cầu thang run bắn lạnh toát người.

Đây là một căn nhà kiểu Tây, kết cấu phức hợp, không bật đèn thì nhìn qua không thấy hết tận cùng, cũng không biết căn hộ rộng bao nhiêu. Tầng hai nhỏ hơn, gồm hai phòng ngủ và một phòng vệ sinh, một sảnh tiếp khách nhỏ, thiết kế kiểu châu Âu, trên bàn và tường được sắp đặt xa hoa lộng lẫy. Lâm Ấu Hỷ chẳng có lòng dạ nào mà ngắm, đẩy cửa phòng ngủ, thấy Tôn Mỹ đang nằm khóc trên giường.

- Tôn Mỹ, giữa cậu với Lãnh Tử Thần thực ra có việc gì? – Lâm Ấu Hỷ đóng cửa, đến bên Tôn Mỹ, nhìn ngần nước mắt loang lổ trên gương mặt bạn, không nén nổi cảm giác khó chịu.

- Lâm Ấu Hỷ, cậu khinh tở lắm phải không? – Tôn Mỹ co mình trong chăn. – Tớ rất hèn đúng không?

- Không đâu, tớ chỉ muốn nói... – Lâm Ấu Hỷ áp úng, đầu óc cô trống rỗng, mơ hồ nhìn vào mặt Tôn Mỹ. – Sao tớ lại coi thường cậu, cậu... cậu thật ngốc, sao lại dễ dàng để...

- Cậu mới ngốc ấy, Lâm Ấu Hỷ ạ, cậu đầu như bã đậu, chẳng bao giờ hiểu đâu, cô bé nhà quê ạ. – Giọng Tôn Mỹ nhuốm vẻ ngậy đại và ai oán. Ấu Hỷ nghĩ: chẳng phải cô ấy chê bai mình. Cách nghĩ của mình có phải là rất cứng nhắc không?

Hai người ngồi co trong hai cái chăn, Tôn Mỹ khóc lóc một hồi rồi yên lặng trở lại, Lâm Ấu Hỷ cũng mệt nên một lúc thì ngủ thiếp đi.

Chiếc giường đôi lộng lẫy, đệm êm ái, nhưng suốt cả đêm Lâm Ấu Hỷ chỉ toàn gặp ác mộng, bất chợt tỉnh lại, lưng mỏi, vai đau ê ẩm. Trời đã sáng bạch, có vắt chân lên cổ cũng không tới kịp buổi học sáng rồi. Quay đầu nhìn, thấy Tôn Mỹ không còn ở bên cạnh. Lâm Ấu Hỷ không có quần áo để thay, đành chỉ rửa mặt, lúng túng khoác chiếc áo ngoài của Lãnh Tử Thần đi xuống tầng, chiếc áo rất dài, chạm tới gối, được cái che kín cơ thể. Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch đang ngồi ở phòng ăn dùng bữa, nhìn thấy cô thì gọi lại.

- Thế còn Tôn Mỹ? – Lâm Ấu Hỷ tối qua không ăn, lại uống chất cồn nên đến giờ đói meo, thấy có bánh bao và sữa tươi thì không khách khí cần ngay một miếng to, vừa ăn vừa hỏi.

- Cô ấy ăn rồi, đi trước rồi, một lát nữa sẽ mang quần áo đến đón em. – Tiêu Vũ Trạch cười, lấy bình sữa rót cho Lâm Ấu Hỷ, giọng chùng xuống. – Muốn như vậy, em chỉ mặc mỗi áo ngủ mà ra ngoài với cô ấy, nếu Tôn Mỹ không gọi điện thoại cho Tử Thần, anh thật không dám nghĩ đến hậu quả.

Ấu Hỷ làm thình, ghen miếng bánh bao, mặt đỏ bừng. Ăn rất mau no, cũng không nói chuyện gì mấy, cơn ghen cũng qua đi, cô nhìn Lãnh Tử Thần im lìm suốt bữa với chút trách móc. Lãnh Tử Thần cảm nhận

ánh nhìn của cô, cũng lạnh lùng nhìn lại. Cô trợn mắt nhìn anh rồi đứng dậy ra phòng khách ngồi, lòng phiền muộn.

Tôn Mỹ thích Lãnh Tử Thần, phát sinh chuyện gì đó với anh ta, đều là do cô ấy tự nguyện, liên quan gì tới mình, nhưng trong đầu óc Ấu Hỷ không thể không nghĩ đến điều đó. Tôn Mỹ là cô nữ sinh dịu dàng mà kiêu ngạo, thế mà tới qua suy sụp đáng thương đến vậy, sao không khiến người khác đau lòng cơ chứ. Chỉ có Lãnh Tử Thần là bình chân như vại, cứ như mọi sự chẳng liên quan gì tới anh ta vậy.

Đây là loại công tử lăm tiền, chẳng có gì hay, chẳng lẽ đến trách nhiệm cũng không nghĩ tới hay sao? Cả Tiêu Vũ Trạch nữa, bình thường ra vẻ đài hoàng tử tể, hóa ra chỉ là cái đuôi đằng sau Lãnh Tử Thần, hầu hạ dọn rác rửa giúp anh ta mà thôi. Cô đã nhìn nhầm người, lại còn cho rằng anh ta là bạn tốt nữa.

Tôn Mỹ không tới, mà là Tô Hoan Hoan, xách trong tay một túi nhỏ đựng quần áo, vừa bước vào đã lớn tiếng kêu: – Lâm Ấu Hỷ, cậu làm tớ sợ chết được, muộn như thế mà cậu mặc áo ngủ ra ngoài làm gì, nào cậu có vấn đề à, có bị bắt nạt không đấy?

- Không sao. – Lâm Ấu Hỷ dè dặt nhìn Tô Hoan Hoan, hạ giọng. – Tôn Mỹ không sao chứ?

- Cô ấy làm sao? – Tô Hoan Hoan tò mò nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Chẳng phải cô ấy theo cậu đi uống rượu à? Cậu học nhiều đến nỗi đờ não rồi, nửa đêm khuya khoắt mò ra ngoài uống rượu, tẩu lượng thì không có, làm tớ bận tâm quá cơ.

- Hả? – Lâm Ấu Hỷ miệng chữ O mồm chữ A, đầu óc liên tục tua đi tua lại câu nói của Tô Hoan Hoan, hồi lâu sau mới hiểu ra. Tôn Mỹ là cô gái kiêu ngạo, sao có thể để người khác biết bị Lãnh Tử Thần đá, chẳng phải cô ấy luôn nói “tớ không nói cho các cậu biết” đó sao.

Nghĩ đến đó, Ấu Hỷ tự cười mình, hóa ra mình đúng là đầu óc bả đậu, bị vào tròng của Tôn Mỹ rồi. Cô cầm lấy túi quần áo từ tay Tô Hoan Hoan, lên gác thay đồ rồi xuống nhà định đi.

- Lâm Ấu Hỷ – Tiêu Vũ Trạch thấy Lãnh Tử Thần rầu rĩ bất động, bước tới gọi Lâm Ấu Hỷ, kéo cô qua một bên, nói khẽ: – Giữa Tử Thần và Tôn Mỹ thực ra không có chuyện gì, có lẽ em hiểu lầm một số chuyện, hai người họ...

- Em biết rồi. – Lâm Ấu Hỷ giận dữ nhìn Tiêu Vũ Trạch khiến anh im bặt. Thấy anh không nói nữa, cô sai bước đến trước mặt Lãnh Tử Thần. Lãnh Tử Thần đứng trước mặt cô, cao hơn hẳn một cái đầu. Cô ngẩng đầu, ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm. Lãnh Tử Thần cũng không khách khí nhìn lại, bốn mắt giao nhau tóe lửa. Lâm Ấu Hỷ gơ tay.

- “Bốp!” – Một cái tát kiên quyết vụt vào mặt Lãnh Tử Thần, anh nhè nhẹ quay đầu sang một bên. Tô Hoan Hoan ở đằng sau kinh hãi kêu một tiếng yếu ớt. Má Lãnh Tử Thần đỏ ửng, quay đầu lại, ánh mắt anh vằn lên, hơi thở dồn dập, nhìn Lâm Ấu Hỷ, hai bàn tay siết chặt. Tiêu Vũ Trạch sợ anh nghiền nát Lâm Ấu Hỷ, vội vã xông vào.

- Cảm ơn anh giúp tớ qua, nhưng mà, cái tát này là tôi thay Tôn Mỹ thưởng cho anh, tạm biệt! – Lâm Ấu Hỷ mím môi, bên mép hiện lên nụ cười khinh bỉ, rồi quay đi kéo tay Tô Hoan Hoan, đập cửa ra ngoài. Cánh cửa vừa khép, đầu gối cô mềm nhũn, khuỵu xuống đất.

- Tử Thuở cha sinh mẹ đẻ tớ chưa thấy bao giờ, trên thế gian này cuối cùng cũng có người dám đánh Lãnh Tử Thần, hôm nay tớ được mở mắt rồi. A- di- đà- phật, tội quá! Tội Quá! – Tô Hoan Hoan rì rầm khe khẽ, mắt chớp lia lịa.

Cả ngày hôm đó, Lâm Ấu Hỷ bàng hoàng, Tôn Mỹ thì cứ như không, thỉnh thoảng lại soi gương thử váy áo, lúc lại gọi điện thoại, cứ như người tới qua hận tình mà đi uống rượu là Lâm Ấu Hỷ ấy. Đến sẩm tối, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng nằm bò trên ban công bí mật quan sát bên ngoài một lúc.

Lát sau, hai người trở lại phòng, xô đến bên giường Ấu Hỷ, mỗi người túm một tay, hai đôi mắt nhìn chăm chăm khiến cô dựng tóc gáy.

- Các cậu nhìn tớ như vậy làm gì? – Lâm Ấu Hỷ chán nản hỏi.

- Con một sách. – Tô Hoan Hoan sầm mặt, gõ vào trán Ấu Hỷ. – Người khác không hiểu cậu, chứ tớ cũng không hiểu cậu hay sao, Lâm Ấu Hỷ cậu là loại dở hơi ban đêm trèo tường ra ngoài uống rượu hay sao chứ?

- Đúng đấy, con một sách, cậu khiến người khác nghiêng răng ken két đấy. – Diệp Mộng Mộng cũng cau có.

- Việc của Tôn Mỹ đã lan truyền ầm ĩ trong bọn con gái từ lâu rồi. Cậu còn giúp cô ấy che đậy, đứng ra nhận tiếng xấu về mình nữa à. Cậu nghĩ rằng cậu lừa được ai chứ?

- Các cậu... các cậu cũng biết à? – Lâm Ấu Hỷ bối rối nhìn hai bạn. Chẳng nhẽ chuyện giữa Lãnh Tử Thần với Tôn Mỹ chỉ có mỗi mình cô không biết?

- Cậu không soi gương mà xem khi cậu nói dối thì cái mặt thế nào. – Tô Hoan Hoan đầy giận dữ. – Cậu quả thực làm tớ tức chết mất. Tối hôm ấy Tôn Mỹ không về, là đi cùng một anh chàng ở khoa Thể thao, ngay hôm sau anh chàng đó đã khoe ọi người biết hết. Cũng chỉ có cậu ngày nào cũng chúi mũi học chẳng biết gì thôi.

- Anh chàng khoa Thể thao? – Lâm Ấu Hỷ tròn tròn mắt.

- Vâng ạ, cô ấy vừa đi cùng anh ta đấy, xem ra đêm nay lại không về à xem. Tối hôm ấy vốn cô ấy hẹn với Lãnh Tử Thần, Tử Thần không tới, đúng lúc anh chàng Thể thao kia gọi tới, cô ấy đi cùng người ta vào khách sạn, sau việc đó thì khóc khóc mếu mếu tìm Lãnh Tử Thần, lu loa là Lãnh Tử Thần bội ước nên cô ấy mới bị người khác chiếm đoạt. – Diệp Mộng Mộng thở dài. – Tớ tuy chơi với cô ấy, nhưng cũng không chịu nổi sự phóng túng của cô ấy. Nghe nói từ hồi cấp ba cô ấy đã thế, tớ khuyên không nổi, ai bảo cô ấy xinh đẹp quá, nên mới xui khiến đàn ông muốn chủ động chiếm đoạt cơ.

- Hóa ra là vậy. – Trong óc Lâm Ấu Hỷ hiện lên hình ảnh Lãnh Tử Thần bị mình tát một cái, mặt anh khi ấy dường như sắp bốc lửa vì giận. Sao anh không thanh minh cho bản thân? Lại cả Tiêu Vũ Trạch cứ lúng túng và ấp úng nữa. Hóa ra mình đã hiểu sai hết về hai người đó. Nghĩ đến đó, cô thấy người bải hoải, mặt tối sầm.

- Được rồi, không nói với cậu nữa, biết cậu hồn siêu phách lạc rồi. – Tô Hoan Hoan kéo Diệp Mộng Mộng.

- Để con một sách yên tĩnh một lúc đi. Người đời xưa sống vào thời buổi hiện đại này quả là khiến người khác phát điên được. Xem ra hôm nay mình phải tự giặt quần áo của mình rồi.

Diệp Mộng Mộng cũng vỗ vỗ vai Lâm Ấu Hỷ: – Tớ nghe Ngô Hồng Phi nói, năm nào cũng có vô số em sinh viên nữ xông tới bắt Lãnh Tử Thần, nên anh ta trở lì rồi. Anh ta là sinh viên năm cuối, rất độ lượng, không chấp cậu đâu, hôm nào nói lời xin lỗi là được. Có việc gì lớn đâu, không phải bận tâm nhé, được chứ?

Hai người an ủi một hồi rồi đi vào phòng tắm. Lâm Ấu Hỷ nằm dài trên giường, mắt nỏ đom đóm. Từ tối qua tới giờ, chưa đầy hai mươi tư giờ, mà những việc xảy ra đều là lần đầu tiên trong đời cô. Tôn Mỹ, cô gái Giang Tô yếu điệu, sao lại là người như vậy.

Cô vỗ bôm bốp vào trán, mắt đột nhiên mở to, hôm nay cả ngày không đến lớp, bài học chưa làm, sách chưa đọc, thảm quá! Lâm Ấu Hỷ rốt cuộc cũng đã trốn học rồi đấy.

Cô bò dậy, chân không chạy lạch bạch vào phòng vệ sinh, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng dồn mắt nhìn cô, cô trừng trừng nhìn lại hai người, giọng đầy ai oán: – Hôm nay các cậu chép bài học chưa?

- Phì! – Diệp Mộng Mộng bật cười phun cả nước miếng, một lúc mới nói. – Giờ này còn nhớ đến bài học, đúng là ngoài cậu ra không có người thứ hai. Yên tâm đi, tớ đã làm giúp cậu xong rồi, con một sách ạ, cảm ơn tớ đi, hãy phát huy tài văn của cậu ca tụng tớ đi, mau lên.

- Cảm ơn cậu. – Lâm Ấu Hỷ cảm động quá, học cách Tô Hoan Hoan, xông đến bên Diệp Mộng Mộng, hôn phớt lên má cô ấy, cười hi hi đi ra.

- Ái chà, nụ hôn đầu của con một sách đấy. – Tô Hoan Hoan nhảy cẫng lên. – Lúc thầy điểm danh còn có tớ hô “có” giúp cậu đấy. Mau lên, hôn tớ một cái nào. – Rồi ôm lấy gương mặt Ấu Hỷ mà ghé lại gần.

Diệp Mộng Mộng kêu ré lên: – Của tớ chứ, của tớ chứ.

Cả bọn quần quýt thành một hội.

Hôm sau nữa, Lâm Ấu Hỷ mới trở lại bình thường, sáng dậy sớm lên giảng đường chiếm chỗ. Chuông báo vang lên, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng xách đồ ăn sáng vào, lát sau Tôn Mỹ đến, vẻ mặt bình tĩnh như thường. Giờ học, ba người vẫn chuyện nhau mẩu giấy tin tức, như chẳng xảy ra chuyện gì.

Quân tử bình chân như vại, việc riêng của người khác, rốt cuộc chẳng can hệ tới mình. Lâm Ấu Hỷ dần dần nguôi ngoai. Tôn Mỹ chuyền mảnh giấy rơi lên vở của cô, cô mở ra xem, trên đó viết: – Tuy chẳng có gì đáng kể, nhưng tớ vẫn rất cảm động, cảm ơn cậu, Lâm Ấu Hỷ. Nếu cậu không để bụng, từ nay bọn mình làm bạn nhé.

Cô vò nát mẩu giấy, cười với Tôn Mỹ, tiếp tục nghe giảng.

Buổi chiều là giờ thể dục chung, vì sau buổi trưa có cơn mưa nhỏ nên giờ học được miễn. Lâm Ấu Hỷ cầm cặp sách lên thư viện. Gió thu rin rít, lối đi đầy lá khô, lẫn với nước mưa tạo nên mùi rửa nát. Mưa không lớn, Lâm Ấu Hỷ không mang ô nên rảo bước nhanh, tới thư viện còn thở hổn hển, trên tóc lấm chấm mấy hạt nước. Cô thoăn thoắt trèo cầu thang nhỏ lên tầng, trèo được một nửa thì dừng lại, cúi đầu, mặt đỏ ửng.

Lãnh Tử Thần đang dựa vào giá sách ở ngay cầu thang. Ngẩng lên nhìn, chỉ thấy dáng anh cao lớn, thâm trầm, miệng ngậm điều thuốc chưa châm lửa. Trong thư viện cấm hút thuốc. Anh nhét tay vào túi quần bò, vẻ mặt thản nhiên cúi nhìn cô, ánh mắt lạnh đậm. Nhớ đến việc hiểu nhầm hôm trước, lại thấy dáng vẻ anh như thế, cô nghĩ chẳng lẽ anh đợi cô?

Mau chóng, cô xốc lại mình, nghĩ rất lung, không phải anh cố tình đợi cô đâu. Cô thấy khó xử, mồm mấp máy mấy lần, căng cả đầu, bò hết lên cầu thang, đến bên cạnh anh, hai bàn tay vò vào nhau một hồi, rồi cúi đầu nói nhỏ: – Xin lỗi anh!

Đến lúc ấy Lãnh Tử Thần mới cười cười, cất điều thuốc vào túi, cũng chẳng để ý đến cô, quay vào phía bên trong giá sách rảo bước. Lâm Ấu Hỷ im lặng theo sau anh, hai người đi đến dưới giá sách lớn.

Lãnh Tử Thần vọc dáng cao lớn, vươn tay lấy cuốn Tư bản luận xuống, đặt vào tay cô. Nhìn mảnh phiếu đánh dấu sách màu trắng của mình còn cài ở đó, lùi lại một chút có một mảnh phiếu sách khác màu đen, cô rút ra, trên mặt giấy bóng màu bạc có ghi một sách. Cô ngẩng lên lúng túng nhìn anh.

- Học cô đây. – Lãnh Tử Thần lãnh đạm nhìn cô, một tay gác lên giá sách, chắn hết đường đi của cô. Vì trời râm, trong phòng vốn đã không sáng sủa, anh đứng trước mặt, cao lớn vạm vỡ che hết cả ánh sáng, Lâm Ấu Hỷ bị bóng lớn vây phủ, cảm giác lo lắng bất an bao trùm.

Cô lại nhìn anh, trong phòng tối om, nhìn không rõ nét mặt anh, Lâm Ấu Hỷ hạ quyết tâm nói thêm một lần: – Xin lỗi anh!

- Nếu tôi nói không sao, liệu cô có định sẽ làm lại điều đó không? – Lãnh Tử Thần thuận tay cầm từ trên giá sách xuống một cuốn sách, quay đầu bước đến chiếc ghế kê bên cửa sổ, mở sách ra, không nói nữa.

Mắt sáng lên, Lâm Ấu Hỷ cũng bước tới, rón rén ngồi đối diện anh. Anh nói vậy nghĩa là bỏ qua rồi. Diệp Mộng Mộng nói đúng, anh là sinh viên năm cuối, rất bao dung, không nhỏ nhen đâu. Cô cũng không muốn nghĩ về vấn đề ấy. Hai ngày nay tâm tư cô bị ảnh hưởng nhiều quá rồi, cô chẳng nên lãng phí thời gian cho việc đó. Cô có rất nhiều việc phải làm, xin trợ cấp học phí, điểm thi, học bổng, bài ngoại khóa, tất cả cô đều không thể để trượt.

Một chiếc khăn giấy đưa đến trước mặt cô, hương trà xanh thoang thoảng. Cô ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Lãnh Tử Thần. Ánh mắt anh đang hướng vào trang sách, miệng hơi mấp máy: – Tóc cô ướt hết rồi.

Cô cầm tờ giấy vừa lau nước mưa trên tóc, vừa mở sách. Phòng đọc sách quý hiếm ở tầng hai nhỏ hẹp, trong phút chốc yên tĩnh đến nỗi chỉ còn tiếng giở sách khe khẽ, im ắng êm đềm.

Trời mưa, chiều chóng tối, bốn giờ chiều, đèn trong thư viện đã bật sáng. Mắt Lâm Ấu Hỷ hơi cay, cô ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bãi cỏ trước mặt không một bóng người, trên lối nhỏ có đôi bạn tình che ô cho nhau, vài người khác rảo bước nhanh, mưa dường như ngày một to, hắt những dòng nước long lanh vào kính cửa sổ. Bỗng dưng cô nhớ ra mình quên mang ô, xem ra chỉ có cách cầu mong mưa sẽ tạnh trước khi trời tối.

- Cô đang nghĩ gì vậy? – Lãnh Tử Thần hỏi. Định thần, đặt phiếu đánh dấu vào quyển sách, cô hơi mỉm môi cười lắc đầu. Lãnh Tử Thần thấy cô có vẻ đang vui, bèn nhìn mà hỏi tiếp. – Làm sao để biết?

- Đoán đi. – Lâm Ấu Hỷ cười nhìn ra ngoài ô cửa.

- Dựa vào chỉ số thông minh của cô thì đoán không ra đâu. – Lãnh Tử Thần vươn tay, viết một chữ lên lớp kính cửa sổ mờ hơi sương.

- Ngốc! – Lâm Ấu Hỷ nhận ra mặt chữ, mấy giây sau mới hiểu là anh đang chọc mình, nhớ lại lũ côn đồ trong cái buổi tối mặc phong phanh áo ngủ, cô cụt hứng phì một tiếng, cúi đầu gỡ sách, không để ý đến anh nữa.

Trước trán dần dần lan tỏa một luồng hơi nóng, thấy giật thột, ngẩng đầu lên, gương mặt Lãnh Tử Thần đang ở trước mặt cô. Cô còn chưa kịp phản ứng, môi anh đã áp lên môi cô, một làn hơi có mùi thuốc lá nhẹ nhẹ.

Nhẹ như gió lướt, không hề báo trước, toàn thân cô run bắn, cơ mình lùi lại, chói với hoang mang, ngã từ trên ghế xuống, mông đau điếng, trái tim đập bồm bộp trong lồng ngực. Cô bàng hoàng nhìn kẻ gây sự là Lãnh Tử Thần. Anh ngồi không động đậy, nét mặt như tạc, anh nhìn hướng ra ngoài cửa sổ.

Có lẽ anh không gây chuyện gì?

Cô không đọc sách nổi nữa, mặt đỏ tía tai, vội vàng bò từ dưới đất lên, chạy tới cầu thang, đầu gối run bắn, thiếu chút nữa ngã lộn từ trên gác xuống, dường như quên cả cách làm sao để ra khỏi thư viện.

Nước mưa lạnh giá trên đầu, cơn nóng bừng cũng lui đi, cô mới dần dần định thần. Mới rồi xảy ra chuyện gì? Lãnh Tử Thần đã hôn cô, trên môi đầu đây còn lưu lại hương vị môi anh, lẫn mùi thuốc lá, cú va chạm ấy có lẽ chỉ là vô tình, chỉ là không cẩn thận chạm vào. Nhất định là do không cẩn thận nên va vào nhau thôi.

Nhưng có sao lại bỏ chạy một cách sợ hãi, gương mặt anh, sống động như một bức điêu khắc, đã gần đến vậy, món tóc tơ trước trán anh quét qua mũi cô, mềm mềm đến ngứa. Cô cảm thấy sắp mê đi, bèn thái dương đau nhức dồn dập. Tại sao lại xảy ra cơ sự ấy, tại sao?

Sao anh có thể như thế?

Cô bịt chặt miệng, đứng trong mưa, rất lâu sau mới hít một hơi dài, ảo giác, mới rồi tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Cô xốc lại mình, siết chặt túi sách trong lòng, chậm chậm rảo từng bước đi về ký túc xá. Không biết sao mà đầu gối hơi mỏi, bước chân loạng quạng, đang đi thì vấp ngã sóng soài trên vũng nước, chân đau nhói, có lẽ rách thịt. Cô bò dậy, bước nhanh hơn, chạy về ký túc.

Lãnh Tử Thần vẫn ngồi trên ghế ở tầng hai của thư viện, nhìn qua song cửa, thấy từ xa xa cái bóng nhỏ gầy guộc khuyu trên đường đầy nước, hồi lâu mới bò dậy. Anh hơi hơi mỉm môi. Xem ra cô rất hoảng loạn, với tính cách của cô ấy, có lẽ đây là nụ hôn đầu đời. Ha ha, anh cũng không ngờ được, có sao vừa nhìn thấy làn môi cô hơi đỏ ra không vui, bản thân anh lại có ham muốn ấy, nhìn thấy cô ngã ngồi trên mặt đất, anh mới ý thức được mình đã làm gì.

Lâm Ấu Hỷ... Lãnh Tử Thần dường như có gì đó suy tư nhìn ra ngoài ô cửa, mãi đến khi bóng nhỏ xa hút mất, khuất hẳn trong màn mưa, anh mới dứt ánh nhìn, nhặt tờ đánh dấu sách cô bỏ rơi, kẹp cẩn thận vào sách, thu dọn sách vở, chậm rãi xuống tầng.

Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan ở trong phòng đang cùng nhau xem tạp chí thời trang, dự đoán xu hướng mốt trong mùa đông năm nay, để phân định rốt cuộc sẽ là một giày da hay bằng lông mà tranh luận om sòm. Cửa phòng bị mở đánh rầm một cái, một con gà đủ xuất hiện trước mặt hai người, không, một người chứ, nhưng bộ dạng như gà phải mưa, toàn thân ướt đẫm, tóc tai xơ xụi, trông cứ như vừa đi mốc cống về.

- Em ngoan của tớ, con một sách, cậu điên à? – Tô Hoan Hoan vút tạp chí sang một bên, thuận tay vớ chiếc khăn tắm trùm lên người cô. – Mưa to như thế, cậu không mang ô, sao không ở thư viện gọi điện thoại về,

tớ sẽ đi đón cậu mà.

- Bà cô ơi, hôm nay tớ không đun nước nóng, bộ dạng cậu thế này thì tắm rửa thế nào đây? – Diệp Mộng Mộng cũng bỏ lơ ba la bỏ đây, mặc quần áo ấm. – Tớ đi lấy nước, đợi tớ mang nước nóng về rồi tắm. Mấy hôm nay lạnh chết được, không thể tiết kiệm mấy hào mua nước nóng được.

- À, cậu mua giúp tớ ít sô-cô-la được không, thêm một que kem nữa, tốt nhất là có mùi va-ni, hoặc mùi gì nhỉ, cậu đợi tớ nghĩ một lát nhé. – Tô Hoan Hoan mắt chớp lia lịa suy nghĩ.

- Quên đi, tớ mặc kệ cậu. – Diệp Mộng Mộng cầu nhàu.

- Làm ơn đi mà. – Tô Hoan Hoan nũng nịu bên mình Diệp Mộng Mộng. Diệp Mộng Mộng phát cho cô mấy cái, lều bều xách phích nước ra cửa.

Lâm Ấu Hỷ đi vào phòng vệ sinh, cởi quần áo ướt ra, dùng khăn tắm lau khô mình. Tô Hoan Hoan lấy một chiếc khăn tắm to quấn hết tóc cô lên, sau đó kéo tai cô vào phòng tắm, bắt đầu lên lớp một bài về tội không cẩn thận, không quan tâm đến sức khỏe, rồi lại vỗ đầu vỗ tai kêu lên là thực ra cô ăn khí trời để sống đấy chứ.

Chưa tới hai phút, Diệp Mộng Mộng đã về, vẻ mặt ngầy ra, trong tay xách mấy chiếc túi to, vừa bước vào phòng đã kêu toáng: – Gặp ma gặp ma.

- Sao mà nhanh đến vậy? – Tô Hoan Hoan đón lấy mấy cái túi trong tay cô, toàn là đồ ăn vặt, sô-cô-la ngoại, khoai tây chiên, hạt điều, lại còn cả giấy ăn, thuốc uống... Cô vừa xem vừa kêu: – Ở đâu ra vậy? Các siêu thị đều đã dọn về trong ký túc xá chúng mình à? Diệp Mộng Mộng, cậu trúng số à?

- Tớ vừa bảo gặp ma mà. – Diệp Mộng Mộng người vẫn khô nguyên, thở hổn hển cởi áo khoác ngoài, dè dặt tiến đến gần Lâm Ấu Hỷ. – Ấu Hỷ, cậu mau trình bày rõ ràng cho tớ đi!

- Gì cơ? – Lâm Ấu Hỷ thấy lạnh toát người, nói tránh đi. – Nước nóng đâu, tớ đợi nước nóng để tắm gội mà.

- Nói mau! – Diệp Mộng Mộng vươn tay, giữ chặt Lâm Ấu Hỷ trên giường. Ấu Hỷ bị cô cù phì cười, miệng la trời chết. Diệp Mộng Mộng đến lúc ấy mới hổn hển dừng tay, nhìn Tô Hoan Hoan. – Là do Lãnh Tử Thần mang tới đấy, tớ vừa xuống tầng đã thấy anh ta lù lù ở đó. Anh ấy bảo tớ mang cho Lâm Ấu Hỷ, lại còn nhận cầm phích đi lấy nước nóng hộ tớ nữa.

- Thực thực hư hư nhỉ, Chủ tịch Hội Sinh Viên lấy nước nóng cho nữ sinh? – Tô Hoan Hoan mắt sáng rỡ, bẻ ngay một miếng sô-cô-la cho vào miệng không khách khí. – Chẳng lẽ Lãnh Tử Thần theo đuổi con một sách của chúng mình? Không phải đâu, anh ta so với họ hàng nhà anh ta còn lãnh đạm hơn nhiều ấy chứ nhỉ?

Lâm Ấu Hỷ cúi đầu, đầu gối đau nhức nhối lên mấy phút, cô thận trọng vén quần ngủ lên, vết thương đã chảy máu, một miếng da bằng ngón tay bị tróc ra. Tô Hoan Hoan lúc ấy mới vít miếng sô-cô-la đang ăn, cuống quýt lấy băng gạc, kêu Mộng Mộng cùng mình khử trùng rồi rắc thuốc lên vết thương.

Xong xuôi rồi, hai người lại thay nhau truy vấn, Lâm Ấu Hỷ như bị đóng đinh trong miệng, không cãi một lời. Có cô nữ sinh mang phích nước nóng tới, nói là Lãnh Tử Thần nhờ đưa cho Lâm Ấu Hỷ, vừa nói vừa quan sát trong phòng, vẻ mặt hiếu kỳ và ghen tỵ. Tô Hoan Hoan đóng sập cửa phòng lại.

Ngoài cửa râm ran tiếng bàn luận.

Tôn Mỹ đến đêm vẫn không về, cô ấy đã rất nhiều lần không ngủ trong ký túc xá. Ba người nằm trên giường, tiếng ngáy của Tô Hoan Hoan nhanh chóng cất lên đều đều. Diệp Mộng Mộng nằm trong chăn liên tục nhắn tin, ngón tay bấm phím điện thoại kêu tanh tách, Lâm Ấu Hỷ co ro trong chăn, vết thương ở đầu gối thỉnh thoảng giật giật. Ngã đau thì không có gì đáng kể, chỉ nụ hôn của Lãnh Tử Thần, thực ra chỉ như một cú chỉ va chạm vô tình mà cứ khiến cô đau đầu như búa bổ.

Lại còn việc anh ta gửi đồ ăn tới, mang nước nóng tới, rốt cuộc anh ta có ý gì? Sau cái tát ấy, liệu anh ta có thật sự bỏ qua cho cô? Mọi thứ trước mắt cô dần dần mơ hồ đi.

Thứ bảy, không phải lên lớp, vốn thường đi thư viện, nhưng Lâm Ấu Hỷ lại lười biếng ở lại ký túc xá, không dám ra ngoài. Cô sợ gặp phải Lãnh Tử Thần, nếu gặp lại anh ta, cô nên làm gì, sẽ có chuyện gì xảy ra chứ? Mà những đồ ăn anh ta gửi đến, lại cả nước nóng nữa, phải làm sao, phải nói cảm ơn à? Còn cả nụ hôn đáng ngờ nữa, phải giải thích thế nào, sẽ có chuyện gì đây?

Lâm Ấu Hỷ lòng rối bời, đầu óc hỗn loạn: hồng bét rồi, không phải vì mình tát anh ta một cái mà anh ta cố tình làm mình khó xử hay sao? Cô thề lười, tự cười mình, Lâm Ấu Hỷ, ngốc thật đấy, anh ta muốn trả thù cô, cần gì dùng cách phô trương như thế, lại cả hôn nữa? Ở địa vị như anh ta mà dùng cách ấy trả thù chẳng hóa ra là ban thưởng hay sao!

Ha ha ha, đồ si tình! Ban thưởng cái gì, ban thưởng cái gì chứ, ai mà biết anh ta đã từng hôn bao nhiêu cô gái, các em sinh viên mới nhập trường chẳng lũ lượt tới xin đăng hiến cho anh ta hay sao. Vừa được hưởng vừa chẳng tốn tiền, những cái đó anh ta đâu có thiếu. Với mình thì đó là nụ hôn đầu, thực là đáng buồn, là nụ hôn đầu có đáng giá gì đâu, đáng nói nhất là không biết rốt cuộc anh ta toan tính điều gì. Ôi trời! Cô thở dài một hơi.

- Sáu mươi – Tô Hoan Hoan nhồm dậy trên giường, vừa giở tạp chí dành cho phái đẹp vừa nói tỉnh bơ.

- Sáu mươi cái gì? – Lâm Ấu Hỷ nhìn cô.

- Tớ nói là hôm nay cậu thử dài lần thứ sáu mươi rồi, Lâm Ấu Hỷ, cậu động tình à? – Tô Hoan Hoan còn đang định nói nữa thì điện thoại đổ chuông. Cô mở máy, giọng nói lập tức trở nên nũng nịu: – Á Trúc à, chiều em không bận gì, đi xem phim nhé, vâng ạ, tối đi ăn lẩu nhé, vâng ạ, em chuẩn bị ngay đây. – Rồi trở dậy khỏi giường, soi gương trang điểm.

Lâm Ấu Hỷ há hốc miệng, nghĩ bụng: mình thử dài tới sáu mươi lần? Sao mà nhiều hơi thử dài thế. Tôn Mỹ như con rồng thần kỳ lúc ẩn lúc hiện, Diệp Mộng Mộng ra sân bóng rổ xem Ngô Hồng Phi chơi bóng, bây giờ Tô Hoan Hoan cũng đi, trong phòng chỉ còn lại mình cô, vắng lặng.

Điện thoại phòng đổ chuông, Tô Hoan Hoan đang mài trang điểm, Lâm Ấu Hỷ đành cầm máy, a-lô một hồi, đầu bên kia không nói một lời.

- Nếu không nói, tôi gác máy đây. – Lâm Ấu Hỷ càu nhàu – Rồi hơi.

- Lâm Ấu Hỷ, cô nói ai rồi hơi. – Rốt cuộc đầu dây bên kia cũng cất lời, là Lãnh Tử Thần, cánh tay Ấu Hỷ nổi hết da gà, cả người cứng đờ. Bên kia vang lên giọng cười lạnh nhạt: – Sao không nói vậy?

Lâm Ấu Hỷ thấy đầu óc quay cuồng, ngóng theo Tô Hoan Hoan đang bước ra khỏi cửa, vẫy vẫy tay: – Tạm biệt!. Tiếng gót giày của Tô Hoan Hoan háo hức vang dọc hành lang, dần xa hẳn. Lâm Ấu Hỷ hít một hơi dài, tự trấn tĩnh, hỏi: – Có việc gì ạ?

- Hôm nay sao cô không tới thư viện? – Giọng Lãnh Tử Thần xuyên qua ống nghe, thấp thoáng gần xa, vẻ rất thư thái. – Sợ rồi sao?

- Ai quy định ngày nào tôi cũng phải tới thư viện? – Lâm Ấu Hỷ bị chọc tức, giận dữ nói. Trong lòng chất chứa phiền muộn. Ai sợ chứ, tôi mới là người không sợ... tôi...thôi được, là tôi sợ, tôi xấu hổ.

- Buổi tối rảnh không, đi ăn tối cùng tôi được không? – Lãnh Tử Thần có vẻ không nhận ra sự khó chịu của cô.

- Tôi không đi. – Cô thấy hết hoảng, buột miệng, rồi để khẳng định thêm, cô bổ sung: – Tối tôi phải giặt quần áo. Nói xong, cảm thấy lý do này không đáng tin, trong lòng càng thêm phiền muộn.

- Tôi đã sắp tới ký túc xá của cô rồi, cô mau xuống đi. – Lãnh Tử Thần vẫn không để tâm.

- Tôi không ở trong ký túc xá. – Lâm Ấu Hỷ có vẻ tức giận. Anh ta rốt cuộc cứ như không phải đang nói với mình, cứ một mình một ý như thế.

- Tôi vừa gặp Tô Hoan Hoan bạn cô, cô ấy bảo cô đang trong phòng. – Lại một nụ cười nhè nhẹ. Lâm Ấu Hỷ đập máy đánh phịch, nghĩ: Tô Hoan Hoan, cậu là đồ phản bội, rồi nằm vật ra giường, nhắm mắt, hạ

quyết tâm mặc kệ anh ta. Cô đã không muốn đi, anh ta làm gì cô được, anh ta ỉn là ai mà hống hách thế, nhất định không đi cho anh ta tức chết đi.

Mắng nhiếc Tô Hoan Hoan một hồi, cô mở mắt, cảm thấy bất an, ngồi dậy, len lén nhìn qua ban công xuống tầng, một người lười nhác dựa vào giá phơi quần áo, hai tay đút túi quần, miệng ngậm thuốc lá, lúc này tiết trời u ám, gió thổi những sợi tóc lưa thưa trước trán anh, trông vẻ rất tự tại. Các cô gái ra vào ký túc xá, không ai là không quay đầu nhìn lại, thậm chí có cô chủ động đến trước mặt anh gọi chuyện. Khoảng cách không gần, không nhìn rõ nét mặt anh, nhưng trông đáng vẻ thất vọng của từng cô gái nguây nguẩy bỏ đi, biết là anh rất lạnh lùng.

Anh móc điện thoại từ trong túi ra, đột nhiên ngẩng đầu lên. Lâm Ấu Hỷ giật mình, ngồi thụp xuống, rón rén bò vào phòng, cứ thế rón rén lên giường. Vừa mới vào, điện thoại đã đổ chuông, cô nhấc máy, giọng Lãnh Tử Thần từ tốn: – Cô nhìn đủ chưa, chơi trò bò rạp hay nhỉ? Mau xuống đi. Đừng để tôi phải quát lên đây.

- Anh quát cái gì? – Lâm Ấu Hỷ run rẩy kinh hãi hỏi.

- Quát gọi tên cô, bạn Lâm Ấu Hỷ, bạn Lâm Ấu Hỷ, cô không muốn tôi quát lên gọi tên thì mau xuống đây, đầu gối tôi mỗi hết rồi đây, một sách ạ. – Giọng anh chẳng có vẻ gì giận dữ, nhưng lời nói khiến cô lạnh cả người.

Gác điện thoại, cô biết là tránh không nổi, nếu anh ta cứ đứng dưới đó mà kêu tên cô thì không qua hết tối nay, cả trường đều biết. Đạo này Lâm Ấu Hỷ cũng đã biết để ý chuyện chung quanh, không phải không biết các nữ sinh gièm pha bàn tán sau lưng chuyện Tôn Mỹ. Ấu Hỷ tuy không sợ nhưng tuyệt đối không muốn mình cũng trở thành đề tài buôn chuyện của mọi người.

Lấy từ trong tủ chiếc quần bò và áo phông, giày thể thao, cô miễn cưỡng xuống tầng. Thấy cô chịu ra, anh đứng thẳng lên, sải bước dài đi tới, mấy cô gái nhìn thấy anh thì dừng sững lại quên cả đường đi. Tên anh từ lâu đã lan truyền từ phía vào tai cô, cả trường biết tới anh, không ai không nhận ra anh, thật oan nghiệt.

Chân như đeo đá, cử động không nổi. Thấy anh đến gần, Lâm Ấu Hỷ vội vàng quay gót rẽ sang hướng khác. Anh cũng không đuổi theo, cứ lẳng lặng đi ở phía sau. Cô cảm thấy ánh nhìn sắc như dao chia vào lưng, đành gượng gượng bước tiếp, không bao lâu ra tới cổng trường. Thứ bảy, cổng trường tấp nập nam thanh nữ tú, cô đứng đó, đầu óc trống rỗng.

- Cô tính đi đâu? – Anh đứng sau lưng cô, cũng không tiến lên, lãnh đạm hỏi. Tim cô đập thình thịch. Ừ nhỉ, đi một lèo ra tận cửa trường, đi đâu thế nhỉ?

Cô không muốn quay đầu lại. Anh đứng cách cô ba mét, dáng người cao ráo đĩnh đạc, gió thổi bay vạt áo anh, cảm giác như ảo ảnh, mơ hồ như anh đang ở trong phim, còn cô chỉ là khán giả.

- Giờ còn sớm. – Anh giơ tay xem đồng hồ, cổ tay lấp ló một chiếc vòng ngọc bích có mặt màu đen. Anh sải vài bước tới bên cô, không dừng lại, đi thẳng ra đường, giơ tay vẫy taxi, sau đó mở cửa sau xe, ngoảnh nhìn cô.

Cô hốt hoảng nhìn xung quanh, ban ngày ban mặt một mình đi cùng anh ta, nếu bị người khác bắt gặp, sẽ không biết bao nhiêu là đồn thổi. Cô cúi đầu như kẻ tội phạm rón rén chui vào xe, chỉ mong sao mình may mắn thoát nhanh khỏi chốn thị phi này.

Xe chạy trên những con phố quen thuộc, cảnh vật bên đường dường như không lạ, cho đến một khu mà Lâm Ấu Hỷ nhớ ra lần trước đã cùng Tôn Mỹ đi uống rượu.

Xe dừng trước một tòa nhà cao tầng, Lâm Ấu Hỷ xuống xe, ngẩng nhìn, trong đêm chỉ thấy cao ngút mắt, còn giữa ban ngày thế này thấy cũng đẹp mắt, Thượng Hải cái gì cũng ít, chỉ có nhà cao tầng là nhiều. Lãnh Tử Thần đưa mình tới đây làm gì? Vì đã cách xa trường học, cho nên cô không còn e dè nữa, ngờ vực đi theo anh.

- Đây là nhà tôi. – Anh rút thẻ mở cửa đại sảnh, đẩy cửa ra, thản nhiên nói. Tiến vào sảnh lớn, trong lúc đợi thang máy, anh lại nói: – Tôi ở đây một mình, người nhà ở nước ngoài cả.

- Vâng. – Lâm Ấu Hỷ nhớ lại những chuyện Diệp Mộng Mộng đã kể, thấy tự tin hơn, thoải mái nói: – Người có tiền sướng thật, một mình ở trong cả một tòa nhà. – Nhưng lời cô nói ra không giống như ý của Diệp Mộng Mộng. Lâm Ấu Hỷ nói ra đầy vẻ châm chọc và xem thường.

Lãnh Tử Thần chẳng cất lời, thang máy mở ra, hai người bước vào, thang máy từ từ chạy lên, trong khoang thang máy nhỏ hẹp chỉ có hơi thở hai người quyện vào làm một, ấm áp hỗn hển. Lâm Ấu Hỷ trong đầu quay cuồng. Tim ơi là tim, sao không từ tốn lại được hả, mặt mặt quá!

Thang máy kêu “đỉnh” một tiếng, dừng lại, cửa từ từ mở ra, Lâm Ấu Hỷ theo Lãnh Tử Thần bước đi trong bất an. Anh ở một mình, đưa cô tới làm gì, nhưng đã tới đây rồi, bây giờ mới hỏi thì cũng không hay lắm. Đột nhiên cô thấy giận mình chậm nghĩ, tự dưng đẩy mình vào thế khó rồi mới hiểu ra. Đây là lần thứ hai cô tới ngôi nhà này.

Lâm Ấu Hỷ ngồi xuống sofa, Lãnh Tử Thần lấy từ tủ lạnh ra hai chai nước, đưa vào tay cô một chai. Cô nhận lấy, chưa uống ngay.

- Không bỏ thuốc đâu. – Anh giữa đầu uống chai nước trong tay mình. Lâm Ấu Hỷ bối rối cười, dường như anh đoán được cô đang nghĩ gì, nên cô cũng mở nắp chai, uống từng hớp nhỏ.

Lãnh Tử Thần đặt chiếc chai đã uống sạch lên bàn, rồi lên gác, tiếng bước chân lộc cộc trên cầu thang. Lâm Ấu Hỷ một lần nữa nhìn chung quanh căn hộ, xa hoa đến gần như lạnh lẽo, cửa sổ lớn trở tới tận mặt sàn, rèm buông dày màu đỏ lửa, bên ngoài ô cửa là ánh đèn lung linh của thành phố. Căn hộ này vị trí rất đẹp, có thể nhìn thấy trọn vẹn cả tòa nhà Đồng Phương Minh Châu và Kim Mậu đồ sộ, cũng như khi trời âm u vẫn có thể trông thấy thấp thoáng những kiến trúc lớn ấy.

Cuộc sống của người có tiền thật thư thái, Lâm Ấu Hỷ nghĩ đến mẹ. Mẹ chắc chắn vì đam mê cuộc sống vật chất như thế này nên mới đành lòng vứt bỏ mình và bố, đến thành phố này, đem tuổi thanh xuân đổi lấy giấc mộng cho bản thân. Lâm Ấu Hỷ đến bên cửa sổ, ngón tay chậm chậm lướt trên song cửa sạch bong. Mẹ ơi, hiện tại mẹ sống tốt không, cuộc sống vật chất đầy đủ chứ, nó khiến mẹ được vui vẻ không? Trong lòng mẹ có chỗ nào dành cho Lâm Ấu Hỷ nhỏ bé, có chỗ nào dành cho bố suốt cuộc đời chỉ yêu mẹ không?

Cô áp trán vào lớp kính lạnh lẽo, nghen ngào, mỗi khi cảm giác mình đang mắc trong không gian xa hoa của thành phố này, trong lòng cô lại bỗng thấy xót xa đến cô quạnh. Dù là thị trấn Lạc Diệp nhỏ bé hay là Thượng Hải to lớn, bất kể là chốn nào, đều chẳng có một ai, chẳng có một chỗ nào thuộc về cô. Xòe bàn tay, trống trơn sạch bách, không chút nuôi thân. Nếu bây giờ cô mở cửa sổ, nhảy từ tầng mười lăm xuống, sẽ có ai đau lòng vì sự ra đi của cô?

Sẽ chẳng có ai. Cô đành cứ phiêu lạc như chiếc lá lẻ loi trong cõi đời mệnh mang này, xưa nay chẳng ai để ý tới sự tồn tại của cô, càng chẳng ai quan tâm tới sự ra đi của cô, tại sao lại tuyệt vọng như vậy, chỉ là tìm không thấy giá trị nào tương hợp với mình thôi chứ.

Một bên mình thấy ấm hân lên, cô ngẩng nhìn. Lãnh Tử Thần đã đi tới, cũng nhìn qua cửa sổ, thấy cô nhìn mình thì cúi đầu. Trong tay anh là một cuốn sách dày: – Tư bản luận – bìa sách mới, chữ mạ vàng. – Tặng cô này. Anh đặt sách vào tay cô, cô cũng sờ đón lấy, mở trang bìa, trên đó ghi: – Lãnh Tử Thần, tháng 10 năm 2003 mua tại Nhà sách Thượng Hải. Cô nghe anh nói: – Tôi chưa thấy có cô sinh viên nào thích cuốn sách này.

- Cảm ơn anh. – Cô biết không nên nhận, cuốn sách này giá rất đắt, thư viện chỉ có bản cũ, cũng đã trên trăm tệ. Sách mới thế này là món quà không nhỏ rồi. Nhưng trong đầu cô lại hiện lại một câu nói vĩnh cửu: Tri thức là vô giá. Dùng tiền mà đánh giá một trước tác mang nặng tư tưởng sâu sắc thế này có thích hợp không?

Mỗi lần đến thư viện đọc chưa thỏa, cô đều ước ao được đem sách về phòng, trước khi ngủ đọc thêm vài trang, nếu thế mà đi vào giấc mộng, nhất định sẽ sâu sắc và vui lắm. Cho nên cô nói lời cảm ơn, nhận lấy món quà này. Ngoài bố ra, đây là lần đầu tiên trong đời, cô nhận quà tặng từ người khác. Cô ôm sách vào lòng, nâng niu như báu vật.

- Thích chứ? – Lãnh Tử Thần thấy cô cúi đầu rụt vai, nhận ra cô rất mê sách, bèn từ tốn hỏi.

- Cảm ơn ạ. – Cô ngẩng đầu, ánh mắt bối rối. – Rất thích ạ.

- Thích là tốt rồi, sách hay thì cần người chủ tốt. – Lãnh Tử Thần đi đến ngồi vào sô pha, uống thêm mấy cốc nữa rồi nhìn bình nước, thản nhiên nói: – Xin lỗi, tôi khát quá.

- Không sao, tôi không khát. – Lâm Ấu Hỷ bụm miệng cười, đến bên bàn nước, mở sách ra, định đọc mấy trang. Đột nhiên anh vươn tay đặt lên tay cô, đóng sách lại. Lực không lớn, nhưng khiến cô mở sách không được, tay cô bị anh ấn chặt xuống. Một luồng hơi ấm lan truyền, cô chẳng biết làm sao đành ngẩng lên nhìn anh.

Giữ tay cô không ở sách ra, lại có ý gì vậy?

- Đợi khi về nhà hãy từ từ mà đọc. – Anh khe khẽ nhếch mép cười, rút tay lại. Lâm Ấu Hỷ vội cúi đầu, điệu cười của anh thật hấp dẫn, cô biết sự tình đã không hay rồi, chẳng biết tự bao giờ, cảm xúc đối với anh đã khiến cô mất phương hướng.

Lãnh Tử Thần là chàng trai như thế, rất dễ khiến các cô nữ sinh mới lớn xôn xao trái tim. Lâm Ấu Hỷ tự biết rất rõ, mình không phải thánh, cũng có cảm xúc của người bình thường, cũng biết si mê anh chàng đẹp trai, nhưng chỉ là si mê thôi, không thể đến sâu được.

Cô không biết cảm giác lo lắng bối rối này là vì yêu như bọn Tô Hoan Hoan vẫn thường bàn luận, hay là thích, hoặc là cảm tình. Nhưng dù thế nào, kể cả là tốt đẹp, cô cũng không thể cho phép mình rơi vào cảnh ngộ một mình để không thể tự bảo mình được. Cô cần phải nhắc nhở bản thân, bởi xưa nay cô biết, mình không có đường lui, phóng túng lạc đường sẽ bị chôn đờ thành vô tình này nuốt trọn, chết không có chỗ chôn.

Cô đang gánh trên vai quá nhiều trách nhiệm, tính mạng cô, con người cô đều không thuộc về cô, cô không thể...

Hướng gì, người ở trước mặt cô đây là Lãnh Tử Thần, công tử nhà đại tư bản, người mới chào đời đã ngậm chiếc thìa vàng. Bọn họ không phải lo ăn lo mặc, không phải suy nghĩ về tương lai, muốn gì là tiện tay có ngay, vốn chẳng biết trân trọng điều gì, nhất thời mới lạ thì hoảng, và sẽ rất chóng chán. Cuộc chơi của những người giàu thế này không phải ai cũng có thể chơi theo được.

Lâm Ấu Hỷ cô không nên có bất cứ giao cảm gì với Lãnh Tử Thần. Mọi cảm tình này chỉ chuốc lấy phiền não mà thôi.

Sự bối rối, sự si mê, xúc cảm yếu đuối vẫn cứ dao động trong tim, cần phải sớm bóp chết nó.

- Sao vậy? – Lãnh Tử Thần thấy cô thu sách lại, vốn đã có chút vui, giờ lại thấy cô cúi xuống, nét mặt u ám, thì thắc mắc.

- Lãnh Tử Thần, tôi... – Cô ngẩng lên, ánh mắt bối rối dần trở nên bất lực và cầu cứu – Tôi muốn về.

- Sao mau đòi về vậy. – Lãnh Tử Thần chìa tay, xoa xoa lên đầu cô. Toàn thân giật nảy, cô né về phía sau. Anh vòng tay ôm cô vào lòng, cô lại càng cuống quýt, phản kháng dữ dội. Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô: – Chúng mình còn chưa ăn tối mà.

- Đừng...đừng như vậy. – Cuối cùng cô vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay anh, tóc rối bù. Sắc mặt tái mét, cô đứng phắt lên, lùi ra sau, nói vội: – Lãnh Tử Thần, tôi không phải loại người như anh nghĩ đâu. – Giọng phẫn nộ, chắc anh ta cho rằng mình là loại nữ sinh dễ tính.

- Loại nào? – Lãnh Tử Thần nhìn cô, môi hơi động đậy, xem ra cô quả thực là cô gái rất dễ tự ái, nghĩ sao nói vậy.

- Anh tìm người khác đi, tôi không thể, tôi không thể, tôi muốn đi. – Cô nằng nặc đòi đi. Sao lại thế này chứ, đầu tiên là một nụ hôn không báo trước, sau đó là cái ôm cưỡng chế, sự tình đã đến nước này, Lâm Ấu Hỷ cô đâu thể chịu trận mặc cho công tử nhà giàu được thế khinh thường cô được! Cô lớn ngần này rồi, ngoài bố ra, chưa có người đàn ông nào gần gũi, nếu không phải đang cảm thấy xấu hổ, cô đã cho anh ta một cái bạt tai rồi.

- Cô cẩn thận một chút. – Lãnh Tử Thần nửa cười nửa không nói.

Quả nhiên, anh vừa dứt lời, gót chân cô vấp vào góc ghế sofa, ngã ngửa ra. May là nền nhà trải thảm lông mềm, ngã vào thảm như ngã vào giường, cô luống cuống không biết làm sao cho phải, đành đỏ mặt ngồi trên sàn nhà nhìn anh.

Lãnh Tử Thần che miệng lắc lắc đầu, đứng dậy bước đến trước mặt cô, chìa một tay ra, kéo cô dậy. Cô đứng lên nhưng lùi ra xa anh, cúi đầu, mắt rơm rớm, trông rất thảm thương. Lãnh Tử Thần đến bên bàn nước, cầm cuốn sách rồi ra mở cửa, cúi xuống nhìn cô: – Đi thôi, chúng mình đi ăn tối.

Bất kể thế nào, phải mau chóng rời khỏi ngôi nhà chết tiệt này. Lâm Ấu Hỷ bám theo anh, đầu óc bấn loạn, cuốn sách kia dù thế nào cũng không thể nhận, lúc này mình chắc là bị choáng nên mới nhận, phải rồi, không thể nhận, kiên quyết không nhận. Loại người như Lãnh Tử Thần này sao có thể vô duyên vô cớ tặng quà người khác, đã tặng nhất định sẽ đòi báo đáp, mình nghèo rớt mồng tơi nhưng cũng không thể vì cuốn sách mà bán đi danh dự được.

Như thế này có khác gì với những cô gái vui vẻ qua đêm, đây là sự việc mà Lâm Ấu Hỷ không thể chịu bị sỉ nhục. Nghĩ đến đây, cảm giác tủi nhục lớn khiến cô nghẹt thở. Cô siết chặt nắm tay, hít một hơi dài, buột miệng nói: “Sáu mươi hai, Tô Hoan Hoan ạ.”

- Gì vậy? – Cửa thang máy đóng lại, Lãnh Tử Thần không hiểu, nghiêng đầu nhìn cô: – Sáu mươi hai cái gì?

Cô lạnh lùng đáp:

- Không có gì.

- Ha ha. – Lãnh Tử Thần cười. Chết tiệt, anh ta lại cười. Sao không đơ mặt như mọi khi mà cười gì chứ. Điệu cười của anh thâm thúy không lường nổi, khiến cô cảm giác như bị hút vào một cái ống rất sâu.

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, bước ra là bãi xe, Lãnh Tử Thần thấy sắc mặt hoang mang của cô thì bảo: – Chúng ta đi xe.

- Đi xe? – Lâm Ấu Hỷ buột miệng hỏi rồi thấy hối hận trong lòng, Lãnh Tử Thần là công tử nhà giàu mà, có xe hơi thì có gì kinh ngạc đâu.

Anh sải bước lên trước, bước rất dài, cô chạy theo suốt lối mới kịp. Chiếc xe màu đen, bóng loáng. Lãnh Tử Thần mở cửa trước, đặt tay lên nóc xe, ánh mắt kiên định nhìn cô. Cô nhìn lại một hồi, rồi chịu thua, cúi đầu vào xe.

Thấy cô cúi đầu vào xe, anh mới rút tay lại, nhẹ nhàng đóng cửa, cử chỉ lịch thiệp này thêm một lần chứng tỏ nếp nhà gia giáo và xuất thân dòng dõi của anh. Lâm Ấu Hỷ cúi nhìn chiếc quần bò và đôi giày thể thao rẻ tiền của mình, một người như mình ngồi trên chiếc xe thế này, rốt cuộc là chuyện sẽ đi đến đâu?

Thời gian ơi, hãy mau mau trôi qua đi, cuối cùng sẽ đi đâu, có thể trở lại trường không, có thể nhân lúc anh không chú ý mà bỏ chạy không.

Đến Thượng Hải đã khá lâu, nhưng số lần rời khỏi trường học chỉ đếm trên đầu ngón tay, cô không giống như Diệp Mộng Mộng với Tôn Mỹ tiêu tiền lớn như tiền lẻ để mà thường xuyên shopping mua đồ xa xỉ, thậm chí chi phí đi lại cũng khiến cô tiếc đứt ruột, vé tàu điện ngầm và xe buýt đều đắt đến nỗi, một lần đi tốn bằng tiền ăn hai ba ngày. Vì thế, cô không thuộc đường, đến đâu cũng không biết.

Quán ăn Nhật Bản, những góc ngồi nhỏ xinh, cối giày, khoác lên mình y phục kimono mềm mại, xỏ chân vào guốc gỗ. Xiên thức ăn gồm ba lát cá tươi, hải sản tinh khôi bỏ vào miệng là tan mịn. Lãnh Tử Thần gấp thịt ba ba và tôm nhúng vào nước chấm, cẩn thận cuộn lại, đặt vào tay Lâm Ấu Hỷ. Cô ăn một lèo đến tức bụng, anh vẫn liên tiếp gấp thức ăn vào đĩa cho cô.

- Quả thực tôi không thể ăn nổi nữa. – Lâm Ấu Hỷ lúng túng nói. Nhớ lần đi ăn với Tiêu Vũ Trạch, cũng bị no gần chết, bọn họ lắm tiền, cứ ép ăn như nhồi heo khiến người ta no chết được.

- Vậy hả, ừ nhỉ. – Lãnh Tử Thần ngăn người, cầm đĩa của Lâm Ấu Hỷ sang trước mặt mình ăn tiếp. Cử chỉ tự nhiên của anh khiến cô bối rối, cứ như người tình thân mật lắm, cô gái ăn không hết, chàng trai chuyển qua ăn hộ.

Nhưng mà mình với Lãnh Tử Thần có là gì đâu, như vậy còn có phần ám muội nữa. Cô vốn không muốn thế, nhưng ăn không nổi nữa, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy áy náy xấu hổ. Xung quanh anh ta có biết bao cô gái yêu kiều, cứ sao cứ nhắm vào mình, rốt cuộc anh ta muốn gì chứ?

Nếu là Tiêu Vũ Trạch, mình sẽ chẳng thấy áy náy xấu hổ. Mình có thể cười ha hả mà hỏi thẳng Tiêu Vũ Trạch, anh muốn mời em ăn cơm không, có phải anh đang nhồi lợn không. Nhưng với Lãnh Tử Thần, một câu mình cũng chẳng dám nói, cứ như không có miệng, chỉ muốn tìm chỗ nào đất nứt mà chui xuống cho xong. Cùng là đàn ông, sao khác nhau quá vậy. Lâm Ấu Hỷ không nghĩ ra nguyên nhân.

Khi thanh toán, Lâm Ấu Hỷ liếc qua hóa đơn, riêng số lẻ cũng đã khiến cô lạnh cả người. Hai người mà ăn hết gần một ngàn tệ. Một ngàn tệ là số tiền cô sống được cả ba tháng, chỉ không cần đến quán ăn Nhật Bản này thôi. Cô xòe bàn tay đếm từng ngón, mắt chớp lia lịa.

Lãnh Tử Thần trả tiền, bảo cô đi nào, rồi sải bước ra cửa. Cô lủi cũi theo sau, ăn no rồi chạy, dạ dày tức anh ách. Lãnh Tử Thần khởi động xe, vào số rồi mới nhìn Lâm Ấu Hỷ: – Mới rồi ở trong quán ăn, cô bị làm sao vậy? Mắt chớp lia lịa, như là bị mất hồn ấy.

- Một bữa ăn mà đắt quá, đủ cho tôi sống ba tháng đấy. – Lâm Ấu Hỷ tắc tắc lưỡi, đặt cuốn sách dày cộp lên đầu gối, ngón tay xoa xoa lên bìa, nói rồi ngẩng mặt ra, thấy gương chín người, cảm thấy mình ăn nói hàm hồ quá. Vì sao nói gì, trước mặt Lãnh Tử Thần, cô đều thấy bất an thế chứ.

- Ha ha. – Lãnh Tử Thần cười thư thái, xoay vô lăng, xe ngoặt sang một khúc quanh, đi vào đường Nam Kinh. Lâm Ấu Hỷ thỉnh thoảng nhìn anh. Anh chỉ chăm chú quan sát đường, rất lâu sau mới nói: – Nếu cô thiếu tiền, tôi có thể tài trợ.

- Làm gì vậy, anh coi tôi là loại người gì chứ, tôi không cần sự thương hại của những người nhiều tiền các anh! – Lâm Ấu Hỷ bỗng trở nên giận dữ. Lời nói của Lãnh Tử Thần đột ngột khiến cô đau đớn, tiếng nói uất ức buột ra từ lồng ngực. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh mẹ mình, đánh đổi tuổi thanh xuân lấy sự sung túc về vật chất. Đó là điểm yếu của cô, không được chạm vào.

Một hồi lâu, Lãnh Tử Thần im lặng. Cô nhận ra mình quá kích động, vả lại, mình vừa nhận sách anh ta tặng, vừa ăn đồ anh ta trả tiền, cái gì cũng hưởng cả, giờ lại tự mâu thuẫn mà phủ nhận mình, hoàn toàn chẳng có lập trường gì cả. Cô cố gắng bụng bảo dạ nói câu xin lỗi, rồi nhìn ra ngoài cửa xe, hỏi thăm trong đầu: – Chúng mình không trở lại trường sao?

Lối này dường như không về trường, nhưng cụ thể là đi đâu, cô cũng không biết. Đường xá thành phố hình như dài như nhau, Lâm Ấu Hỷ ở thị trấn Lạc Diệp nhỏ bé mà còn lạc đường, nói gì đến thành phố Thượng Hải tầm vóc quốc tế, chỉ cần ra khỏi trường là cô chịu không biết chỗ nào với chỗ nào rồi.

- Tôi đưa cô đi xem phim. – Lãnh Tử Thần nói trong khi dừng xe bên đường. Cách đó không xa là Tân Thế giới, khu điện ảnh đồ sộ, có tên tuổi sáng choang bên ngoài. Anh vừa rút chìa khóa vừa nói: – Có một bộ phim mới nhất cực kỳ hấp dẫn, Vương Á Trúc nói sẽ đưa Tô Hoan Hoan đi xem, không chừng có thể sẽ gặp họ.

- Vậy ạ. – Lâm Ấu Hỷ nghĩ đến lúc chiều, Tô Hoan Hoan và Vương Á Trúc điện thoại với nhau, đúng là có nói đi xem phim buổi tối, trong lòng thầm tính, nếu gặp được Tô Hoan Hoan thì tốt.

Lãnh Tử Thần đi lên trước, rút điện thoại không biết gọi cho ai. Cô bước nhanh hai bước theo sau, căng thẳng nhìn xe cộ qua lại, tìm đường và xác định hướng, nhưng đành bó tay trơ hai mắt, miệng chữ O đứng giữa đường phố đèn đỏ. Anh cất điện thoại, nhìn cô chăm chú, hơi nhếch môi cười, nhẹ giọng: – Cô rất dễ thương. Nhưng Lâm Ấu Hỷ nhón nhác nhìn ngang dọc, không nghe thấy.

Đèn xanh, người qua đường rất đông, hai người bị chen trong đám đông ấy nên tách nhau ra. Lãnh Tử Thần vươn tay, đột ngột nắm lấy tay cô, kéo sát cô vào bên mình. Cô muốn đẩy ra, anh càng kéo sát lại, cô không muốn khó coi giữa thiên hạ, đành gằn giọng: – Lãnh Tử Thần, anh đừng như thế.

- Lâm Ấu Hỷ, Lãnh Tử Thần. – Một tiếng gọi quen thuộc vang lên từ bên kia đường. Lâm Ấu Hỷ giật mình, ngẩng phắt lên, quả nhiên nhìn thấy Tô Hoan Hoan ôm một bó hoa hồng to tướng và đằng sau cô là Vương Á Trúc tươi cười hớn hở. Cô ảo não ngẩng nhìn Lãnh Tử Thần, mới rồi chắc anh gọi cho Vương

Á Trúc rồi, lại kéo tay mình như thế, chắc là cố ý cho họ nhìn thấy, nhìn thấy rồi họ sẽ hiểu nhầm, Lãnh Tử Thần, anh thực là... thực là bỉ ổi.

Hiểu nhầm thế này, có gì hay đối với anh ta chứ?

- Ủi chà! – Đợi đến gần, Vương Á Trúc nhìn thấy hai người nắm tay nhau thì cười ha hả nói với Tô Hoan Hoan: – Bạn Tô Hoan Hoan ơi, bạn nhìn người ta thân mật thế kia, cũng dễ tớ nắm tay một cái đi nào.

- Anh lui ra! – Tô Hoan Hoan ẩy vào ngực Vương Á Trúc một cái, cầm tay Lâm Ấu Hỷ đang ở trong tay Lãnh Tử Thần kéo ra, choàng vai cô đi về phía rạp chiếu phim, nói lớn: – Vê xem phim bọn tớ mua rồi, bốn người bọn mình ngồi cạnh nhau, nghe nói bộ phim này siêu hài đấy! – Nói rồi quay đầu nhìn, Lãnh Tử Thần và Vương Á Trúc đang ở đằng xa mua đồ ăn vặt và nước uống, cô mới hạ giọng, nhìn Lâm Ấu Hỷ: – Chuyện thế nào, Lãnh Tử Thần cầm tay cậu, anh ta không bắt nạt cậu đấy chứ?

Vẫn còn có bạn hiểu mình đây, giọng nói của Tô Hoan Hoan ra ý là như thế. Chính xác, chính là Lãnh Tử Thần bắt nạt Lâm Ấu Hỷ thân thiết của cô, nhưng mà... nói ra điều này, đến bản thân cô còn thấy hoang đường.

- Không đâu! – Lâm Ấu Hỷ gương cười lắc đầu. – Chỉ là qua đường đông quá, anh ta sợ lạc thôi.

- Vậy hả? – Tô Hoan Hoan cũng không truy hỏi nữa, im lặng một hồi rồi mới ngắc ngứ nói: – Nói thực nhé, con người Lãnh Tử Thần rất đáng nể đấy. Bạn của Vương Á Trúc, tớ... tớ cũng phải thấy an tâm, cậu đừng trách tớ mê trai quên bạn đấy.

Lâm Ấu Hỷ nhìn gương mặt tròn đỏ hồng của Tô Hoan Hoan đang cúi xuống ngượng nghịu thì mặt mày giãn hẳn, cười tươi tỉnh hẳn lên.

Vừa dứt lời được mấy giây, Vương Á Trúc đã chạy đến ôm hai gói bắp rang bơ to đùng, Lãnh Tử Thần xách bốn bình nước giải khát, bốn người im lặng theo khán giả vào rạp.

Ghế ngồi cho hai cặp, Tô Hoan Hoan tranh ngồi cùng Vương Á Trúc, Lâm Ấu Hỷ đành ngồi cùng Lãnh Tử Thần. Màn ảnh mở ra, bộ phim Hồng Kông Tân trát sư muội, Dương Thiên Hoa thủ vai chính cùng Ngô Ngạn Tổ. Đây có lẽ là lần đầu tiên Ngô Ngạn Tổ nhập vai chính diện. Một bộ phim Hồng Kông điển hình, vai nam chính điển trai lắm tiền, vai nữ chính trong trắng ngây thơ mà bướng bỉnh, luôn là một cặp vênh nhau, tạo ra những tình huống cười không có trong thực tế nhưng rất thỏa mãn nhu cầu giải trí của người xem. Tô Hoan Hoan và Vương Á Trúc ngồi ở lô ghế bên cạnh, cách một vách ngăn mà liên tục cười khanh khách, mấy lần đang uống nước ngọt còn cười đến sặc sụa, tiếng cười của hai người xem ra cũng hợp nhau.

Lâm Ấu Hỷ cũng buồn cười đến nỗi không ăn được gì, gói bắp rang bơ ôm trong lòng gần như không suy suyễn. Lãnh Tử Thần biệt danh đơ mặt vẫn trầm tĩnh, chỉ đến khi thấy Dương Thiên Hoa lăn lộn dưới đất, anh mới nhún vai cười ha hả, giọng cười nghe ra còn lạnh lùng hơn cả không cười.

Bộ phim khép lại với kết thúc vui vẻ, Tô Hoan Hoan và Vương Á Trúc đứng lên cùng kêu to: “Buồn cười chết mất! Buồn cười chết mất!” Mấy người ra khỏi rạp, Tô Hoan Hoan chống mắt nhìn Lãnh Tử Thần rất lâu, đột nhiên cười phá lên, vừa cười vừa nói: – Thảo nào lúc nãy em xem phim cứ thấy là lạ, hóa ra Lãnh Tử Thần có nét giống Ngô Ngạn Tổ. Lãnh Tử Thần, sao anh không đăng ký thi vào Học viện Điện ảnh Thượng Hải? Tương lai chắc chắn sẽ có công ty điện ảnh khai quật anh để làm tiếp phần Tân trát sư muội, ha ha ha! – Nói xong, thấy mặt Lãnh Tử Thần đành lại, cô thề lười quay qua nháy mắt với Vương Á Trúc.

- Buổi tối ở bar trên đường Hoài Hải có vụ hay lắm, tớ muốn đưa Tô Hoan Hoan đi, các cậu có đi cùng không? – Vương Á Trúc có vẻ quá quen với bộ dạng Lãnh Tử Thần.

- Các cậu đi đi. – Lãnh Tử Thần uể oải nói. Vương Á Trúc cũng không nhiều lời, mà có lẽ cũng sát giờ rồi, hai người vẫy một chiếc taxi vội vàng lên luôn. Lâm Ấu Hỷ ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tầng cao, đã hơn chín giờ, bây giờ mau chóng về đến trường cũng e là vẫn phải trèo tường vào.

- Về đi. – Cô nhìn Lãnh Tử Thần, khẽ nhắc anh.

- Ừ. – Anh đáp rồi rảo bước ra xe. Lâm Ấu Hỷ lại thở dài, rảo bước chạy theo.

Tối nay, trong phòng chỉ còn mình cô, tập đề luyện thi tiếng Anh cô đã làm được một nửa, tiếng gõ cửa vang lên, cô đành nhìn đồng hồ, bỏ sách xuống ra mở cửa. Đứng ở trước cửa là một cô sinh viên xinh đẹp, ở cùng tầng với phòng cô, thường ngày chẳng qua lại gì, cứ nhìn Lâm Ấu Hỷ từ đầu tới chân khiến cô thấy sờn gai ốc, trong lòng cảm thấy có gì đó chẳng lành.

- Điện thoại của bạn. – Cô gái quan sát đủ rồi mới trao điện thoại di động cho Lâm Ấu Hỷ. Cô cầm máy, cô gái kia thích thú bước sang một bên. Đầu dây bên kia im lặng, cô a-lô một tiếng, bên kia vọng lại tiếng ho, là Lãnh Tử Thần, cô thấy lòng nặng trĩu.

- Lâm Ấu Hỷ, mất tích hay nhỉ? – Lãnh Tử Thần nói, giọng có chút cứng rắn, rồi lại ho. – Tôi ở dưới tầng, mau xuống đi.

Lâm Ấu Hỷ nhận ra anh bị ngạt mũi. Thời tiết lạnh dần lên, đang có dịch cảm cúm, rất nhiều người mắc, trên giảng đường hàng loạt người khụt khịt, Tô Hoan Hoan uống thuốc như cơm bữa, lúc nào trong túi cũng có thuốc.

Lãnh Tử Thần bận rộn như thế, ngày nào cũng bận ba bên ngoài, chắc là cảm rồi, nghĩ cũng thấy thương, ốm mà vẫn bận tới mất, công việc xưa nay đâu có đòi hỏi tới ai ốm ai khỏe... Cô lắc đầu, anh ta ốm là việc của anh ta, quan hệ gì tới cô.

Không dám không xuống, vì anh ốm, nhưng Lâm Ấu Hỷ lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm sự ép buộc của anh. Tuy nhiên, cô nhận rõ bản thân mình đang suy sụp rồi, trước sự chờ đợi của anh, chỉ cần anh ngoắc một ngón tay, là cô chẳng còn sức kháng cự.

Trả điện thoại cho cô gái cùng tầng, Lâm Ấu Hỷ thuận tay khoác chiếc áo lên mình, lóc cóc chạy xuống tầng. Lãnh Tử Thần vẫn đứng tựa như cũ, thấy cô ra vẫn đứng đó, sinh viên qua lại chỉ trở anh xì xào, anh cũng chẳng màng. Lâm Ấu Hỷ đành cúi đầu nhẫn nại đến trước mặt anh. Anh nắm lấy tay cô, không đôi co, quay gót bước đi. Trái tim cô nổi trống, đầu óc quỳnh quáng. Cô cảm thấy bao nhiêu ánh mắt soi mói sau mình, sống lưng tê cứng.

Lãnh Tử Thần lặng lẽ kéo cô đến sân bóng rổ. Trời muộn, có vài ba cậu sinh viên chơi bóng dưới ánh trăng, khá yên tĩnh. Lâm Ấu Hỷ dè dặt tay lên ngực, nơi đang nổi trống thành thịch, nhìn dáng Lãnh Tử Thần, trong lòng thấy phiền muộn khôn tả. Cô tránh mặt anh bao nhiêu ngày, rốt cuộc lại dễ dàng bị anh kéo đi, mà lại ngay trước mặt mọi người nữa. Lần này không làm người ta hiểu nhầm mới là lạ.

Lãnh Tử Thần lại ho mấy tiếng, giọng nghèn nghẹt. Cô dè dặt hỏi: – Anh bị cảm à?, rồi đứng sững ra đó. Bản thân cô cũng chẳng hiểu mình căng thẳng vì cái gì, bây giờ đâu phải thời phong kiến, chốn này đâu phải nơi làng quê cổ hủ, có sao cô lại hồi hộp vậy.

- Không nặng. – Không nặng mà tiếng nói khà khà, có lẽ cổ họng bị viêm, nuốt rất khó khăn. Nếu không phải đang lúc căng thẳng thì có lẽ rất buồn cười, Lâm Ấu Hỷ không cười nổi, cứ chăm chăm nhìn Lãnh Tử Thần. Anh quay đầu: – Hiện tại Hội Sinh viên đang kết nạp người mới, cô có tham gia dự tuyển không?

- Không ạ. – Cô e dè trả lời. – Tôi không có sở trường gì. – Người như cô, chỉ nên cặm cụi với quyển sách, ổn định kết quả học tập, đợi đến cuối kỳ báo điểm tốt và học bổng, chứ đâu thể bận rộn tới ngày vì người khác như họ, đâu có thể như họ, vắng một ngày là trái đất ngừng quay.

Quả thực cô không quan tâm tới những việc ấy.

Trong đêm, hàm răng trắng đều của Lãnh Tử Thần lại lộ ra, anh cười. Cô không nén nổi trái tim cồn cào, không ngăn được mình thôi nhìn anh. Cô không muốn anh cười, khi anh cười, toàn thân cô ngây dại, một cảm giác gì đó mà cô chưa từng biết tới.

Lãnh Tử Thần thôi cười, cũng chẳng màng vẽ mặt bất mãn của cô gái trước mặt: – Nhưng tham gia Hội Sinh viên thì cuối kỳ được cộng điểm, rất lợi cho học bổng. Cô không biết điều đó hay sao?

- Thật ạ? – Lâm Ấu Hỷ không hiểu, ngẩng đầu nhìn anh, đường nét phân minh, mắt mi sáng rõ, gương mặt nghiêm túc, làm Chủ tịch Hội Sinh viên, những việc này đương nhiên anh có quyền. Cô nghiêng đầu hỏi: – Chẳng lẽ không phải điểm học riêng, điểm thưởng riêng hay sao? Nếu vào Hội Sinh viên có thể được nâng

điểm cuối kỳ thì mọi người phải vất vả học làm gì, chỉ việc đi nhảy múa hát hò là được, như vậy không phải là cơ hội hay sao?

- Cô ngốc này... – Câu nói của Lãnh Tử Thần bị một cơn ho chặn ngang, phải ho hết cơn anh mới gõ lên trán Lâm Ấu Hỷ: – Đây là trường đại học, là nơi bồi dưỡng con người trở nên toàn diện về mọi mặt: đạo đức, trí tuệ, thể hình, chứ không chỉ làm con một sách. Tôi nên bỏ đầu cô ra mà thay óc khác mới phải.

Nói rồi, anh vòng hai tay quanh đầu cô làm bộ bỏ ra, thấy cô ngậy người chẳng phản ứng gì, kiểm chế không nổi anh khẽ vuốt lên tóc cô. Mái tóc mềm mượt, lòng bàn tay ấm nóng. Lãnh Tử Thần không thể rút tay về, cứ để cử chỉ ấy tiếp tục. Từ xa nhìn lại, chẳng khác gì một đôi tình ngọt ngào. Lâm Ấu Hỷ lại chẳng hề cảm thấy căng thẳng, bởi vì đầu óc cô rơi vào một môi trường mới.

Lãnh Tử Thần thì lại cảm thấy bất nhẫn, cô đúng là ngốc thật, khi anh rất nghiêm túc thì cô hay biểu lộ sự lo lắng, nhưng khi anh muốn dọa cô thực thì cô lại thản nhiên, đúng là con người khó hiểu.

- Sao lại thế được? – Lâm Ấu Hỷ thất vọng cúi đầu. – Như thế không công bằng, tôi vẫn nghĩ rằng điểm nhập học của tôi đứng thứ nhất, cơ bản là rất tốt. Chỉ cần tôi học tốt nữa là có thể giành được học bổng rồi. Xem ra, kết quả cuối cùng chưa chắc là như vậy – Giọng nói của cô tràn đầy buồn chán.

Từ nhỏ đến lớn, từ việc trong nhà đến việc bạn bè, cô đều không có sở trường, chỉ chú tâm vào việc học cô mới cảm thấy được an ủi. Cô học theo nhiều phương pháp không phải chỉ cắm đầu học gạo, gặp những bài khó cô đều vui vẻ tìm tòi cho đến khi làm được mới thôi. Cô luôn tin rằng chỉ cần nỗ lực là có thể về nhất.

Kỳ thực, vào đại học chưa bao lâu, cô đã bắt đầu thấy thấp thoáng nghi ngờ, vào trường đại học danh tiếng tất nhiên đều phải là những tinh hoa học tập đến từ các tỉnh, phải là những người có cơ trí hơn người, có các giải thưởng danh giá, những thiên tài về toán học, về Anh ngữ. Nhưng cô nhận ra, thực lực của họ không phải như vậy. Bọn họ cực kỳ sôi nổi trong giao tiếp, trong quan hệ, trong tình yêu, thích tụ tập những nơi đông người. Hàng ngày đến thư viện đọc sách, có quá nửa là những sinh viên năm cuối, lâu ngày đều quen mặt nhau. Phòng tự học hàng ngày cũng chỉ có ngần ấy khuôn mặt quen thuộc.

Lâm Ấu Hỷ mãi không hiểu, những tinh hoa kia họ không cần học hay sao? Họ đầu tư phần lớn thời gian vào những việc vô bổ, dùng tiền mà cha mẹ khó nhọc kiếm được để đi yêu đương, chơi bời, làm như vậy có ý nghĩa gì? Mỗi khi đặt câu hỏi như thế, cô đều bị Tô Hoan Hoan gõ vào đầu mấy cái, rồi nói những đạo lý to lớn gì đó mà đại khái cũng như Lãnh Tử Thần vừa nói.

Nhưng Lâm Ấu Hỷ không muốn tin lại tồn tại những quy định hoang đường như chỉ cần giao lưu rộng, chỉ cần chịu khó làm lãnh đạo phong trào là cuối kỳ được thưởng điểm. Thậm chí thi không đủ điểm cũng có thể dựa vào vị trí lãnh đạo mà vượt qua trượt lọt. Những việc như thế hóa ra lại là thật.

Lúc này cô không nhìn thấy mặt mình, miệng dờ ra, nét mặt dường như sắp khóc.

- Đừng có nhìn tôi như thế. – Lãnh Tử Thần chịu không nổi ánh mắt ai oán ấy, lấy hết sức nén cơn ho nói: – Tôi ở đây không phải để giúp cô sao.

- Giúp tôi thế nào? – Lâm Ấu Hỷ chau môi, cho tay vào túi áo khoác, đựng phải một chiếc hộp nhỏ. Lúc đó cô mới phát hiện là mình lẫn lộn, khoác nhầm áo của Tô Hoan Hoan, đó là thuốc cảm cúm. Cô lấy ra, ngần ngừ không biết có nên trao cho Lãnh Tử Thần không, hình như anh ho rất nặng.

- Nghe Tiêu Vũ Trạch nói cô tốt nghiệp trung học với điểm văn tối đa? – Lãnh Tử Thần xoa tay lên cổ họng, chỗ đó bị xoa tới ửng đỏ. – Với thành tích đó, vào ban Truyền thông làm một biên tập viên là thích hợp nhất, nhưng cô chưa tham gia dự tuyển thì có khó một chút. Nếu cô yêu cầu tôi, tôi có thể phá lệ giúp cô.

- Yêu cầu anh? – Bàn tay cô buông rơi hộp thuốc, nét mặt giận dữ, như thế chẳng phải là đi cồng sau tìm quan hệ à, thói hư tật xấu ngoài xã hội cũng vào đến trường đại học rồi. Cô nhìn về anh phản cảm: – Tôi không làm những việc như thế.

- Thôi được, không cần đâu. – Lãnh Tử Thần xua xua tay, dường như quá rảnh phản ứng của Lâm Ấu Hỷ, – Chủ tịch Hội sinh viên có quyền được tiến cử một người, tôi đã tiến cử cô rồi, không làm khó dễ như cô nghĩ đâu. Cô về viết một lá đơn đề nghị, ngày mai nộp cho tôi là được.

- Ít nhất anh... cũng cho tôi biết trước chứ, sao anh biết tôi có muốn hay không? – Lâm Ấu Hỷ tuy nghe anh giải thích thì đã hiểu, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu.

- Có lợi cho việc xin học bổng thì sao cô lại không muốn? – Lãnh Tử Thần quay đầu, nhìn mấy cậu đang chơi bóng rổ cách đó không xa, liên tục xoa huyệt. Lúc này cô mới lấy hộp thuốc cảm cúm trong túi ra, im lặng bước đến gần, đưa cho anh hộp thuốc. Anh quay lại, vẻ mặt ngạc nhiên nhận lấy, nhìn một lúc. Hoá ra cũng có lúc cô tinh tế, Lãnh Tử Thần đột nhiên hiểu ra, mỉm cười bình thản: – Cảm ơn!

- Là tôi... phải cảm ơn anh mới đúng. – Lâm Ấu Hỷ cúi đầu nói. Đúng vậy, việc có lợi để xin học bổng, sao cô lại không muốn? Dù rất khó chịu, cô cũng phải đương đầu vì học bổng. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới việc vào Hội Sinh viên. Hội Sinh viên chẳng phải là nơi dành cho những người như Tôn Mỹ phóng khoáng rực rỡ và giàu có hay sao? Thêm nữa, Hội Sinh viên là để làm gì, cô có thể gánh vác được không? Cô có thể hòa hợp cùng mọi người ở đó không? Có ảnh hưởng việc học không? Cô nhìn chằm chằm xuống chân mình lòng hoang mang.

Lãnh Tử Thần ở bên cạnh bóc thuốc, một lát sau mùi thơm thanh thanh của thuốc thảo dược lan tỏa. Anh xích lại gần cô chút nữa, hơi cúi mình, gần sát mặt cô. – Chuyện tôi nói tối hôm trước, cô đã suy nghĩ thế nào rồi?

- Chuyện gì? – Lâm Ấu Hỷ giật thột lùi lại, nhớ đến việc tối ấy anh đề nghị cô làm bạn gái, vội vàng tránh ra xa, nói – Không được, không được, tôi đã nói với anh là không được.

- Phụ nữ nói không muốn, tức là muốn; phụ nữ nói không được, tức là được. – Lãnh Tử Thần xoa đầu cô, bàn tay ấm nóng hấp dẫn, tóc cô rối bời, anh vuốt từ trên đỉnh đầu xuống, nói – Được rồi, không còn sớm nữa, về đi thôi.

Cái gì vậy? Lâm Ấu Hỷ quay gót chạy.

Về đến ký túc xá, suy đi nghĩ lại, cô đành ngoan ngoãn viết lá đơn đề nghị, sau đó đưa cho Tôn Mỹ, áp a áp ủng nhờ Tôn Mỹ nộp cho Lãnh Tử Thần.

Những ngày này, Tôn Mỹ vì muốn vào Ban Văn nghệ của Hội Sinh viên nên không có việc gì cũng đến khu quản lý, cho nên gặp Lãnh Tử Thần nhiều cũng coi như không. Lâm Ấu Hỷ thấy Tôn Mỹ thần nhiên lạ lùng, đôi khi nhắc đến Lãnh Tử Thần như chưa hề xảy ra chuyện gì thì nghĩ rằng phóng khoáng như cô ấy, chắc đã gỡ sang trang mới từ lâu rồi. Vì thế, Lâm Ấu Hỷ không ngần ngại nhờ cô ấy chuyển đơn tới Lãnh Tử Thần.

Nguyên nhân chủ yếu là cô thực sự không muốn gặp anh. Tuy rằng nếu may ra vào được Hội Sinh viên, muốn không gặp cũng khó, nhưng cô muốn tránh mặt được lần nào hay lần đó.

Tôn Mỹ cầm đơn xem qua mấy lần, cũng chẳng ngạc nhiên, thuận tay cho vào túi, thấy Lâm Ấu Hỷ nhìn mình có vẻ lúng túng thì cười: – Đừng nhìn tớ như thế, cứ như là làm chuyện xấu gì ấy. Tớ biết, vào Hội Sinh viên có lợi cho việc được điểm thưởng để xin học bổng của cậu, việc này thì có gì lạ đâu.

- Cảm ơn cậu, Tôn Mỹ. – Lúc ấy Lâm Ấu Hỷ mới yên tâm nhoẻn cười.

- Cảm ơn cái gì, cậu mà còn khách sáo với tớ à? – Tôn Mỹ vỗ vai cô. – Cậu vì giúp tớ mà giờ lưng chịu họa. Ngốc quá đấy! Chuyện đó tớ suốt đời không quên đâu. Có một người bạn như cậu, chắc chắn tớ phải giữ, đừng có cảm ơn tớ mãi thế. Sau này vào Hội Sinh viên rồi, cơ hội hợp tác của chúng mình nhiều lên, đến lúc đó không thể không quan tâm tới nhau hơn, cứ khách khí như vậy thì sống sao nổi.

Mấy ngày sau, danh sách tuyển cử Hội Sinh viên được dán tại cửa nhà ăn, Tô Hoan Hoan kéo tay Lâm Ấu Hỷ chen vào giữa đám đông. Lâm Ấu Hỷ không quen chen chúc, một lúc mồ hôi đã nhễ nhại, bèn để một mình Tô Hoan Hoan xem, còn mình lùi ra khỏi vòng người náo nhiệt. Có việc gì lớn đâu, sao không thể từng người xem một, có gì cứ phải xúm xít vào, cô không thể có điểm chung với cái thế giới này.

- Thấy rồi, thấy rồi. – Một lúc sau, Tô Hoan Hoan gào ầm lên chạy ra, đến bên Lâm Ấu Hỷ – Tôn Mỹ trúng vào Ban Văn nghệ, còn cậu... – Nói nửa chừng thì chớp chớp mắt nhìn Lâm Ấu Hỷ cười gượng.

- Tổ cái gì, biên tập viên Ban Truyền thông chứ gì. – Lâm Ấu Hỷ cầm phiếu ăn trong tay, phiếu ăn lại sắp hết tiền, chi phí sinh hoạt tháng này còn chưa nhìn thấy đâu, món trợ cấp của trường sao vẫn chưa thấy có chứ.

- Ủ, là biên tập viên Ban Truyền thông, nhưng kiêm Trợ lý Chủ tịch Hội Sinh viên, hic! Hic! – Tô Hoan Hoan bùm miệng cười. – Lãnh Tử Thần quả là cao cường, đã xuất chiêu nào là trúng chiêu đấy, đến cả tổ lương thiện mỹ miều thế này mà cũng không nhận được phải chứ cái đồ bỉ ổi ấy.

- Nói dối, cậu lại lừa tớ, chẳng có gì buồn cười cả. – Lâm Ấu Hỷ cũng nén không nổi chen vào xem danh sách niên yết. Trợ lý Chủ tịch Hội Sinh viên, chức danh gì không biết, nhất định là Tô Hoan Hoan dối mình rồi.

- Mau nhìn này, đó là Lâm Ấu Hỷ, nhìn xem, có gì xinh đẹp đâu, bằng làm sao được Hoa khôi Tôn Mỹ... – Có tiếng nữ sinh xì xào trong đám đông, một lúc sau, gần như cả đám đông quay ra nhìn Lâm Ấu Hỷ. Cô bị mọi người nhìn đến sượng cả mặt, một luồng nóng chạy dần trên người, đầu gối bỗng dưng run rẩy. Trợ lý Chủ tịch Hội Sinh viên, thực hay giả đây? Hình như là thật, là thật đấy...

Là thật!

Bữa trưa ăn mà không biết mình đang nuốt gì, đầu óc đảo lộn cả, thái dương giật giật liên hồi. Lâm Ấu Hỷ có tật, khi căng thẳng là huyết thái dương co giật đau đớn như bị mũi dao khoan sâu vào, có điều tần suất đau dạo này ngày một tăng, nguyên nhân chỉ vì Lãnh Tử Thần chết tiệt.

Cái chức vị gì thế, Chủ tịch Hội Sinh viên mà cũng cần trợ lý, anh ta tự mình là ông chủ công ty lớn chắc mà muốn có nữ thư ký! Không biết nhục! Nếu cần trợ lý thì cũng tìm cô nào xinh như Tôn Mỹ mà làm, có gì lại chọn mình? Anh ta lúc trước nói muốn mình làm bạn gái, sau lại bổ nhiệm chức danh Trợ lý chết tiệt, có phải việc làm mình mất mặt thì sướng lắm!

Lâm Ấu Hỷ quăng đôi đũa ăn lên bàn, bao nhiêu người ngồi bàn bên cạnh nhướn mắt nhìn cô. Tô Hoan Hoan thấy Lâm Ấu Hỷ đỏ mặt xấu hổ luống cuống tội nghiệp thì cũng không thiết ăn, kéo tay bạn đi khỏi nhà ăn. Đã xấu hổ thì về phòng cho xong, bây giờ cô là tâm điểm chú ý, chỗ đông người chỉ càng khiến người ta chỉ trích bình luận, chẳng hay ho gì.

Về đến phòng, Lâm Ấu Hỷ nằm sượng sượng trên giường như người chết, mặc Tô Hoan Hoan muốn làm gì thì làm cô cũng không chịu nhấc mình dậy. Lát sau, Diệp Mộng Mộng cũng về, thấy tình hình như vậy bèn kéo Tô Hoan Hoan vào phòng tắm cười rình rích, thì thầm. Hai người bọn họ đương nhiên có gì ác ý đâu, nhưng vào lúc này tiếng cười của bọn họ vang bên tai Lâm Ấu Hỷ rõ ràng là châm chọc vào óc, chẳng khác gì sấm động bên tai.

Lâm Ấu Hỷ ngồi phắt dậy, gào to lên như chưa từng như thế: – Cười cái gì mà cười, người khác cười tôi, các cậu cũng cười tôi, được lắm, cuối cùng tôi cũng nổi tiếng rồi, trở thành chuyện cười to cho cả trường đấy...

Nói chưa dứt, nước mắt đã chảy đầm đìa, ngay cả bản thân cô cũng không hay, xúc cảm đột ngột trào lên, dường như nổi oan ức bao nhiêu ngày qua phun trào cả vào lúc này.

Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng dắt tay nhau chạy vào phòng thấy Lâm Ấu Hỷ ngồi trên giường giằng gỏi đập chân như một đứa trẻ. Thấy hai người vẫn nhìn mình với vẻ mặt ám muội thì càng tức tối, đứng phắt dậy, chạy đến đầu giường hai người, vò loạn chân với gỏi của họ, vẫn chưa hả tức, lại vò nát cả chăn gối của Tôn Mỹ nữa.

Sau đó quay lại nhìn hai cô bạn mắt chữ O mồm chữ A, Lâm Ấu Hỷ không nén nổi mình bật cười lớn. Nhìn mình này, ngày thường đến to tiếng còn đếm chưa hết đầu ngón tay, thế mà trưa nay lại có thể phát cuồng như thế.

Nhìn thấy vẻ cười trên gương mặt Lâm Ấu Hỷ, xem chừng khờ dại hơn cả không cười, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng cũng không ngăn nổi mình, cả ba đứa ôm lấy nhau cười một trận thỏa thuê, tay chân khua loạn lên, cười đến không thể dứt.

Tô Hoan Hoan cười quá đà, cảm như rơi xuống, ôm mang tai kêu đau, Diệp Mộng Mộng kêu phải gọi cấp cứu 120. Đến khi cười xong, người mềm nhũn ra, nằm thẳng cẳng trên giường, sáu con mắt nhìn nhau, vẫn

không nhin nổi cười. Sau cùng, ba cô không ai dám nhìn ai nữa.

Dần dần yên tĩnh trở lại, ai nấy rúc vào chăn của mình, kể thì ngủ, kể thì mệt, trong phòng im ắng hẳn.

Không biết bao nhiêu lâu, một giọng nữ chói tai khiến ba cô tỉnh giấc. Tôn Mỹ ngồi trong phòng, nhìn giường của mình la óm tở: – Ai làm cho giường tở trở thành thế này, ba người đáng chết, còn không giúp tở dọn dẹp lại đi!

Lâm Ấu Hỷ nhớ lại mọi chuyện, vùi đầu sâu trong chăn, cầu khẩn ỉnh biến thành vô hình. Tôn Mỹ kêu la một hồi, thấy chẳng ai đoái hoài thì thở phì phò trèo lên giường, gấp chăn gối phẳng phiu rồi vội vàng đi mất.

Buổi tối, Tô Hoan Hoan, Diệp Mộng Mộng mỗi cô cùng bạn trai của mình đi ăn về, nằm cuộn tròn trên giường cùng xem một cuốn tạp chí. Lâm Ấu Hỷ ngồi trước bàn húp mì ăn liền, mắt không rời sách luyện thi Anh ngữ. Ổ khóa phòng xoay một vòng, Tôn Mỹ về.

Tôn Mỹ im lặng đi qua, đặt một chiếc túi lên bàn của Lâm Ấu Hỷ: – Đây là phù hiệu và chương trình của Hội Sinh viên. Còn nữa, ba giờ chiều mai họp hội nghị của Hội Sinh viên tại phòng số 5 tầng một tòa nhà làm việc, đừng quên đấy, đừng có đến muộn.

- Cảm ơn cậu, Tôn Mỹ. – Lâm Ấu Hỷ nhìn cái túi, rồi rón rén kéo tay áo Tôn Mỹ – Cái việc liên quan... liên quan đến... đến chức danh Trợ lý Chủ tịch Hội Sinh viên của tở, Lãnh Tử Thần... anh ta... tở... – Lâm Ấu Hỷ mồ hôi ướt đầm, nói không ra lời.

- Cậu cái gì, anh ta cái gì, Lâm Ấu Hỷ, cậu nói gì thì nói nhanh lên, hay là để tở nói hộ cho, tất cả đều do anh ta chủ trương, cậu không biết trước sự tình chứ gì? – Tôn Mỹ nở một nụ cười, rồi nhìn sang hai người ngoài cuộc đang đồng tai lên nghe, to hắng tiếng lên – Cả một bầy thỏ tai dài kia, các cậu đều nghe rõ rồi đấy, tở cũng là một thành viên trong phòng mình, không bao giờ làm nội gián đâu. Tở bây giờ đã có bạn trai, hạnh phúc khôn siết, tở cũng lười ghen nữa, mà cũng chẳng bao giờ đi ghen với một con một sách không biết đường nói cho rõ ràng. Các cậu yên tâm đi nhé.

- Tôn Mỹ, cậu coi bọn tở là loại người gì hả? Quý cô là bậc đại nhân bao dung độ lượng, còn chúng tôi là bọn tiểu nhân đi dò xét người quân tử ư? – Diệp Mộng Mộng phản pháo.

- Tùy các cậu nghĩ sao thì nghĩ, tở không quan tâm. – Tôn Mỹ lờm một cái, móc từ trong túi ra mấy thỏi sô-cô-la, ném lên giường từng người. – Tở với con một sách được vào Hội Sinh viên một cách thuận lợi, coi như phòng mình có hai việc vui. Lâm Ấu Hỷ, chủ nhật này mời hai con mèo tham ăn này đi KFC một chiều nhé?

- Tở... việc đó... tở... thực ra... tở... – Lâm Ấu Hỷ ấp úng, vừa bị chê là nói không nên lời, bây giờ đúng là nói không nên lời thật. Trong túi cô chỉ còn lại có mười tệ, mà ngày phát tiền trợ cấp còn những một tuần nữa, không phải cô không muốn mời các bạn một lần, nhưng thực sự cô không có tiền. Không thấy cô bữa tối toàn ăn mì gói có nửa tệ hay sao chứ. Cái khó bó cái khôn, nghĩ mãi mà không cất nên lời.

- Tiền tở có, khách cậu mời, người tốt thì cậu chịu trách nhiệm, kẻ xấu thì tở gánh vác, coi như đời này kiếp này tở nợ cậu, được chưa? Ghét nhất là cái bộ dạng ắp a ắp úng của cậu, lừng lững lơ lơ, cứ như là cậu khinh tở ấy. – Tôn Mỹ vừa thay quần áo vừa làm ột trắng, khẩu xà tâm Phật. Lâm Ấu Hỷ nghe rồi nước mắt chực rơi, thịnh tình của bạn như thế, đúng là suốt đời cô mới có thể trả hết được.

- Im ngay, trong mắt các cậu có còn tở đây là trưởng phòng không đấy? Quý lần trước mình giao lưu vẫn còn nhiều, cũng đủ ăn một chiều KFC thoải mái. Lần này phòng bọn mình nổi tiếng, sao có thể ăn theo Tôn Mỹ được! – Diệp Mộng Mộng bĩu môi. Tuy biết Tôn Mỹ không phải có ý trêu Lâm Ấu Hỷ, nhưng không hiểu sao, Diệp Mộng Mộng cứ muốn đá đểu Tôn Mỹ, cũng không hiểu vì sao từ khi nhập học, hai người bọn họ lại tốt với nhau thế. Giữa các cô gái với nhau, dường như càng thân càng hay thích trêu đùa.

- Cậu nói theo đuôi ai hả, có muốn sống không đấy? – Tôn Mỹ nhướn đôi mắt phượng lờm Mộng Mộng.

- Trưởng phòng Diệp ơi, cậu có chắc số tiền đó đủ cho bốn bọn mình không? Một mình tớ ăn hết một suất to đấy. – Giọng Tô Hoan Hoan thánh thót, chưa dứt đã bị Diệp Mộng Mộng từ trên giường đá ột cái, đầu va vào thành giường. Tôn Mỹ và Diệp Mộng Mộng lập tức đập tay kêu hay. Tô Hoan Hoan xoa mông: – Thôi tớ hiểu rồi, tớ là quả bóng trong tay hai cậu...

Một cuộc vật lộn cù cẩu tán loạn trên giường. Lâm Ấu Hỷ vui đầu vào bát mì ăn liền, tự ru ngủ mình: mình không phải là người phòng này, cuộc chiến này không can hệ tới mình...

Ở cùng ba cô bạn suốt bốn năm trời, Lâm Ấu Hỷ nhớ rõ, cô đã luyện ình khả năng lì lợm cao độ.

Chiều hôm sau, Lâm Ấu Hỷ tìm không thấy Tôn Mỹ, đành đeo phù hiệu Hội Sinh viên lên ngực, một mình đi đến khu nhà làm việc của Hội Sinh viên. Con người ta là như vậy, một khi đã mất tự tin thì dù không có ai nhìn mình, cũng cảm giác bị trăm ngàn người soi mói.

Chưa được mấy bước thì có linh cảm, cô ngẩng lên, nghe loáng thoáng tiếng đàm tiếu từ bãi cỏ ven lối đi rằng cô tìm quan hệ bằng cửa sau, vì học bổng mà không từ thủ đoạn nào. Lách vào một góc, cô tháo phù hiệu bỏ vào túi, thở phào một cái, rồi tiếp tục bước đi.

Khu nhà làm việc của Hội Sinh viên nằm giữa những rặng cây um tùm, tiết trời tháng Mười một dần lạnh lên, xua tan cái oi bức trước đó. Lâm Ấu Hỷ là người miền Bắc, không sợ lạnh. Tiết trời thế này khiến cô vô cùng khoan khoái.

Cô tiến vào sảnh lớn, đi dọc hành lang, đến phòng họp số 5. Phòng rộng mấy chục mét vuông đã đông người. Lâm Ấu Hỷ cúi đầu, tìm đập thỉnh thịch, không phải ba giờ bắt đầu, mới hơn hai giờ rưỡi một chút mà mọi người đã tới, tích cực quá, đúng là những người rồi việc.

Cô vừa bước vào hội trường, không khí râm ran bỗng chốc im bật, mấy chục cặp mắt đổ dồn vào gương mặt cô. Không biết vì cô quá nhạy cảm hay thực sự họ đang cười cô, cô thấy hận là không có lỗ nẻ dưới đất để chui xuống.

Ánh mắt Lâm Ấu Hỷ tìm được Tôn Mỹ. Tôn Mỹ ngồi trong đám sinh viên nam, Tiêu Vũ Trạch và Vương Á Trúc ngồi cùng những người trong Ban Ngoại giao, Ban Truyền thông, hình như chẳng có ai giữ chỗ cho cô, cả phòng họp có vẻ không còn ghế trống. Nhìn toàn thể, chỉ còn hai ghế không người ở hàng sau cùng. Cô hít một hơi dài, quyết định ngồi ở góc phòng, chỗ đó mới đúng là vị trí của cô.

- Lâm Ấu Hỷ. – Một giọng nói ôn tồn vang lên từ sau lưng cô. Quay lại nhìn, thấy Lãnh Tử Thần đang ngồi trên hàng đầu tiên, lạnh lùng nhìn cô, chẳng trách mới bước vào, cô đã cảm giác phía ấy tối sầm sầm. Lãnh Tử Thần nhìn về mặt hoang mang của cô, bất giác thấy giận dữ, giọng nói nghiêm khắc, chẳng có vẻ bạn bè gì. – Cô định đi đâu?

- Đi... ngồi ạ. – Cô đáp, ánh mắt hướng về chỗ định ngồi.

- Mau qua đây. – Lãnh Tử Thần quay đầu, không đoái hoài đến cô nữa. Lúc này Lâm Ấu Hỷ mới nhận ra, bên cạnh Lãnh Tử Thần còn một ghế trống, thảo nào chẳng ai dành chỗ cho cô, hóa ra là không ai dám dành. Quả thực cô hận không thể đập chết anh ta trước mặt mọi người, mà cô cũng không thể làm thế, sao có thể đập chết anh ta nơi công cộng được, chắc chắn anh ta sẽ đối phó, cho đến khi có kẻ chết trước anh ta.

Cô đành im lặng bước tới chỗ ngồi, gặng gượng ngồi bên cạnh. Đợi cô ngồi xuống, Lãnh Tử Thần đưa một tập tài liệu cao ngất tới trước mặt cô, hỏi về bất mãn: – Sao cô tới muộn thế?

- Chẳng phải ba giờ mới họp sao, bây giờ mới... bây giờ mới... – Cô ngẩng lên nhìn chiếc đồng hồ trong phòng. – Mới hai giờ năm năm phút. – Ai biết được là phải đến sớm, Tôn Mỹ lại không nói rõ, mà ai rảnh như các người chứ.

Lãnh Tử Thần cau mày không để ý đến cô, Lâm Ấu Hỷ cảm cúi nhìn tập tài liệu. lát sau, các lãnh đạo nhà trường lục tục bước vào, Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch ra đón tiếp và hướng dẫn họ vào chỗ ngồi, mời trà, trao đổi. Nhìn từ xa, phong thái Lãnh Tử Thần tỏ ra đàng hoàng và chuyên nghiệp, điệu cười vừa phải, cử chỉ đúng mực, rất có sức thu hút, thuyết phục, các lãnh đạo nhà trường tươi cười đầy vẻ hài lòng. Quả nhiên là người văn võ song toàn, hiền ác đủ cả.

Sau đó Lãnh Tử Thần cầm micrô, hắng giọng, âm mũi còn rất nặng: – Các bạn trật tự nào, Hội nghị của Hội Sinh viên nhiệm kỳ mới bắt đầu, trước tiên tôi xin giới thiệu với các bạn các vị lãnh đạo nhà trường... – Viện trưởng, Thư ký, Chủ nhiệm, các nhân vật quan chức...

Quan khách ngồi dưới vỗ tay như cái máy. Giới thiệu thành phần lãnh đạo xong lại đến thành viên của Hội Sinh viên. – Từng người giới thiệu về mình. Phần này kéo dài tới hơn một giờ đồng hồ, có mấy người miệng lưỡi linh hoạt, tự nói về mình tới mười mấy phút, chuẩn bị kỹ càng như bài diễn văn, chỉ thiếu mỗi trình bày về họ hàng tông tộc nữa. Huyết thái dương của Lâm Ấu Hỷ lại bắt đầu giật giật.

Sau khi các lãnh đạo phát biểu, đại diện từng Học viện, từng khoa, từng bộ môn đăng đàn nói về sự khác nhau giữa kế hoạch làm việc trong từng học kì và công việc cụ thể. Lâm Ấu Hỷ ngồi gật gù trên bàn, cơ hồ ngủ gật đến nơi.

Một tràng pháo tay nổi râm ran, Lâm Ấu Hỷ giật thót người, vội ngẩng nhìn, nhận ra Lãnh Tử Thần đang nghiêng đầu, nét mặt cười mà như không nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt ấy rõ ràng là khinh bỉ lắm. Cô như cái máy giơ tay lên vỗ, mắt mở to nhìn Lãnh Tử Thần, cố tình xem thường về không hài lòng của anh. Đến khi Lãnh Tử Thần đứng dậy, cô mới nhận ra, hoá ra các lãnh đạo sắp rời đi, tiếng vỗ tay liên tục râm ran, vỗ đến khi bàn tay ê ẩm.

Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch tiễn các lãnh đạo xong rồi quay lại, không khí hội nghị thoáng hẳn ra, tiếng trò chuyện sôi nổi hẳn lên. Lãnh Tử Thần cầm micrô, hắng giọng vài tiếng, phòng họp nhanh chóng yên ắng: – Đúng bảy giờ tối nay, tại tầng hai nhà ăn số hai tổ chức khiêu vũ, mọi người tự nguyện tham gia, thành viên Hội Sinh viên có thể đưa theo một người nhà, không phân biệt giới tính, những người khác muốn tham dự thì mua vé vào cửa năm tệ. Ban Truyền thông làm công tác ghi chép việc thu phí thật tốt, Ban Văn nghệ phụ trách đèn đóm âm thanh, Ban Ngoại giao đảm nhiệm trang trí và vệ sinh hội trường, các Ban khác có trách nhiệm tạo không khí sôi nổi. Nhờ mọi người về thông báo cho nhau biết, đến đây giải tán!

Hội nghị vang lên tràng pháo tay nhiệt tình và tiếng ủng hộ râm ran, xem ra còn sôi nổi hơn cả tiếng vỗ tay chào mừng lãnh đạo nhà trường. Mọi người buồn chuyện ồn ào rồi từng tốp theo nhau giải tán. Lãnh Tử Thần đến bên Lâm Ấu Hỷ, nhìn qua ngực cô, cô nhận ra gì đó nên lùi ra sau tránh đi, Lãnh Tử Thần tỉnh bơ: – Phù hiệu của cô đâu?

Hóa ra anh không thấy phù hiệu Hội Sinh viên, thế mà cô lại nghĩ rằng anh nhìn... Lâm Ấu Hỷ tự thấy thẹn đỏ mặt, buột miệng thốt ra: – Mất rồi. Cái phù hiệu ấy dù là gì thì cũng làm cho cô thấy lúng túng phiền phức, đeo nó hàng ngày mà chuốc lấy bao nhiêu ánh mắt soi mói thì thà mất đi còn hơn. Mất rồi, bị mất thực rồi, mà tìm cũng không thấy.

- Mất rồi. – Mất Lãnh Tử Thần quắc lên, ngồi bên cô, tay anh vươn ra túm lấy túi của cô. Cô muốn tránh nhưng bị anh tóm lại. Cô đã quá hiểu khi anh tức giận, phản kháng chỉ chuốc lấy mất mặt, trán đụng vào vai anh, mũi cô trong giây lát ngửi thấy mùi của anh, mùi xà phòng thơm và thuốc lá hòa quyện.

Trong phòng vẫn còn mấy tốp sinh viên nán lại, lúc ấy cũng len lén nhìn hai người, rõ ràng là tìm phù hiệu, nhưng biết đâu họ lại liên tưởng là đang làm gì, còn mặt mũi nào nữa.

Lâm Ấu Hỷ trong bụng thầm khẩn: da mặt mình dày lên nữa đi, Tô Hoan Hoan với Diệp Mộng Mộng ỉnh thêm độ trơ mặt nữa đi, cái khó bó cái khôn, vì học bổng, vì bữa KFC của chúng mình, phải nhẫn nhịn!

Lãnh Tử Thần quay đầu nhìn khắp một lượt, bọn sinh viên đang quan sát cười cười kéo nhau đi mất, riêng được Tiêu Vũ Trạch còn to gan đứng đó giơ hai tay lên vỗ pótay, miệng nở nụ cười đa nghĩa.

Rồi phòng họp chỉ còn lại hai người, Lãnh Tử Thần móc chiếc phù hiệu từ trong túi Lâm Ấu Hỷ ra, lạnh lùng đeo lên áo cô. Cô lại định phản ứng, bao nhiêu người nhìn mà anh chẳng chút e dè, để người khác hiểu nhầm thì có gì hay chứ! Gương mặt Lâm Ấu Hỷ đỏ bừng như trái táo chín.

- Lãnh Tử Thần, anh làm như vậy tôi sau này không dám nhìn mặt ai nữa rồi. – Cô dẩu môi, tránh mặt anh đang ở rất gần trước mắt cô, tránh cả hơi thở của anh, nét mặt đầy vẻ phản cảm và xấu hổ.

- Làm bạn gái của tôi thì có gì phải tránh mặt mọi người? – Lãnh Tử Thần đeo phù hiệu cho cô rồi mới nhấp môi, nói nốt câu: – Đi nào, nhân lúc còn thời gian, tôi đưa cô ra phố mua váy dạ hội.

- Tôi không đồng ý làm... làm bạn gái của anh, sao anh không hiểu hả Lãnh Tử Thần, anh làm cái gì vậy?
- Lâm Ấu Hỷ giận dữ giải thích. – Còn nữa, chẳng phải anh bảo tôi vào Ban Truyền thông làm biên tập à? Bây giờ lại biến thành trợ lý của anh! Sao anh nói mà không giữ lời thế! – Có bao giờ anh nói mà giữ lời rằng...

- Tùy cô, dù sao bây giờ, cả trường đều biết cô là bạn gái của tôi, thêm nữa, cô đúng là biên tập viên đấy, chỉ là kiêm nhiệm chức danh Trợ lý cho tôi thôi. – Lãnh Tử Thần nắm tay áo cô, kéo ra cửa. – Đừng có quấy, ngốc ạ.

Bàn tay Ấu Hỷ nằm trong bàn tay rộng lớn của Lãnh Tử Thần, co tròn thành nắm nhỏ, cô nghiêng rằng, từng câu nói của anh khiến tim cô lạnh băng. Phải rồi, giờ đây e rằng cả trường đều cho rằng mình là bạn gái của anh ta, những lời đồn đang lan truyền, đến nước này dù có nhảy xuống sông Hoàng, mà đừng nói là sông, dù có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không rửa sạch tiếng oan. Nếu sớm biết anh ta thô lỗ thế này, thì nói rõ từ ban đầu có lẽ đã không mắc vào tình cảnh hiện nay. Cô thật sự thấy hối hận.

Khắp Thượng Hải này, không có tiệm nào bán thuốc hối hận. Lãnh Tử Thần đưa cô đến đường Hoài Hải, đến cửa tiệm phục trang danh tiếng. Vừa bước vào, cô nhân viên đã cung kính ra chào. Lãnh Tử Thần không chọn đồ, để Lâm Ấu Hỷ ngồi vào sofa, uống trà, xem tạp chí. Một lát sau, nhân viên mang ra hai bộ đồ, mấy người khác giở ra, váy áo lộng lẫy tinh tế, được thiết kế theo dáng váy ngắn dạ hội, chất liệu lụa chính hiệu.

- Xin mời cô Lâm vào phòng thay đồ để xem kích thước ra sao, nếu có chỗ nào chưa vừa, chúng tôi xin lập tức sửa lại, không mất nhiều thời gian đâu ạ. – Giám đốc tòa nhà đích thân ra tiếp, thấy nét hoang mang trên mặt Lâm Ấu Hỷ thì tươi cười – Ông Lãnh đã đặt hẹn những bộ váy này từ một tuần trước, chúng tôi đã cắt may theo số đo của cô Lâm đấy.

Lãnh Tử Thần xem báo, vẻ như việc không liên quan đến mình. Cô đành nghiêm mặt đi vào phòng thử đồ. Số đo quả nhiên vừa vặn với cơ thể, cô nhân viên theo sát Lâm Ấu Hỷ vừa giúp cô chỉnh váy vừa cười nói: – Dáng cô Lâm thật là đẹp. Ông Lãnh trước nay chỉ đưa mẹ và em gái tới may đồ, còn các cô gái khác thì đây là lần đầu đấy. Cô Lâm thực là có phúc.

- Hay quá nhỉ? – Lâm Ấu Hỷ nghiêng rằng, cô ghét cái gì gọi là surprise, nếu cái việc này có tên là như thế! Cô càng ghét hơn những gì bị người ta đặt vào thế đã rồi. Nếu là cô gái khác, như Tôn Mỹ hoặc ai đó khác được đãi ngộ thế này thì chỉ sợ là họ vui quá đêm không ngủ được. Có sao lại là cô chứ, có sao lại là Lâm Ấu Hỷ cô? Cô không muốn, thậm chí cô có cảm giác bị mua bán.

Vì sao?

Còn nữa, số đo ba vòng của cô là do ai tiết lộ? Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, cô nhớ ra một tuần trước, Tô Hoan Hoan nửa kín nửa hở cầm cái váy ONLY mà Lâm Ấu Hỷ đã mặc trong đêm hội trại ở trường bỏ vào túi, đi xuống tầng, khi ấy Lâm Ấu Hỷ thấy lạ mà không hỏi. Tô Hoan Hoan phản bội bạn bè như thế, ai mà thêm chơi chứ!

Tô Hoan Hoan, cậu là đồ phản bội! Lâm Ấu Hỷ, đã gần hai mươi tuổi đầu chưa hề có lúc nào phản nộ như bây giờ, bạn bè phản bội mà không được trút giận, không được phản kháng. Tối nay nhất định phải học thuộc bản đồ giao thông Thượng Hải, để từ sau không bị người ta dắt ra phố mà không biết chạy trốn lối nào nữa.

Suy cho cùng là do bản thân mình không dám tranh đấu mà thôi.

Hai bộ váy, một màu trắng, một màu hạnh nhân, Lâm Ấu Hỷ đều mặc thử một lần, đi ra ngoài để Lãnh Tử Thần ngắm nhìn. Anh ngắm rồi nói: – Màu trắng đẹp hơn. Sau đó, nhân viên bọc bộ váy màu hạnh nhân lại, bộ váy trắng vẫn trên người Lâm Ấu Hỷ.

Váy trần vai, dài tới gối, Lãnh Tử Thần còn cởi áo khoác thể thao đang mặc, khoác lên mình cô. Rồi không để cô phản kháng, anh kéo tay cô rảo bước trên đường Hoài Hải, đến một cửa tiệm châu ngọc. Anh đi quanh

mấy vòng, chỉ tay vào một bộ vòng cổ khuyên tai trong tủ pha lê, nhân viên bán hàng lập tức lấy ra. Lãnh Tử Thần lấy đeo cho Lâm Ấu Hỷ.

Ngón tay anh chạm vào làn da cô, lạnh băng.

Lâm Ấu Hỷ cứng đờ người, cả tiệm quần áo lẫn tiệm châu ngọc, đều là những nơi cô gái gần hai mươi tuổi này chưa từng bước vào. Đứng trong không gian gương kính long lanh, châu ngọc lấp lánh, cô gái đứng quây tươi cười sẵn đón, Lâm Ấu Hỷ như không nghe thấy tiếng tim đập, mặc cho Lãnh Tử Thần đeo vòng khuyên cho cô. Anh quẹt thẻ tín dụng rồi nói đi ăn cơm, lên taxi thì đã sáu giờ tối.

- Bây giờ đi đâu? – Cô ngả người vào thành ghế xe, ngây ngô nhìn phong cảnh qua kính cửa, cô thấy thành phố này bắt đầu đáng ghét.

- Về trường. – Lãnh Tử Thần ngồi ở hàng ghế trước, nhìn đồng hồ. – Chắc sắp đến giờ vũ hội rồi, mình về có thể bị muộn. – Rồi anh rút máy di động gọi cho Tiêu Vũ Trạch, nếu anh về muộn thì Tiêu Vũ Trạch phụ trách việc khai mạc vũ hội.

Taxi chạy rất nhanh, đến nhà ăn số hai vừa đúng bảy giờ kém mười phút. Chạy đến cầu thang, Lãnh Tử Thần trao cô cho Tiêu Vũ Trạch. Lâm Ấu Hỷ không quen đi giày cao gót, đứng không vững, được Tiêu Vũ Trạch đỡ, ngẩng nhìn thì đã không thấy Lãnh Tử Thần đâu.

- Lâm Ấu Hỷ, em hôm nay trang điểm rất đẹp. – Tiêu Vũ Trạch ngắm Lâm Ấu Hỷ, cười rạng rỡ, gương mặt anh không hề tỏ ra châm chọc, Lâm Ấu Hỷ cũng dịu dàng cười đáp lại. Tiêu Vũ Trạch thấy cô mỉm cười mới nhẹ giọng nói. – Đừng căng thẳng, Tử Thần tính tình vốn như vậy, cậu ấy có nickname Đơ mặt, em cũng nghe rồi mà.

- Dạ. – Lâm Ấu Hỷ gật đầu. Lác đác sinh viên vào cửa, có người đi thẳng, có người ghé lại mua vé, Lâm Ấu Hỷ đứng nép sau Tiêu Vũ Trạch, huyết thái dương giật giật từng cơn nhức nhối, cô cảm giác đứng không vững, muốn mình lập tức ngã ra bất tỉnh cho xong.

Nhưng việc ngã lăn bát tỉnh chẳng phải ai cũng có duyên như Tô Hoan Hoan. Ấu Hỷ thậm chí còn tính khi tan vũ hội, sẽ thỉnh giáo Tô Hoan Hoan xem làm sao để có thể lăn quay bất tỉnh một cách khéo léo như thật nhất, đương nhiên, phải hỏi trước khi xử lý vụ Tô Hoan Hoan bán đứng số đo ba vòng của cô.

- Lâm Ấu Hỷ, ôi xinh đẹp quá! – Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, Tô Hoan Hoan từ phía sau ôm cứng Lâm Ấu Hỷ, Diệp Mộng Mộng cũng xuất hiện ở phía sau cô. Nhìn thấy hai người, Lâm Ấu Hỷ tựa như gặp người thân, quên bồng cả việc bọn họ bán đứng mình, cứ nắm tay Tô Hoan Hoan không rời. Tô Hoan Hoan ngắm từ đầu tới chân, nói: – Trời ơi, cát may này, thiết kế này, chắc chắn là một nhà may nào đó ở Hoài Hải rồi.

Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan cũng mặc đầm vũ hội rất xinh đẹp, các nữ sinh tham dự tiệc đều trang điểm kỹ lưỡng, xem ra chuẩn bị rất chu đáo. Vũ hội này tổ chức một năm một lần, chắc chắn chỉ có Lâm Ấu Hỷ một sách mới không biết. Lại có nữ sinh rực rỡ đi qua, tay xách túi to, trên đó có lôgô L, có thể là hàng thật hoặc hàng nhái, nhưng lôgô thì rất bắt mắt.

Lâm Ấu Hỷ thấy những cảnh đó thì rất phiền lòng. Phô trương quá! Đây không phải là vũ hội của sinh viên mà là cô đang tham dự một cuộc tuyển chọn trong thế giới người đẹp, nếu không, tranh hương khoe sắc, lộng lẫy huy hoàng như thế làm gì? Gia đình bọn họ tiền có bao nhiêu, cha mẹ vất vả làm lụng để họ vùng tay quá trán như vậy ư?

Còn nữa, những gì đang chờ Lâm Ấu Hỷ ở phía trước?

Đúng bảy giờ, Tiêu Vũ Trạch dặn người đóng cửa, cấm ra vào. Tất cả lên tầng hai, đại sảnh đã râm ran người. Đưa mắt nhìn, cuối cùng Lâm Ấu Hỷ mới hiểu vì sao gọi là dập dìu tài tử giai nhân, các sinh viên nam cũng diện những bộ veston rất lịch lãm. Cô quay lại nhìn Tiêu Vũ Trạch, anh mặc âu phục trông rất đẹp, nhưng toàn thân toát lên dáng của một người mẹ.

Có Tiêu Vũ Trạch ở đây, nếu không Lâm Ấu Hỷ chẳng biết theo ai.

- Tử Thần phụ trách việc khai mạc, em đợi anh ở đây một chút. – Đường như cảm thấy Lâm Ấu Hỷ chăm chăm nhìn mình, Tiêu Vũ Trạch cười dạn dỏ cô. Theo căn dặn của anh, cô nhìn lên sân khấu, Ban Văn nghệ đang duyệt lại âm thanh, điều chỉnh ánh sáng. Lãnh Tử Thần đang ở đó kiểm tra, không biết đã thay âm phục màu đen từ bao giờ, tác phong rất nhanh nhẹn. Anh gầy hơn Tiêu Vũ Trạch một chút nhưng không có vẻ hốc hác mà càng nổi lên dáng vẻ đỉnh đạc.

Người đẹp vì lụa mà. Đầu óc Lâm Ấu Hỷ nảy ra một câu, rồi cô tự đánh vào tay mình một cái. Cái câu này nhất định là do ở với Tô Hoan Hoan lâu ngày nên ngấm vào.

Chưa đầy vài giây, âm thanh và ánh sáng hoàn tất, Lãnh Tử Thần bước ra giữa khán đài, hân giọng cầm micrô, mọi người ngạc nhiên ngẩng nhìn, anh cười đầy vẻ biết lỗi, tự trào: – Xin lỗi các bạn, gần đây tôi bị cảm cúm, giọng nói không được dễ nghe.

Quan khách cười rôm rả, không khí lập tức sôi động hẳn lên, Diệp Mộng Mộng bảo Tô Hoan Hoan: – Vị Chủ tịch này cũng gồm nhỉ, việc gì cũng quản được, thế mà cảm cúm thì lại giờ đầu ra chịu, rồi tự cười mình để hâm nóng phong trào, lại còn theo đuổi em gái phòng mình nữa. – Hai người nói xong rúc rích cười nhìn Lâm Ấu Hỷ.

Ấu Hỷ ngượng ngừng quay đi.

Trên khán đài Lãnh Tử Thần nói gì đó, rất ngắn gọn nhưng tai ù cả, mà giọng nói ấy lại rất có sức thu hút. Diệp Mộng Mộng trang nhã tự tin vậy mà nét mặt lộ rõ vẻ khâm phục, đến nỗi không thiết nói chuyện riêng nữa.

- Sau đây vũ hội bắt đầu, chúng ta có quyền thỏa thích vui chơi, không phải câu nệ. – Lãnh Tử Thần dứt lời, ho một tràng trong micrô, tiếng hò reo nổi lên, anh hài lòng từ tốn gạt đầu, miệng cười thư thái, trao micrô cho Tôn Mỹ ở sau mình.

Tôn Mỹ mặt bình thản nhận micrô. Hôm nay cô diện váy dài màu lửa, đứng trên khán đài như một đóa mẫu đơn kiều diễm, tươi cười giới thiệu: – Vinh dự được mở màn buổi biểu diễn, tôi xin tặng các bạn một bản nhạc piano. – Dứt lời, cô tiến về bên chiếc dương cầm đặt trên sân khấu, những ngón tay thanh thoát lướt trên phím đàn. Những âm thanh trong trẻo vang lên, sinh viên nam nữ tự động tách ra hai bên, để lộ ra một sân nhảy hình tròn rộng rãi.

Lâm Ấu Hỷ ngưỡng mộ ngắm Tôn Mỹ chơi đàn, từ nhỏ cô đã rất hâm mộ bạn nữ nào biết khiêu vũ và chơi nhạc, những bạn gái ấy gia đình đều rất khá giả, chẳng bao giờ phải lo lắng về vật chất. Âm nhạc có thể nuôi dưỡng nên tính cách và tư chất một con người, và định hình nên phong thái tự tin và bình thản ở họ. Những bạn gái ấy từ nhỏ đã được cưng chiều trong sự sung túc. Có những người sinh ra đã có đủ mọi thứ.

Nếu mai kia mình sinh con, Lâm Ấu Hỷ cười gượng lắc đầu. Những gì thuộc về quá khứ của mình thì không thể thay đổi được rồi, nếu còn hy vọng, cô hy vọng con của mình sẽ có được một gia đình trọn vẹn và sung túc, không bao giờ phải biết đến thiếu thốn và dang dở như mình. Nhưng hiện tại đối với cô, niềm hy vọng ấy cũng chỉ là ảo ảnh rất xa xôi.

Nghĩ mãi cuối cùng lại quay về thực tại, đủ ăn ngày ba bữa đã phát rầu người, tính toán chi tiêu sao cho đủ số tiền lẻ còn lại tới kỳ trợ cấp sau cũng là một việc lớn. Rồi làm sao, làm sao để...

Diệp Mộng Mộng và Ngô Hồng Phi là đôi bạn nhảy đầu tiên tiến vào sân khiêu vũ. Diệp Mộng Mộng rất nổi trội, nếu đăng ký vào Hội Sinh viên chắc chắn sẽ trúng tuyển. Nhưng cô không ham muốn như Tôn Mỹ. Cô chẳng ham hồ danh vọng chút nào.

Tô Hoan Hoan cùng Vương Á Trúc cũng lên sân, Tiêu Vũ Trạch bị mấy em vây quang môi mọc. Lâm Ấu Hỷ nhìn bốn phía, tìm một góc có thể giúp cô lánh mình. Mấy phút sau, cô phát hiện một căn phòng nhỏ ở góc sảnh, nơi đó ngày thường là phòng làm việc của người phục vụ, hiện tại để trống, không bị khóa. Cô như dán mình vào tường, dò dẫm tránh mọi người, rồi cuối cùng luôn tới gần căn phòng.

Cô đặt tay lên cánh cửa, tràn đầy hy vọng khi cửa mở ra, giống như hồi nhỏ bắt ngờ được bố mua cho chiếc kẹo. Hít một hơi dài, nhưng nghẹn ở cổ họng, cô len lén thở ra.

Tiết thay, trong phòng đã có một người đang hút thuốc, đứng sừng sững bên song cửa, đang chăm chú nhìn cô. Là Lãnh Tử Thần. Cô tính toán đủ đường, rút cuộc vẫn chạm mặt với anh, nụ cười của cô đông cứng, mặt ỉu xiu.

- Sao vậy, tìm tôi hả? – Lãnh Tử Thần cầm một chiếc cốc, đựng đồ uống gì đó màu sẫm trong vắt, anh nâng cốc lên nhìn một chút, chau mày: – Đây là si-rô ho, chẳng ngọt gì cả, vừa cay vừa đắng, khó uống chết được.

Lâm Ấu Hỷ nghe ra, giọng nói của anh đã khàn đi nhiều.

- Anh không sao chứ? – Cô nhìn anh, vô tình đặt tay lên cánh cửa.

- Cô thật sự quan tâm tới tôi thì lại gần đây, đừng bắt tôi phải nói to. – Lãnh Tử Thần mím môi gượng cười. Rõ ràng khi mới vào nụ cười của cô rất rạng rỡ dễ mến, sao vừa nhìn thấy anh đã cảm giác như gặp quỷ, toàn thân sờn gai ốc, cảnh giác nghiêm trọng, anh đáng sợ vậy ư? Lãnh Tử Thần cắn môi vẻ không hài lòng.

Lâm Ấu Hỷ nghe lời bước lại gần một chút, hỏi lại: – Anh không sao chứ?

- Không sao, tôi quen rồi. – Lãnh Tử Thần chau mày, ngửa đầu dốc hết cốc thuốc vào miệng, rồi đặt cốc lên thành cửa sổ, lại ho húng hắng một tràng. Cảm cúm không phải là một bệnh. Vì việc ở trường đợt này quá bận, không thể dồn hết vào tay Vương Á Trúc, anh lại phải dành thời gian ột vụ làm ăn nhỏ giúp một công ty linh kiện máy tính, ban ngày chạy việc ngoài, tối lại thức đêm làm việc, nên cứ gần khỏi lại tái phát đến mức này.

- Ho thế này nặng lắm, đừng hút thuốc nữa. – Lâm Ấu Hỷ thấy anh rút thuốc lá, một tay vẫn đút túi tìm gì đó, có lẽ là lấy bật lửa, cô bất giác lên tiếng, giọng không lớn nhưng đầy vẻ không hài lòng, bản thân cô còn chưa nhận ra điều đó.

Lãnh Tử Thần đang lục túi lập tức dừng tay lại, ngẩn ra, anh dựa vào tường, cau có nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Lúc nào cũng muốn cai, nhưng không cai được, phòng ngủ mấy người đều hút thuốc cả, mà bận quá, cũng không làm khác được.

- Bố tôi có một câu nói. – Lâm Ấu Hỷ nhìn Lãnh Tử Thần. – Bố tôi bảo, cai thuốc lá không có gì khó, tôi đã cai cả đời rồi. – Nói xong, bàn tay bất giác bịt mũi, quay nhìn ra cửa sổ, chẳng phải là chọc cười Lãnh Tử Thần mà rõ ràng là châm chọc anh không kiên trì. Anh có nổi cáu không? Không ngờ Lãnh Tử Thần cười phá lên, dường như không hiểu ý chế giễu của cô.

- Sau đó bố cô thành công chứ? – Lãnh Tử Thần cười to một trận rồi hỏi.

- Chưa. – Lâm Ấu Hỷ dựa vào tường. – Một tuần trước khi tôi thi tốt nghiệp trung học, bố tôi mất, ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Lãnh Tử Thần lặng đi, mặt hơi đanh lại, ánh mắt xa xôi. Lâm Ấu Hỷ nhìn anh, nhận ra có lẽ mình đã lỡ lời, không đâu lại kể chuyện ấy, đành gượng cười nói: – Anh không cần cảm thông cho tôi đâu, tôi rất vui mà, tâm nguyện lớn nhất của bố tôi là tôi vào được trường đại học danh tiếng thì tôi đã làm được rồi, bây giờ bố tôi ở dưới đó chắc ngày nào cũng vui đến nỗi không ngủ được, nếu đến giờ bố vẫn còn biết buồn ngủ.

Nói rồi, cô quay đầu đi, không dám nhìn Lãnh Tử Thần. Cô vốn định nói gì đó vui một chút, nhưng nước mắt lại chực trào ra. Cô chưa từng để rơi nước mắt trước người ngoài, và lúc này cô cũng không muốn để lộ sự yếu đuối của mình.

Lãnh Tử Thần im lặng rất lâu, Lâm Ấu Hỷ quay lưng lại phía anh, không nhìn thấy nét mặt của anh, chỉ cảm giác lạnh lẽo. Hồi nhỏ, cô nghe nói tiết trời Giang Nam bốn mùa ẩm áp như ngày xuân, nhưng mùa đông đầu tiên đã lạnh đến tái tê, lạnh đến mức mặc bao nhiêu áo cũng vô ích.

Nhớ lại mùa đông ở nhà cũ, xếp củi đốt để sưởi, bố xếp khoai lên trên đồng củi nướng cho con. Khi khoai chín bố cẩn thận bóc vỏ để Ấu Hỷ vừa thổi vừa ăn, nóng hổi từ trong ra ngoài. Đến giờ, cái gì cũng không có. Cô chỉ có một mình, mưu sinh trong cái thành phố lạnh lẽo, bốn ba xuôi ngược.

- Lâm Ấu Hỷ. – Lãnh Tử Thần chậm chậm vòng tay, ôm cô vào lòng. Ấu Hỷ khe khẽ run rẩy nhưng không hề phản kháng. Trái tim anh đập ngay sau lưng cô thành thịch, thịch thịch, đầm đìa mà có thực. Có lẽ khoảnh khắc này, nơi chốn này, vòng tay đột ngột đến mức không hợp thời, nhưng sự ấm áp chia sẻ của nó khiến cô vào lúc này không thể phản ứng, lâu lắm rồi không có ai ôm cô như thế, để cô có cảm giác được thấy mình đang sống. Lãnh Tử Thần thì thầm bên tai cô: – Một sách, lẽ ra em phải sớm cho tôi biết, lẽ ra...

- Cho anh biết làm gì, có can hệ gì tới anh đâu. – Lâm Ấu Hỷ xoa xoa chòm mũi lạnh băng. – Nếu không phải tôi nghèo khó thì chẳng bao giờ cần phải chịu đựng để giành học bổng, cũng chẳng bao giờ dây dưa với anh. Nhưng bây giờ tôi hiểu một chút rồi, dây dưa với anh đâu có phải việc xấu. Tôi công nhận tôi là người rất sĩ diện, chẳng biết cách giành lấy điểm thưởng ỉnh nữa.

- Xin lỗi nhé! – Lãnh Tử Thần gắng gượng nói, rồi xoay vai cô lại, nhìn vào mắt cô, chậm chậm nhắc lại – Xin lỗi nhé!

- Vì sao chứ? – Lâm Ấu Hỷ nghi hoặc, bổ chết vì ung thư dạ dày, bệnh ấy là do nhiều năm thiếu ăn và làm việc quá sức, có can hệ gì tới anh mà anh phải xin lỗi? Cô không hiểu, cho nên quên cả xấu hổ, quên mất rằng mình với anh đang ở rất gần nhau, đưa tay quệt nước mắt, nói: – Nếu anh xin lỗi vì thái độ cư xử của anh thì không cần đâu. Anh giúp tôi vào Hội Sinh viên, tôi còn chưa biết phải cảm ơn thế nào, có ngẫu nhiên nói với tôi vài câu không hay cũng không sao mà.

- Tôi không hay với em? – Lãnh Tử Thần nhướn mày, vẻ mặt lộ rõ sự bất bình.

- Có thể anh cảm thấy nói thế không phải. – Lâm Ấu Hỷ cúi đầu. – Vậy tại sao anh phải xin lỗi tôi?

Lãnh Tử Thần cảm thấy đầu óc luôn luôn sáng láng của mình bị ánh mắt của cô gái này cuốn vào một vòng xoáy kỳ lạ, anh bắt đầu cảm giác không biết trọng tâm mình đang muốn nói gì, chỉ biết là có chút thất vọng, nói những lời đột ngột. – Là bạn trai mà không hiểu em như vậy nên phải xin lỗi em.

- Hay nhỉ? – Lâm Ấu Hỷ bỗng thấy dừng cảm kỳ lạ, nhìn anh như nhìn qua một màn sương khói thâm u. – Việc này tôi muốn nói luôn bây giờ cho rõ ràng. Tôi không phải bạn gái của anh, tôi trước nay chưa hề nhận lời anh, anh chỉ là rồi việc coi tôi làm trò đùa giải trí thôi, sau này đừng nên lặp lại nữa.

- Tại sao? – Lãnh Tử Thần nhìn vẻ kiên định chưa từng có trên mặt cô, đột nhiên cảm giác rất chán nản.

- Bởi vì tôi không thích anh. – Lâm Ấu Hỷ hít một hơi thật sâu. – Tôi không hề thích anh.

- Thật chứ? – Lãnh Tử Thần dùng ngón tay nâng cằm cô, nhìn thật sâu vào mắt cô. Đôi mắt cô loang loáng nước, ánh mắt căng như dây cung, chứa đầy vẻ cố chấp và bướng bỉnh. Mấy giây nhìn nhau, Lãnh Tử Thần phảng phất nghe đâu đó vang tới âm thanh của vật gì đó vỡ vụn, anh nhìn cô một lúc lâu, trái tim mềm đi, anh áp chặt môi mình vào môi cô.

Lâm Ấu Hỷ không ngờ sự việc xảy ra như vậy. Cô bị anh ép sát vào tường. Cô cố đẩy anh ra mà không được, đành nghiêng chặt răng, dùng sức cổ giữ khoảng cách. Rất lâu sau, Lãnh Tử Thần mới kết thúc cuộc xâm lược, tay chân hơi lỏng, hơi thở quét qua trán cô, nhìn gương mặt cô đỏ bừng lên như nhìn một thứ đồ chơi, hai gương mặt ở gần nhau đến mức khiến trái tim cuồng quýt.

Tim Lâm Ấu Hỷ đập thành thịch. Như lần ở trong thư viện, cô còn có thể dối mình rằng do vô tình va chạm, nhưng lần này, đầu lưỡi chạm vào hàm răng của anh, môi bị nghiền ngấu rất đau, chắc chắn sẽ chảy máu. Muốn tự an ủi cũng không được, làm sao đây, làm sao đây...

- Tử Thần, tớ biết ngay cậu trốn ở đây, lần nào cũng phải đi tìm. – Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, Lâm Ấu Hỷ hốt hoảng nhìn ra, là Tiêu Vũ Trạch. Anh nhìn thấy hai người trong đó đang ở tư thế ám muội thì ngẩn ra, rồi lập tức nhắm mắt, giơ hai tay, miệng lầm bầm: “Trời đất, tớ không thấy gì đâu, tớ xin thề”.

Rõ ràng là nhìn thấy, ít nhất cũng thấy Lãnh Tử Thần ép sát cô vào tường, ít nhất cũng thấy mặt cô đỏ bừng, ít nhất cũng thấy cô hốt hoảng và giận dữ, có thể liên tưởng rất nhiều thứ, sao lại bảo là không thấy gì. Lâm Ấu Hỷ cảm thấy đầu gối rũ xuống, nếu không phải là tay Lãnh Tử Thần đang siết chặt vai cô thì cô đã ngã ra đất rồi.

Lãnh Tử Thần, cái con người gây ra mọi tai họa này, vào giây phút ấy chẳng chút biến sắc, từ tốn buông tay, cực kỳ bình thản nhìn cô, làm như chẳng có chuyện gì, quay về phía Tiêu Vũ Trạch: – Tìm tôi làm gì?

- Các bạn đang hô to, yêu cầu Chủ tịch Hội Sinh viên dẫn bạn nhảy lên sàn. – Tiêu Vũ Trạch khi đó mới mở mắt, tựa người vào khung cửa, vẻ mặt hờn hờ nhìn Lâm Ấu Hỷ. Cô cúi xuống, không nói một lời, cô còn biết nói gì, có thể nói gì chứ, dù nói gì thì cũng chỉ mình cô lúng túng mà thôi.

Bị Lãnh Tử Thần lôi xềnh xệch ra, mọi người đều nhìn thấy, Lâm Ấu Hỷ hít mấy hơi liền, gắng sức ngẩng lên, không dám mong bình tĩnh, chỉ cầu dám nhìn thẳng không e ngại.

Đứng giữa sàn nhảy, Lãnh Tử Thần chìa một tay ra với cô.

- Tôi không biết nhảy. – Lâm Ấu Hỷ gằn giọng, nói nhỏ chỉ vừa đủ để anh nghe thấy. – Lãnh Tử Thần, anh có thể buông tôi ra, tha cho tôi đi.

- Tôi biết. – Lãnh Tử Thần nhấc tay cô lên, cầm tay kia của cô đặt lên vai mình. – Chỉ đi vài bước là được rồi.

Lâm Ấu Hỷ nhìn chung quanh, Tô Hoan Hoan từ xa xa ra dấu yes với cô, Tôn Mỹ khoanh tay nhìn, tình cảnh này thật khôi hài, lúc này người xấu hổ, mặt mặt không phải là Lãnh Tử Thần mà là Lâm Ấu Hỷ cô. Cô nhận ra có rất nhiều việc đã vượt khỏi tầm tay cô, không còn đường lui, mặt phải dày hơn nữa, mặc cho Lãnh Tử Thần đặt tay lên eo cô, theo nhịp nhạc mà rời gót trên sàn nhảy. Tiêu Vũ Trạch đứng xa xa thở phào mấy hơi, mọi người vui cười một phen rồi lại tập nập nhập vào điệu nhạc.

Tất cả y như cũ.

Người đông dần lên, chẳng còn bị chú ý, Lâm Ấu Hỷ mới dần bình tĩnh lại, nhận ra mình bị Lãnh Tử Thần ôm vào lòng, anh vòng tay qua eo cô. Tư thế của mọi người đều như vậy, nhưng cô cứ thấy lúng túng và khó chịu.

Người khiêu vũ đông dần, chen chúc nhau, Lâm Ấu Hỷ bị mấy lần tách ra khỏi Lãnh Tử Thần mất vài phút. Cầm cô hình như vẫn còn đau, trước mắt vẫn hiện ra cảnh hai người kề cận môi răng, làm sao cô quên đi được. Cô ngược mắt đầy ai oán nhìn Lãnh Tử Thần.

Anh cúi nhìn cô, biết là cô đang cảm thấy bất an. Với anh, ở chỗ ồn ào náo nhiệt như thế này cũng là một thử thách. Anh dần dần đưa cô vào một góc sàn nhảy, nhân lúc không bị chú ý, họ rời khỏi sàn. Theo cầu thang họ xuống luôn tầng một, mở khoá cửa. Không khí thoáng đãng bên ngoài ủa tối, Lãnh Tử Thần hít thật sâu rồi quay lại nhìn Lâm Ấu Hỷ: – Thực ra, tôi không thích không khí ấy. Nhất là em lại nhìn tôi như thế...

- Dạ. – Lâm Ấu Hỷ gật gật đầu, không biết tiếp sau anh sẽ làm gì.

- Tối này thật là dài. – Lãnh Tử Thần sải bước đi, ngẩng lên nhìn màn đêm lấp lánh sao. – Bây giờ tôi hối hận đã đưa em đến chốn này.

- Bây giờ hối hận cũng chưa muộn mà. – Lâm Ấu Hỷ sáng mắt, chẳng khác gì người đang đi trong đường hầm tối phát hiện ánh sáng cuối đường. Cô nhủ thầm: mau về thôi!

- Nhưng đã không kịp mất rồi. – Lãnh Tử Thần quay lại, cứ như là đọc được ý nghĩ trong bụng cô, trong đêm tối, hàm răng anh lấp lánh. – Tôi nghĩ, có lẽ tôi hơi thích em rồi.

Chỉ là hơi thích thôi, thêm nữa, anh còn chưa xác định rõ ràng. Lãnh Tử Thần không phải thần thánh, anh cũng chỉ mới hai mươi tuổi, trước cảm xúc đột ngột, anh cũng đầu hiểu rõ hơn ai. Nhưng ít ra, anh đã nhận ra những thay đổi trong cảm tình của mình, ở ranh giới của sự nên hay không nên, anh biết chọn lựa cái chính xác.

Hơi thích mình ư? Lâm Ấu Hỷ tối sầm mắt, huyết thái dương đau nhức khiến cô đứng không vững, toàn thân chao đảo. Anh đưa đôi tay rắn chắc đỡ lấy cô, bên tai cô thoảng qua hơi thở nồng nàn. Lãnh Tử Thần ngờ vực hỏi: – Vui quá đến chóng mặt sao?

Lâm Ấu Hỷ thấy mình chao đảo, tỉnh ra đã nghe thấy tiếng cười quen thuộc của Lãnh Tử Thần, anh cười mãi đến khi cô đẩy anh ra, mặt đỏ tía tai chạy về ký túc xá, mãi vẫn không bình tĩnh lại được. Buồn phiền, cô lên giường nằm, từ sàn khiêu vũ trở về, cô cứ thấy hốt hoảng.

- Lâm Ấu Hỷ, cậu hâm à? – Tôn Mỹ nằm trên giường trở mình, giọng phẫn nộ. – Nhảy cậu cũng nhảy rồi, ưu thế cậu cũng chiếm được rồi, tớ có nói gì cậu đâu, đến giờ tớ ngủ yên một chút cậu cũng không để tớ yên hay sao?

- Ừ nhỉ, tớ đang mơ thấy một bàn đầy ắp đặc sản, còn chưa gấp được miếng đã bị tiếng đập chân làm tỉnh giấc. – Tô Hoan Hoan cũng tiếc rẻ góp lời, nói rồi lại ngáy o o.

Lâm Ấu Hỷ quán chặt mình vào chăn, lòng buồn vô hạn, không dám trở mình, nhưng làm sao ngủ cho yên giấc được.

Một bên vườn trường là khu ký túc xá của sinh viên nam, Lãnh Tử Thần đứng trên ban công, tay kẹp điều thuốc chưa châm lửa. Ai đó nói đúng, ho đến mức này thì giảm hút thuốc đi mới phải, chỉ vì không có hương vị quen thuộc, cứ thấy trống trải thế nào.

- Chưa ngủ à? – Tiêu Vũ Trạch quán khăn tắm trên cổ bước vào phòng. – Vương Á Trúc đáng nể thật, đã lo liệu xong hết rồi còn gì. Sao? Không có việc làm thì không quen à? Có muốn tớ giúp không, có việc tớ nghĩ mãi không ra đây.

- Biến đi! – Lãnh Tử Thần bật ra hai tiếng khô khốc, một lát sau, phát hiện ra người đứng sau mình vẫn chưa biến, đành nhún vai. – Cậu lại có vấn đề gì yêu sách tớ? – Anh đã quá quen việc người khác lời kéo làm ăn.

- Vấn đề tình cảm. – Tiêu Vũ Trạch cười ha hả, nói chưa dứt câu, Lãnh Tử Thần đã nắm vai anh kéo vào phòng. Tiêu Vũ Trạch nhìn Lãnh Tử Thần ngồi ngáy người trên giường, tiếp tục nói. – Đừng có đơ mặt cả ngày như thế, làm người ta sợ hết hồn rồi đấy.

- Tớ làm cô ấy sợ khi nào... – Lãnh Tử Thần nói nửa chừng dừng lại, kéo chăn đắp lên mình.

- Tự dưng giấc ngủ rồi phải không? – Tiêu Vũ Trạch thông thả bước tới đầu giường Tử Thần. – Cậu đã làm con nhà người ta sợ chết khiếp đấy.

Lãnh Tử Thần co tay gối đầu, lặng im không đáp lời. Tiêu Vũ Trạch đứng trước mặt, cũng không có ý nói tiếp. Một hồi sau, Lãnh Tử Thần im lặng ngồi dậy, giọng nói có vẻ do dự: – Cậu có biết bây giờ tớ đang làm gì không?

- Theo đuổi cô bé ấy. – Tiêu Vũ Trạch thư thái đáp, rồi nói thêm: – Bằng cách khiến người ta ghét.

Lông mày Lãnh Tử Thần nhíu lại, sắc mặt khó coi. Nói thực thì đến giờ, anh vẫn còn chưa biết rõ mình rốt cuộc đang làm gì, hoặc trong mắt người ngoài, cái cách anh làm chính là một kiểu theo đuổi con gái nhà người ta, nhưng bản thân anh thì chưa xác định đó có phải là theo đuổi.

Có phải vì cay cú cái tát tai của cô ấy? Hoặc là vì khó chịu trước vẻ rụt rè ngốc nghếch của cô ấy? Rõ ràng là cô ấy bị sợ hãi đến mức xấu hổ, mà anh thì lại cảm thấy rất hào hứng. Anh muốn biết cái ranh giới cuối cùng trong cô là ở đâu, muốn hiểu cho ngọn ngành cô là người như thế nào? Đến khi nghe cô nói về thân thể, anh dường như đột nhiên bị thức tỉnh. Cuối cùng anh cũng dùng lý trí để hỏi mình một câu: Lãnh Tử Thần, mi lạnh lùng như thế, còn định làm những điều gì nữa?

Những gì anh đã làm, anh nên suy xét cho kỹ.

- Tớ rất ghét người... – Lãnh Tử Thần giật mình nhấn mạnh.

- Tớ chỉ nhắc cậu với tư cách của người đàn ông. – Tiêu Vũ Trạch sải bước quay đi, bình tĩnh nói. – Chẳng phải cô gái nào cũng mê những người đàn ông mạnh mẽ, có những cô gái cần được bao bọc, dễ bị tổn thương. Lãnh Tử Thần, nếu cậu không tranh thủ thời gian thì hai chúng mình khỏi khách khí làm gì nữa, đến lúc đó, cậu đừng có hối đấy.

- Tiêu Vũ Trạch! – Lãnh Tử Thần nghiêng răng, cao giọng quát sau lưng: – Cậu có ý gì hả?

- Ý là tớ rất hối hận đã để cậu ra tay trước. – Tiêu Vũ Trạch nói những lời từ tốn khiến người nghe phải phát điên. – Tớ luôn ghen tị với cậu.

- Cậu nói cho rõ ra. – Lãnh Tử Thần nổi xung quát to.

- Trong lòng cậu tự hiểu. – Tiêu Vũ Trạch nằm dài trên giường. – Chúng ta đều là người lớn cả rồi.

-...

Mấy ngày sau vũ hội, bắt đầu kỳ văn nghệ thường niên trong toàn trường. Tuần cuối của tháng Mười một là công việc do Ban Văn nghệ và các nhóm biểu diễn chuẩn bị, đầu tháng Mười hai sẽ liên tục trình diễn trong vòng một tuần.

Lãnh Tử Thần có rất nhiều việc phải làm, nhưng rất bất ngờ là anh hoàn toàn không bắt Lâm Ấu Hỷ kẻ kè bên cạnh như dự đoán. Hay là anh thực sự cần thời gian để suy nghĩ một số vấn đề.

Ban Truyền thông rất thấu hiểu, không bố trí cho Lâm Ấu Hỷ bất cứ việc gì, sinh hoạt của cô so với trước không thay đổi, mặc dù các thành viên của Hội Sinh viên đều tiếc là một người không thể phân thân làm hai, nhưng chức danh biên tập kiêm Trợ lý Chủ tịch Hội thì cả tuần liền vẫn lên phòng tự học đúng giờ, đi thư viện đọc sách, chẳng ai làm phiền cô, chẳng ai khiến cô sợ hãi, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mối lo của Lâm Ấu Hỷ cũng dần dần phai nhạt. Cuối tháng Mười hai cô phải dự kỳ thi tiếng Anh, tiền ghi danh là ba mươi tệ, bằng tiền ăn trong một tuần, kỳ thi này nhất định phải vượt qua. Tuy trình độ thi cấp bốn là không hề dễ dàng, nhưng đối với Lâm Ấu Hỷ, những đề thi cao cấp cũng không đáng sợ, chỉ là không dám coi nhẹ mà thôi.

Những khi đến phòng tự học, không gặp phải Lãnh Tử Thần nhưng lại thường chạm mặt Tiêu Vũ Trạch. Tiêu Vũ Trạch tự châm biếm mình không có khiếu nghệ thuật, anh chẳng có chút hứng nào đối với môn văn nghệ văn gừng, nói với Lãnh Tử Thần rằng đừng gọi anh làm những chuyện đó. Hàng ngày anh lên phòng tự học, dự tính tham dự kỳ thi nói tiếng Anh.

Dần dà, hai người cố định việc gặp nhau tại phòng tự học, hàng ngày sau bữa tối đều gặp nhau ở đó. Tiêu Vũ Trạch thỉnh thoảng mời Lâm Ấu Hỷ ăn tối, câu chuyện của hai người rất phong phú, bữa ăn tối thường trò chuyện rất thoải mái vui vẻ.

Có khi buổi chiều không phải lên lớp, Lâm Ấu Hỷ không muốn tới thư viện, thì gọi điện thoại cho Tiêu Vũ Trạch, hai người gặp nhau ở bãi cỏ ven thư viện cùng luyện nói tiếng Anh. Lâm Ấu Hỷ không có sở trường nói tiếng Anh, cô giải đề thi rất trôi chảy nhưng phát âm rất cứng. Phát âm của Tiêu Vũ Trạch rất chuẩn, anh cũng có ý giúp cô chỉnh sửa phát âm. Trước mặt anh, cô không chút ngượng ngùng, có nói sai cũng chỉ cười hồn nhiên.

Chẳng mấy chốc đến cuối tháng Mười một, qua môm Tiêu Vũ Trạch, Lâm Ấu Hỷ biết kỳ biểu diễn văn nghệ đã đi vào giai đoạn cuối. Hai người nói đến chủ đề ấy khi đang ngồi ở bãi cỏ. Lâm Ấu Hỷ đang thích thú nói thao thao như chim hót, nghe đến đó vẽ mặt xịu xuống, tay nhỏ một gốc cỏ, vẽ lên mặt đất hình mặt quỷ.

- Sao vậy? – Tiêu Vũ Trạch hỏi.

- Không sao ạ, anh ta... sẽ không bận nữa chứ? – Lâm Ấu Hỷ len lén nhìn Tiêu Vũ Trạch, sắc mặt bất giác ửng hồng, trong lòng thấy hối hận, tự dừng lại hỏi đến con người đáng sợ đó.

- Tử Thần á? Bận chứ. Sao vậy, độ này cậu ấy không đến tìm em à? – Tiêu Vũ Trạch cười, giọng nói đầy vẻ vui đùa. – Em giận cậu ấy sao?

- Lạ thật, anh ta không làm phiền, em càng vui. Tốt nhất là anh ta cứ bận mãi như thế. – Lâm Ấu Hỷ giải bày, giọng nói ỉu xìu chứng tỏ tâm sự sâu kín.

- Hiện tại thế này chẳng phải rất tốt sao? Cậu ấy đã giúp em vào Hội Sinh viên, cuối học kỳ em đang hoàng được cộng điểm, ngày thường lại không làm ảnh hưởng tới việc học của em, chẳng lẽ em không mong như

vậy sao? – Tiêu Vũ Trạch nhìn vẻ mặt sầu muộn của Lâm Ấu Hỷ, dịu giọng nói. – Tử Thần xử lý việc rất có chừng mực, cậu ấy che chở cho em, chẳng lẽ em không cảm thấy? Em bị cậu ấy làm cho hoảng sợ thật sao? Không biết chừng cậu ta cũng đau lòng lắm đấy, ha ha.

Như vậy là thế nào? Lâm Ấu Hỷ nhìn đăm đăm gương mặt tuấn tú của Tiêu Vũ Trạch, trong lòng bối rối. Tiêu Vũ Trạch nói vậy, cô nghe thấy rất lọt tai. Cô cứ luôn phiền muộn, Hội Sinh viên bạn như thế, một mình anh ấy làm Chủ tịch phải làm việc bằng ba người khác, mình mang tiếng là Trợ lý, là biên tập viên, nhưng tính ra chẳng có việc gì làm. Cứ nghĩ Lãnh Tử Thần mưu toan gì, bây giờ được Tiêu Vũ Trạch nói hộ cho, cô cảm thấy được giác ngộ.

Anh ấy che chở ỉn? Anh biết mình dồn hết sức vào việc học, biết mình sắp thi cuối kỳ, biết mình ngốc nghếch nếu không được chỉ dẫn sẽ thiệt thòi khi tính điểm, biết đã vào Ban Truyền thông là sẽ bị phân tán thời gian, vì vậy để mình kiêm chức Trợ lý, như vậy danh chính ngôn thuận là làm việc theo lệnh của anh, người khác không dám phiền trách cô. Nói như vậy là anh che chở bao bọc cho cô phải không?

Lãnh Tử Thần! Ánh mắt cô xa xăm tận đâu đâu. Là như vậy sao? Anh đã lo liệu mọi việc từ trước ỉn? Đó là cái gọi là hơi thích mình của anh sao? Đường như cô ngửi thấy phảng phất hơi thuốc lá quện với hơi thở quen thuộc, nhớ tới cái hôn của anh trong phòng, nhớ tới gương mặt lạnh lùng của anh, và lời anh nói – Muốn mất rồi, Lâm Ấu Hỷ, tôi đã hơi thích cô rồi. Vì sao lại là hơi thích?

Cô cố lắc lắc đầu, không nói nên lời, chỉ cảm thấy mệt rã người, chùng như sắp nghẹn thở. Tiêu Vũ Trạch ngồi thoải mái trên bãi cỏ, cũng không nói nữa, mắt nhìn xa xa. Anh thực ra là người biết rõ tất cả, nhưng tính anh điềm đạm như thế, mà cũng không hiểu vì sao, trước mặt anh, cô cứ cảm thấy lòng trống trải, có phải anh đã biết trước cô đang nghĩ gì.

- Chúng mình về đi. – Rất lâu sau, Lâm Ấu Hỷ thở dài khe khẽ, đứng lên. – Em còn chưa làm bài kinh tế học.

Tiêu Vũ Trạch đi sau cô, đưa cô về ký túc xá. Khi cô ngoảnh lại từ biệt anh, anh mới lấy từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho cô. Cô không hiểu, cầm lấy, hóa ra là vé đi xem buổi biểu diễn của kỳ văn nghệ toàn trường.

Buổi khai mạc chính thức ấy có sự tham dự của nhiều quan chức lãnh đạo nhà trường và thành phố, vé được bán, giá không rẻ, rất khó mua. Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng là người nhà mà cũng chỉ có vé buổi thứ hai. Cô ngẩng nhìn đây về ngạc nhiên mừng rỡ. Tiêu Vũ Trạch nhún vai; – Anh sợ nói ra em lại giận, đây là của Tử Thần dặn anh gửi cho em.

Quả nhiên nét mừng rỡ trên gương mặt cô biến mất, thay vào đó là sự hoang mang và hoảng loạn. Cô nhìn Tiêu Vũ Trạch dè dặt hẳn đi. Hai người bọn họ đều rất đáng ghét. Tiêu Vũ Trạch vỗ nhẹ vai cô rồi đi. Cô vỗ nát tấm vé, lê từng bước chân nặng nề lên tầng.

Hai ngày sau là buổi khai mạc chính thức hội diễn văn nghệ, Lâm Ấu Hỷ về đến phòng, cẩn thận kẹp tấm vé vào cuốn sách tiếng Anh, sau đó đến trước chiếc điện thoại phòng, do dự, chần chừ, không đủ cam đảm cầm ống nghe.

Lãnh Tử Thần, tuy cô là bạn gái của anh do anh phao tin, nhưng trong thế giới của riêng cô, tên anh cứ treo cao vợi vợi. Chẳng qua cô chỉ là một trò đùa vui của anh để giết thời gian. Khi anh bận quá thì chẳng quan tâm đến nữa. Một người như anh với một người như cô, giữa hai bên đâu có mối liên hệ gì. Chẳng lẽ không phải vậy? Những ngày này, cô luôn nghĩ thế.

Nhưng những lời của Tiêu Vũ Trạch lại từng việc từng việc thấy ứng nghiệm. Không đúng vậy ư? Suy đến cùng là thật hay không, bản thân cô vẫn thấy mơ hồ. Cô nhắc ống nghe lên, lại đặt xuống, mấy lần như vậy.

Cuối cùng, Tô Hoan Hoan nhịn không nổi quát ầm lên. – Lâm Ấu Hỷ, tớ thật chịu không nổi cậu rồi, muốn gọi thì gọi, làm sao phải do dự. Tớ không chấp nhận được cái thói phong kiến ấy đâu đấy. Nói rồi, Tô Hoan Hoan phẩy tay rời khỏi giường, đi vào phòng tắm gội đầu. Phòng ngủ vắng lặng hẳn.

Lâm Ấu Hỷ bị Tô Hoan Hoan kê kích, trong bụng cũng tự mắng thầm mình. Khi bố qua đời, cô cũng không để mình do dự thế. Từ nhỏ cô đã hiểu, mọi việc đều dựa vào đôi vai của mình, chẳng bao giờ có người khác

quyết định thay mình được. Cần phải quyết đoán, cần phải dứt khoát. Sau khi biết Lãnh Tử Thần, mọi sự đều biến đổi. Tô Hoan Hoan nói rất chuẩn, cứ như cô ấy ngồi ở trong tim cô mà đọc vị ra vậy.

Thầm rửa mình, tay đã nhấc điện thoại từ bao giờ. Cô vô thức nhấn số điện thoại đã thuộc nằm lòng. Âm thanh trong máy đổ hồi, chùng năm, sáu tiếng, cô đã định dập máy thì mới nghe thấy người tiếp nhận, đầu dây bên kia nổi lên một tràng ho. Giọng Lãnh Tử Thần đã khá hơn, tiếng nói trở lại rành rọt và bình thản như thường: – Ai vậy? – Anh hỏi, im lặng một hồi, rồi nói. – Một sách.

Lâm Ấu Hỷ gật gật, rồi nhớ ra anh không nhìn thấy, mới nói: – Tiêu Vũ Trạch đã đưa vé cho tôi rồi, cảm ơn anh, Lãnh Tử Thần.

- Hôm đó tôi e mình hơi bận, em phải tự mình đi, nhớ đường đấy, sau khi mở màn tôi chắc sẽ ngồi xem cùng em. – Lãnh Tử Thần nói. – Vé được quản rất chặt, tôi không thể giúp mấy cô cùng phòng được, thông cảm nhé.

- Không cần, không cần đâu. – Lâm Ấu Hỷ không biết nói gì, đành cảm ơn một tràng. Ngay cả Vương Á Trúc cũng chỉ có thể kiểm vé buổi thứ hai cho Tô Hoan Hoan, có vé mà xem là tốt rồi, đã làm việc tốt còn xin lỗi nữa. Anh nói như vậy khiến cô hận không có lỗ nẻ mà chui xuống.

Cô siết chặt ống nghe, chần chừ không biết đã nói xong chưa, không biết nên dập máy chưa, rồi chưa kịp gác máy, ống nghe vẫn dính chặt trên tay, mồ hôi túa ra, cô lắp bắp: – Lãnh... Lãnh Tử Thần, anh... – Ý muốn hỏi còn việc gì nữa không? Không đúng, rõ ràng cô là người gọi đến, sao lại hỏi anh như vậy. – Tôi muốn nói, ý tôi là... tôi... tôi...

- Em sao vậy? – Đầu dây bên kia, Lãnh Tử Thần chững lại một chút, có tiếng người gọi anh, anh đáp lại một tiếng. Một lát sau, ống nghe mới yên ắng trở lại, chắc là người kia đi rồi, giọng Lãnh Tử Thần dịu lại. – Nhớ tôi phải không? – Câu nói rất tự nhiên, anh luôn luôn tự nhiên khiến cô rơi vào trạng thái mất tự nhiên như thế.

- Hả, anh nói gì? Không đâu, không đâu, không phải như vậy. – Lâm Ấu Hỷ giật thót mình, theo bản năng phủ nhận ngay. Cô mím môi, nắm chặt tay, rất lâu sau mới kiềm chế nhẹ giọng, nói: – Có lẽ cũng có một chút. – Trời ơi, cô không biết mình nói gì nữa.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười sáng khoái:

- Tối tôi đến đưa em đi ăn cơm.

- Đừng, đừng. – Cô lắc đầu lia lịa. – Anh vẫn bận mà, tôi đã hẹn Tô Hoan Hoan đi ăn tối rồi.

- Đâu mà, em không có hẹn với cô ấy đâu. – Tô Hoan Hoan không biết ra khỏi nhà tắm từ bao giờ, đầu quần khăn bông, đột ngột quát to vào ống nghe. Lâm Ấu Hỷ sợ tái người, tim nảy thon thót, ống nghe suýt rơi xuống đất, mặt trắng bệch nhìn Tô Hoan Hoan. Lúc này, Tô Hoan Hoan đắc ý tay chống nạnh ngồi lên giường, giọng thánh thót:

- Cậu đừng có tùy tiện sắp đặt bữa ăn tối của người khác, tớ cũng có hẹn chứ!

- Tôi sẽ đợi em dưới tầng, khoảng nửa giờ nữa, em chuẩn bị đi. – Tiếng người vang lên trong ống nghe, lần này anh chủ động nói. – Thôi nhé, lát nữa gặp.

Điện thoại đã bị gác máy, Lâm Ấu Hỷ thở dài, căng thẳng quay lại nhìn Tô Hoan Hoan, gơ cả hai tay:

- Cậu đừng đếm nữa, tớ biết, hôm nay là lần thứ mười lăm thở dài rồi. Tớ đã rất kiềm chế, tiểu thư họ Tô ạ, cậu đếm khiến tớ phát hoảng lên đấy.

Năng lực quan sát tỉ mỉ diễn biến tâm lý người khác của Tô Hoan Hoan có lẽ khiến ba cô còn lại trong phòng mắc chứng suy nhược thần kinh mất.

- Lâm Ấu Hỷ ơi, đồ một sách như cậu... – Tô Hoan Hoan đắc ý lắc đầu phẩy tay trước gương – ... trở nên thông minh rồi đấy, trẻ con có thể dạy được thật. Tớ ngày càng thích cậu đấy, ngày mai hai bọn mình kết hôn đi.

- Thế Vương Á Trúc để cho ai?

- Kệ anh ta xuất gia đi tu làm hòa thượng.
- Tô Hoan Hoan, cậu có cái tật rất xấu nếu không sửa e là thành nghiêm trọng. Không phải, tật ấy ở trong não, không chữa được nữa rồi.
- Ha ha, tôi chỉ thể thôi, cô ạ.
- Đồ quỷ.

Vật nhau một hồi, Tô Hoan Hoan yếu điệu ra ban công hong tóc. Trước gương vắng người, Lâm Ấu Hỷ bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái đang cười, cô cảm thấy cô ấy rất quen, hồi lâu sau mới giật mình, đó là mình, mình đang cười hồn nhiên, cười thật đấy, gương mặt chứng tỏ: Tôi vui lắm!

Điên rồi!

Cô thầm nghĩ: Lâm Ấu Hỷ, mình điên rồi!

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, cô lặp đi lặp lại với mình là điên thật rồi, ý nghĩ đó ngày một lớn lên, đến cả Tô Hoan Hoan cũng bị cô làm cho điên lên, nhất nhạnh đồ đạc đi lên nhà ăn với Vương Á Trúc, không muốn ở lại phòng thêm một giây nào với Lâm Ấu Hỷ phát điên vì tình nữa.

Tô Hoan Hoan vừa đi chưa đầy mấy phút thì lại về, đứng chắn ngang cửa phòng, kêu to:

- Đại Chủ tịch Hội Sinh viên tới, đang chờ cậu bên dưới đấy. Một sách, cậu nhanh lên chút đi, tớ đi trước đây, bye bye.

Rồi hành lang vang lên tiếng lộc cộc của giày cao gót.

Lâm Ấu Hỷ cũng theo sau ra cửa, trước khi đi còn nán lại soi gương, đoán chắc mình không phải đang cười, thấy trong gương khuôn mặt nghiêm nghị, cô mới yên tâm đi xuống.

Lãnh Tử Thần ngồi trong phòng quản lý ký túc xá, đang buôn chuyện với viên quản lý, qua lớp cửa kính hành lang nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ đứng ở cửa khu nhà nhìn quanh, anh mới từ tốn đi ra, đến sau lưng cô, nhẹ vỗ vai cô một cái. Khi cô quay lại, nét mặt có chút hờn giận. Không nhìn thấy anh chờ ở chỗ mọi khi, cô đang nghĩ rằng Tô Hoan Hoan lừa mình, đâu biết lần này anh không đứng ở chỗ cũ.

Lãnh Tử Thần ghi sâu nét mặt cô trong đáy mắt, không nén nổi giơ tay vuốt lên tóc cô. Mái tóc tơ mềm mượt như tóc trẻ con. Cô cúi đầu, lí nhí:

- Đáng ghét.

Nhưng trước những ánh mắt của các nữ sinh qua lại, cô thản nhiên, tự cảm thấy kinh ngạc về sự biến chuyển trong mình.

Điên rồi, cô tự bảo mình. Đừng điên nữa, bụng bảo dạ thế.

Hai người sóng bước đến nhà ăn, Lãnh Tử Thần vươn vai:

- Cuối cùng cũng hết bận rồi, bốn năm rồi, mỗi năm đến thời gian này là bực chết được, cuối cùng cũng thoát được ra.
- Anh ốm đã khỏi hẳn chưa? – Lâm Ấu Hỷ ngẩng nhìn anh. Anh cúi nhìn cô, nhẹ giọng nói:
- Khỏi rồi. – Rồi lấy sức anh nhảy lên. – Bây giờ thấy khỏe vô cùng. – Anh nhảy rất cao, sức bật rất tốt, áo bật lên để lộ phần bụng săn chắc. Thường ngày chắc anh luôn bền bỉ luyện tập, thích những kiểu vận động thể này, Lâm Ấu Hỷ thầm nghĩ. Cô quả thực vẫn chưa hiểu về anh, mang tiếng là bạn gái, cái danh hiệu nực cười, đúng là danh suông.
- Cuối tháng thi tiếng Anh cấp độ 4, chuẩn bị thế nào rồi? – Đến nhà ăn, Lãnh Tử Thần dẫn Lâm Ấu Hỷ lên phòng ăn nhỏ ở tầng bốn, chọn một bàn yên tĩnh gọi món, trong khi chờ đợi, anh hỏi cô.
- Dạ, tôi đã làm hết các đề từng được thi. – Cô tươi cười gật đầu. Cậu anh hỏi lại một lần nữa chứng minh cho điều Tiêu Vũ Trạch nói. Lãnh Tử Thần chắc chỉ tiện thể giúp mình thôi mà đã khiến mình cảm động

không siết. Cô sẽ không ngốc đến mức cho rằng anh thực sự có ấn tượng với mình. Điều này cô phải tự hiểu cho rõ.

Quan hệ giữa anh và cô bây giờ đúng là thân hơn người xa lạ, sơ hơn tình bạn bè. Khoảng cách như thế là đủ để cô chấp nhận, cho nên cô an ủi mình chấp nhận thôi.

- Điểm trung bình tự chấm là bao nhiêu? – Lãnh Tử Thần lấy giấy ăn lau bát, đặt trước mặt cô, cử chỉ rất lịch thiệp. Lâm Ấu Hỷ càng dứt khoát khẳng định khoảng cách giữa anh với cô là không nhỏ.

- Khoảng 85 điểm. – Cô kín đáo nói. Kỳ thực cô luyện đề thi về cơ bản đạt tới 90 điểm trở lên, có đề đạt điểm toàn phần.

- Vậy là rất tốt. – Lãnh Tử Thần gật gù. Món ăn được lần lượt đưa tới, chắc là anh đói rồi. Anh ăn rất nhanh hết veo một bát cơm rồi bảo người phục vụ xới đầy bát thứ hai, sau đó mới nói: – Điểm thi tiếng Anh cấp độ 4 nếu đạt được từ 90 trở lên thì thi cuối kỳ cũng sẽ có điểm thưởng.

- Vậy sao, việc này cũng được tính vậy hả? – Lâm Ấu Hỷ hào hứng, lại biết thêm một việc mà mình chưa biết, cô bất giác cảm thấy xấu hổ cho sự không hiểu biết của mình.

- Một sách! – Lãnh Tử Thần chăm chăm nhìn cô. Cô hiểu là học bổng rất quan trọng, nên ngay từ khi nhập học đã vùi đầu vào sách vở, nhưng lại không hề biết những mức độ co giãn của việc cấp học bổng. Sao lại có người ngốc thế chứ, anh đúng là phải dạy ới được.

Ăn cơm xong, Lãnh Tử Thần tự nhiên nắm tay cô, hai người đi xuyên qua hành lang rộng rãi của nhà ăn trước bao nhiêu ánh mắt. Đã trải qua những việc trước đây, giờ Lâm Ấu Hỷ thực sự thấy thản nhiên, anh đã diễn kịch thì mình cũng diễn theo anh, rốt cuộc anh muốn thế nào chẳng liên can tới mình. Dù sao năm tới anh cũng tốt nghiệp ra trường, đến khi ấy mọi việc dần dà sẽ lắng lại, mình còn những ba năm đăng đăng nữa, tất cả sẽ trôi đi.

Nhấn nhẹn một chút, rồi sẽ qua thôi, từ nhỏ tới lớn, dù gặp khó khăn gì cô đều nghĩ vậy, môi thoáng qua một nụ cười. Lãnh Tử Thần không hiểu, nhìn cô hồi lâu, chẳng biết cô đang nghĩ gì.

Lãnh Tử Thần dắt cô đến quán cà phê ở cổng trường, gọi hai ly nóng, chọn bàn bên cửa sổ. Lâm Ấu Hỷ thận trọng nâng ly cà phê nóng hổi, thổi hơi tứ tung. Lãnh Tử Thần dựa vào lưng ghế, nhìn cô đăm đăm. Những ngày này, anh nghĩ rất nhiều, đến giờ, anh đã nghĩ ra rồi, còn cô ngốc này đã nghĩ rõ ràng chưa. Đáp án rất sáng tỏ, Lãnh Tử Thần nhoen miệng cười.

Lâm Ấu Hỷ không muốn nhìn thẳng vào anh, cũng biết không thể nhìn vào mắt anh, cô không thể cho phép mình để ý tới gương mặt anh, thân thể anh và những việc gì không can hệ tới việc học. Cô nhìn ra ngoài song cửa, sinh viên ra vào trường như mắc cửi, các cô gái chàng trai túm năm tụm ba, từng đôi dìu nhau qua lại. Cổng trường thỉnh thoảng có xe hơi riêng đắt tiền dừng bánh, một cô gái kiều diễm nào đó từ trên xe bước xuống. Bọn Tô Hoan Hoan bảo, việc những cô gái ấy kết thân với người giàu có ở chốn đô hội không còn là lạ nữa.

Đàn ông đều bươn chải để đạt tới danh lợi. Đàn bà thì hầu như đều làm mọi cách để thu hút sự quan tâm của đàn ông. Mục đích cuối cùng của những cô gái ấy là tiền của những người đàn ông thành đạt, hay là tình yêu chân thành của họ? Cô không ngăn nổi mình nghĩ đến mẹ... Người dân ở thị trấn Lạc Diệp đều bảo, mẹ đang làm vợ hai của một người đàn ông giàu có ở Thượng Hải.

Nhục nhả, vô sỉ, những từ khó nghe nhất cô đã nghe từ tám bé. Thiên hạ còn nói, Lâm Ấu Hỷ lớn lên rất giống mẹ, sau này cũng như mẹ thôi, học hành chẳng ra gì, mỗi chài đàn ông, lẳng lơ ong bướm. Lâm Ấu Hỷ dường như đem mình ra đánh cược với mình, nhất định sẽ không làm những việc sai trái, thậm chí cả những việc chỉ mới là nhạy cảm.

- Tặng em món quà này. – Lãnh Tử Thần lấy ra một chiếc điện thoại di động, đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt Lâm Ấu Hỷ. Cô nhận ra đó là điện thoại của anh, anh đã từng dùng. Tô Hoan Hoan từng bảo, chiếc điện thoại này là đồ nhập từ nước ngoài về, giá tiền phải trên mười ngàn tệ.

- Tôi không dùng được cái này đâu. – Cô đẩy trả lại. – Anh dùng đi.

- Anh có rồi. – Lãnh Tử Thần lấy ra một chiếc nữa y như thế, bày hai chiếc cạnh nhau. Lâm Ấu Hỷ nhìn kỹ, nhận ra chiếc Lãnh Tử Thần đưa cho cô mới hơn, màn hình còn dán nguyên tem xuất xưởng. Lãnh Tử Thần nhìn cô: – Loại điện thoại này không phải loại máy tình nhân, chỉ là anh dùng quen, không muốn đổi, mua cho em một chiếc giống như thế.

Cô nhất định không được nhận, chắc chắn như thế. Anh không tặng được, nghĩ đến sự khó xử của cô, anh thấy tim mình mềm ra.

- Tôi thực sự không thể nhận. – Về mặt cô cương quyết, nếu cô nhận thì cô khác gì những cô gái bước xuống từ những chiếc xe hơi sang trọng ngoài cổng trường. Thêm nữa, không có công không hưởng lộc. Mà mình có công gì chứ, mình phải làm gì sao, nghĩ đến đây, mặt cô đỏ bừng, đầu óc rối tinh lên.

- Em không có điện thoại, tôi tìm em không tiện. – Lãnh Tử Thần nhìn cô. – Đợt vừa rồi, không phải là tôi không tìm em, mà là điện thoại trong phòng không có ai nghe. Em đi vắng, hình như các cô ấy không nghe điện thoại.

- Thế này không được... – Lâm Ấu Hỷ yếu ớt nhìn anh.

- Lại nhìn tôi như vậy rồi. – Lãnh Tử Thần tay chống cằm, nhìn chăm chăm, chau mày, nói chậm rãi: – Mau nhận đi, đừng để tôi nổi nóng.

Tiêu Vũ Trạch nói không ngoa, quả là mình đã làm cô ấy sợ, nhưng cô ấy như thế, cứ lì ra, không thể trách mình lúc nào cũng dọa nạt. Lãnh Tử Thần nhìn cô không dứt.

Lâm Ấu Hỷ bối rối nhìn đi chỗ khác, gật gật đầu, giơ tay nắm lấy chiếc điện thoại. Cô không nên như vậy, nhưng không tìm được lý do nào từ chối. Chẳng phải cô cũng mong anh sẽ tìm cô bất cứ lúc nào, được nghe giọng anh nói bất kỳ lúc nào đó sao. Cô do dự, rồi lại ngần ngại, cái sự do dự đáng chết này, mọi sự xảy ra đều trái với con người cô.

- Sim đã kích hoạt rồi, số máy tôi đã lưu lại rồi, số máy của tôi em cũng biết rồi. – Lãnh Tử Thần hài lòng cầm lấy điện thoại của mình. Thành công rồi, cuối cùng anh đã dám thử phào, tặng được món quà này căng thẳng làm sao.

Một cô bé bán hoa đi qua, nhìn Lãnh Tử Thần, Lãnh Tử Thần cũng nhìn lại, cô bé cầm mấy bông hồng đỏ rực trong tay. Anh lấy tiền trong túi ra mua hoa, cô bé rối rít cảm ơn. Anh nhận tiền rồi đặt hoa vào tay Lâm Ấu Hỷ.

Cô cũng người nâng đóa hoa, cánh hoa đỏ rực càng khiến má cô đỏ hồng. Cô nhìn Lãnh Tử Thần, ánh mắt đầy bối rối, có cả hoang mang, có cả mâu thuẫn, có cả van xin. Cô không dám nhìn anh nhiều vì anh bảo không thích bị nhìn như thế. Cô chậm chậm cúi đầu, mím chặt môi.

Cánh hoa hồng còn đọng nước, mùi hương ngọt ngào. Chẳng cô gái nào chối bỏ được vẻ hấp dẫn của hoa hồng, Lâm Ấu Hỷ cũng không phải thánh thần. Nhưng không từ chối được hoa hay là không từ chối được người tặng hoa, cô cũng không phân biệt được. Đây là lần đầu tiên trong đời cô nhận hoa, hoa hồng, hoa của tình yêu. Từ khi biết Lãnh Tử Thần, đây là lần đầu tiên trong đời cô rơi vào tình huống này.

Trong cái thế giới chật hẹp khép kín của cô. Lãnh Tử Thần đã bạo dạn mở ra một cánh cửa, nhưng cô không muốn nhìn ra thế giới bên ngoài, còn anh lại cứ cố đưa cô ra ngoài, kéo cô đi từng chút một. Cô không biết ngoài ấy tương lai gì đang đợi cô, tốt hay là xấu, thiện hay là ác, nhưng trái tim cô đang dần không bảo được mình.

- Cầu chúc anh chị đang yêu nhau sẽ kết thành gia thất, trăm năm hòa hợp. – Cô bé bán hoa bắt chéo tay, cười rạng rỡ nói những lời chúc phúc nhiệt thành rồi hớn hờ bước đi.

Ngón tay Lâm Ấu Hỷ lướt qua cánh hoa còn ẩm nước, mát mơn màng. Lãnh Tử Thần cứ nhìn cô mãi, nhìn vẻ chuyển biến lấp lánh trên gương mặt cô. Cô không hề muốn nhận thành ý của anh, cô luôn luôn phản kháng, luôn luôn né tránh. Nhưng cô càng như vậy dường như càng hấp dẫn, khiến người anh cũng càng khát khao được bảo bọc cô. Bởi vì nếu không có ai che chở, cô sẽ bị tổn thương.

Trái tim Lãnh Tử Thần dịu đi, không nhẫn tâm nhìn cô sống nghèo khổ, không nhẫn tâm để mặc cô phải chịu dù chỉ một chút tổn thương nào. Nhưng trong đầu cô đã như định sẵn, dù anh có dẻo mồm lợi khẩu

thuyết giáo thế nào cô cũng không hé mở. Anh chỉ có thể dần dần chút một, thậm chí quất nạt bốn cột để cô tự động mở cửa trái tim mình. Anh chỉ không biết mình có đủ thời gian để làm những việc ấy không.

Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ phải nghe theo sự sắp xếp của gia đình, trở về Mỹ phát triển sự nghiệp. Mẹ đã chọn cho anh một trường tốt. Để một mình anh học trong nước, gia đình đã luôn phản đối. Là con một và là người thừa kế duy nhất, Lãnh Tử Thần đương nhiên phải chịu mất nhiều tự do để có thể tiếp tục theo học trong nước, là nơi anh có thể tranh thủ tối đa không gian cho bản thân. Dù đã trưởng thành từ lâu, anh cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Tin tức Lâm Ấu Hỷ có được tấm vé tham dự buổi khai mạc hội diễn văn nghệ do Lãnh Tử Thần lo cho lan đi nhanh chóng, tới mức ngay cả Tô Hoan Hoan cũng không ngờ. Lúc nào cũng có vài cô gái tụ tập trước cửa khu ký túc xá chờ xem mặt Lâm Ấu Hỷ.

Bọn Diệp Mộng Mộng đều rất lo Lâm Ấu Hỷ không chịu được bị người khác chú ý, sẽ dẫn đến stress, thế nhưng nét mặt Lâm Ấu Hỷ không chút vướng bận, thậm chí nghe thấy những câu khó lọt tai của thiên hạ bàn tán quanh ký túc xá, cô cũng chỉ cười, quay đầu đi thẳng.

- Tôn Mỹ, tớ cảm giác cô ngốc ấy kỳ lạ lắm. – Nhân lúc Lâm Ấu Hỷ vào phòng giặt, Tô Hoan Hoan thì thảo với Tôn Mỹ.

- Tớ thì thấy cô ấy đang căng như dây cung, chỉ là chưa phản ứng ra mặt thôi. – Tôn Mỹ trầm ngâm đáp. Tô Hoan Hoan trịnh trọng gật đầu tán thành, nhất định không thể khinh suất coi thường, đề cao cảnh giác.

Tối hôm khai mạc hội diễn, Lâm Ấu Hỷ tết tóc, ăn vận giản dị ra khỏi phòng, men theo hồ nước trong trường, thản nhiên theo chân mọi người tới hội trường.

Ở cửa hội trường, cô nhìn thấy Lãnh Tử Thần, được anh đưa tới ghế ngồi, là vị trí hàng đầu tốt nhất. Đợi cô ngồi yên ổn anh mới vội vàng rời đi, lát sau quay lại, tay xách đồ ăn vặt và nước uống. Lâm Ấu Hỷ nhận lấy để anh khỏi bận tâm vì công việc đang bận rộn. Thoát cái anh lại biến mất.

Buổi biểu diễn đã bắt đầu được rất lâu Lãnh Tử Thần mới khom lưng nhẹ nhàng đến ghế ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô. Trên sân khấu, Tôn Mỹ đang trình diễn một điệu múa mềm mại thanh thoát, khán giả vỗ tay rầm rầm. Lâm Ấu Hỷ quay sang nhìn thấy Lãnh Tử Thần đã dựa vào lưng ghế ngủ với vẻ mệt mỏi. Anh thực sự rất mệt rồi.

Bảy ngày hội diễn văn nghệ trôi đi như chớp mắt, cuối cùng Lãnh Tử Thần cũng nhẹ gánh, học kỳ hai là khi sinh viên năm cuối bắt đầu đi thực tập và tìm việc làm, không phải tới trường nữa. Vì thế, việc còn lại chỉ là bàn giao công việc cho người kế nhiệm và viết đề án tốt nghiệp, ăn ngủ điều độ, ngoài ra không vướng bận gì.

Người bận rộn lại là Lâm Ấu Hỷ, trung tuần tháng Mười hai bắt đầu thời kỳ ôn tập, các môn học đều đã vào giai đoạn cuối, kỳ thi bắt đầu từ ngày mùng một tháng Một và kết thúc vào kỳ nghỉ đông.

Kỳ thi cuối năm ở đại học vô cùng nghiêm túc. Khi sắp thi, giảng đường và thư viện đều đông nghẹt, cả những sinh viên ngày thường không thích học đến thời điểm này cũng không dám bê trễ. Mỗi câu nói của giảng viên trên lớp học đều có thể là một chỉ dẫn ngầm về đề thi, chẳng sinh viên nào dám để trôi qua tai.

Lâm Ấu Hỷ rất rảnh rang với những môn học khác vì ngày thường cô đều học bài cẩn thận, bây giờ chỉ cần nghe thầy cô phác họa lại một trọng điểm nào đó là có thể hình dung ngay hướng triển khai, thậm chí tin mình sẽ đạt điểm cao tới mức nào. Từ nhỏ cô đã thuộc lòng cách làm như vậy, đó là con đường duy nhất để cô tồn tại.

Chỉ có môn tin học là cô yếu, thị trấn nhỏ Lạc Diệp hồi đó rất lạc hậu, vào đại học thì môn tin học nghiêm nhiên được coi như đã được phổ cập rồi, vì thế thầy cô hầu như để sinh viên tự học, tự tìm tòi.

Cuối thập niên chín mươi, internet bắt đầu thịnh hành, thị trấn Lạc Diệp có mấy nhà mở quán internet nhỏ, Lâm Ấu Hỷ không như các bạn cùng lứa ham vào đó luyện trò chơi, cô không có tiền cũng chẳng có kiên nhẫn theo mấy trò đó. Trước khi nhập trường đại học, cô mới đụng đến máy tính vài lần. Vì thế đối

với môn tin học, cô rất căng thẳng, nhìn Tô Hoan Hoan, Diệp Mộng Mộng lướt những ngón tay trên bàn phím như múa, cô say mê ngắm đến mức tưởng con người vọt cả ra ngoài.

Những giờ lên lớp môn tin học, giảng viên cũng không coi trọng, chỉ chạy qua giáo trình sách vở, còn vào phòng thực tập máy tính thì sinh viên cứ tự làm, giảng viên ít khi chỉ bảo thêm. Theo quy định sinh viên phải đạt điểm tin học cấp độ 2 mới được tốt nghiệp, vì vậy Lâm Ấu Hỷ lo sốt vó.

Phòng thực hành máy tính của trường bình thường rất thoáng đối với sinh viên, giá cả so với các quán hàng bên ngoài rẻ hơn nhiều. Lâm Ấu Hỷ rất muốn vào đó luyện tập. Nhưng thẻ vào phòng máy cần phải nạp tiền, tuy giá cả rẻ hơn bên ngoài nhưng cũng mất một tệ một giờ thực hành, cô không đủ tiền để trả. Cô không thể để mình chết đói, nên đành vui đầu đọc sách, dồn sức vào việc nhớ trong đầu. Càng đến gần kỳ thi, cô càng lo lắng.

Hôm sau kết thúc hội diễn văn nghệ, cô ăn vội bữa tối rồi chạy tới phòng tự học mượn cuốn giáo trình dày cộp về tin học cơ sở. Đọc mấy lần nhưng cô vẫn chưa hiểu rõ. Nếu không qua được môn này, học bổng sẽ tan thành mây khói. Chỉ có giành được học bổng thì học kỳ sau cô mới có thể sống khá hơn một chút.

Vào tháng Mười hai, Tiêu Vũ Trạch không hề đến phòng tự học nữa, nghe nói công ty tin học của gia đình anh quyết toán cuối năm, bố anh kêu anh về phụ giúp. Lâm Ấu Hỷ vốn đã định liều nhờ Tiêu Vũ Trạch giúp cô môn tin học, nhưng giờ thì đành chịu. Cô chau mày rập người trên bàn học, đầu bút vô thức vẽ những nét nguệch ngoạc trên giấy.

Một người đi đến ngồi vào ghế bên cạnh cô, cô cũng chẳng buồn nhìn. Một lúc sau, cảm thấy gì đó là lạ, cô liếc mắt qua, thấy Lãnh Tử Thần một tay chống mang tai, đang húng chí thỏa mãn ngắm cô. Trời ơi, sao anh biết cô ở đây. Cô vội vã ngồi ngay ngắn, tiếp tục cắm mắt vào cuốn sách chết tiệt Giáo trình tin học cơ sở, nhưng chỉ được vài giây là cảm thấy mắt hoa lên.

- Đọc không vào hả? – Lãnh Tử Thần lướt nhìn sách cô đọc, hỏi dịu dàng.

- Vâng, chẳng hiểu. – Cô thành thực nhìn anh. Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch đều là cao thủ trong khoa Tin học, những bài học phổ thông, giáo trình sơ cấp như thế này đối với bọn họ chỉ là những thủ thuật đơn giản. Sao cô lại ngốc đến vậy chứ. Cô nhìn Lãnh Tử Thần tay không, nghĩ anh tới không phải để ôn bài, nên dò hỏi:

- Không phải anh tới ôn tập chứ, tôi có thể hỏi anh mấy câu được không, ở trong giáo trình này thôi?

- Được chứ. – Lãnh Tử Thần mím môi cười rồi nhìn những sinh viên khác đang nghiêm túc học bài. – Chúng mình chọn chỗ khác đi, đừng để ồn ào tới người khác, được không?

Nói chuyện yêu đương chẳng phải cũng thích tới nơi vắng người sao, Lãnh Tử Thần có phải ngoại lệ đâu, đưa cô ngốc này ra chỗ vắng vẻ, vừa tiện dạy vở, vừa tiện cái nọ cái kia...

Lâm Ấu Hỷ không suy nghĩ, gật đầu lập tức. Hai người sóng đôi bước đi, ra quán cà phê ngoài trường, chọn một chỗ ngồi yên tĩnh. Lãnh Tử Thần mở sách, nhìn cô:

- Chỗ nào không hiểu vậy?

- Ở đây, ở đây, ở đây... – Lâm Ấu Hỷ vội chỉ vào những chỗ đánh dấu, gỡ từng trang cho anh xem. Cô đọc sách rất nghiêm túc, chỗ nào không hiểu thì dùng bút màu đánh dấu. Bao nhiêu là chỗ không hiểu, thế mà vẫn chưa hết một phần ba quyển sách. Lãnh Tử Thần hoa cả mắt, chạy cả mày, vội lấy tay bịt miệng cô.

- Em đọc sách thế này không được, ngốc ạ. – Anh nhấn vào đầu cô, cúi nhìn cô, nhẹ nhàng nói: – Tin học là một môn học cần thao tác thực hành, chúi mũi đọc sách sẽ không bao giờ hiểu được, chỉ cần thường xuyên đến phòng máy tính thực hành là được thôi mà.

- Tôi đến phòng máy thì không có tiền để ăn, có ăn thì không đủ tiền đi phòng máy. Có ăn thì không chết đói, như thế sẽ không mất hy vọng đến được phòng máy. – Lâm Ấu Hỷ nói thêm: – Tôi cũng không cần người khác tài trợ cho tôi đến phòng máy.

Cô nhớ đến lần Lãnh Tử Thần nói muốn giúp cô tiền học, cô cảm thấy nhục nhã vô cùng. Cô không phải ăn xin, không cần tới lòng thương hại của người khác, điện thoại di động anh tặng cô thì không tính... Lâm

Ấu Hỷ cảm thấy trống rỗng, đầu nặng như chì, chân bủn rủn, cô rũ xuống bàn.

- Vậy đến chỗ tôi sẽ tiện nhất, phòng chúng tôi có bốn máy tính, em có thể sử dụng miễn phí, được không?
- Anh nâng cô dậy, kêu người phục vụ gói thêm mấy cốc cà phê. Thấy cô chưa hiểu, anh nói: - Mấy cốc này để hồi lộ mấy cậu ở phòng, họ sẽ tự nguyện cho cô sử dụng máy tính.

Lâm Ấu Hỷ thấy đỡ lo lắng, theo Lãnh Tử Thần đến ký túc xá nam. Ký túc xá nữ không cho nam sinh vào, nhưng nữ sinh có thể tự do vào ký túc xá nam. Trong trường đại học, đây là quy định bất thành văn rất kỳ lạ.

Lãnh Tử Thần dắt cô lên tầng, dọc lối đi hầu như sinh viên nam nào cũng quen anh hoặc biết mặt anh, nhân đó cũng nhận ra Lâm Ấu Hỷ bên cạnh anh. Lâm Ấu Hỷ cười với họ đến nỗi mỗi cái miệng, chỉ muốn bỏ chạy.

Cửa mở, căn phòng hỗn độn, khói thuốc lá mù mịt, Ngô Hồng Phi và Vương Á Trúc đang ngâm thuốc lá chơi game trên máy tính, ngón tay trên bàn phím múa lia lịa như cầm giáo cầm gươm, màn hình nhấp nháy loạn xạ, loa phát ra toàn âm thanh giết người, bom đạn ừng ọang.

Lâm Ấu Hỷ chau mày, ôi chà, ký túc xá nam sinh huyền thoại, quả nhiên... quả là... rất nam tính. Lãnh Tử Thần bình thường coi bộ chín chu sạch sẽ thế mà cũng chỉ ở trong cái ổ ngổn ngang như thế này, còn cả Tiêu Vũ Trạch nữa, giọng ân cần như mẹ người ta. Nghĩ đến đây, Lâm Ấu Hỷ thầm thấy thoải mái.

- Mời các cậu uống cà phê, và yên lặng một chút nào, trước mặt phụ nữ phải lịch sự chứ. - Lãnh Tử Thần đặt cà phê trước mặt hai tín đồ game online. Hai kẻ đó ngẩng lên chào Lâm Ấu Hỷ, ai nấy giảm âm lượng ở máy mình. Vương Á Trúc đang cời trăn cũng cười hi hi mặc chiếc áo phông vào. Trời mùa đông mà anh vẫn bùng bùng khí thế, Tô Hoan Hoan mà nhìn thấy chắc sẽ rất phấn khởi. Lâm Ấu Hỷ nghĩ trong đầu linh tinh, cứ cúi gằm nhìn đôi giày đang đi.

Chiếc giường ở trong cùng ngăn nắp nhất, khác hẳn cảnh tượng ngổn ngang khắp phòng, chỉ có cái chăn còn chưa gấp, vẫn trải dài trên giường. Lãnh Tử Thần bước tới, đẩy chăn vào phía trong lấy chỗ cho Lâm Ấu Hỷ ngồi, rồi đem máy tính cá nhân của anh đặt lên bàn trước giường. Anh không tỏ vẻ gì khác lạ, tuy tự bảo thâm lâu năm nhất định phải gấp chăn gọn gàng.

Rồi anh ngồi bên cô, mở máy tính, vừa gỡ sách vừa khéo léo lướt trên bàn phím. Ngón tay anh sạch sẽ, móng cắt bằng phẳng, anh chỉ vào những chỗ Lâm Ấu Hỷ đánh dấu trong sách:

- Em đã đọc kỹ rồi, tôi bắt đầu thực hành từ vấn đề đầu tiên, khi tôi nói, em đừng chen vào, tôi chỉ nói một lượt thôi, rõ chứ?

Lâm Ấu Hỷ nắm chặt cây bút bi, ngồi nghiêm ngắc nhìn anh chăm chú, đầu gật lia lịa, cô chau mày vì khi anh nhắc cô không nói chen ngang. Dù anh không nhắc, cô cũng không dám làm vậy.

Cũng lạ, Lâm Ấu Hỷ đọc mấy lượt giáo trình này mà chẳng hiểu gì, nhưng chỉ cần Lãnh Tử Thần thực hiện vài thao tác đơn giản và giảng giải, mọi vấn đề lập tức trở nên rõ ràng. Mắt cô mỗi lúc càng sáng rực, nhưng cô mím chặt môi, không nói một tiếng nào, vẻ mặt rất nghe lời.

Hơn một tiếng đồng hồ, quyển giáo trình gỡ qua được gần một phần ba, Lâm Ấu Hỷ đang rất hào hứng thì Lãnh Tử Thần lại gấp sách, nhìn cô:

- Được rồi, một buổi tối mà nói nhiều quá, sợ em về không tiêu hóa hết, hôm nay làm đến đây đã. - Rồi tiện thể hẹn lần sau phụ đạo tiếp.

- Cũng phải ạ. - Lâm Ấu Hỷ ngẫm nghĩ rồi gật đầu sau đó cầm sách, nhưng vẫn thấy chưa yên tâm. - Đợi một chút, để tôi xem lại một lượt, xem có phải đã nghe hiểu hết rồi không.

- Được thôi. - Lãnh Tử Thần gật đầu, ngã mình vào chăn, nhắm mắt vẽ gầy nhỏ nhưng kiên định của cô chăm chú gỡ từng trang sách. Mười mấy phút sau, cô quay lại, nét mặt ngạc nhiên mừng rỡ tràn trề:

- Hiểu hết rồi, cảm ơn anh!

- Đừng khách sáo, chẳng phải em rất thông minh đấy ư! – Bị nét cười hồn nhiên trong sáng của cô thu hút, Lãnh Tử Thần cũng mỉm cười, tuy anh nghĩ thầm, cái chính là do anh dạy giỏi đấy chứ. Rút điện thoại xem giờ, anh bảo. – Vẫn còn sớm, em có muốn ở đây chơi một lát không?

- Chơi gì ạ? – Cô xiu xuống, hỏi như một cái máy.

- Chơi điện tử. – Lãnh Tử Thần nhăn mặt. – Chẳng lẽ anh lại rủ em chơi anh sao, trong phòng còn những người khác đấy, chú ý ăn nói nhé, cô em ạ. – Hai tiếng cô em được ngân dài, Ngô Hồng Phi và Vương Á Trúc ngồi ngoài đó cũng chum miệng huýt sáo tỏ thái độ.

Lâm Ấu Hỷ đỏ hết cả mặt, lần đầu tiên cô nhận ra Lãnh Tử Thần cũng bất chính, mặt dày ghê. Càng khó chịu hơn là cô đang ở trong phòng anh, ngồi trên giường anh, và tại nơi anh... ngủ. Cô từ từ hiểu ra, mình thật là kẻ đầu óc chậm hiểu, lần sau nhất định không đến nữa, không, không có lần sau nào cả.

- Tôi không biết chơi. – Cô kịp thời nói, tránh đi cái cảm giác mặt mỗi lúc thêm đỏ bừng. Cô nhìn chiếc máy tính IBM, ánh mắt có phần thất vọng, cô còn chẳng biết đến những thú vui như vậy so với những người cùng lứa, nhưng cũng có cái tốt, ít ra cô khỏi bị phân tâm vào những trò vô bổ.

- Anh dạy em nhé, chỉ cần một tẹo là em sẽ mê ngay. – Ngô Hồng Phi góp lời.

- Cậu có bản lĩnh thì đi dạy Diệp Mộng Mộng nhà cậu đi, đừng có mà quấy nhiễu Lâm Ấu Hỷ, cẩn thận anh cả xử cậu đấy. – Vương Á Trúc vừa cười vừa nói. Lâm Ấu Hỷ nghĩ: hóa ra Lãnh Tử Thần là anh cả trong phòng, và rất thích xử người khác. Xử người khác là thế nào, anh ta chưa xử mình bao giờ, nhưng đáng sợ thật, tốt nhất là đừng nghĩ đến.

- Không dám, không dám nữa. – Ngô Hồng Phi nói, rồi đột ngột la lên thảm thiết. – Vương Á Trúc, sao cậu lại đốt đầu tóc, chúng mình là đồng đội, tóc mới sến ra đã làm sao thế này?

- Ôi chao, nhìn lại đi. – Vương Á Trúc vừa cười vừa tránh chiếc giày Ngô Hồng Phi ném tới.

Lâm Ấu Hỷ ngấm hai chàng trai đùa nghịch, cười hồn nhiên. Lãnh Tử Thần chau mày, kéo tay cô:

- Đừng có nhìn hai kẻ điên đó, tôi đưa em về, em mang máy tính về mà dùng, trong phòng nữ sinh có internet không?

- Không cần đâu ạ. – Lâm Ấu Hỷ xua tay – Tôi mang về cũng không biết dùng, làm hỏng thì chết, tôi không đền nổi đâu, tới đến thì xem lại những chỗ anh đã giảng cho, tôi sợ bây giờ thì hiểu nhưng một lúc nữa lại quên hết.

Lãnh Tử Thần không nài nỉ, đưa cô về tới ký túc xá nữ sinh. Dần dần, đi cùng Lãnh Tử Thần nhiều lần, những ánh mắt nghi kỵ của người chung quanh cũng ít đi, hoặc bản thân cũng quen dần, từ bị động trở thành chấp nhận, Lâm Ấu Hỷ không cảm thấy ngại nữa.

Trường đại học chẳng thiếu những sự kiện mới mẻ, nhất là Lãnh Tử Thần nổi tiếng là người quyết đoán lạnh lùng, không bao giờ để dư luận nghi ngờ, thành ra lâu dần, chẳng mấy ai còn hứng thú bàn tán nữa. Xét cho cùng, chẳng ai có thể quy định Lãnh Tử Thần không được có bạn gái.

Hoàn cảnh sống của Lâm Ấu Hỷ khiến cô đủ cứng cỏi để thản nhiên trước những gièm pha của người chung quanh, giúp cô không gì không đối mặt được, dạy cô luôn thực tế và sống mà không câu nệ vào ánh mắt của người khác.

- Lên tầng đi, về thì ngủ ngon nhé, đừng có thức thâu đêm học làm gì. – Lãnh Tử Thần nhét tay túi quần, đứng im lặng dưới tầng của khu ký túc xá nữ, chau mày nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Em có biết quần mất thâm đen trông xấu lắm không?

Cô gầy gò như vậy mà lại thêm mất thâm quầng, anh rất đau lòng, lớn rồi mà còn không biết chăm sóc bản thân, cô ngốc này thật có sức hấp dẫn làm người ta muốn mắng.

- Vậy ngày mai, anh... anh... – Lâm Ấu Hỷ nhìn hàng lông mày cau có của anh, rụt rè nói. – Anh có rảnh để dạy tôi không, còn những hai phần nữa chưa giảng... – Giọng nói càng lúc càng nhỏ.

- Không phải vậy sao? – Lãnh Tử Thần có vẻ không bằng lòng, nhìn cô.

- Vậy tôi đợi anh ở đâu? – Lâm Ấu Hỷ vui mừng nói, vẻ mặt sáng hẳn lên.

- Xem nào, chiều mai em có giờ thi phải không? Tan học tôi đón em, đi ăn tối rồi về nhà tôi, và lại hôm sau nữa là cuối tuần, chúng ta có thể học muộn một chút. – Lãnh Tử Thần rất hài lòng với phản ứng của cô, xem ra trong mắt cô ấy mình cũng có ích. Tính cách đàn ông khiến anh ngẫu nhiên cảm thấy thích thú được cô gái nhỏ bé này lợi dụng. Trước thì người ta lợi dụng anh, sau thành anh lợi dụng lại, anh chẳng bao giờ để mình thiệt thòi.

- Vâng ạ. – Lâm Ấu Hỷ chẳng suy xét gì, quay lên ký túc xá. Được mấy bước lại quay lại, hỏi với vẻ lo lắng: – Nhưng mà muộn quá mới về, tôi... tôi... tôi không quen đường...

- Vậy thì ở lại chỗ tôi, chẳng lẽ em muốn tôi trắng đêm tiễn em về sao? Em trả tôi bao nhiêu tiền? – Lãnh Tử Thần nhướn mắt nhìn cô.

- Ở lại nhà anh? – Mặt Lâm Ấu Hỷ xị xuống. – Sao thế được? – Tim cô đập loạn cả lên. Ở lại nhà anh, ở lại nhà anh, dù lần trước chính xác thì là ở lại, nhưng bởi sự việc bất ngờ, mà còn có Tôn Mỹ. Còn lần này tình hình khác rồi, chẳng lẽ để hiểu được bài tin học mà cô đem thân mình đánh cược? Nghĩ gì vậy Lâm Ấu Hỷ ơi! Cô căng thẳng nhìn Lãnh Tử Thần.

- Nhà tôi có rất nhiều phòng, em nghĩ gì không trong sáng trong đầu phải không, cô em? – Lãnh Tử Thần cười nhẹ nhàng. – Tối mai, Diệp Mộng Mộng và Ngô Hồng Phi cũng đến nhà tôi, tiện thể tôi sẽ bảo hai người đó ở lại.

- Vâng ạ. – Đến lúc này cô mới phần khởi trở lại, nhưng hỏi tiếp: – Sao anh biết chiều mai tôi có giờ thi? – Cảm giác bị giám sát rất không thoải mái.

- Tôi không chỉ biết mà còn biết rõ em thi môn Văn học Hán ngữ và Dinh dưỡng giữ sức khỏe, chiều mai là tổng kết để chuẩn bị thi. – Lãnh Tử Thần hài hước.

Lâm Ấu Hỷ chạy lên tầng, trong đầu nhớ lại hết thấy việc xảy ra trong tối nay, tự xóa bỏ những việc khiến mặt đỏ bừng tim đập nhanh, chỉ nghĩ đến những việc tốt đẹp. Nghĩ về việc đến cuối tuần có thể nắm vững kiến thức tin học để có thêm quyết tâm. Học bỗng dường như đã nắm chắc trong tay, học kỳ tới không lo bụng đói nữa, lời hứa khao Tô Hoan Hoan một bữa KFC cũng có thể thực hiện được.

Kỳ thực, nghĩ kỹ lại, Lãnh Tử Thần đối với cô quá tốt, nếu không có anh, bây giờ cô còn đang lo sốt vó. Đương nhiên là quá tốt khi anh không dọa dẫm không châm chọc cô, không đùa giỡn cô, không bắt thóp cô...

Chiều hôm sau, buổi thi hai môn kết thúc. Lâm Ấu Hỷ đã chuẩn bị kỹ, làm bài rất thuận lợi, xem bài làm kỹ càng rồi mới nộp.

Ra khỏi phòng thi đã thấy Lãnh Tử Thần và Ngô Hồng Phi đứng hút thuốc trước khu giảng đường. Cô vội bước về phía họ. Ngô Hồng Phi ngạc nhiên hỏi:

- Nhanh vậy à, làm được hết chứ?

- Vâng ạ, đã làm hết rồi. – Cô gạt đầu. – Diệp Mộng Mộng chọn đề khác, em nghe cô ấy bảo cũng sợ trường, chắc là sắp ra rồi.

- Không cần vội mà. – Ngô Hồng Phi dụi đầu mẩu thuốc lá, sẵn có xà ngang liền đu mình lên. Lâm Ấu Hỷ nhìn Lãnh Tử Thần, muốn nói lại thôi. Anh cũng không hỏi cô, ra cái vẻ tôi với cô không quen. Cô đành đứng cách anh một khoảng.

Đợi Diệp Mộng Mộng ra rồi, mấy người cùng dạo bước ra cổng trường, xe của Lãnh Tử Thần đậu ở đó. Ngô Hồng Phi ngửa tay muốn cầm lái, Lãnh Tử Thần nhường cho, để mình và Lâm Ấu Hỷ ngồi ghế sau.

Nửa đường, Diệp Mộng Mộng nói thêm ăn pizza, xe dừng lại tiệm ăn Italy cách nhà Lãnh Tử Thần không xa để ăn tối. Về đến nhà, hai người kia chạy ngay vào phòng ngủ trên gác, Lãnh Tử Thần thấy vẻ mặt hoang mang của Lâm Ấu Hỷ thì cười ân cần:

- Hai người họ coi nhà tôi là khách sạn miễn phí mà.

- Dạ. – Lâm Ấu Hỷ lại thấy mặt đỏ lên, nhớ ra mục đích của việc đến đây hôm nay mới vỗ vỗ má, lấy sách đến ngồi bên cạnh Lãnh Tử Thần, không hiểu sao mắt cứ nhìn ngây ngây.

- Mới rồi em muốn nói gì với tôi? Lúc ở trường học ấy. – Lãnh Tử Thần vừa khởi động máy tính vừa lấy thuốc lá. – Muốn nói gì cứ nói thẳng với tôi, đừng có ấp úng, tôi không ăn thịt em đâu.

- Chỉ là tôi muốn nói anh vừa mới hết viêm họng, không nên hút thuốc nhiều, không cẩn thận là ho lại đấy.

- Lâm Ấu Hỷ dè dặt nói, nhìn điều thuốc đang dừng lại trên tay anh, nét mặt lạnh đi, cô thấy sợ, sợ anh nổi giận, vội nói: – Tôi chỉ tiện thì nói thôi, anh đừng để bụng, coi như anh không nghe thấy tôi nói gì....

Lãnh Tử Thần lặng người hồi lâu, cuối cùng không châm thuốc nữa, đẩy hộp thuốc sang một bên, gỡ sách bắt đầu giảng bài cho Lâm Ấu Hỷ.

Đến hơn chín giờ tối, Lãnh Tử Thần thèm thuốc quá, uống nước liên tục, vò đầu bứt tai. Lâm Ấu Hỷ lén nhìn anh mấy lần, bật cười:

- Anh mệt rồi, nói liên tục gần ba tiếng rồi, hãy nghỉ giải lao đi.

- Xót thương cho tôi hả? Cũng đói rồi phải không, cô ngốc. – Lãnh Tử Thần gấp sách, vươn người trên ghế sofa, sau đó hướng lên gác gọi to: – Hai người kia âu yếm đủ chưa, có đi ăn đêm không đây!

- Có! – Ngô Hồng Phi mau mắn ló đầu ra cầu thang. – Ăn đồ nướng đi, đói chết được.

Sau lưng anh là tiếng cầu nhàu của Diệp Mộng Mộng.

Cả bọn lần theo ánh đèn đường tới quán ăn ngoài phố, bàn ghế ăn đêm bày la liệt bên ngoài. Chọn một chiếc bàn sạch sẽ, gọi ê hề đồ ăn, chẳng mấy chốc các món được đưa tới.

Lãnh Tử Thần và Ngô Hồng Phi gọi bia, Diệp Mộng Mộng tửu lượng không vừa, chỉ có Lâm Ấu Hỷ là uống nước. Ăn no nê một bữa, lại có hơi men, mọi người hào hứng quay về.

Lãnh Tử Thần quen nằm ở tầng một, Lâm Ấu Hỷ ngủ tại một phòng ở tầng hai, vách tường mỏng manh, thỉnh thoảng nghe tiếng Ngô Hồng Phi và Diệp Mộng Mộng cười rinh rích. Lâm Ấu Hỷ đầu quen với chuyện ấy, cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Cô không ngủ được, thử lấy giấy vệ sinh nút tai mà vẫn không yên, càng muốn ngủ mắt càng thao láo, càng tỉnh. Cô mở cửa sổ, ngấm nhìn muôn ngàn ánh đèn lấp lánh suy nghĩ miên man. Cô thầm đoán sau mỗi khung cửa lấp lánh kia có những ai? Họ sống ra sao? Có đầu tắt mặt tối vì cơm áo gạo tiền? Có rong ruổi đi tìm ý nghĩa của cuộc sống? Những đôi vợ chồng có yêu nhau? Hay là sẵn quyết định chia tay? Mẹ cô có ở trong số đó không? Bây giờ mẹ đang làm gì?

- Mẹ ơi, mẹ đang ở đâu? – Cô tha thiết gọi.

- Em vẫn chưa ngủ à? – Giọng Lãnh Tử Thần từ bên dưới vọng lên.

Lâm Ấu Hỷ giật mình, làm rơi cuộn giấy vệ sinh đêm tối mờ mờ không rõ, cô cúi xuống, thấy cửa sổ dưới đó cũng mở. Cánh tay Lãnh Tử Thần lộ ra ngoài cửa:

- Cách âm trên tầng không được tốt, em có muốn xuống đây ngủ không?

- Cũng được ạ. – Lâm Ấu Hỷ không muốn tiếp tục nghe âm thanh phòng bên cạnh, bèn ôm gối xuống dưới. Cửa phòng ngủ của Lãnh Tử Thần đang mở, cô đi qua, thấy anh vẫn đứng bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, dường như không hề động tĩnh.

Thập thò ngoài cửa, cô gọi nhỏ:

- Tôi ngủ trên ghế được rồi, không phiền đến anh, anh đóng cửa phòng lại nhé. – Rồi cô đến sofa nằm, trùm chăn lên, ghế da mềm mịn rộng rãi, âm thanh trên tầng cũng không vắng tới, mắt cô trĩu xuống.

Trong mơ cô thấy mình được bế lên, cô cảnh giác mở to mắt, còn chưa kịp nhìn rõ đã thấy mình được đặt nằm trên giường. Cô nhìn rõ đây là phòng ngủ của Lãnh Tử Thần, anh mặc áo ngủ đứng ở đầu giường, trong phòng tối mờ, chỉ có ánh mắt anh phản xạ ánh đèn ngoài cửa sổ. Cô nhớ lại tiếng cười của hai người

trên gác, tìm đập thon thót, Lãnh Tử Thần không định... Cô ngồi phất dậy, vội vã lấy tay quàng qua ngực, nhìn anh trần trối, nếu anh định làm gì, mình sẽ lập tức kêu lên, Diệp Mộng Mộng sẽ tới cứu mình.

- Ngủ đi, tôi ngủ ở phòng khác được mà. – Lãnh Tử Thần nhìn cô một lát rồi nói. Anh đang bị cơn nghiện thuốc vật vã. Anh chỉ bế cô vào phòng ngủ, mà cô đã cảm thấy như sắp bị làm nhục, coi anh như thú dữ vậy. Thế là anh quay mình sải bước ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa, anh nói: – Mơ đẹp nhé, cô ngốc.

Lâm Ấu Hỷ nằm trên giường, chặn đắp vương mùi anh, thoang thoảng man mác. Mỗi người đàn ông có một mùi riêng, Lâm Ấu Hỷ đã có thể nhận ra mùi của anh, đó là một cảm giác ấm áp, có chút gì đó mê hoặc, mỗi khi ngủ thấy, cô đều căng thẳng đến run rẩy, tận đáy lòng cảm thấy một niềm vui thầm kín.

Có một điều cô không dám khẳng định, hình như trên mặt Lãnh Tử Thần cũng hiển hiện hai chữ vô hại, giống như Tiêu Vũ Trạch. Bồi hồi trong ý nghĩ ấy, cô thiếp đi.

Hai ngày cuối tuần, cuốn giáo trình tin học đã được giảng giải toàn bộ. Lâm Ấu Hỷ thầm phục Lãnh Tử Thần, tuy chỉ là môn học cơ sở đơn giản nhưng anh đã dành tới hai ba ngày để giúp cô từ chỗ không hiểu gì về máy tính đến mức tiêu hóa hết kiến thức cơ bản ấy.

Từng môn, từng môn học quan trọng dần dà tới ngày thi. Tô Hoan Hoan ngày thường chẳng đầu tư học hành gì đến giờ cũng biết lo cuống lên, ngày nào cũng lẩn xả bên Lâm Ấu Hỷ hỏi han, nhất là môn toán tích phân. Giảng giải mấy lần, Lâm Ấu Hỷ cảm thấy bó tay, không hiểu với trình độ toán học cơ sở như vậy làm sao cô ấy vào được đại học. Lâm Ấu Hỷ rất lo cho bạn.

Tô Hoan Hoan lớn hơn Lâm Ấu Hỷ một chút, là người bạn thân đầu tiên của cô, rất gần gũi với nhau. Cô rất trân trọng tình bạn này, không thể nhẫn tâm nhìn bạn khó khăn, nhưng cô không có năng lực như Lãnh Tử Thần, không thể dễ dàng biến sự kém cỏi trở nên thần kỳ được. Phải làm sao đây?

Trong lòng lo lắng nên giờ tự học buổi tối cô ít nói hăng. Hàng ngày Lãnh Tử Thần đều xách máy tính của mình cùng cô lên phòng tự học, cô đọc sách, luyện giải đề thi, còn anh thì ngủ hoặc chơi game. Mọi người gọi anh là thiên tài quả không ngoa, bởi quanh năm chỉ thấy anh luôn bận rộn với việc phong trào, với trò chơi điện tử, các giải thể thao, văn nghệ, chưa từng thấy anh vùi đầu sách vở, thế mà đến kỳ thi, thành tích của anh luôn xuất sắc nhất.

Anh chơi game online ba mươi phút, nhìn ra vẫn thấy Lâm Ấu Hỷ ỉu xìu đăm đăm trước sách vở, bèn vỗ vỗ lên đầu cô. Cô ngoảnh nhìn vào màn hình máy tính, thấy hàng chữ Sao vậy, cô ngốc? Cô chau mày, nhìn anh đăm đăm, anh cũng dồn mắt nhìn lại, sau đó phát hiện là cô đang mãi suy nghĩ gì đó, bèn kéo tay cô rời khỏi phòng tự học. Qua song cửa hành lang, có thể nhìn thấy trắng sáng cao hun hút trên ngọn cây, ánh sáng nhàn nhạt, không gian lung linh, cảnh đêm thật đẹp.

- Nói xem nào, lại có chuyện gì vậy? – Lãnh Tử Thần gõ gõ lên kính cửa sổ. Ngón tay anh trắng dài thanh mảnh, bàn tay như thể chắc chắn là chủ nhân rất xuất sắc.

- Là Tô Hoan Hoan, điểm môn tích phân của cô ấy tệ quá, tôi không làm sao giảng cho cô ấy hiểu được, mà lại không muốn cô ấy bị thi lại. – Lâm Ấu Hỷ giấu những ngón tay anh, cầm lấy đưa lên mũi hít hà rồi mỉm miệng cười, trả tay anh về lại trên kính cửa sổ. Cô ngoảnh nhìn ra ngoài song cửa. Rốt cuộc cô cũng đã chủ động cầm tay anh, gương mặt anh cũng ửng đỏ, may là hành lang tối, không nhìn rõ.

- Liên can gì tới em, cô ấy đủ tiền thi lại mà. – Lãnh Tử Thần lặng im mấy giây mới cất tiếng, giọng đã bình tĩnh lại. – Thi lại rất đơn giản thôi, sẽ không bị rớt đâu.

Lâm Ấu Hỷ chớp chớp mắt, cúi đầu nói nhỏ:

- Đúng vậy, có thể thi lại, nộp tiền là được. – Một lúc sau, mặt cô dần sáng lên, cô ngẩng nhìn anh, nói: – Tôi thật hay lo hão.

- Ngốc ạ, em sờ tay tôi làm gì, hả? – Lãnh Tử Thần không tiếp lời cô, cúi nhìn gương mặt cô, giọng khàn khàn đi.

- Không có mùi thuốc lá, dạo này anh không hút thuốc nữa. – Cô né anh, cười hồn nhiên. Lúc này anh mới hiểu vì sao cô ngửi ngón tay anh, hóa ra vì điều đó, thế mà anh nghĩ rằng cô âu yếm anh... Bất giác anh

nghe thấy, bụng thầm kêu “Trời ơi!”

Cô chẳng để ý đến điều đó, không hề hay biết mình vừa khiến trái tim anh loạn nhịp, xem ra, anh yêu cô thật rồi, mà hơn thế nữa, ngày càng yêu sâu sắc. Lãnh Tử Thần ơi Lãnh Tử Thần, không thể ngờ mi lại có ngày hôm nay. Tuy nhiên, anh cảm thấy rất hài lòng về chuyện này.

Hai người cùng nhau trải qua những ngày như thế, lên phòng tự học, đến nhà ăn, thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt đã đến tháng Một, các môn thi lần lượt ủa tới. Lãnh Tử Thần nghĩ rằng Lâm Ấu Hỷ dốc sức học vì điểm cuối kỳ và học bổng như thế sẽ rất căng thẳng khi vào thi. Không ngờ đến giai đoạn chính thức, anh phát hiện cô thoải mái hơn rất nhiều giai đoạn ôn tập. Mỗi lần bước khỏi cửa phòng thi, gương mặt cô tươi tắn và tự tin hơn.

Cảm tình anh dành cho cô không chỉ ngày một đậm đà, mà còn thêm cả tán thưởng nữa. Còn hai môn nữa là hết kỳ thi, đúng vào lúc có môn toán tích phân khó nhất, đó là điểm yếu của Tô Hoan Hoan. Lãnh Tử Thần đợi Lâm Ấu Hỷ ở ngoài phòng thi.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, mọi người ủa ra, rất nhanh chóng, anh nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ. Cô đang nắm tay Tô Hoan Hoan nói gì đó, Tô Hoan Hoan mặt mày rầu rĩ, miệng vẫn còn ngậm kẹo, thấy Lãnh Tử Thần, Hoan Hoan gắng sức từ biệt Lâm Ấu Hỷ trở về ký túc xá.

Lâm Ấu Hỷ dùng chiếc điện thoại Lãnh Tử Thần tặng cô, nhấn một dãy số. Anh đứng bên cạnh ngắm cô, nghe thấy cô gọi Vương Á Trúc, bảo anh tới an ủi Tô Hoan Hoan.

- Em thật bao đồng. – Thấy cô tắt máy, anh từ tốn nói, chọc tức cô mấy câu là thói quen của anh.
 - Tôi không biết an ủi, mà Vương Á Trúc ăn nói ngọt ngào, Hoan Hoan ở bên cạnh Á Trúc luôn cảm thấy vui vẻ. – Cô dấu môi, chớp mắt mấy lần, nét mặt phẳng phất buồn bã.
 - Lại nghĩ gì vậy? – Lãnh Tử Thần nhún vai hỏi. Không biết đến khi nào cô mới thôi nghĩ hộ người khác, kỳ nghỉ đông sắp đến rồi, chẳng lẽ cô không có gì để nói với anh, ví như: Nghỉ đông sẽ làm gì? Cô định đi đâu? Anh định đi đâu?
 - Ngày mai là thi xong rồi. – Giọng nói của cô trầm ngâm.
 - Phải rồi, thi xong là được nghỉ ngơi. – Anh tiếp lời cô, sau đó cả hai cùng im lặng. Câu nói chực sẵn trên môi anh Nghỉ đông em muốn đi đâu? Nhưng cô không nhắc tới, anh mà nói thì hóa ra mọi việc anh đều tự quyết. Thấy cô không nói gì, anh kéo tay cô. – Đưa em đi ăn mì chân giò nào.
- Nhắc đến chân giò, mắt cô vui lên một chút, miệng thấy thèm ăn. Anh nhìn gương mặt kém ăn của cô, lòng dạ xót xa, phải làm sao để cô lên cân một chút.

Ăn một lúc, vẻ buồn bã đã lui hẳn, cô hút một ngụm nước hoa quả, trầm ngâm nói:

- Nghỉ đông, tôi muốn về nhà cũ.
 - Nhà em... – Lãnh Tử Thần muốn nói Nhà em chẳng phải không còn ai bà con hay sao? Nhưng anh không nói ra lời, vì cô chưa từng nhắc đến mẹ mình, cũng chưa từng nói đã bán nhà, anh chỉ có thể làm ra vẻ không biết gì. Anh cúi đầu gấp thức ăn, im lặng, rất lâu sau mới cất lời: – Nhà em cách Thượng Hải gần ba mươi giờ xe lửa, em đi một mình được không?
 - Có gì là được hay không. – Cô ngờ nghệch cười – Khi đến đây em cũng một mình mà.
- Cô ăn hết phần của mình, xoa bụng, nhìn ra ngoài song cửa, ánh mắt cô rớt cuộc dừng lại trên gương mặt anh, chan chứa như nước hồ thu. – Lãnh Tử Thần, cảm ơn anh.
- Cảm ơn tôi làm gì? – Lãnh Tử Thần thấy vui, lườm yêu cô. – Cảm ơn tôi mời em ăn chân giò hả!
 - Cảm ơn anh đã giúp em suốt nửa năm học vừa rồi. – Cô cắn môi, vẻ thẹn thùng. – Lãnh Tử Thần, anh đối với em rất tốt, có lẽ chính anh cũng không cảm nhận được, phải không? Nhưng em thì ghi nhớ hết trong lòng.

Lãnh Tử Thần bắt chéo hai tay che mặt không nhìn cô, anh đối với cô tốt thế nào chẳng lẽ chính anh không biết, chẳng lẽ cô chẳng bao giờ hiểu trái tim anh! Đúng là đồ ngốc. Chẳng lẽ anh chỉ được coi là một chàng công tử nhà giàu tốt bụng! Ngoài mẹ và em gái, anh đã bao giờ để tâm tới cô gái nào đâu, mà với cô anh không cảm nhận được! Nghĩ đến đây, anh bất giác cảm thấy nôn nao buồn, gắng gượng nuốt miếng ăn dở, anh nghiêng răng cười đau khổ:

- Đừng khách sáo, em là bạn của anh mà.

- Nhưng em biết em không phải như vậy. – Cô cúi đầu. – Anh đã phải tiêu tốn không ít tiền vì em, sau này đừng làm thế nữa, em làm sao trả lại anh được. – Nói rồi, cô lấy chiếc điện thoại di động ra đặt trên bàn, đẩy về trước mặt anh.

Lãnh Tử Thần cảm thấy trống rỗng, đoán điều cô sẽ nói tiếp, vẻ mặt gượng cười không nổi. Anh sa sầm nét mặt, cúi đầu ăn tiếp. Dao ăn và đĩa phát ra tiếng leng keng, anh là người được giáo dục chu đáo, ăn rất ít khi làm phát ra tiếng động.

Lâm Ấu Hỷ im lặng nhìn anh ăn hết bữa rồi mới nói:

- Bữa này em mời được không? Sang năm anh đi làm rồi, không tới trường nữa, mình sẽ không gặp nhau nữa phải không? Như thế... rất tốt...

- Lâm Ấu Hỷ! – Lãnh Tử Thần ngẩng phắt lên phát to, tay dằn mạnh lên bàn, ánh mắt tóe lửa, khách ăn chung quanh và nhân viên đều kinh hãi quay lại nhìn. Thấy người nổi giận là Lãnh Tử Thần thì ai nấy đều chững lại, không dám can thiệp.

Lâm Ấu Hỷ vẫn mỉm cười, dường như cô chẳng sợ hãi chút nào, ánh mắt chan chứa nhìn anh. Mấy phút sau, Lãnh Tử Thần là người xuống nước, có vẻ anh chịu thua cô ngốc này. Trong lòng anh thầm nhủ: được lắm, được lắm, Lâm Ấu Hỷ, em được lắm. Anh vẫy tay gọi người phục vụ:

- Thanh toán!

Cô vội lấy ví, thấy anh đã mau lẹ trao thẻ thanh toán cho cửa hàng, nhìn cô vẻ khiêu khích. Cô đành thở dài, không nói gì.

Hai người nổi đuôi nhau ra cửa, Lâm Ấu Hỷ chạy sau anh, nói:

- Lãnh Tử Thần, em nói thực đấy, chúng ta sau này thực sự không nên gặp nhau nữa, như thế tốt cho cả hai.

Anh vẫn sải bước đi. Cô chạy theo một lúc rồi dần dần đi chậm lại, nói to lên:

- Anh không nói, em coi như là anh đồng ý rồi. Sau này chúng ta coi như chưa hề quen biết.

Nói xong cô dừng bước, quay đầu đi hướng khác, bụng thầm bảo: hướng trái, hướng phải, chúng mình là hai đường thẳng theo hai hướng khác nhau, ngẫu nhiên gặp nhau một lần, cùng sánh vai nhau, chắc là không thể có lần thứ hai. Nhưng mà em sẽ nhớ những điều tốt đẹp anh đã làm cho em, cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời em. Lãnh Tử Thần, anh rất xuất sắc, em cũng rất thích anh, nhưng em không sánh được với anh, em không muốn làm liên lụy anh.

Tạm biệt, chúc anh tương lai rộng mở, em sẽ lại thuộc về cái góc nhỏ chật hẹp của Lâm Ấu Hỷ, mãi mãi và mãi mãi, chúc anh mọi điều tốt lành, mong anh hạnh phúc.

Gió đông se sắt thổi trên mặt, rét ngọt đến tận xương, cây lá miền Nam vẫn còn xanh, trong những vườn hoa ven đường, cây cối đã bầy tám phần lá rụng. Con người ta cũng như cây cỏ, chỉ hợp với đất đai môi trường thuộc về mình, gượng ép sống ở nơi khác chỉ làm khổ nhau thôi. Lâm Ấu Hỷ, cô rất nhỏ bé, nhưng cô cũng có niềm tự hào của mình chứ.

Áo bông của cô mỏng manh. Chiếc áo này tự tay bố cô dệt thủ công, dân dã nhưng ấm áp, đã mặc nhiều năm mà dường như vẫn phảng phất mùi của bố. Sống với bố mười tám năm, dù khó nhọc nhưng hình như cô đã được hưởng trọn niềm hạnh phúc và vui vẻ trong những năm tháng ấy.

Người yêu thương nhất của cô đã đi rồi, từ nay, trong trời đất này, cô không còn nơi nào nương tựa nữa. Lãnh Tử Thần, một người khác giới kỳ lạ xuất hiện tạm thời, ngăn ngủi, cũng đã cho cô cảm giác được nâng niu và dựa dẫm dù mong manh, nhưng cảm xúc của cô đã không trở lại được như xưa. Nếu biết chắc sẽ ra đi thì tiếc nuối níu giữ làm gì. Cô đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn đau lòng quyết định sớm chia tay. Chạm bàn tay trước miệng thở mạnh, một luồng hơi mờ trắng tỏa ra quanh mắt, cổ họng cô nghẹn đắng. Cô hít sâu một hơi, nước mắt trào ra. Cô lấy tay gạt đi, nước còn đọng trên mi. Áo bông bị hơi lạnh tuôn vào, hàm răng va vào nhau lập cập.

Mùa đông Thượng Hải lạnh buốt, lạnh hơn mùa đông ở thị trấn Lạc Diệp, lạnh như từ trong gan ruột lạnh ra, mặc bao nhiêu áo quần cũng vẫn không chống chọi nổi với cái lạnh.

Không nơi nương tựa, cũng không chống chọi nổi, cô muốn về nhà. Con người ta vào lúc thế này đều nhớ nhà da diết. Nhưng nhà cô ở đâu? Cô không có nhà. Thế giới này rộng lớn biết bao mà không một người thân thiết đợi cô trở về, không một nơi nào cho Lâm Ấu Hỷ nhỏ nhoi này dung thân. Nghỉ đông, giao thừa, những ngày lễ sum họp cô không biết đi đâu.

Cô bịt chặt mũi, dường như sắp nghẹt thở. Cô phải đi đâu, cô biết đi đâu... Cô phải làm sao để xếp đặt ình, cho trái tim mình trải qua mùa đông một mình đầu tiên trong cõi đời này?

- Lâm Ấu Hỷ! - Cô đang thẩn thờ, bất giác vang lên tiếng chân bước sau lưng, có người gọi tên cô. Cô quay lại, lao mình vào vòng tay người ấy, cũng không biết nữa hay là cô bị người ấy ôm siết vào lòng. Áo khoác bằng bông của người ấy mềm mại, vòng tay mạnh mẽ siết chặt thân thể bé nhỏ của cô, ôm cô rất chặt, không cho cô cựa quậy. Sự ấm áp tràn ngập, đến nỗi cô không muốn cử động.

Anh không đi sao? Sao còn quay lại? Lâm Ấu Hỷ bất động trong vòm ngực Lãnh Tử Thần, không dám ngo nguẩy, sợ rằng tất cả chỉ là trong mơ. Lãnh Tử Thần... Cô thì thầm tên anh. Là anh, là anh thực ư? Anh vừa mới giận dữ bỏ đi. Với tính cách của anh, cô nghĩ anh sẽ chẳng bao giờ đoái hoài đến cô, sao anh còn quay lại?

Lãnh Tử Thần thở ra luồng hơi mờ mờ, xoa xoa gương mặt cô:

- Lâm Ấu Hỷ, em ngốc quá, bản lĩnh còn yếu quá, định thoát khỏi anh sao. Nói cho em biết, anh đây đã dính vào em rồi, em muốn thoát khỏi anh đâu có dễ dàng.

Rõ ràng giọng lưỡi anh kiêu kỳ, nhưng lại khiến cô muốn khóc.

- Lãnh Tử Thần! - Lâm Ấu Hỷ dụi dụi mũi, khề khàng cử động. Anh sợ cô bỏ chạy, nên vội vã ôm chặt hơn. Nhưng cô chỉ túm lấy tay áo anh làm khăn lau nước mắt. - Anh ấm quá! - Nói được ra lời, cô thấy xấu hổ, không nhìn được cười, bỗng dưng cảm thấy thư thái.

- Đồ ngốc! - Lãnh Tử Thần xoa xoa lưng cô, áo cô mỏng manh quá. Mặc ít như vậy chả trách kêu anh ấm áp. Anh dịu giọng: - Sao em xấu quá vậy, nước mũi chảy ròng ròng kia. - Đã chuẩn bị một loạt những lời dịu dàng, nhưng nhìn cô, anh lại muốn mắng mỏ. Cô hình như cũng biết, cứ dúi đầu vào ngực anh không dám nhìn.

Đúng là xấu hổ, nhưng cũng tốt, cô không dám nhìn anh.

Hôm sau thi hai môn là kết thúc kỳ khảo sát, đọc thông báo nghỉ đông của trường, cô bắt đầu thu dọn hành lý. Từ Thượng Hải về thị trấn Lạc Diệp khá xa, lại chỉ có tàu, gần Tết, vé tàu rất khan hiếm. Lâm Ấu Hỷ dùng loại vé dành cho sinh viên được giảm giá một nửa nên càng khó mua, đành chấp nhận mua vé đứng. Cô chịu đứng ba mươi mấy tiếng đồng hồ như vậy, thế mà giá vé vẫn tới hai, ba trăm tệ, một khoản tiền không nhỏ.

Cô sẽ về nhà vào chuyến tàu sáng hôm sau. Vừa thi xong, Tôn Mỹ đã bắt xe buýt đường dài về nhà ở tỉnh bên cạnh. Diệp Mộng Mộng đặt vé bay tối, ra khỏi phòng thi là cùng Ngô Hồng Phi mất tăm. Tô Hoan Hoan nhà ở Thượng Hải, chẳng vội vã gì, cho nên ở lại cùng Lâm Ấu Hỷ tới hôm đó, tránh cho cô một đêm dài cô quạnh.

Tối nay, trong phòng chỉ còn hai người, Lâm Ấu Hỷ chẳng có mấy đồ đạc, nhà cũng chẳng có bà con nào, chỉ có mỗi chiếc túi xách nhỏ màu đen, trong đó có quần áo và mấy quyển sách. Đóng nắp túi, cô ngại ngần nhìn Tô Hoan Hoan, nhìn lâu đến nỗi Tô Hoan Hoan thấy sờn gai ốc, ánh mắt ai oán của cô khiến bạn gái cũng chịu không nổi.

- Cậu nhìn tớ suốt cả buổi tối rồi, rốt cuộc là muốn nói gì? – Tô Hoan Hoan là người nghĩ gì nói nấy, nhin mấy tiếng đồng hồ là hết cỡ rồi. – Có phải muốn cảm ơn tớ ở lại với cậu một đêm không? Thôi miễn đi, trầm hiện đang lòng dạ rối tơ vò, khanh chớ có mang mình ra mua chuộc.

- Không phải, Hoan Hoan à. – Lâm Ấu Hỷ mặt xịu xuống, nhưng không nói không được. – Thực ra tớ muốn... muốn...

- Cậu muốn muốn cái gì? – Tô Hoan Hoan cố tình quay đi không nhìn, để cô khỏi luống cuống.

- Tớ muốn vay cậu ít tiền. – Lâm Ấu Hỷ nói như khóc. Trong tay cô chỉ còn đủ tiền vé tàu một lượt, lúc quay lại chưa biết lấy ở đâu, nhưng cô thực sự muốn về thấp hương cho bố, trò chuyện với bố, đốt cho bố ít tiền vàng, đây là giỗ đầu của bố, cô không thể không về.

Cô nhớ có người nói, bạn bè với nhau kỳ nhất là vay tiền. Cô rất quý trọng tình bạn với Tô Hoan Hoan, cô thực sự không muốn nói tới tiền, nhưng cô không thể hỏi vay ai khác được.

- Kỳ tới có học bổng, tớ sẽ trả lại cậu, tớ xin thề. – Lâm Ấu Hỷ trầm ngâm nói.

- Tớ biết là việc này mà, hôm trước tớ đã xem ví tiền của cậu rồi. He he, sao tớ lại xem trộm ví của cậu nhỉ? Tớ là người giám sát việc công, quan tâm dân chúng mà. – Lúc này Tô Hoan Hoan mới quay lại, lấy ra một phong bì dưới gối, phẩy qua phẩy lại trước mặt Lâm Ấu Hỷ. – Đây, chuẩn bị cho cậu rồi đây. Đây là ông trời thương cậu chịu khổ mười tám năm qua, nên phái một vị cứu tinh xuống giúp cậu đây nhé.

Lâm Ấu Hỷ ngạc nhiên nhìn bạn, cầm lấy phong bì từ tay Tô Hoan Hoan, trong đó rỗng không, chỉ có một tấm thiệp nhỏ như phiếu ăn. Cô lấy ra xem, là một thẻ ngân hàng, còn mới. Khó hiểu, cô nhìn Tô Hoan Hoan:

- Hoan Hoan, cái này là thẻ nào?

Vay mấy trăm tệ thôi mà, sao phải đưa cả thẻ ngân hàng cho cô, tuy gia đình Tô Hoan Hoan khá giả nhưng cho vay thẻ này thì quá mức rồi.

- Cậu ngốc à, đến cả thẻ phụ cũng không biết à? Nào, để Tô sư phụ giảng miễn phí cho cậu một bài về tiền tệ ngân hàng nhé. Nói đơn giản, cậu cần bao nhiêu tiền thì tự mình đi rút, người chủ thẻ chính sẽ kịp thời rút tiền cho cậu. – Tô Hoan Hoan cười phá lên, ngã phịch lên giường, bóc gói bim bim. – Nói thực nhé, nếu cậu vay tiền tớ, tớ cũng cho cậu vay, tuyệt đối không phải vì cậu giặt quần áo cho tớ nửa năm qua, chỉ là vì tớ thương cậu. Nhưng nhìn cái vẻ ấp úng của cậu, một việc nhỏ thế mà cũng nói không nên lời, cậu khiến bọn tớ thấy lạ quá. Nhưng mà giờ đã có người lo chu đáo cho cậu rồi, tớ cũng mừng là mình khỏi phải quan tâm tới cậu.

- Ai vậy? – Lâm Ấu Hỷ hỏi rồi vẫn thấy lạ, ai vậy chứ? Có lẽ không cần phải hỏi. Người ấy trưa hôm qua đưa cô về ký túc xá rồi đi mất tăm, nói là áo bị cô lau nước mũi bẩn rồi, phải đưa đi giặt, giặt thẻ nào mà đến giờ chẳng thấy đâu, để Lâm Ấu Hỷ cứ ngỡ cái buổi trưa ấy ở cổng trường chỉ là một giấc mộng.

- Cậu nói xem là ai? – Tô Hoan Hoan lườm cô. – Chính là người bị cậu tát ột cái, chính là người giúp cậu vào Hội Sinh viên, chính là người tặng cậu hoa hồng, chính là người dạy cậu tin học, đã mời cậu ăn cơm Nhật, đi xem phim, là người trưa hôm qua đã ôm cậu giữa thanh thiên bạch nhật trước cổng trường, đã bị cậu bôi nước mũi vào tay áo...

Lâm Ấu Hỷ không đợi Tô Hoan Hoan nói hết tràng dài dằng dặc, chụp lấy điện thoại, bấm số của người ấy, dồn dập hỏi:

- Người ấy, ý cậu là ... Lãnh Tử Thần, ý cậu là vậy phải không?

- Chẳng có ý gì cả. – Giọng nói xem chừng buồn ngủ, lè nhè. – Hỏi vay tiền người khác thì chẳng bằng vay anh cho xong, anh cũng là em mà...

- Nhưng mà.. – Lâm Ấu Hỷ không biết nói tiếp câu gì. Chuyện hôm qua giữa hai người, giữa ban ngày ban mặt, mọi người đều biết, bây giờ trong trường đã có câu chuyện về hoàng tử và cô lọ lem rồi. Đến giờ, cô nghĩ rằng, quan hệ giữa hai người là tình yêu trai gái, cô không muốn chống lại tình cảm ấy nữa, từ nay về sau, anh đối với cô thế nào cô cũng không phản kháng.

Nhưng mà cách anh làm thẻ phụ ngân hàng cho cô khiến cô thấy bị xúc phạm, thấy mình thật đáng thương. Cô có thể chấp nhận mọi sự áp đặt của anh, nhưng giới hạn là không để anh trợ giúp về vật chất, tiền mua điện thoại di động, cô sẽ tìm cách trả lại anh. Lâm Ấu Hỷ cô sẽ không làm người phụ nữ như mẹ cô, đến chết cũng không làm.

- Lâm Ấu Hỷ, cô ngốc hả? – Lãnh Tử Thần đang nằm vùng dậy, khẳng khái hỏi. – Người đó nghĩa là gì vậy hả?

- Dạ... – Nghe giọng nói dần mạnh, Lâm Ấu Hỷ nhìn Tô Hoan Hoan, lảng lảng đi vào phòng tắm, vừa đi vừa nghĩ cách đáp lời, giọng rất thành khẩn. – Lãnh Tử Thần, anh nghe em nói, đúng là em thiếu chút tiền, nhưng chỉ mấy trăm tệ là đủ, anh không cần làm thẻ phụ cho em. Nghiêm trọng quá, em không dùng đến nhiều tiền như thế, nhờ mà em làm mất thì anh thiệt quá.

- Sáng sớm mai người ấy mang xe đến đón em, ngủ sớm đi. – Lãnh Tử Thần ngáp dài. – Đừng quên mang chứng minh thư nhé. Người ấy mệt chết được, xin em để người ấy được một đêm yên lành nào. Lại đây, để người ấy ôm một cái, đừng có quấy, không được phản kháng, không được chảy nước mũi, nghe chưa, hả?

Lãnh Tử Thần hôm qua bị cô ngốc dúi mặt trong lòng chùi nước mũi ra áo, thấy cô sụt sịt mãi thì cuống quá không biết làm sao, Tô Hoan Hoan đứng một bên nhìn chăm chăm khiến anh xấu hổ, mượn cớ áo bẩn đi một mạch về phòng. Về đến ký túc xá lại bị bọn Ngô Hồng Phi quấy nhiễu, anh bỏ về nhà. Nghĩ đến lúc bản thân vì một người con gái mà bị người ta chọc ngoáy, anh không nén nổi bực mình, cho nên suốt cả ngày hôm đó ở lì trong nhà.

Lâm Ấu Hỷ nghe những lời hách dịch như thế trong điện thoại, thấy phiền lòng mãi, chẳng đâu với đâu, bỗng dưng anh xía vào, mà lại chẳng thềm đoái hoài tới chuyện chiếc thẻ phụ ngân hàng kia. Lãnh Tử Thần, sao anh ấu trĩ thế? Lâm Ấu Hỷ chẳng biết đáp sao, hắng giọng mấy tiếng, đầu dây bên kia chẳng thấy động tĩnh gì. Một hồi sau mới nghe thấy tiếng thở trong máy, chẳng lẽ anh ôm điện thoại mà ngủ? Cô vừa tức vừa buồn cười, ngờ rằng anh nói mơ khi dặn mình mang chứng minh thư.

Tàu sáng chạy lúc mười giờ, từ trường tới nhà ga mất khoảng hơn bốn mươi phút xe chạy. Bảy giờ sáng Lãnh Tử Thần gọi điện thoại, nói đang ở tầng dưới ký túc xá, giục cô mau xuống đi. Tô Hoan Hoan chẳng dậy nổi, chỉ nằm trong chăn vẫy tay bye bye, nói hẹn gặp năm sau.

Lâm Ấu Hỷ mặc chiếc áo bông dày cộp mang từ nhà tới. Xe của Lãnh Tử Thần đậu dưới tầng, lên xe rồi anh chỉ tay vào cô, vẻ rất vui, nói:

- Thượng Hải đâu có lạnh quá, em mặc thế này trông như quả bóng da, xấu hổ lắm, cô ngốc ạ.

- Nhưng mà ở nhà em rất lạnh. – Lâm Ấu Hỷ nói rồi nhìn vào gương chiếu hậu, thấy mình giống như quả bóng da, bất giác cũng thấy buồn cười, cởi áo bông bỏ vào túi xách. Nhưng vừa xuống tàu là phải mặc, lúc ấy không sợ người ấy chê cười nữa.

Lâm Ấu Hỷ rút tấm thẻ ngân hàng đưa ra trước mặt Lãnh Tử Thần, thấy anh trợn mắt nhìn mình, cô hít thật sâu một hơi, mỉm cười cứng cỏi:

- Thế này em không cần đâu, nhưng anh cho em vay năm trăm tệ được không, học bổng kỳ tới em sẽ gửi trả cùng với tiền mua điện thoại một thẻ.

- Em nghĩ được đấy, không cho vay! – Lãnh Tử Thần sa sầm mặt, từ chối luôn. Anh vừa khởi động xe vừa mắng cô. – Có cần đại ca này nhắc nhở không, cô em, dù có được học bổng, em cũng vẫn không trả nổi tiền điện thoại đâu.

- Không cho vay thì thôi. – Lâm Ấu Hỷ cũng bực mình, nhưng cô bực mình chỉ ở giới hạn không cãi nhau với anh mà thôi. Cô im lặng dựa vào lưng ghế, thắt dây an toàn, nhắm mắt làm như ngủ, bụng thăm tính: quả thực anh không cho vay tiền thì làm thế nào? Mấy phút sau, cô đã chìm vào giấc ngủ...

Mơ màng, không biết chớp mắt bao lâu, Lâm Ấu Hỷ cảm thấy buồn buồn trên đầu, choàng mở mắt, Lãnh Tử Thần đang xoa đầu cô, nhìn gương chiếu hậu, tóc cô đã bị anh làm thành một cái tổ ong. Sao anh lại thích nghịch tóc cô thế chứ!

Cô vùng vằng thoát khỏi tay anh, nhìn ra ngoài cửa xe, xe dừng ở cổng lớn, thẳng trước cửa xe là sảnh lớn thênh thang, trong đó người qua kẻ lại, ngoài cửa các nhân viên mặc đồng phục đẩy những chiếc xe chở hành lý tới lui. Cô vừa tết tóc vừa ngờ vực hỏi:

- Đến rồi à?

Lạ thật, bên xe phía nam Thượng Hải có vẻ chẳng giống chút nào với hồi cô đến.

- Đây là sân bay quốc tế Phố Đông, ngốc ạ, xuống xe đi. – Lãnh Tử Thần mở cửa xe, rút chìa khóa trao ột nhân viên mặc đồng phục đứng ở cửa, dặn dò mấy câu, người ấy mỉm cười gật đầu, cầm chìa khóa lên xe của Lãnh Tử Thần, chiếc xe dời đi rất nhanh. Lâm Ấu Hỷ xách túi hành lý của mình, bất giác nghĩ loạn cả lên: chẳng lẽ anh bắt cô đi máy bay?

Nhưng cô không dám chắc, Lãnh Tử Thần luôn làm những việc khiến cô không đoán nổi, cô không muốn hỏi vì cái vẻ mặt anh rõ ràng là thái độ Đùng hỏi tôi, hỏi tôi cũng không nói cho em biết đâu.

Bị Lãnh Tử Thần kéo tới xếp hàng vào cửa làm thủ tục lên máy bay, Lâm Ấu Hỷ rớt cuộc nhin không nổi, hỏi anh:

- Anh bắt em đi máy bay à?

- Đùng có cầu nhàu, chỉ là hạng giá rẻ thôi. – Lãnh Tử Thần nhún vai, nhìn lên phía trước, lẩm bẩm. – Có vẻ đông người quá, cô ngốc ạ.

- Em ngồi xe lửa là tốt lắm rồi.

- Em có chắc chắn là em ngồi không?

- Tại... tại vì không còn chỗ... nhưng...

- Thế đùng phí lời nữa.

- ...

Lâm Ấu Hỷ nướn mắt ngẩng đầu nhìn Lãnh Tử Thần rất lâu, rồi đành cúi xuống. Nhân viên sân bay niềm nở ân cần, hành khách cũng lịch sự nhã nhặn. So với ở bên tàu thì tốt hơn nhiều, cô còn nhớ hồi tháng chín trên đường đến Thượng Hải, đồ đạc lem luốc, lên tàu thì người người đứng ngồi ngổn ngang, xô lấn chen đẩy, quất tháo om sòm. So với cảnh đó, ở đây thật là thiên đường.

Cô chưa đi máy bay bao giờ. Một chiếc vé máy bay bao nhiêu tiền? Tiền mua điện thoại đã trả không nổi, lại đến tiền vé máy bay, làm sao trả nổi đây, tiền học bổng kỳ tới không biết còn được bao nhiêu chứ? KFC, điện thoại di động, vé máy bay, tiền sinh hoạt, thẻ ngân hàng... trời ơi, vất vả cả một học kỳ xem ra tay trắng rồi. Trời ơi, sao cô lại vướng vào loại người như Lãnh Tử Thần chứ?

Lâm Ấu Hỷ còn đang tự dằn vặt, ngẩng lên thì không thấy Lãnh Tử Thần đâu, túi hành lý trong tay mình cũng không còn. Chung quanh ồn ào toàn người lạ, mọi thứ của cô đều ở trong túi hành lý, nếu không thấy anh, có từ sân bay về lại thành phố cô cũng không biết đường, cô cuống quýt nhìn khắp bốn phía.

- Cô ngốc! – Một tiếng gọi cách đó không xa. Lâm Ấu Hỷ nhìn theo, Lãnh Tử Thần lưng đeo ba lô máy tính đang đứng không xa vậy cô tới, nét mặt hóm hỉnh.

Cô mừng quá sức, vội chạy đến bên anh, túm chặt tay anh, nhìn anh đắm đắm. Cô thấy run lên, mắt đã ngân ngấn. Lãnh Tử Thần thấy vẻ sợ hãi của cô, nụ cười dừng sững trên gương mặt. Lại bắt đầu nữa khốc

nửa cười, cô ngốc này sức đề kháng kém thật, chẳng biết đùa gì cả, anh bậm môi im lặng dắt cô đi về phía kiểm tra hành lý.

- Anh đi đâu vậy? – Lòng bàn tay cô dầm mồ hôi, tim còn đập thành thịch.

- Gặp người quen chút mà. – Anh đáp qua loa, mày chau lại. – Có chút rắc rối.

- Sao ạ? – Lâm Ấu Hỷ giật mình ngẩng nhìn, trong lòng nôn nao nghe anh nói có rắc rối, rồi nhớ ra nhìn chung quanh, không nén nổi đành hỏi thẳng. – Hành lý gửi rồi ă?

- Chẳng lẽ tôi lại vứt đi, cô ngốc! – Lãnh Tử Thần đáp theo thói quen bằng một câu hỏi lại, sau đó cúi đầu rất thấp, cứ như muốn rúc đầu trong cổ áo, bộ dạng coi có vẻ buồn cười. Lâm Ấu Hỷ chưa bao giờ thấy anh như thế, lại có trò gì nữa chẳng? Ông trời ơi, mỗi giây mỗi phút ở bên cạnh Lãnh Tử Thần đều hồi hộp thế này, Lâm Ấu Hỷ bất giác thấy căng thẳng.

Cô mím môi, để tránh đối đầu, cô quyết định không nói gì để giữ yên tĩnh và ngẫm xem tình cảnh này có ý nghĩa gì. Vé tàu đã mua rồi, bây giờ lại đang ở sân bay quốc tế Phố Đông, bị một kẻ thần kinh không bình thường giữ chặt, kéo đi về phía kiểm tra hành lý.

Cảm giác có gì đó là lạ nhưng không nói ra, thực tế thì sáng sớm nay có một việc không bình thường. Từ khi quen biết Lãnh Tử Thần, cuộc sống của cô như bị xáo trộn, cái đầu thông minh của cô vốn rất thành thạo môn toán tích phân, nhưng lại đánh mất sự lô gíc trong những việc khác.

Hai người mặc đồng phục tới trước mặt Lãnh Tử Thần. Lâm Ấu Hỷ cảm thấy hai người này dáng vẻ rất cao ngạo, mắt nhìn thẳng, lại thấy Lãnh Tử Thần có vẻ bồn chồn lạnh lùng thì tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng cô cũng thấy nôn nóng, mắt mở to nhìn bọn họ.

- Lãnh tiên sinh! – Một trong hai người nhẹ nhàng gật đầu với Lãnh Tử Thần, vẻ mặt cười lịch sự, giọng nói rất thân mật. – Mới rồi nhận được điện thoại của Tổng Giám đốc Hoàng, nói ông muốn đi chuyến bay này, ghế hạng nhất còn chỗ trống, xin mời ông.

- Không cần phiền đâu, không bắt tôi phải xếp hàng làm thủ tục là cảm ơn Tổng Giám đốc Hoàng rồi, tôi không cần đổi hạng vé. – Lãnh Tử Thần đứng thẳng lưng, bình thản từ chối. Hóa ra mới rồi anh tránh mặt, tránh hai người nhân viên muốn giúp anh lên ghế hạng nhất, xem ra anh đã biết trước là họ tìm anh cho nên mới co đầu rụt cổ. Tổng Giám đốc Hoàng là người thế nào?

- Chúng tôi được yêu cầu thực hiện, Lãnh tiên sinh, xin ông đừng từ chối, chúng tôi sẽ không dám nhìn cấp trên của mình đâu. – Người nhân viên lịch sự cung kính niềm nở, nhìn sang Lâm Ấu Hỷ. – Thưa, cô đây là người đi cùng phải không ạ, Tổng Giám đốc Hoàng mới rồi có nhắc tới, xin mời theo chúng tôi.

Theo sau hai người lên hành lang dẫn vào máy bay, Lâm Ấu Hỷ thấy trán Lãnh Tử Thần hằn vệt gân xanh, miệng lẩm bẩm, nghe loáng thoáng như là câu chửi bằng tiếng Anh, đều có nghĩa rất khó lọt tai, hẳn là anh đang vô cùng tức giận. Tiêu Vũ Trạch từng bảo, Lãnh Tử Thần một khi đã cáu thì toàn phun ra tiếng Anh, đó là bệnh nói bậy từ hồi nhỏ sống ở Mỹ.

Lúc này, Lâm Ấu Hỷ chẳng biết nên nói gì cho phải, đành đi sát bên anh, theo anh từng bước, im lặng hồi hộp.

Ghế hạng nhất rất thoải mái, ghế rộng rãi mà hành khách thì lọt thỏm. Khi máy bay cất cánh, Lâm Ấu Hỷ cảm giác máu toàn thân dồn hết lên đầu, chóng mặt, đến khi máy bay đã lên đủ độ cao cô mới dần dần trở lại bình thường, tiếp viên hàng không đưa đến tận tay đồ uống và bữa ăn nhẹ.

Cô nhìn anh ngồi im chẳng nói năng gì thì cảm thấy lạ. Rất lâu sau cô mới kéo áo anh. Anh quay lại, ánh mắt dừng trên gương mặt cô, dịu hẳn đi, hỏi nhỏ:

- Sao?

Cô chỉ vào anh:

- Em chỉ muốn hỏi sao anh cũng lên máy bay?

- Không được sao? – Lãnh Tử Thần biến sắc mặt, trợn mắt nhìn cô. – Nói thế là nghĩa gì, tại sao anh không được lên máy bay?

- Tại sao anh phải lên máy bay? – Lâm Ấu Hỷ nhìn ra ngoài cửa sổ, trên độ cao ba mươi ngàn mét, ánh nắng trong suốt, không gian bàng bạc, mây trắng phau phau thấp thoáng gần xa, cảm giác vươn tay ra là chạm tới, cảnh thần tiên chẳng qua cũng chỉ như vậy là cùng. Cô ngẩn ngơ nói: – Anh lên một cái là em không biết phương Bắc ở đâu, giờ em đang bay đi đâu vậy?

- Anh không lên thì em cũng không biết bên nào là phía Bắc mà, cô ngốc. – Cuối cùng Lãnh Tử Thần cũng mỉm cười. Anh không thể trầm ngâm được nữa, nhất định phải làm cho cô ngốc sợ một phen mới được, bèn vươn tay tóm lấy đầu cô, dịu dàng nói: – Anh mang em bán ra nước ngoài, được không?

- Ai mà thêm mua em chứ? – Cô dẩu môi, nghe giọng anh, cảm thấy mình sao mà giống chú mèo nhỏ thế, cứ quẩn luyến ánh mắt nhìn ra cửa sổ không rời, đến khi trước mặt là khay đồ ăn ăm ắp. – Nếu có ai mua thì cũng để em ăn một bữa cho no đã.

- Ngốc ạ.

Ăn hết suất, Lãnh Tử Thần thư thái ngả lưng, kéo chăn lông làm gối, thấy Lâm Ấu Hỷ vẫn mê mải gì mũi ngắm cảnh qua cửa sổ, anh kéo tay cô, thấy cô quay lại nhìn, anh mỉm môi cười:

- Đừng nhìn nữa, ánh mặt trời quá gắt, một lúc sẽ đau mắt đấy.

- Vâng ạ. – Lâm Ấu Hỷ cũng học cách của Lãnh Tử Thần, thả người ra, mở to mắt nhìn anh: – Có phải anh định về nhà em cùng em?

- Ừ, anh muốn đi thăm thú. – Mắt anh mỗi lúc mỗi trĩu xuống. Thấy anh đã ngủ, cô lại quay lưng ra cửa sổ ngắm mây, từng đám, từng đám, từng đám, từng mảng từng mảng, xộp như bông, mềm như nhung, trắng phau, bầu trời cứ trong vắt xanh biếc như thế, như giấc mộng tuổi ấu thơ đã trôi qua. Lãnh Tử Thần, tuy thêm một lần anh khiến em bất ngờ, nhưng em đã bị anh làm cho cảm động rồi.

Máy bay hạ cánh tại sân bay quốc tế Cát Nhĩ Tân, xuống sân đã có xe chuyên dụng đón, chạy theo đường quốc lộ về phía thị trấn Lạc Diệp. Lãnh Tử Thần vẫn rất trầm ngâm. Lâm Ấu Hỷ không có số giàu sang, lên chiếc xe khách vừa nhỏ vừa tồi tàn, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã ngấm say xe, mặt xanh nanh vàng, đầu rũ ra tựa trên tay Lãnh Tử Thần, lúc mơ lúc tỉnh, ruột gan quặn lên, phải cố hết sức mới không nôn thốc nôn tháo.

Trời tối dần, sắp đến thị trấn Lạc Diệp, Lâm Ấu Hỷ gắng gượng xốc lại tinh thần, nhìn qua cửa xe thấy cảnh trí quen thuộc, những mái nhà lợp xúp, ruộng lúa trải dài, tuyết trắng chất ngất, cô kể anh nghe một vài câu chuyện và một vài cái tên mà cô nhớ từ nhỏ.

Lãnh Tử Thần nắm chặt tay cô, thỉnh thoảng hỏi cô có muốn xuống xe nghỉ ngơi. Cô chỉ lắc đầu, siết chặt tay cười bảo không sao.

Cuối cùng xe cũng chạy vào thị trấn, ở trung tâm Lạc Diệp, Lãnh Tử Thần bảo tài xế dừng xe. Lâm Ấu Hỷ ôm ngực chạy vội xuống xe, tìm một gốc cây ven đường, ngồi thụp xuống bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Lãnh Tử Thần không đuổi theo, mà đứng bên xe nói qua lại gì đó với tài xế. Không lâu sau, xe chạy, anh mới từ tốn đến sau lưng cô, yên lặng nhìn.

- Lãng phí thức ăn quá, em thực chẳng có phúc để hưởng gì cả. – Lâm Ấu Hỷ tự trách mình, rồi vịn gốc cây, yếu ớt đứng dậy.

Chiều tối nơi thị trấn nhỏ, êm đềm yên tĩnh, đèn đường vàng nhạt thưa thớt, mặt đường còn những đồng tuyết dày, trơn trượt xôm xộp, giẫm chân lên kêu lắc rắc, không khí khô ráo lạnh lẽo. Lâm Ấu Hỷ ngẩng nhìn gương mặt sáng ngời của Lãnh Tử Thần, vẻ mặt dày vẻ hời hợt:

- Xin lỗi anh, Lãnh Tử Thần, nhà em đã bán rồi, bây giờ chẳng có chỗ nào để đón tiếp anh được.

Cô rất xấu hổ, rất áy náy, tuy là cô đâu có mời, nhưng anh đã đến đây, cô không có tiền cũng chẳng có mối quan hệ nào, lại còn say xe nôn hết ra nữa, quả là mất mặt. Trông cô thật là thảm hại.

- Không sao đâu. – Lãnh Tử Thần lấy một bình nước từ trong áo ra, đặt vào tay cô, bình nước vẫn còn hơi ấm từ cơ thể anh. Cô lẳng lặng mở nắp, uống mấy ngụm, dạ dày êm hẳn lại. Lãnh Tử Thần bình thần nhìn bốn phía, giậm chân, miệng hả ra một chùm hơi trắng xóa, run rẩy nói:

- Lạnh thật đấy, chúng mình tìm nơi nào nghỉ ngơi nhé!

- Dạ. – Lâm Ấu Hỷ khe khẽ cười. – Em biết một khách sạn nhỏ, rất rẻ, tiện nghi cũng được lắm.

Tiền đường lớn, rẽ vào một ngõ nhỏ, đi không xa, Lâm Ấu Hỷ đưa Lãnh Tử Thần vào một nhà trọ nhỏ. Căn phòng bài trí đơn giản, đèn màu vàng tối. Trước quầy chỉ có một người phụ nữ trung niên vẻ lam lũ. Đợi hai người đặt cốc ít tiền bà ta quăng ra một chiếc chìa khóa sắt, nói số phòng xong thì chẳng màng đến khách nữa.

Lâm Ấu Hỷ xách một phích nước nóng trên đường về phòng, cúi đầu đi trước. Lãnh Tử Thần theo sau cô, vừa đi vừa nhìn hai bên, hành lang hẹp tối, cửa gỗ mộc, đèn vàng u ám, phòng vệ sinh ở tận đầu hành lang, ngoài cửa lỏng chỏng những chổi quét với lau dọn.

Mở cửa ra, phòng rất nhỏ, một chiếc giường đôi không lớn, bàn ghế gỗ mộc, màu sơn hồng đã loang lổ biến thành màu xám xịt, đầu giường là một chiếc đèn ngủ kiểu cũ kỹ, ngoài ra không còn đồ vật gì khác, bù lại tấm sưởi trong phòng rất ấm áp. Lâm Ấu Hỷ bật đèn phòng, ánh đèn vàng hắt ra, ga trải giường và chăn gối toàn mùi xà phòng, xem ra cũng gần gần sạch sẽ.

Lâm Ấu Hỷ đứng giữa phòng ngấm ngấm rồi quay lại nhìn Lãnh Tử Thần, giọng thương lượng:

- Lãnh Tử Thần, chúng ta ở một phòng được không, anh yên tâm, em sẽ không nghĩ xấu đâu.

Anh gật đầu, biết cô không muốn tốn tiền, tính ra chỉ có mấy chục tệ thôi, nhưng đây là nơi quen thuộc của cô, cô rất bướng bỉnh, anh cũng chiều theo cô. Đóng cửa lại, cởi áo khoác, đón phích nước từ tay cô, rót ra cốc trên bàn, hơi nước tỏa mùi thơm, anh lặng đi, bỗng đứng nghiêm nghị:

- Anh e là sẽ không đảm bảo được sẽ không làm gì em.

Cô nhìn gương mặt mệt mỏi quá sức của anh, suýt bật cười. Chắc chắn là anh chưa chịu khổ thể này bao giờ, đường đã rất dài, xuống máy bay lại phải ngồi xe khách, đường đi gập ghềnh, bây giờ thì ở trong căn phòng thế này, chắc anh đang hối hận lắm. Cô mím môi, nghĩ mấy lần mới nói:

- Nếu không, anh đi nghỉ trước, em ra ngoài mua gì ăn, chắc anh đói lắm rồi.

- Anh đi cùng em. – Lãnh Tử Thần nhìn cô. – Em là cô gái không biết phân biệt phương hướng mà.

Lâm Ấu Hỷ vội ngăn anh lại, nói nhỏ:

- Không cần đâu, em từ nhỏ chạy nhảy ở đây quen rồi, nhắm mắt cũng không lạc được, yên tâm đi. Anh mệt suốt cả ngày rồi, nằm nghỉ một lúc đi. – Nói rồi cô nhoẻn cười, không đợi anh trả lời, chạy vội khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa. Tiếng giày vang đều đặn suốt hành lang.

Còn lại một mình trong phòng, Lãnh Tử Thần thấy trống trải, anh biếng nhác nằm xoài ra giường, nhìn lên ánh đèn vàng mờ. Anh không mệt chút nào, người mệt là cô mới đúng. Anh chỉ thấy bức bối trong lòng, anh chỉ muốn làm một người bình thường, đưa bạn gái về thăm nhà, cùng cô ra thấp hương mộ bố, cùng nhau đón một năm mới êm đềm. Anh không hề muốn có sự dãi ngộ đặc biệt nào, Lâm Ấu Hỷ chắc chắn cũng không thích điều đó.

Bác Hoàng ở sân bay ấy là bạn chí thiết của bố anh – ông Lãnh Hạo Thiên, tuy đã được việc nhờ là miễn được xếp hàng nhưng anh biết sẽ phiền phức hơn. Quả nhiên, thoát cái bị bắt lên ghế hạng nhất. Nhưng điều đó không đáng nói, quan trọng là năm mới anh không về Mỹ với bố mẹ mà lại bay cùng một cô gái về miền đông bắc. Việc này sẽ rất nhanh chóng được báo về Mỹ, không biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù Lâm Ấu Hỷ đã cố hết sức bình tĩnh, nhưng ở sân bay, anh đã nhận ra vẻ hoảng hốt ngơ vực trên mặt cô, lại cả bàn tay lạnh băng của cô nữa. Anh muốn bao bọc cô, nhưng lại khiến cô bất an và kiềm chế như thế, thực là téo ngoe.

Người tài xế chở anh và cô về thị trấn Lạc Diệp cũng là một người bạn cũ của ông Lãnh Hạo Thiên, họ Tống, Giám đốc một bộ phận đối ngoại của công ty, hiện thường trú tại Cấp Nhĩ Tân, chắc chắn là Lãnh Hạo Thiên phái ông ấy đến sân bay đón. Quả nhiên, chưa đầy nửa ngày, tung tích của anh đã bị theo sát từng đường đi nước bước.

Người đàn ông họ Tống ấy nhân lúc Lâm Ấu Hỷ còn mải nôn, đã thay mặt Lãnh Hạo Thiên trách mắng Lãnh Tử Thần vài câu, tất cả đều về việc nông cuồng bông bột, năm mới mà không về Mỹ thăm cha mẹ, may mà chưa nhắc đến việc anh đi đâu cùng một người con gái, nếu không chưa chắc Lãnh Tử Thần đã phải chịu hạ giọng với ông Tống.

Lãnh Hạo Thiên đã biết những việc này, giận dữ thế nào thì chưa biết, chỉ chắc chắn là thêm mấy câu đổ dầu vào lửa của bà chị gái Lãnh Tử Tịch, trong nhà nhất định sẽ kinh thiên động địa. Nghĩ đến đó, anh đã thấy bức bối đến mức chửi bậy, bao nhiêu vốn liếng tiếng Anh chửi bậy từ nhỏ được đem ra lau bầu cả trăm lần.

Lãnh Tử Thần không hề có ý định chối bỏ trọng trách gánh vác cơ nghiệp gia tộc, vì xuất thân danh giá của mình, anh ngày đêm chịu đựng căng thẳng thần kinh, luôn gắng sức xuất sắc trên mọi mặt, biết kiềm chế lời nói cử chỉ của mình, những sắp xếp từ phía gia đình nếu không xung đột nguyên tắc của bản thân anh thì anh đều cố gắng chấp nhận.

Từ khi trưởng thành, mỗi lần trở về Mỹ, mẹ và chị gái đều đưa ra một loạt ảnh các tiểu thư khuê các danh giá để anh lựa chọn. Các cô gái ấy trang sức lộng lẫy, tư chất quý phái, sắc đẹp mê hồn, chẳng ai khác ai, nhưng anh chẳng hề động lòng tìm hiểu.

Anh có thể chấp nhận để gia đình an bài ỉn bất cứ việc gì, có thể chịu đựng để trở thành một doanh nhân thành đạt. Chỉ có tình cảm là không thể. Trong việc này anh nhất quyết không làm, để không trở thành người như bố mình, vì lợi ích kinh doanh mà đắm đầu vào hôn nhân, gây bất hạnh cho bao nhiêu người khác, nhất là người trong nhà.

Anh chỉ muốn kết hôn với người phụ nữ anh yêu. Anh không thể chấp nhận cuộc hôn nhân vì mối lợi tiền bạc. Mấy năm nay, gia đình ngày càng gây sức ép nặng nề về chuyện này, họ mong mỗi anh trở về Mỹ là lập tức quyết định hôn sự. Lãnh Tử Thần nghĩ: nếu không quen biết Lâm Ấu Hỷ, có lẽ cũng chỉ vài năm nữa, mình sẽ lấy bất cứ người phụ nữ nào làm vợ.

Lâm Ấu Hỷ...

Cô lúc nào cũng có vẻ sợ hãi. Lúc anh cao giọng, lúc lại thủ thủ, nhưng dù thế nào cô vẫn cứ ngốc nghếch cúi đầu. Anh công kích thế nào cô cũng không chịu ra khỏi cái mai rùa của mình. Nếu nói rằng lúc đầu anh chỉ định bụng đùa ác và khám phá cái lạ, thì đến giờ không còn như vậy nữa. Từ khi cô kể cho anh rằng bố cô đã chết, cái thanh chắn trong trái tim anh đã sụp đổ, mà có lẽ nó đã tự sụp đổ từ lâu.

Anh không thể nào lừa gạt người con gái hồn nhiên đáng thương này được. Dù thế nào cũng không thể. Huống gì, anh đã yêu cô rồi, tình yêu này tới thật nhiều khê nhưng không còn nghi ngờ gì nữa.

Anh yêu gương mặt ửng hồng của cô trong rừng cây tối hôm ấy, yêu dáng vẻ hớn hờ khi cô rảo bước giữa những giá sách thư viện, yêu dáng cô ngồi im lặng học bài, yêu ánh mắt cô van nài bối rối nhìn anh, yêu vẻ kiên cường khi cô gặp khó khăn, yêu hàng mi sưng nước khi cô đau khổ, yêu cái miệng nhai ngon lành không ngần ngại, yêu bàn tay siết chặt khi kiềm cơn giận dữ, yêu phong thái thoát tục và hồn nhiên, yêu vẻ điềm tĩnh và tự tin khi cô lâm nguy, yêu khi cô rúc vào ngực anh thì thầm Lãnh Tử Thần ơi, anh ấm áp quá...

Cô hoàn toàn không thể nói là xinh đẹp, nhưng đôi mắt luôn trong sáng, nhìn vào không thấy vương chút bụi trần. Dù tương quan gia đình không môn đăng hộ đối sẽ gặp rất nhiều trở ngại, anh đã xác định rồi. Có cô bên mình, anh càng thêm phần bông bột và hào hứng, mà cũng thêm phần bình tĩnh và chín chắn.

Anh biết chắc, chính cô là số phận của anh. Trước đây, tuổi trẻ anh từng gây bao chuyện nông cuồng, đến nay chỉ cần cô được hạnh phúc vui vẻ, anh sẵn sàng làm bất kỳ điều gì. Anh tin rằng dần dần cô sẽ chấp nhận anh, thấu hiểu anh. Anh luôn luôn tự tin như vậy.

Nhưng chuyện gặp trên đường vừa rồi khiến anh cảm giác mệt mỏi vô cùng, nhất cử nhất động đều bị người khác giám sát. Sống như vậy sao cô có thể chịu đựng được, anh sao có thể chấp nhận để những chuyện ấy đè nặng lên cô. Càng yêu cô, anh càng đau lòng về những sức ép ấy.

Với người con gái khác, họ sẽ cảm thấy thật may mắn, nhưng Lâm Ấu Hỷ khác họ, cô sẽ chỉ càng sợ anh, càng không dám gần anh. Từ năm mười tuổi, anh nhận ra mình chẳng được làm những việc mình muốn làm.

Thực tế, anh là người đã tính toán là toàn thắng, ngay cả việc bố anh có người phụ nữ khác ngoài gia đình, anh cũng có thể dễ dàng ra tay nhỏ cổ nhỏ tận rễ để bố mẹ về lại với nhau, tuy là hai người không yêu thương nhau nhưng rất cuộc vẫn trọn vẹn một gia đình. Anh cho rằng, khi đã sinh ra hai chị em anh, thì bố mẹ dù ban đầu có lấy nhau chỉ vì lợi ích kinh tế, cũng cần phải có trách nhiệm đến cùng, nếu không, hãy từ chối nhau từ lúc đầu. Anh chưa từng hối hận đã đuổi người phụ nữ mà bố anh yêu đi, nhưng thâm tâm anh tự dặn mình, tuyệt đối không để giống bố, không thể sai lầm từ ngay bước đi đầu tiên.

Nhưng hiện tại anh đã có chút hối hận, dường như anh không thể dành cho Lâm Ấu Hỷ một hạnh phúc yên bình. Anh phải làm gì mới có thể không gây tổn thương cho cô? Anh biết không được mang rắc rối tới cho cô, nhưng mà anh đã gây ra những điều đó rồi, cô đã bị anh kéo vào mê cung rắc rối.

Đầu hơi đau, anh ngồi dậy, uống nước từ chiếc cốc trên bàn, nước có vị tanh tanh mùi bùn đất, nhưng độ ấm rất vừa, trôi xuống cổ, lan tỏa tận dạ dày, lồng ngực.

Cô chạy ra ngoài đã lâu, đáng lẽ phải về rồi chứ, mới rồi cô nói là đi làm gì nhỉ? Anh chẳng hề chú ý nghe. Nhìn mình xem, Lãnh Tử Thần, để cho người con gái mình yêu nửa đêm ra ngoài, còn mình nằm trên giường ấm nệm êm, lần đầu tiên anh nhận ra mình chẳng đáng mặt đàn ông.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lãnh Tử Thần ra mở cửa, Lâm Ấu Hỷ đứng bên ngoài, má lạnh buốt đỏ rực, miệng cười tươi, tay cầm mấy hộp đồ ăn nhanh, hồn nhiên vung vẩy trước mặt anh, bước vào phòng để lên bàn rồi vừa bùm miệng vừa trêu chọc:

- Á à, xem nào, Thượng Hải thực ra còn ấm áp hơn đây chứ.

Lãnh Tử Thần dang tay, bàn tay anh rộng và ấm, ôm lấy cô gái gầy gò lạnh giá, má cô dần hồng hào trở lại nhưng cô có vẻ ngượng ngịu. Anh thích vẻ xấu hổ của cô khi ở trước mặt mình. Lãnh Tử Thần nhìn ánh mắt loang loáng của cô, nói nhỏ:

- Xin lỗi em, xin lỗi em, anh đã không che chở được cho em, sau này anh sẽ cố gắng.

- Xin lỗi gì chứ? – Cô không để tâm, đến bên bàn, mở hộp đồ ăn, hớn hờ gọi anh. – Mau ăn thử đi, đây là đặc sản quê em, bánh rán, cả cơm nữa, chắc chắn là không phải những món sơn hào hải vị anh ăn hàng ngày đâu, nhưng còn nóng, thơm lắm, em chảy nước dãi rồi đấy.

Lãnh Tử Thần nhìn qua, món ăn trong hộp rất bắt mắt, thịt nướng màu vàng ruộm, quả đậu xào, hai bát canh trứng cà chua, mùi thơm chan chứa căn phòng nhỏ. Bụng anh réo âm ỉ, hai người ngồi sát nhau quanh chiếc bàn nhỏ, vừa thổi phũ phũ vừa ăn ngon lành.

Lâm Ấu Hỷ cứ lo Lãnh Tử Thần không quen những thứ này, liên tục liếc nhìn anh, thấy anh không tỏ ra bàng quan chút nào thì mới yên tâm ăn tiếp. Ăn xong, cô vừa thu dọn hộp vừa cười.

Lãnh Tử Thần ngồi đó, không tìm được việc gì để làm, cứ ngắm cô mãi. Trở về thị trấn Lạc Diệp, cô dường như phấn chấn hẳn lên, cười hớn hờ, lúm đồng tiền trên má liên tục nở ra, như vậy mới đúng là con người của cô.

Thu dọn xong, cô đến trước mặt anh, ánh đèn vàng chiếu sáng gương mặt cô, cầm tay anh, cô thận trọng hỏi:

- Anh định bao giờ trở lại Thượng Hải?

- Không nói chuyện đó. – Lãnh Tử Thần đáp. – Đẳng nào năm nay anh không về Mỹ, ở Thượng Hải cũng chỉ có một mình đón Tết, lịch trình của anh tùy em sắp xếp, được không?

Nụ cười của cô càng thêm rạng rỡ, cô dựa vào vai anh, chủ động đến vậy, gương mặt nóng ran, giọng nói vẫn còn e ấp:

- Lãnh Tử Thần, anh đến đây, em thực sự vui lắm.

- Thật không? – Lãnh Tử Thần ngờ vực, cúi nhìn cô. Cô ngốc này lạ lắm, rốt cuộc cũng biết nói điều khiến người ta ấm lòng, anh muốn nhìn cho rõ xem có phải cô đã chịu chui ra khỏi vỏ ốc không.

- Thật đấy. – Cô gật đầu. – Nếu một mình trở về, em thực sự không biết làm gì, em thực sự sợ phải đối mặt với tất cả ở đây.

- Để em một mình về quê, anh cũng không hề yên lòng. – Lãnh Tử Thần xoa nhẹ lưng cô. Cô gầy quá, qua mấy lần áo rét mà vẫn thấy xương nổi lên.

- Anh ở bên em, em phải không thấy yên tâm mới đúng. – Nhớ lại vẻ luống cuống của anh ở sân bay, lại cả những tràng lăm bằm suốt đường đi, cô bất giác phá lên cười. Đã rất cố gắng không để mình căng thẳng, nhưng có nhiều việc anh cũng không tính nổi. Nhìn thấy anh bối rối như thế, cô càng buồn cười.

Ôm cô chặt một chút nữa, anh cũng phá lên cười. Hai người cười thoải mái một hồi, sự nồng nhiệt ấm áp lan tỏa trong cả hai cơ thể. Có điều gì đó bất đầu kỳ lạ. Lâm Ấu Hỷ im bật. May sao, Lãnh Tử Thần lỏng vòng tay ôm, anh đứng lên, đến bên túi đồ của cô, mở ra lật lên lật xuống.

- Em không mang nhiều khăn mặt và đồ vệ sinh cá nhân. – Dường như cô hiểu anh muốn tìm gì, nên đến bên mắc áo, lấy từ trong túi áo khoác ra một túi nhỏ. – Nhưng vừa rồi đã đi mua cho anh đây. – Lãnh Tử Thần ngẩng lên, thấy trong tay cô cầm một chiếc khăn mặt, một chiếc bàn chải và một chiếc cốc nhỏ, đưa về phía anh. Cô bắt đầu quan tâm tới anh rồi, quan hệ giữa hai người dường như đã tiến một bước dài.

Lãnh Tử Thần đang có chút bồn loạn trong lòng, nhưng đã bị ánh mắt hồn nhiên của cô xóa tan. Anh mỉm cười, không còn một chút ưu tư trong lòng, anh tự nhận ra mình đang vui dào dạt.

Phòng vệ sinh và phòng tắm ở tận đầu hành lang, trai gái hai phòng hai bên. Lãnh Tử Thần tắm rất nhanh, anh về phòng rồi, Lâm Ấu Hỷ còn chưa về, anh tìm trong tủ, chỉ có một chăn ột giường, ánh mắt anh ánh lên nét vui mừng ngoài ý muốn. Không lâu sau cô bước vào, đầu quấn một chiếc khăn tắm, ôm một chiếc chăn lấy từ dưới quầy về. Mặt Lãnh Tử Thần xịu đi, vẻ bất mãn hiện rõ.

Cô không phát hiện được điều đó, đem trải cẩn thận hai chiếc chăn ở hai giường, ở giữa đặt dẫu khoảng cách rất lớn rồi đứng bên cửa sổ lau tóc. Tóc cô dài tới tận eo lưng, đó cũng là yêu cầu của bố cô lúc sinh thời. Bố bảo, con gái nhất định phải để tóc dài, như thế mới có thể lấy được người chồng tốt.

Lãnh Tử Thần dựa vào thành giường, ngắm nhìn sau lưng cô, tóc cô đen mượt óng ánh, vóc doáng cô trông rất tự nhiên, chưa từng trau chuốt nhưng đầy vẻ tươi mới khác lạ, vẻ sống động tràn ngập ánh mắt cô, tỏa ra từ trái tim cô.

Đã bao nhiêu lần anh vuốt lên mái tóc ấy, tóc cô rất mềm, trước trán còn phất phơ hàng tóc tơ như trẻ con. Một sợi tóc rớt ra, vương trên gáy trắng ngần, Lãnh Tử Thần ngắm mãi, cảm giác kỳ lạ dâng trào, không thể chịu nổi, anh phải nhìn đi nơi khác. Cùng ngủ chung phòng, cùng nằm chung giường, cô ngốc quyết định thế đúng là không sáng suốt.

Tóc chưa khô hẳn, cô đã tắt đèn phòng, chỉ để lại ánh sáng từ ngọn đèn bàn vàng mờ, rồi chui vào chăn, chỉ thò đầu ra, gương mặt trắng mơn mớn. Cô cười tí mắt nói với anh:

- Ngủ đi, ngon giấc nhé!

Anh không muốn để ý đến cô, bèn trở dậy đến bên bàn, ngửa cổ uống một cốc nước lớn, rồi lại rót cốc nữa để bên đầu giường, sau đó mới chui vào chăn, tắt đèn.

Lâm Ấu Hỷ vô tư trong sáng, nghĩ rằng đối phương cũng như mình, chẳng mấy chốc đã thở đều đều đi vào giấc ngủ. Ngoài song cửa le lói một vệt sáng, trong phòng tối mờ mờ. Lãnh Tử Thần không vô tư như thế, nằm gối đầu lên tay, mắt mở thao láo, uống mấy cốc nước rồi mà cơ thể vẫn nóng rực, ra vào nhà vệ sinh mấy lần rồi mới trấn trở đi vào giấc ngủ được.

Chắc do ngủ muộn nên hôm sau, khi tỉnh giấc, đã hơn mười giờ sáng. Lãnh Tử Thần vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt nho nhỏ của Lâm Ấu Hỷ ở rất gần. Cô cũng chưa tỉnh, chắc là hôm trước say xe mệt quá, thân thể còn rã rời. Trán cô đầm đấp mồ hôi, mày chau lại, có lẽ cô ngủ không yên, nhưng nét ngủ rất thực, giống y như anh đã tưởng tượng. Cô ngốc như vậy nhất định sẽ vụng về lắm trong mơ, bao giờ cũng cứ e dè, không tiến hơn một bước.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ, được nhìn thấy cô ngốc đáng yêu của mình bên cạnh, anh thấy rất ấm áp.

Anh nhìn điện thoại di động để ở đầu giường, đã đặt chế độ yên lặng, trong đó có tới mười mấy cuộc gọi nhỡ, trong lòng bỗng dưng lại thấy phiền muộn, liền gửi một tin nhắn cho Lãnh Tử Tịch, dặn chị nói giùm vài câu trước mặt bố, đừng có đổ thêm dầu vào lửa, rồi khi nào về sẽ mua tặng chị chiếc vòng ngọc quý mà chị ưa thích nhất. Sau đó, anh tắt máy, thuận tay lẳng vào một góc.

Chiếc điện thoại bị ném hơi mạnh, Lâm Ấu Hỷ giật mình tỉnh giấc, dụi mắt, gặp đúng lúc Lãnh Tử Thần cau mày, đang giận dữ nhìn ra cửa sổ. Cô thấy thảm lo, hốt hoảng hỏi:

- Anh dậy rồi à?

Tỉnh giấc mà nhìn thấy bên mình là kẻ điên mừng giận đột xuất thì sợ chết khiếp.

- Anh vừa mới thức dậy. – Lãnh Tử Thần dụi lại, trở mình, chống tay nhìn cô. – Hôm nay đi mua hai chiếc áo ấm dày nhé, anh chẳng mang theo gì, áo khoác của em cũng không đủ ấm.

- Vâng ạ. – Lâm Ấu Hỷ lồm cồm bò dậy, run rẩy trong chiếc áo lông, vừa khoác áo vừa nói. – Đúng là anh ra khỏi nhà mà chẳng mang gì, như vậy là đại công tử chịu thiệt thòi rồi.

Lãnh Tử Thần chẳng mang đồ đạc gì ngoài ba lô đựng mấy tính xách tay.

- Đại công tử mang theo tiền là đủ rồi. – Lãnh Tử Thần nhếch môi, vẻ không để bụng, cũng thử ngồi dậy ra khỏi chăn để mặc quần áo, nhưng vừa thò tay ra đã nhăn mặt chui vào chăn. – Buổi sáng lạnh thế. Hơi ấm với mặt trời có thù hằn gì nhau chẳng!

- Hệ thống sưởi ở khách sạn đâu có phục vụ hai mươi tư giờ, giá phòng mỗi ngày có ba mươi tệ thì như vậy là tốt rồi, làm người cũng phải biết đủ chứ. – Lâm Ấu Hỷ đã mặc đồ chỉnh tề, nhìn Lãnh Tử Thần vẫn còn nằm co ro trong chăn, vẻ ái ngại. – Đại công tử, anh còn chưa trở dậy đi!

Vừa rời khỏi Thượng Hải, Lãnh Tử Thần trở nên giống y như một cậu bé con.

- Đại công tử ta đây còn đang lấy đà, vội gì chứ, hãy xem đây. – Lãnh Tử Thần bật cười, nghiêng răng bò dậy. Lạc Diệp tuy là thị trấn nhỏ nhưng chắc có những khách sạn tốt hơn, có điều Lâm Ấu Hỷ không muốn, anh cũng không ép. Chỉ cần ở cùng cô thì ngủ ở đâu cũng được. Nếu cô muốn thì phải làm việc xấu, anh cũng làm, nhưng chắc chắn cô không muốn thế.

Đi dạo một vòng quanh cái chợ nhỏ, mua được hai chiếc áo nhung dày dặn, giày da nhồi bông, mũ ấm, khăn quàng, găng tay, mỗi người một bộ đầy đủ. Mặc đủ ấm rồi, hai người thong thả dạo bộ trên tuyết khắp các phố ở Lạc Diệp. Đường sá tuy nhỏ hẹp nhưng hàng quán hai bên cũng nhiều, cây nêu cắm đầy trước các cửa nhà, người bán câu đối, pháo hồng thỉnh thoảng rao lên vài ba tiếng, người qua lại ăn vận dày sụ, xe cộ đi lại chậm chậm, khó nhọc lặn trên tuyết, để lại vết bánh xe hằn đen.

Không lâu sau trời lại đổ trận tuyết, những bông tuyết to rơi trên mũ, phủ lên mi, mắt hai người đều sáng lung linh, nhìn nhau không nhịn được cười.

Ăn trưa xong, Lâm Ấu Hỷ vào tiệm bán vàng mã mua một ít tiền vàng ôm ở trong lòng, hai người không nói gì nữa, chậm rãi đi về phía vườn mộ, nộp mười tệ cho ông già gác cổng rồi tiến vào khu nhà thờ lặng lẽ.

Xuyên qua những giá xếp san sát màu xám, tro cốt của ông Lâm Vũ Minh được đặt trong một góc khuất. Lâm Ấu Hỷ quỳ trên nền đất ướt, dập đầu. Lãnh Tử Thần nhìn di ảnh người đàn ông lạ lẫm dán trên bình tro cốt, ánh mắt hiền từ, nụ cười hiền hòa, bố cô lúc sinh thời nhất định là người chất phác vụng về ăn nói. Lâm Ấu Hỷ chắc là giống mẹ ở ngoại hình, nhưng tính cách của cô thì lại gần với bố nhiều hơn.

Nâng di ảnh đi ra sau khu nhà thờ hóa vàng, mặt đất dày tuyết, Lâm Ấu Hỷ cứ quỳ xuống, vàng mã cháy bùng trong lửa, cháy hết mình thành tro. Cô không nói một lời, chỉ cần miễn đưa từng tờ giấy tiền vào lửa. Lãnh Tử Thần đứng bên cạnh, không nhìn được vẻ mặt của cô, chỉ im lìm bất động, xa xa là một khoảng trắng mờ mờ, cây cối trơ cành, băng phủ trắng xóa. Gió thổi qua, những tàn tro bay vương lên áo, lấy tay phẩy đi, còn lưu lại những vết xám mờ mờ.

Đời người, chớp mắt cuối cùng cũng bay đi như tro bụi, có khi được nhớ, cũng lắm khi bị quên.

Chỗ tiền vàng đốt rất lâu mới hết, trên mặt đất còn lại đồng tro tàn lấp loáng ánh lửa, theo gió bắc cuốn bông lên, xoay vòng trong không trung rồi tan tác. Lâm Ấu Hỷ đứng dậy, ngẩng nhìn đám tàn tro bay mà sững sờ, rồi quay mình lại. Lãnh Tử Thần nhìn thấy đôi mắt cô sáng rực. Cô không khóc, môi dưới còn in vết răng, nhìn anh cười ảm đạm.

Phong tục miền bắc, khi hóa vàng không được để rơi nước mắt, nếu không người âm không nhận được tiền vàng. Lâm Ấu Hỷ ôm di ảnh bỏ trở lại khu thờ, Lãnh Tử Thần vái ba lạy trước bình tro cốt. Lâm Ấu Hỷ đứng bên cạnh im lặng nhìn anh, cô không ngờ anh làm như vậy, cô cũng không hy vọng anh làm thế. Lãnh Tử Thần luôn biết cách hành động bày tỏ tình ý của anh với cô, sao cô lại không hiểu chứ.

Hai người sánh vai ra khỏi khu mộ, im lặng, rất lâu sau, Lâm Ấu Hỷ mới khe khẽ khóc. Lãnh Tử Thần siết chặt tay cô, kéo cô vào lòng mình, dịu dàng nói:

- Ngốc ạ, có anh đây rồi.

Lâm Ấu Hỷ gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu, sau cùng thì gật gật, ngả mình vào lòng anh.

Buổi tối, mượn chiếc nồi hầm của chủ quán, ra ngoài mua thịt bò thịt dê, hành tây và khoai tây, một ít gia vị, hai người kê chiếc bàn nhỏ ra giữa phòng thưởng thức món xúp nóng hổi. Lãnh Tử Thần ăn đến mức mồ hôi túa ra lưng, Lâm Ấu Hỷ ngắm anh cười, anh cũng biết mình ăn quá tham nhưng không nhịn được, bặm bặm cười cùng cô.

Thị trấn Lạc Diệp là miền đất thần kỳ, hình như đặt chân tới đây, con người ta bỗng chốc cảm thấy được trở về với con người thật của mình, những trang sức bề ngoài rơi hết cả, chỉ còn lại bản chất chân thực, chất phác mà hồn nhiên, không ganh đua, không trăn trở.

Ăn xong, thu dọn chén bát, hai người cùng đi ra phòng rửa. Vòi chỉ có nước lạnh, lạnh buốt, Lãnh Tử Thần không cho Lâm Ấu Hỷ làm, anh xắn tay áo đích thân rửa bát. Nhìn anh vụng về khua khoắng, vẻ như lần đầu tiên phải làm việc này, cô cũng không can, đứng bên cạnh dùng khăn khô lau sạch bát đĩa, vừa lau vừa nói:

- Anh ăn có quen không?

- Ngon lắm.

- ... Tốt quá. – Cô nói nhỏ.

- Cái gì tốt quá?

- Anh ấy. – Cô lúng túng đưa tay xoa mũi, cúi đầu. – Lãnh Tử Thần, anh đối với em tốt quá.

- Em mới biết anh tốt à? – Lãnh Tử Thần cười, nụ cười rất ngắn, hàm răng trắng bóng đều đặn, nụ cười tươi rói ảm áp. Cô ngốc này ngày một tệ nhệ đấy, biết nói những lời ngọt ngào đi vào tim người ta, quả là trẻ con có thể dạy được. Lãnh Tử Thần mừng khôn siết, nhưng ngoài miệng vẫn nói lạnh lùng: – Anh không tốt sung với người khác đâu, mau nghĩ cách gì đền đáp anh đi, vật chất hay tinh thần anh đều nhận cả.

- Đáng ghét! – Mặt Lâm Ấu Hỷ quả nhiên bắt giắc đỏ bừng, bắt giắc cô không nói gì nữa, cúi đầu im lặng. Lãnh Tử Thần này đúng là biết lợi dụng, mình nói thực lòng thì anh lại bẻ ngoặt đi.

Đem trả bát đĩa cho bà chủ rồi, Lãnh Tử Thần bí mật trả thêm một ít tiền, bà chủ mừng lắm, ân cần đưa thêm ột chiếc đệm điện. Hai người về phòng, đêm đã khuya, hơi ẩm tỏa ra, trong phòng còn thoảng mùi thức ăn. Lãnh Tử Thần lấy từ trong ba lô ra một cuốn sách tiện tay đưa cho Lâm Ấu Hỷ.

Cô giật mình đỡ cuốn sách suýt nữa ngã từ trên giường xuống. Cầm sách xem, đó là giáo trình tin học dành cho học kỳ mới. Cô nâng niu trong tay một lúc, nhất thời không có phản ứng gì, rất lâu sau mới kinh ngạc mừng rỡ nhìn anh:

- Anh định dạy em à? – Hỏi xong thì thấy hối hận, thế nào cũng bị Lãnh Tử Thần bắt nạt.

Quả nhiên, sự bắt nạt đã tới.

- Chẳng phải anh là sư phụ về tin học ư? Đầu óc anh dùng để làm gì chứ, cô ngốc? – Lãnh Tử Thần mang máy tính đến ngồi bên cô. – Còn nữa, từ nay em phải học nói thành thạo tiếng Anh, việc đó có thể nhờ anh, anh sinh ra ở Mỹ, phát âm còn chuẩn hơn nhiều người.

Hic, nhiều người ấy là ai, có phải là người lần trước đã đi dạo cùng cô trên bãi cỏ để luyện tiếng Anh?

- Sao anh biết em với anh Tiêu Vũ Trạch cùng luyện nói tiếng Anh? – Lâm Ấu Hỷ cảnh giác nhìn Lãnh Tử Thần, dường như mọi việc của cô anh đều biết rõ, cô cảm thấy mình bị nhìn thấu suốt, cảm giác này chẳng hay chút nào, rất không thoải mái.

- Anh có bao giờ nói anh biết chuyện đó đâu? – Lãnh Tử Thần hấp háy mắt, rõ ràng là đang cười nhưng lại khiến người ta không cảm thấy nụ cười của anh, chắc chắn là anh đang rất cao hứng, không buồn gọi tên Tiêu Vũ Trạch, lại kêu là người ta, rõ ràng là anh rất ghen, hậu quả này nghiêm trọng đây. – Sao em không gọi anh là anh một cách dịu dàng như thế?

Lâm Ấu Hỷ tức chết được, cảm thấy mình quá ngốc, lần nào cũng tự gây rắc rối ỉn. Cô nói không lại với anh, càng thêm khó chịu.

Lãnh Tử Thần dựa vào thành giường, đặt máy tính lên đùi, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình:

- Lại đây nào, cô em, đằng nào kỳ nghỉ đông cũng còn dài, không tìm việc mà làm, anh sẽ không thể đảm bảo là không gây ra chuyện gì làm em phát khóc đâu đấy.

Lâm Ấu Hỷ ngoan ngoãn bò lại gần, ngồi bên anh, gỡ sách nhìn qua, đúng là khó hơn giáo trình cơ sở nhiều, nếu gặp phải giảng viên không có trách nhiệm, sợ thi cuối kỳ khó mà qua được. Đọc một lúc, cô ngẩng nhìn anh, nịnh nọt:

- Anh Lãnh Tử Thần ơi, em phát khóc vì phải đi nịnh nọt thế này. Tô Hoan Hoan bảo em khóc xấu lắm, các cô ấy ghét nhất là nhìn em khóc. Anh yên tâm, em nhất định không khóc, không làm anh ghét đâu.

- Anh chưa nói là anh ghét em khóc mà.

- Anh vừa nói còn gì. – Lâm Ấu Hỷ ngốc nghếch nhìn anh. – Anh nói em khóc làm anh ghét...

- Ý của anh là chúng mình phải tìm việc gì đó để làm, nếu không anh không chắc sẽ gây ra việc gì với em, khiến em khóc. – Lãnh Tử Thần nhẫn nại giải thích lại. Giữa những người yêu nhau có rất nhiều cách nói tình tứ, tại sao trước mặt cô ấy lại nói ngắc ngứ thế chứ! – Thực ra giáo trình này không khó, nhưng để cho cái đầu ngốc nghếch của em hiểu được, anh phải thực sự động não nhiều đây.

Lâm Ấu Hỷ chớp chớp mắt, giáo trình mà đơn giản như thế, người thiên tài như Lãnh Tử Thần sao không biết cách để dạy cô chứ! Tuy nhiên cô vẫn nói một cách nghiêm nghị:

- Em sẽ rất nghiêm túc nghe lời anh Lãnh Tử Thần, xin đàn anh hết lòng dạy dỗ cho.

Đàn anh thực ra muốn xui em việc khác cơ, nhưng... phải tính đã, Lãnh Tử Thần nóng ruột chau mày, bắt đầu bài giảng.

Suốt hai tiếng đồng hồ, Lâm Ấu Hỷ ngồi bên anh, khi anh thao tác trên máy tính, cô ghé nhìn, cổ áo trễ xuống khiến có thể nhìn thấy chỗ không nên nhìn, Lãnh Tử Thần bất giác lơ đãng, đóng máy tính lại, nhìn cô:

- Không dạy nữa, chúng mình làm việc khác đi.

- Làm gì? – Lâm Ấu Hỷ đặt sách lên đùi, tay che miệng ngáp, kéo chăn rúc chân vào, chăn điện rất ấm, mời gọi giấc ngủ, cô buồn ngủ rồi. – Chẳng gì bằng mình nằm mộng đi, đàn anh.

Lãnh Tử Thần quàng máy tính, vòng tay kéo cô vào lòng, tim đập thành thịch, anh ghé sát vào mặt cô, thì thầm nóng hổi:

- Đàn anh dạy em làm việc khác được không, ví như khi yêu nhau thì làm gì... – Âm thanh dịu dặt, ngập tràn hơi thở dồn dập, dừng nửa chừng, đợi cô phản ứng, xem cô sẽ làm gì.

Lâm Ấu Hỷ mở to mắt, đang ngáp dờ, lâu sau mới bụm tay che mặt. Thấy Lãnh Tử Thần im lìm, chỉ vòng tay đặt lên eo lưng cô, cô mới hé hé kẽ ngón tay nhìn ra, thấy anh đang cười cười nhìn mình, cô lấy hết sức đẩy anh ra, chui sâu vào chăn, trùm kín đầu, từ trong chăn phát ra câu cụt lủn:

- Chẳng hay ho gì!

- Tại sao không hay? – Lãnh Tử Thần hỏi qua làn chăn dày, vẻ mặt cười hớn hở. Thấy cô không đáp, bèn kéo chăn, bên trong cô ra sức giữ chặt, kéo đẩy mấy lần, bên trong vọng ra tiếng khóc rầm rứt. – Sao vậy? – Lãnh Tử Thần sợ hãi, nụ cười bất chợt tắt ngấm.

- Lãnh Tử Thần, anh đừng như thế, em sợ lắm. – Tiếng nói náo nê từ trong chăn vọng ra, khuôn mặt nhỏ xíu đầm nước mắt lộ ra.

- Em lại sợ gì, anh còn chưa làm gì mà. – Lãnh Tử Thần nén cười. Hóa ra là sợ quá phát khóc. Chẳng qua anh chỉ nói chơi thôi, ngờ đâu cô sợ quá khóc thật. Nếu mà cố tình cưỡng ép, chắc cô lao đầu vào tường tự sát mất, đứa trẻ ngốc này!

Một hồi sau, tiếng khóc dần yên lại, Lãnh Tử Thần vươn tay kéo chăn cô ra, nâng gương mặt còn ngấn nước của cô, mỉm cười nhìn cô:

- Vừa nói không khóc, sao lại khóc, hả?

- Ai bảo anh... – Lâm Ấu Hỷ bối rối quệt nước mắt, thẹn thùng nhìn Lãnh Tử Thần. Phản ứng của mình có thái quá thật, đã biết mối quan hệ là gì, Lãnh Tử Thần là đàn ông, có ham muốn gì đó cũng là chuyện thường, vả lại anh đã làm gì đâu, cũng như lúc thường thôi, trêu chọc mình ấy mà.

- Anh làm sao? – Lãnh Tử Thần hứng chí hỏi.

- Không sao. – Lâm Ấu Hỷ đuối lý cúi đầu. Thấy Lãnh Tử Thần trầm ngâm, cô cảm thấy bất an. Lãnh Tử Thần là người khi trầm ngâm, chắc chắn sẽ có chuyện chẳng hay, cô nên chủ động đầu hàng là tốt hơn cả. Lấy hết quyết tâm, cô lẳng lặng bò đến bên anh, vùi đầu vào ngực anh, vòng tay ôm lưng anh, khẽ nói: – Lãnh Tử Thần, em kể cho anh một câu chuyện được không?

- Được chứ. – Lãnh Tử Thần xoa tóc cô cho rối bù lên, bình thản đáp, đáy mắt loang loáng, vẻ như đoán được ý cô muốn gì. Cuối cùng cô cũng quyết định nói với anh.

Ngày trước, có một cô bé, bố không đọc nhiều sách vở, kiếm sống bằng mấy bài thơ lật vạt. Mẹ cô sinh ra cô chưa được bao lâu, không chịu nổi cảnh sống khổ cực, đến Thượng Hải làm thuê, hai năm sau trở lại thị trấn nhỏ làm thủ tục ly hôn với bố cô. Nghe người trong thị trấn kể, mẹ cô làm vợ bé một người giàu có ở Thượng Hải, còn phá nát gia đình người ta. Ban đầu, mỗi năm mẹ còn gửi tiền và đồ về nhà, sau này không có tin tức gì nữa.

Cô bé không có bạn, bọn trẻ cùng lứa không chơi với cô, nói mẹ cô là đồ đàn bà xấu xa, làm điếm, còn bảo cô bé sau này lớn lên cũng chẳng ra gì, lẳng lơ, rồi cũng sẽ làm người tình của kẻ lắm tiền nào đó. Khi cô bé đòi mẹ, bố chậm rãi xoa lưng cô, cho đến khi cô nức nở đi vào giấc ngủ.

Cô bé dần lớn lên, bố ngày một già đi. Vì lao động nặng nhọc ngoài trời, ăn uống kham khổ, cuộc sống tạm bợ, sức khỏe của ông càng ngày càng yếu, hy vọng lớn nhất của ông là cô gái đổ vào trường đại học danh tiếng. Cô bé biết bố luôn rất yêu mẹ, bố luôn đợi mẹ trở về.

Một tuần trước khi cô thi tốt nghiệp trung học, bố qua đời. Ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Bố đã gắng hết sức đợi ngày con gái vào đại học, nhưng không thể đợi nổi. Ông chỉ có một câu dặn lại, viết trên một mẫu giấy. Chữ viết dễ đọc, chắc là đã luyện tập lâu ngày, bố hy vọng con gái đến Thượng Hải, vì mẹ cô đang ở đó.

Con gái thi đỗ vào trường đại học ở Thượng Hải, là trường hàng đầu trong nước, lần đầu tiên cô rời thị trấn nhỏ bước vào chốn thành thị xa hoa bậc nhất trong nước. Ở trường học, cô quen biết nhiều bạn mới, bạn bè mới đều rất tốt, không phải lo lắng cái ăn cái mặc, phóng khoáng thân mật. Bạn bè tuy không khinh rẻ coi thường cô, nhưng cũng không thể thấu hiểu cảm giác tự ti và nhay cảm ở cô, đặt cho cô nickname là Một sách. Cô rất muốn nỗ lực để hòa nhập với họ nhưng cách sống phóng khoáng và thái độ đối với tình yêu của họ luôn khiến cô nghi ngờ.

Từ nhỏ cô lớn lên trong sự chê bai của người chung quanh, sợ mình trở thành người như họ nói, trước sau nhất mực tự hứa không thể trở thành người phụ nữ giống mẹ, bán tuổi trẻ của mình đổi lấy sự thoải mái về vật chất. Dù vậy cô chưa hề hận mẹ, cô biết người giàu có được sống thoải mái thư thái, nhưng cũng biết xã hội thượng lưu thực tế có rất nhiều cạm bẫy và vô tình. Mẹ chắc chắn cũng có những ai oán và bất lực của bản thân.

Sau này, cô quen biết một chàng trai, rất tốt với cô, vẻ ngoài tuy lạnh lùng nhưng luôn luôn âm thầm giúp đỡ cô mà không để cô biết. Cô rất mong được ở cùng với anh, cũng âm thầm hy vọng có thể gặp anh. Chàng trai hiếm khi cười với người ngoài, nhưng luôn cười tít mắt trước mặt cô. Mỗi khi anh cười, trái tim cô gái đập nhanh đến sợ, gương mặt bất giác ửng hồng.

Có một ngày, chàng trai đột ngột nói với cô anh cũng hơi thích cô. Cô gái xúc động choáng váng. Nhưng trong lòng cô cũng sợ, anh nổi trội như vậy, cao vời vợi, cô không xứng với anh, dù anh không coi thường cô thì kết cục họ cũng khó mà đi cùng chung một đường. Cô chẳng đáp ứng được những điều kiện để trở thành bạn gái của anh, sẽ chỉ gây phiền cho anh. Vả lại, cô tuyệt đối không thể bán mình để đổi lấy một khoảnh khắc yêu đương của anh.

Cô luôn luôn sợ mình phải trả giá, rồi sau này sẽ chẳng có gì. Cô còn phải sống tiếp vì hy vọng của bố, sống cho tốt, biết đâu sẽ có một ngày gặp lại mẹ, cô hy vọng mình có thể ngẩng cao đầu nhìn mẹ, cô phải thay bố làm được điều này. Vì thế, cô chỉ có cách lẩn tránh anh, không gặp anh, cô nói với anh, sau này không gặp nhau nữa. Chàng trai không chịu, đuổi theo cô, ôm lấy cô, vòng tay của anh cứng cáp ấm áp biết bao, khiến cô tưởng nhầm là người thân thiết. Giây phút ấy, cô chẳng đủ dũng khí để chối từ anh.

Sau đó, chàng trai đưa cô về thăm nhà cũ, dọc đường đi anh cố gắng tránh sự sắp xếp của gia đình anh, sợ chấn động tới cô, cô cảm động lắm, nhưng cũng cảm thấy anh xa cách quá vì vậy cô càng thêm đau buồn. Giữa cô với anh có bao nhiêu là cách trở, cô sợ ngủ một giấc tỉnh dậy, anh không còn đó nữa, tất cả chỉ là mộng, trở lại một mình cô.

Lâm Ấu Hỷ từ tốn nói, ý tứ lúc rối loạn, lúc rõ ràng. Cô không khóc, đôi mắt chỉ ngập tràn sự mệnh mang. Lãnh Tử Thần yên lặng lắng nghe. Cô biết anh đang lắng nghe, tuy nhiên cô không biết anh nghe mà có hiểu không. Cô nhìn anh, khẽ hỏi:

- Lãnh Tử Thần, anh đối với em thật là tốt. Nếu anh muốn, em sẽ không từ chối, cũng không nhân đó mà níu kéo anh, chỉ là em... em sợ gây liên lụy cho anh...

Lâm Ấu Hỷ không thể nói tiếp. Cô không muốn như vậy, không muốn trở thành gánh nặng của anh, dù có xảy ra điều gì, nếu mai kia anh không cần cô, cô cũng sẽ không níu kéo. Nhưng cô cũng sợ mình trở thành người phụ nữ như mẹ cô, cô sợ sẽ hổ thẹn khi gặp bố ở dưới suối vàng. Cô còn sợ hơn nữa là một khi dang hiến tất cả vì anh, rồi cuộc chẳng có gì, cô không biết mình có thể chịu đựng nổi không.

Những lời cô chưa kịp nói đã bị vùi trong nụ hôn của Lãnh Tử Thần. Môi anh mềm mại ấm nóng, vì không hút thuốc lá nên chỉ có mùi bạc hà thơm mát, ngón tay anh nhẹ nhàng rong ruổi qua làn áo trên cơ thể cô. Lâm Ấu Hỷ túm chặt lấy tay áo anh, cơ thể căng ra, những nơi bị ngón tay anh chạm vào thì phát run lên, trống ngực cô thành thịch, thái dương đau nhức. Anh thực sự đòi cô điều đó sao? Cô có nên chấp nhận không?

Lãnh Tử Thần hôn cô một hồi lâu, chậm chậm lỏng vòng tay, nằm úp trên ngực cô, hơi thở dồn dập. Rất lâu sau, anh trở lại bình thường, đưa tay tắt đèn, chỉnh lại áo quần cho cô và đắp chăn cẩn thận cho cô, chần chờ hồi lâu, chớp mắt mấy lần:

- Ngốc ạ, em được đấy.

Lâm Ấu Hỷ bị anh làm cho căng thẳng tốt độ, anh chiêm ngưỡng vẻ thụ động của cô một cách thích thú rồi hài lòng xoa đầu cô, dịu dàng thốt ra sáu chữ:

- Lâm Ấu Hỷ, anh yêu em.

Lâm Ấu Hỷ hoàn toàn choáng váng.

Trong màn đêm, ánh mắt Lãnh Tử Thần êm đềm mà kiên định, có cả những tia đau khổ, nhưng cảm giác an toàn mạnh hơn. Lãnh Tử Thần là người đàn ông đang hoàng, anh hiểu cô, anh không cưỡng ép cô, nhưng đầu óc cô vẫn không hiểu rõ, anh nói yêu cô... yêu ư? Đối với từ này, cô không hiểu, cô chỉ dừng ở khái niệm thích mà thôi, tự bao giờ anh đã cho phép mình chuyển từ thích sang yêu vậy?

Kỳ nghỉ đông trôi vèo vèo, tối nào trước khi đi ngủ, Lãnh Tử Thần cũng cầm tay cô, trái tim cô cũng dần ấm lại. Giáo trình tin học nâng cao đã giảng được quá nửa. Lãnh Tử Thần là người thầy thông minh, Lâm Ấu Hỷ là học trò cầu tiến, cả hai đều thấy vui khi dạy và học.

Đêm giao thừa, hai người mua rất nhiều pháo, châm lửa đốt trên đường phố vắng lặng, nhìn pháo bay vụt sáng lóe lên trời, cả hai cười vang, bàn tay lớn nắm chặt bàn tay nhỏ, niềm hạnh phúc thuần túy này không bọn chút bụi trần và cơ hội nào, thực không gì quý hơn, đáng khắc cốt ghi tâm.

Rất nhanh đến ngày trở lại trường, rời khỏi thị trấn, trong lòng cô quyến luyến không nỡ rời, ngồi trên xe lên thành phố, nhìn Lạc Diệp dần xa mờ trong mắt, Lâm Ấu Hỷ không thấy cảm giác buồn bã và chờ vơ như hồi trước. Trong mắt cô, quê nhà có phần ấm áp lên. Miền quê tuyết trắng, tạm biệt nhé, mình sẽ trở lại, đem theo hạnh phúc.

Cô quay lại, tay cầm túi trà sữa nóng Lãnh Tử Thần mua cho, trong xe ấm áp, ánh mặt trời sáng rực rỡ, dưới chiếc mũ nhung là gương mặt trong sáng bình an. Cô khẽ nói:

- Năm sau không về nữa.

- Vì sao? – Lãnh Tử Thần nhìn cô. – Nếu em muốn về, anh sẽ đưa em về.

- Không cần đâu. – Cô ngẩng đầu, nét mặt rạng rỡ. – Lần này đã đủ cho em mở lòng trong nhiều năm nữa, năm sau được nghỉ sẽ đi làm kiếm tiền, không thể thông dong như bây giờ được.

Lãnh Tử Thần ân cần vuốt tóc cô, nghĩ thầm, không bao lâu nữa mình sẽ phải về Mỹ lập nghiệp, nếu để cô lại một mình, anh yên tâm sao được. Muốn đưa cô đi theo biết bao, nhưng cô còn phải học tiếp đại học, mà cô có chịu đi cùng anh không? Anh phải làm sao với Lâm Ấu Hỷ đây?

Vào học lại, Diệp Mộng Mộng và Tôn Mỹ mang theo những đặc sản từ Bắc Kinh và Tô Châu, Lâm Ấu Hỷ cũng mang một ít đặc sản quê nhà, Tô Hoan Hoan chén đầy mọi thứ.

- Một sách, nghỉ đông thế nào? – Tô Hoan Hoan cười hi hí hỏi.

- Tốt mà. – Lâm Ấu Hỷ cười sảng khoái đáp. – Các cậu đón năm mới vui chứ?

- Đừng nói nữa, chán chết được. – Diệp Mộng Mộng lấy đồ đạc từ trong vali ra. – Đồ ăn thì không ngon, đi shopping được mỗi một lần, quần áo xấu chết được, năm mới chả ra sao.

- Nhà tớ còn sắp sẵn cho tớ một cuộc xem mặt, chết mất! Ông đó vừa to bụng vừa hói đầu, mặt nhũn ra, không hiểu sao bố mẹ tớ lại cưỡng thế, tớ mới năm thứ nhất đại học mà. – Tôn Mỹ vừa phàn nàn vừa bí mật nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Một sách, nghe nói Lãnh Tử Thần đưa cậu về quê, thật không vậy?

- Thế hả? – Lâm Ấu Hỷ hoa cả mắt. – Các cậu biết nhanh nhả.

- Xí! – Tôn Mỹ lườm nguýt, phẩy tay. – Tớ có phải bà bói đâu, tớ nghe bà mối báo tin mừng đó chứ.

- Gì cơ? – Tô Hoan Hoan đang nhai đầy miệng, đồng tai nói góp. – Ai nói vậy, sao cậu không mắng ột trận?

Lâm Ấu Hỷ không nhin nổi, cười phá lên, mọi người đều biết rồi, có gì phải kể nữa, ở chung một phòng, có gì mà giấu được nhau, huống gì là mấy người này. Lại nhớ Tô Hoan Hoan bảo, ông trời đầy đọa cô mười tám năm qua, liệu có phải bây giờ những khổ nạn ấy đã qua đi.

Mấy cô gái xa nhau hơn hai chục ngày, nói mãi không hết chuyện, Lâm Ấu Hỷ cảm thấy mình đã cởi mở hơn rất nhiều, mỗi khi soi gương đều thấy gương mặt rạng rỡ. Cô biết những thay đổi như thế đều nhờ Lãnh Tử Thần. Nghĩ đến anh, cô cảm giác trái tim ấm nóng khôn nguôi, chẳng phải anh là sứ giả trời cho xuống cứu vớt cô sao! Ha ha, sứ giả đáng lẽ phải là nữ chứ, nghĩ đến bộ dạng hóa thân của Lãnh Tử Thần, không thể không cười ngặt nghẽo.

Trong phòng ký túc xá quây nhau đã thỏa mãn, Tôn Mỹ bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Tô Hoan Hoan hiếu kỳ hỏi đi đâu, Tôn Mỹ nói cô muốn chuyển chỗ ở. Tôn Mỹ thân thiện thông báo ọi người, cô muốn đến sống chung với bạn trai ở khoa Thể thao. Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan phản ứng bình thường, Lâm Ấu Hỷ cũng không quá kinh ngạc...

Dù sao hai người họ cũng đã từ lâu...

Cô nghĩ: mỗi người có cách sống của riêng họ, bản thân cô nên học dần cách chấp nhận quyết định của người khác, dù không hiểu nổi, ít nhất cũng học cách tôn trọng họ. Diệp Mộng Mộng và Ngô Hồng Phi chẳng phải cũng như vậy sao, chỉ là Diệp Mộng Mộng chưa chuyển đi mà thôi.

Học kỳ mới đã đến, Tô Hoan Hoan và Vương Á Trúc rủ nhau kêu gọi buổi giao lưu phòng, cùng nhau tụ tập. Phòng nữ khoa Quản trị và phòng nam năm thứ tư khoa Tin học, tám người thì đã có ba đôi, điều này trở thành một giai thoại lan truyền khắp trường, rất được tán thưởng. Những mối lương duyên hiếm có ấy chắc chắn sẽ phát triển tốt đẹp.

Tiêu Vũ Trạch nói từ đầu là không có bạn gái nên từ chối tham gia, nhưng cuối cùng vẫn bị Tôn Mỹ kéo tới. Tôn Mỹ nói tới nay để tạo điều kiện cho Tiêu Vũ Trạch, cô sẽ vào vai bạn gái nghĩa vụ của anh, mọi người phá lên cười, chỉ là để đảm bảo đủ số người của hai phòng thôi mà. Tuổi trẻ thích tụ tập, ở đời, hạnh phúc nhất là mong gặp nhau là gặp được.

Nhưng chẳng ai ngờ, cuộc gặp mặt tám người lần này là một lần sau cuối, nếu không phải Tô Hoan Hoan và Vương Á Trúc cử hành hôn lễ vào năm năm sau, thì tám người họ chẳng biết bao giờ mới có cơ hội gặp lại...

3. Chương 3

Từ khi bắt đầu tới nay, cô đã tính mà không thể thoát khỏi hơi ấm bàn tay anh.

Gia đình Tô Hoan Hoan là doanh nghiệp truyền thống kinh doanh ảnh viện áo cưới, nổi tiếng hàng đầu về kỹ thuật chụp ảnh và tốc độ rửa ảnh. Ảnh chụp đám cưới đêm hôm ấy được nhanh chóng chuyển về phòng tráng in, tối chủ nhật, khi gia đình cùng bạn bè dự tiệc thì đã có ảnh để trưng bày trước quan khách.

Lâm Ấu Hỷ không quen chụp ảnh nên chỉ có mặt trong vài tấm hình. Có ảnh chụp cùng Tô Hoan Hoan, chụp cả bốn chị em cùng phòng, chụp cùng cả lớp đại học, bức cuối cùng là chụp chung tám người, các cô gái là Tô Hoan Hoan, Diệp Mộng Mộng, Tôn Mỹ và cô, các chàng trai là Vương Á Trúc, Ngô Hồng Phi, Lãnh Tử Thần và Tiêu Vũ Trạch.

Tám người, tám gương mặt. Nhìn kỹ một lúc, cô nhận ra một vệt sáng tròn ở bên mắt trái mình, dường như là chụp hỏng, nhưng cô biết nếu ảnh chụp lỗi, Tô Hoan Hoan sẽ không gửi cho quan khách. Nhìn kỹ một lúc nữa, cô nghĩ ra, lúc ấy hình như cô có khóc, nhưng đã rất mau chóng nén lại. Thì ra đó là giọt nước mắt.

Tìm một chiếc khung ảnh, cô lồng tám ảnh tám người vào, để trên đầu giường, đêm khi nằm mơ tỉnh dậy, gối đầm nước mắt, cô ngẩng nhìn Lãnh Tử Thần trong ảnh.

Nhưng như vậy thật không chịu nổi, cô úp khung ảnh xuống, suốt đêm ác mộng liên tục.

Thứ hai là ngày phải đi làm. Lâm Ấu Hỷ chen chúc trên xe công, may mà đến chỗ làm chưa muộn. Vừa ăn vội bánh mì kẹp, vừa mở máy tính chuẩn bị cho công việc cả ngày, thuận tay lôi khung ảnh từ trong túi ra, bày lên bàn làm việc. Đường như thánh thần phù hộ, cô cảm thấy tấm hình đẹp quá, bao nhiêu kỷ ức tuổi trẻ ùa về.

-Ái chà, đây là những ai vậy? – Lưu Oánh cầm hai cốc cà phê tới, trao một cốc cho Lâm Ấu Hỷ, liếc nhìn tấm ảnh, cầm lên xem, mắt lờ lửng ra.

- Điều là bạn đại học, cuối tuần vừa rồi đi dự lễ cưới, chị đã nói trước với em rồi còn gì, vậy đi dự cưới là do em đi mua cùng chị đó thôi. – Lâm Ấu Hỷ nuốt nghẹn miếng bánh kẹp, đón cốc cà phê uống vội.

- Người này là bạn đại học của chị à? – Lưu Oánh chỉ vào hình Lãnh Tử Thần ở góc ảnh, vẻ mặt hưng phấn nhìn Lâm Ấu Hỷ.

- Ủ, đúng vậy. – Lâm Ấu Hỷ ngơ ngẩn nhìn Lãnh Tử Thần. Anh vẫn rất điển trai, luôn nổi bật trong số đông, không nói là sắp ba mươi tuổi, thế mà vẫn khiến cô gái trẻ này thốt lên mền mọ, đúng là sức hấp dẫn ghê thật. Nghĩ như vậy, cô hỏi Lưu Oánh: – Thế nào, thấy anh đẹp trai thì động lòng hả?

- Em cũng có động lòng, nhưng sánh sao được với anh ấy. Người này tên là Lãnh Tử Thần, là bạn học hồi cấp ba của cháu họ bà ngoại em. Hồi thi tốt nghiệp trung học, anh ấy đỗ điểm cao hơn người đỗ thứ hai rất nhiều điểm, oai không chứ! – Đôi mắt phượng của Lưu Oánh tràn ngập vẻ mền mọ. – Bao nhiêu năm rồi, chẳng có ai siêu như anh ấy. Nghe nói anh ấy ở Mỹ học Tiến sĩ rồi kế thừa sản nghiệp gia đình, mấy năm nay kinh doanh phát triển, việc làm ăn của gia đình anh ấy được tôn là đệ nhất. Mới rồi bố anh ấy qua đời, anh ấy về nước để an táng cho bố. Đây chị xem, tạp chí Phong vân nhân vật kỳ này còn có bài giới thiệu về anh ấy, chỉ không có ảnh thôi. Người nhà họ Lãnh đều rất kín tiếng, hiếm khi công khai hình ảnh.

Lâm Ấu Hỷ cầm tờ tuần san Tiền tệ từ tay Lưu Oánh, quả nhiên là bài về Lãnh Tử Thần. Điều là những lời tốt đẹp nhất giới thiệu việc kinh doanh của gia tộc họ Lãnh, trên các lĩnh vực bất động sản, đầu tư tiền tệ, chứng khoán vân vân, không hổ danh là một đại gia tộc. Lâm Ấu Hỷ đưa tay day day huyệt thái dương, lòng ngực từng cơn co thắt.

- Chị Lâm, chị không sao chứ, mặt tái nhợt ra này. – Lưu Oánh sờ lên trán Lâm Ấu Hỷ, chị không phải là bạn học của anh ấy sao mà không biết anh ấy là nhân vật lớn như thế?

- Ủ, hồi chị vào đại học thì anh ấy sắp tốt nghiệp, không có giao thiệp nhiều. – Lâm Ấu Hỷ đáp bừa, rồi giao cho Lưu Oánh một số công việc để cô ấy dồn sự chú ý vào đó. Sau đó, cô lẳng lẳng cất khung ảnh vào ngăn kéo, chồng lên trên một đồng giấy tờ. Làm xong việc đó, cô hít một hơi dài, mắt rưng rưng, một giọt nước lăn từ trên mắt xuống cốc cà phê đã nguội.

Lãnh Tử Thần, em phải làm thế nào mới có thể quên anh.

Sắp tới giờ tan sở, nhận điện thoại của Tô Hoan Hoan hẹn đi ăn. Lâm Ấu Hỷ sợ gặp lại Lãnh Tử Thần nên gắng gượng từ chối. Tô Hoan Hoan thản nhiên nói:

- Điều là bạn cũ từ đại học, mọi người đã hơn hai năm không gặp cậu, sao cậu lại khó khăn thế? Cậu sao vậy? Cậu còn lương tâm không đấy?

Từ chối không nổi, cô đành nhắm mắt nhận bừa, định bụng tan sở rồi sẽ mượn cớ gì đó để không tới.

Tan tầm, cô vừa bước ra khỏi chỗ làm đã thấy bị ôm cứng. Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng đứng sẵn trước cổng, đẩy ngay cô lên xe.

Xe dừng ở bên đường, Tiêu Vũ Trạch cười duyên đáng đứng đợi ở cửa tiệm ăn Tứ Xuyên. Lâm Ấu Hỷ đành lịch sự chào hỏi, cả hội vừa trò chuyện râm ran vừa lên gác.

Phòng đặt trên tầng hai, đẩy cửa ra, bên trong có Ngô Hồng Phi. Lâm Ấu Hỷ thấy yên tâm một chút. Ủ nhỉ, chắc là mình nhạy cảm quá, nếu Lãnh Tử Thần tới, chắc là Tô Hoan Hoan sẽ báo trước, nếu không, cuộc gặp sẽ rất ngượng ngùng.

- Tự nhiên đi, hôm nay tớ chủ chi nhé! – Ngô Hồng Phi hào phóng mời mọi người. Anh dự định tháng tới sẽ kết hôn cùng Diệp Mộng Mộng, nên mời các bạn trước bữa ăn này.

Tô Hoan Hoan xem thực đơn, thư thái chọn.

- Có cần gọi Lãnh Tử Thần không? – Diệp Mộng Mộng dường như hỏi Ngô Hồng Phi, ánh mắt mọi người dồn cả vào Lâm Ấu Hỷ. Về mặt cô chờ ra. Họ đang đợi ý kiến của cô sao? Lãnh Tử Thần có tới hay không hôm nay can hệ gì tới cô chứ!

Cô và anh từ lâu đã không có bất kỳ liên quan gì rồi.

Một hồi sau, thấy mọi người vẫn chăm chú nhìn mình, Lâm Ấu Hỷ hít mạnh một hơi, bình thản nói:

- Hôm nay hai người chủ chi, hai người nói xem thế nào là hợp lý.

Diệp Mộng Mộng lập tức rút điện thoại bấm số, vừa chờ máy vừa đi ra ngoài. Lâm Ấu Hỷ không nghe rõ cô nói gì, cũng không biết Lãnh Tử Thần có tới không. Bố anh đã qua đời, việc kinh doanh của gia đình có rất nhiều thứ phải quán xuyến, chắc là anh bận lắm. Anh sẽ không tới đâu.

Diệp Mộng Mộng trở lại, không nói gì, mọi người cũng không hỏi. Lát sau, món ăn được lần lượt mang ra, mọi người rót rượu, râm ran ăn uống. Chừng hơn nửa giờ, Lâm Ấu Hỷ đã cảm thấy thoải mái hơn. Phải rồi, anh không tới, hoặc có lẽ vì sự có mặt của cô nên anh không tới. Cô đã không yêu anh nữa, anh là người kiêu ngạo như thế, sao có thể chấp nhận một việc mất thể diện được.

Tự chúc lấy sự đa tình, thật là nhục quá.

Suốt bữa tối, mọi người ăn uống vui vẻ. Sau khi ra trường, Diệp Mộng Mộng và Ngô Hồng Phi ở lại Thượng Hải, làm ở hai công ty khác nhau, cuộc sống rất khá. Cả hai cùng phóng khoáng, kết hôn hay không không quan trọng lắm, họ còn cười mà bảo rằng, thì cứ coi như là kết hôn rồi đi.

Tiêu Vũ Trạch ngồi bên cạnh Lâm Ấu Hỷ, thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho cô, đều là những món cô thích, nhưng không nói gì nhiều. Đến khi gần tan tiệc, anh mới khẽ khàng hỏi:

- Em này, Lâm Ấu Hỷ, dự định khi nào giải quyết việc lớn cho bản thân đây?

- Tùy duyên thôi ạ. – Lâm Ấu Hỷ cười mỉm.

Tùy duyên... đúng vậy, chỉ có thể tùy duyên, đợi có một người nào khác xuất hiện, đợi đến ngày cô quên người cũ. Sẽ có ngày đó không? Ít nhất hiện giờ cô không trả lời được.

Cả bọn chần chờ hơi men, Tiêu Vũ Trạch vẫn trầm tĩnh như cũ, đứng bắt xe bên đường, dịu dàng đưa ngà ngà lên xe, dặn tài xế về giá cả và đường đi để tránh bị moi thêm tiền. Lo cho cả bọn đi rồi, anh mới quay lại nói với Lâm Ấu Hỷ:

- Anh đưa em về nhé.

- Đàn anh à, anh đúng là bạn tốt đấy. – Lâm Ấu Hỷ lên xe của anh, không nén nổi, nói: – Anh à, anh định khi nào lo việc đại sự bản thân vậy?

- Tùy duyên thôi. – Tiêu Vũ Trạch thư thái đáp.

Anh ấy cũng tùy duyên...

Tiêu Vũ Trạch đưa Lâm Ấu Hỷ về dưới tầng nhà cô, ân cần giúp cô tháo dây an toàn. Khi cô mở cửa định xuống xe, đột nhiên anh nắm tay cô. Lâm Ấu Hỷ giật mình quay lại hỏi:

- Sao vậy ạ, đàn anh?

- Ấu Hỷ... – Tiêu Vũ Trạch hít một hơi. – Tử Thần hai ngày nay đi họp ở Hàng Châu, tối nay anh ấy không tới không phải là cố ý đâu.

- Dạ. – Lâm Ấu Hỷ cảm nhận trái tim mình bỗng dưng bị bóp nghẹt, vội giằng tay xuống xe, chạy nhanh lên gác. Đêm nay, lại khó ngủ rồi, từ khi đi làm tới nay, rất lâu rồi chưa bị mất ngủ liên tục như thế này.

Tối ngày hôm sau, tan làm từ công ty ra, Trình Mỗ theo sau Lâm Ấu Hỷ, liên tiếp tìm cơ hội nói chuyện:

- Ấu Hỷ, tối nay cùng đi xem phim đi, Hoạ bì hay phim gì? Đều là phim khủng mới công chiếu, em thích Trần Khôn hay Châu Tử Đan, Triệu Vy, Châu Tấn?

- Trình Mỗ. – Lâm Ấu Hỷ quay lại nhìn anh. – Hôm nay em rất khó chịu, không muốn đi đâu, hôm khác đi, để hôm nào em mời anh.

- Đạo này em làm sao vậy, có phải có tâm sự gì không? – Trình Mỗ lo lắng nhìn cô. Anh hơn cô năm tuổi. Khi cô mới vào công ty, đầu tiên là làm trợ lý cho anh. Anh có phong cách của người thầy, mọi việc đều đích thân hướng dẫn, trong hai năm đầu ấy, cô khiến anh vất vả nhiều. Cô biết Trình Mỗ đối với mình tốt, tuy chưa từng từ chối thịnh tình của anh nhưng trong lòng cô luôn có một rào chắn, cô không có cách nào xác định được là mình đã vượt qua chưa, càng không có tư cách để đến với người khác, như thế là bất công đối với Trình Mỗ.

Nhà Trình Mỗ nằm ở một hướng khác hẳn, hai người không tiện đường về cùng nhau nên tạm biệt từ cửa công ty. Lâm Ấu Hỷ vào một quán cà phê, gọi một đĩa ăn nhanh, vừa ăn vừa ngắm dòng người qua lại ngoài song cửa, đợi đến khi trời tối hơn nữa, giờ cao điểm tan tầm đã qua, cốc cà phê đã lạnh tanh, cô mới lên tàu về nhà.

Về đến nhà, tắm gội xong, cô cố gắng nghĩ ra việc gì đó để làm nhưng cũng chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ là xong hết. Ngồi trên sofa xem hài kịch trên ti vi, tiếng cười ở đâu đó thỉnh thoảng vang lên từng chập. Không thấy đồng cảm với tiếng cười khán giả, cô cứ thấy nóng ruột kỳ lạ, mắt nhón nhác nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tủ tường phòng khách.

Cô mở tủ tường, ngăn dưới cùng là hai chiếc hòm giấy cũ phủ bụi, đựng những thứ hồi cô ở đại học, sách vở và nhật ký, ra trường rồi cô không mở ra lần nào. Mỗi lần chuyển nhà, hai chiếc hòm giấy này chiếm không ít chỗ nhưng cô không vứt đi được. Mỗi người đều có chiếc hòm giấy như thế, đựng đầy những kỷ niệm, ngày thường chẳng mấy khi nhớ đến, những lúc quạnh quẽ hoặc tìm không biết hướng đi, mới lại lôi ra ngắm nghía, nhớ lại một thời, đánh thức mục đích và dũng khí.

Tốn sức lắm cô mới xếp hết những thứ chồng chất ở trên để lôi hai hòm giấy đó ra giữa phòng khách. Dùng chổi quét hết bụi, lắng lặng mở ra, bên trong là rất nhiều giáo trình đại học được xếp ngăn nắp... Còn cả cuốn nhật ký nét chữ nắn nót, mỗi chữ đều khiến cô nhói lòng. Cô trầm ngâm nâng niu từng trang giấy cũ, rồi ánh mắt dừng lại trên bìa một cuốn sách dày, có ba chữ mạ vàng óng ánh: Tư bản luận quyển I.

Cầm sách trên tay, nhẹ gỡ từng trang, tờ bìa phụ còn nguyên hàng chữ viết tay mực đen bay bướm: Lãnh Tử Thần, tháng 10 năm 2003 mua tại nhà sách Thượng Hải. Nhìn nét chữ quen thuộc, cô nghe trong tim có tiếng rạn vỡ, bèn đưa tay ôm ngực, những cơn đau nhói âm ỉ kéo đến, đặt sách vào hòm, nước mắt lại rơi. Tại sao, tại sao nơi nào cũng in bóng của anh.

Ngồi trên nền nhà giá lạnh, không biết bao lâu, tiếng đồng hồ báo thức kiểu cũ từ bên hàng xóm vắng sang kéo cô trở lại thực tại. Nửa đêm rồi, không gian tĩnh lặng, khu dân cư chìm vào yên ắng, nhưng tâm trí cô lại tỉnh táo đến tàn nhẫn. Cô không ngủ được, nằm trên giường làm mọi cách mà không thể đi vào giấc ngủ, cổ họng nghẹt đắng, thái dương giãn giãn.

Hai giờ sáng, đầu đầu không chịu nổi, cơ thể phát sốt, cô biết mình gắng không nổi, bò dậy định ra ngoài tìm mua thuốc giảm sốt, nhưng không cất bước được, ngã nằm trên sofa. Điện thoại trên bàn thỉnh thoảng sáng lấp lánh.

Cô cầm điện thoại trong tay, nhìn danh bạ nhưng không biết nên gọi cho ai. Sau cùng của danh bạ là một số điện thoại gọi nhờ, cô hay để lỡ rất nhiều cuộc gọi. Cô ngáy người đọc số, ngón tay nhấn phím, nghe một hồi chuông đổ, không lâu sau có tiếng e hèm, hóa ra cũng có người tiếp máy.

Cô vội cuống quýt nhấn phím dừng, đặt máy lên bàn, hai giờ đêm, làm phiền người lạ đâu thể là chuyện đùa được. Cô yếu ớt ấn vào thái dương.

Điện thoại di động trên bàn rung mạnh, bản nhạc hôn lễ vang lên inh ỏi, có người gọi, vẫn là số vừa rồi. Một lần, hai lần, cô không nghe, người gọi dường như kiên trì cực độ, đến lần thứ ba, cô đành nhận máy:

- A lô! – Giọng run rẩy, nghe chẳng giống với tiếng nói của Lâm Ấu Hỷ ngày thường. Cô không biết đầu dây bên kia là ai, muộn thế này còn làm phiền người ta, không biết họ có mắng không, cảm giác bất an và hồi hộp, cô im lặng chờ đợi trong một nỗi mệt mỏi và kiệt sức.

- Lâm Ấu Hỷ! – Giọng nói từ đầu dây bên kia rõ ràng là rất lo lắng nhưng vẫn ảm áp như vậy, là Tiêu Vũ Trạch. Ấu Hỷ chỉ nghe anh nói ba tiếng đã biết anh là ai, cô bất giác bịt miệng, nước mắt lăn tăn, không nói nên lời. Đầu bên kia im lặng một lúc, rồi giọng nói nghe như đang mặc quần áo. – Em đang ở đâu?

- Ở nhà. – Lâm Ấu Hỷ nghẹn ngào, phát âm khó khăn, cuối cùng nức nở trong tiếng khóc. – Em... sốt quá, đầu đau quá.

- Anh tới ngay, đợi anh đây. – Tiếng đập máy vang lên, Lâm Ấu Hỷ xịt mũi, lòng dần bình tĩnh lại, một cảm giác ảm áp lan tỏa trong người. Chưa đầy nửa tiếng sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ gấp gáp. Cô loạng choạng ra cửa, mở khóa, lao vào lòng người đứng ngoài. Tay cô bấu chặt, Tiêu Vũ Trạch phải gắng hết sức dìu cô vào trong phòng. Anh cầm trong tay một túi nhựa, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô:

- Heo nhỏ, muộn thế này mà còn không ngủ, chắc là đói rồi, anh mua ít đồ ăn cho em đây.

- Vâng. – Trái tim cô tan ra, dần buông tay, cúi đầu dụi mắt, như đứa trẻ biết mình vừa làm việc sai lầm, vẻ mặt đầy hối lỗi. – Xấu hổ quá, đàn anh, muộn thế này còn làm phiền anh.

- Anh mong được như vậy mà, mong em không có việc gì cũng cứ làm phiền anh nhiều vào. – Tiêu Vũ Trạch cười, đặt túi nhựa lên bàn, sờ tay lên trán cô. – Sốt thật hả? Anh mua thuốc đây, em ăn chút đã rồi uống thuốc, sau đó ngủ một giấc, tỉnh lại là ổn thôi.

- Vâng. – Cô gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi vào sô pha, mở túi nhựa lấy thìa xúc cháo, nuốt từng thìa. Tiêu Vũ Trạch ngồi bên, nhìn cô, không nói gì, nét mặt mệt mỏi sâu sắc. Cô ăn hết cháo rồi uống thuốc hạ sốt, một lát thì mệt mỏi ngã đầu ngay lên sô pha thiếp đi. Tiêu Vũ Trạch vào phòng ngủ lấy chăn nhẹ nhàng đắp cho cô, rồi thu dọn hộp. Nhìn cô ngủ như một chú mèo nhỏ, anh chần chừ một lát rồi nhẹ nhàng ra đi sau khi khép cửa.

Một giấc ngủ no tròn không mộng mị. Có tiếng gõ cửa làm cô giật mình, trời đã sáng, bảy giờ rưỡi, cũng là giờ cô thường trở dậy. Cô dụi mắt ra mở cửa, bên ngoài là một cậu nhân viên đưa đồ ăn nhanh mặc áo phông màu hồng đang bê một hộp tròn:

- Thưa cô Lâm, đây là đồ ăn sáng mà ông Tiêu đặt cho cô, tiền đã thanh toán rồi.

Cậu nhân viên đưa vào một khay đựng bánh và cháo trắng theo kiểu Quảng Châu, trên đó gài một tấm thiệp nhỏ: Đừng quên uống thuốc sau khi ăn, thuốc ở trong hộp trên bàn trà.

Lâm Ấu Hỷ cười, cơn kiệt sức đột ngột tới qua đã biến đi rồi, hiện cô đã bình phục. Cô vừa ăn cháo vừa cầm điện thoại nhắn tin: Cảm ơn anh, anh trai Tiêu.

Không đầy một phút sau, Tiêu Vũ Trạch đã nhắn lại: Đừng khách sáo, em còn nhớ tới anh là may mắn của anh rồi.

Gương mặt Lâm Ấu Hỷ ngập tràn sự vui vẻ, mạnh mẽ. Ăn sáng xong, cô đứng trước gương trang điểm, bộ váy áo công sở chỉnh tề, tóc búi gọn gàng, giày cao gót, lại tiếp tục là một nhân viên văn phòng đầy kinh nghiệm. Gắng sức hoà nhập vào nhịp sống thành phố, trở thành một phần trong nó, đó là kỳ vọng của bố, cô sẽ không ngừng cố gắng.

Đến văn phòng, nhận thư điện tử từ khách hàng nước ngoài, vậy là lô hàng áo sơ mi nữ đã đến. Một ngày làm việc kết thúc, thuốc cảm sốt đã uống vào bữa sáng và bữa trưa, cơn sốt nhanh chóng bị đẩy lui, chỉ có đầu vẫn còn nặng, rất buồn ngủ.

Buổi tối, cô nhả nhận từ chối lời mời đi ăn của Trình Mão, lên chuyến xe đông nghịt trở về nhà. Mấy chiếc hòm vẫn lộn xộn ở góc nhà, cuốn Tư bản luận đặt trên bàn uống nước, có lẽ tối qua Tiêu Vũ Trạch đã giở xem. Cô bước tới, cầm cuốn sách ấy đặt lên đùi.

Sách này từ khi mua về đến nay đã năm năm, cô thực sự chưa hề giở xem. Bốn năm đại học, cô luôn xếp nó trong góc tủ, khi tốt nghiệp lấy ra, bụi đã phủ đầy. Nhưng tại tầng hai của thư viện trường, cô đã đọc hết cả ba tập. Đến giờ nhớ lại, nét chữ trên trang sách còn y nguyên như mới hôm qua, trong đầu cô là một khối hỗn độn khiến người cứ ngây ra đờ đẫn. Già rồi sao? Đúng là già rồi, tuổi trẻ đã trôi qua, trở thành tro bụi, cô yếu ớt day day vào huyết thái dương.

Cuốn sách rơi xuống đất, cô giơ tay nhặt lên, một tờ giấy mỏng rơi từ trong ruột sách ra, là mấy chữ của Lân Tử Thần: Một sách, tặng em cuốn sách, chẳng liên can gì tới việc làm bạn gái anh đâu, đừng nghĩ lung tung, mộng đẹp nhé.

Mảnh giấy nằm yên lặng trong cuốn sách dày, cùng với cuốn sách bị phủ lên bao nhiêu bụi bặm, đã năm năm rồi. Đến nay gấp lại, chẳng đúng lúc đúng nơi chút nào. Thì ra hồi đó anh đã nhìn thấu tâm tư cô. Lân Tử Thần, anh thực là người đàn ông thông minh tinh tế, chẳng bao giờ che giấu sự sắc sảo của mình.

Những ngón tay Lâm Ấu Hỷ vì cầm cuốn sách nặng dần dần tái nhợt đi. Lân Tử Thần, anh sắp khiến cô phát điên rồi. Mỗi khi cô lấy hết sinh lực để quên anh đi thì anh lại từ đâu hiện tới. Chỗ nào cũng có hình bóng anh, hơn năm năm rồi, gần hai ngàn ngày đêm, rốt cuộc cô vẫn chẳng thể xóa bỏ hình ảnh của anh trong ký ức. Mỗi giây mỗi phút anh đều xâm chiếm tâm tư cô, khuấy đảo từng chút máu thịt trong con người cô.

Những gì anh để lại trong cô, chẳng lẽ thật sự là cả một nỗi nhớ suốt cuộc đời không thể nào phai nhạt? Tàn nhẫn quá. Không được, nếu không làm sao mà chịu nổi.

Cô đặt lại mảnh giấy vào trong sách, gấp lại, mơ hồ đứng dậy, định đi vào bếp lấy nước uống thuốc. Cô lão đảo bước đi, không ngờ chân phải đá vào chân trái, ngã nhào về phía bàn nước, trán đập vào góc bàn. Cơn đau ủa đến, khiến cô mất cả tri giác.

Không biết bao lâu, mọi thứ chung quanh mơ hồ chuyển động trước mắt cô, cô mở to mắt, máu chảy thành vũng trên mặt đất, trán đau như bị dao đâm, điện thoại bị đẩy rơi xuống đất, nằm cách không xa nhưng cô với mãi mới tới. Số điện thoại đầu tiên cô nhấn trong vô thức là số cấp cứu, sau đó bấm vào tường, bò ra cửa, mở khóa, rồi kiệt sức nằm gục trên nền đất, không cử động được nữa.

Cửa mở, cô cảm giác mình được đôi tay nào đó ôm, bế xuống tầng, lên xe. Cô nằm ở ghế sau xe, nhìn bóng dáng người lái xe mà gượng cười nói:

- Xin lỗi anh trai Tiêu Vũ Trạch. Lại phiền anh rồi.

Không đợi Tiêu Vũ Trạch đáp lời, cô lại chìm vào hôn mê.

Tỉnh lại, cô đã nằm trên giường bệnh trải nệm trắng toát, là phòng bệnh cao cấp, chỉ có một giường. Tiêu Vũ Trạch đứng quay lưng vào cô, đang làm gì đó trên bàn trước mặt, cổ áo sơ mi là phẳng phiu, đôi giày da sáng bóng không chút bụi, dường như anh lúc nào cũng giữ được hình ảnh người đàn ông không vướng bụi trần.

Có lẽ nghe thấy tiếng động, Tiêu Vũ Trạch quay mình, tay cầm một chiếc bình vàng, mỉm cười bước về phía cô. Anh ngồi vào chiếc ghế đặt bên giường, đưa chiếc bình vàng có gắn chiếc thìa ở đầu ghé vào miệng cô. Lâm Ấu Hỷ hé môi, một cảm giác thanh dịu mát ngọt dễ chịu tràn xuống cổ họng.

Uống thêm chút nước nữa, cô cảm thấy họng không còn khô rát, chỉ trên trán là cảm thấy đau giòn giạt từng cơn, mắt nhìn chao đảo. Cô nhìn Tiêu Vũ Trạch, giọng yếu ớt:

- Xin lỗi anh.

Cô không ngờ trong lúc vô thức lại nhấn vào số điện thoại của anh, những ngày này, như là có ma quỷ xui khiến, cô đã năm lần bảy lượt làm phiền tới anh.

Nhưng cũng tốt, cũng may là anh, nếu là người khác, Lâm Ấu Hỷ không biết tình cảnh sẽ xấu đến mức nào.

- Heo nhỏ. – Tiêu Vũ Trạch giơ tay bẹo nhẹ lên mũi cô, lắc lắc đầu. – Em lại khách sáo rồi, anh cũng mặc kệ em thôi. – Giọng nói rất trêu chọc, còn có cả chút trách móc nữa. – Lớn rồi, còn để ngả võ cả đầu.

Tiêu Vũ Trạch thấy cô lộ vẻ xấu hổ, mặt ửng hồng thì cũng không trách nữa, gọi hộ lý mang vào ít thức ăn thanh đạm, nhìn thấy cô ăn được rồi mới yên tâm đứng dậy:

- Lần này em chỉ bị chấn động nhẹ ở não thôi, anh đã xin phép công ty của em cho em nghỉ ốm rồi. Anh nghĩ em đi làm đã nhiều năm mà chưa nghỉ phép, cũng tốt, nhân dịp này hãy nghỉ ngơi vài ngày đi. Người xưa nói gì nhỉ, à, trong họa có phúc, ha ha.

Tiêu Vũ Trạch khoác áo vét, nhấn nút điện, mở cửa phòng rồi quay lại nói:

- Chiều anh phải họp, tối lại vào thăm em, hãy ngủ ngon một giấc nhé, tối muốn ăn gì, anh sẽ mang đến cho.

Lâm Ấu Hỷ mỉm cười lắc lắc đầu, nhìn anh:

- Anh đến là được rồi.

Tiêu Vũ Trạch nét mặt rạng ngời, khép cửa đi. Lâm Ấu Hỷ cầm cái điều khiển từ xa ở đầu giường, mở ti vi treo trên tường. Đây là phòng bệnh cao cấp, người bị chấn thương nhẹ về não thường chọn loại phòng này. Tiêu Vũ Trạch thật là chu đáo, chu đáo đến mức khiến người ta đổ mồ hôi kính nể.

Cô lắc lắc đầu, nghĩ bụng: chắc là Tiêu Vũ Trạch hối hận đã gặp lại mình trong đám cưới của Tô Hoan Hoan, tự dưng năm ba lần bị làm phiền, hai giờ sáng còn phải thức dậy đi cấp cứu người lạ... Chẳng biết kiếp trước anh ấy có nợ gì mình không, mình đúng là đáng tìm lỗi nê mà chui xuống cho đỡ ngứa. Cũng may người ấy là Tiêu Vũ Trạch, là một người mà nhìn đã thấy là vô hại, một người thuần túy khiến người ta tìm thấy cảm giác của một tình bạn an toàn.

Vô ý đập đầu vào gối bông, cô thấy đau nhức nhối. Nếu không gặp Lãnh Tử Thần, cô sẽ chẳng bao giờ biết đến Tiêu Vũ Trạch hay sao? Cô cầu mong đây là lần cuối cùng mình gây phiền phức tới Tiêu Vũ Trạch.

Lâm Ấu Hỷ nhìn ra ngoài cửa sổ, tiết trời rạng rỡ, ánh nắng lấp lánh, thế giới đẹp như thế, tại sao không có tiếng gọi nào đồng vọng với mình. Ai cũng nói, tính cách quyết định số phận, chẳng lẽ cả đời này cô không thoát ra khỏi kỷ niệm hay sao? Phải làm sao mới được?

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, đợi Lâm Ấu Hỷ cất tiếng mới tiến vào, cô hộ lý cười ân cần, nhìn Lâm Ấu Hỷ:

- Cô Lâm, có người tới thăm.

Dứt lời, Lãnh Tử Thần đã bước vào, vóc dáng cao lớn của mình khiến trong phòng lạnh ngắt. Cô hộ lý tự biết không cần nhiều lời, cúi đầu im lặng lui ra. Lãnh Tử Thần bước đến trước mặt cô, cúi nhìn chăm chú vết thương trên trán cô, qua màn gạc bông, nhìn không rõ vết thương, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, ánh mắt vô cùng đau đớn:

- Sao lại không cẩn thận đến thế!

Lâm Ấu Hỷ cười gượng, khe khẽ rút tay ra, cầm chiếc điều khiển ti vi, chuyển kênh, dừng ở một chương trình hoạt náo vui vẻ. Ánh mắt anh không rời khỏi gương mặt cô, bao nhiêu lời nghẹn ở cổ. Đối mặt với vẻ bình thản lạnh lùng của cô, anh nói không nên lời.

Dưới đây là bản tin mới về một người đẹp, nhân bộ phim “Rối loạn tâm tư” đang làm mưa gió trên thị trường, cô ấy là ngôi sao họ Phạm, gần đây được phát hiện có mối quan hệ thân mật với một đại gia giấu tên. Theo thông tin của chúng tôi, người đẹp họ Phạm này được vào vai nữ chính trong “Rối loạn tâm tư” là do bộ phim được thực hiện bởi sự tài trợ của đại gia giấu tên. Theo một tiết lộ khác của người trong cuộc, danh tính và độ “hot” của vị đại gia này phủ khắp Thượng Hải, là đời thứ hai của gia tộc kinh doanh lớn hàng đầu ở Thượng Hải, ngoại hình rất giống ngôi sao điện ảnh Hồng Kông Ngô Ngạn Tổ, phạm vi kinh doanh phát triển toàn cầu, dưới đây là tư liệu được phóng viên sưu tập được.

Ti vi phát đi bức hình mờ ảo của một nhân vật điển trai trong quán bar hoặc hộp đêm, ánh đèn mờ ảo, ngôi sao họ Phạm khoác tay anh, nét mặt nũng nịu diễm lệ, người đàn ông chỉ lộ hình nhìn nghiêng, trông qua rất giống Ngô Ngạn Tổ.

Lãnh Tử Thần liếc mắt qua màn hình, sắc mặt dần dần lại, mắt trở nên sắc nhọn, nhìn rất đáng sợ. Bao năm nay, anh vẫn không thay đổi. Lâm Ấu Hỷ nghệt thở, không nhin nổi cười, ban đầu cười gượng, sau rồi phá lên cười, cười đến khi nước mắt giàn giụa, vết thương ở trán rách ra, máu thấm dần ra lớp băng bên ngoài.

Vết thương bị chấn động nên rách, cơn đau tăng dần và choáng váng, khiến cô hôn mê, cô chỉ còn nhớ Lãnh Tử Thần quýnh quáng nhấn chuông gọi cấp cứu.

Lãnh Tử Thần được mời chờ bên ngoài phòng.

Hơn nửa giờ qua, bác sĩ từ bên trong bước ra, tháo khẩu trang che miệng nói với Lãnh Tử Thần:

- Tổng Giám đốc Lãnh, không thể để bệnh nhân bị kích động mạnh, nhưng không có gì nguy hiểm lớn đâu.

Cảm xúc quá kích động, Lãnh Tử Thần chau mày, mẹ kiếp! Nhìn cánh cửa phòng bệnh, anh không dám bước vào nữa.

Sẩm tối, Tiêu Vũ Trạch kết thúc công việc ở công ty, cho nhân viên nghỉ sớm. Anh mua ít đồ ăn kiểu Quảng Châu và một ít hoa quả, kẹo bánh, xách vào bệnh viện.

Vừa bước chân vào hành lang phòng bệnh cao cấp, đã nhìn thấy một người đứng dựa ở tường, vóc dáng cao lớn, thân hình thẳng tắp. Tiêu Vũ Trạch thở dài, bước tới hỏi nhỏ:

- Tử Thần, sao không vào đi?

- Vào một lần rồi, vết thương lại rách ra, bác sĩ đã xử lý rồi, để cô ấy được yên tĩnh, tớ không dám vào nữa.

- Lãnh Tử Thần gượng cười, dưới chân anh đầy đầu mẩu thuốc lá, mắt vẫn những tia máu, không còn một chút nào vẻ cao ngạo. Anh cầu cứu nhìn Tiêu Vũ Trạch:

- Cậu vào đi, tớ đi trước đây, giúp tớ chăm sóc cô ấy, có việc gì gọi tớ bất cứ lúc nào.

- Ừ, yên tâm đi, cậu về ngủ một giấc cho khỏe. – Tiêu Vũ Trạch nhìn vẻ mệt rũ của Lãnh Tử Thần, anh hiểu quá rõ cá tính bạt mạng của người bạn thân nhất, vừa mới tiếp quản cơ nghiệp của gia đình, chắc chắn là bận tới mất mũi đến quên cả nghỉ ngơi.

Tiêu Vũ Trạch ái ngại vỗ vai bạn, quay mình vào phòng bệnh. Lâm Ấu Hỷ quay lưng ra cửa, ngồi thu lu trên giường. Khi anh bước vào, cô không có một phản ứng gì. Anh khe khẽ nói:

- Bữa tối đây rồi, mau ăn chút đi, là những món em thích nhất đấy.

- Anh à. – Lâm Ấu Hỷ quay mình lại, ánh mắt nheo nheo, giọng ai oán yếu ớt. – Anh ấy đi chưa?

- Đi rồi. – Tiêu Vũ Trạch vừa bày thức ăn vừa dịu dàng nói. – Lớn rồi mà vẫn như trẻ con, việc lớn thế nào cũng phải đối mặt để giải quyết chứ, mau ăn đi, nguội hết bây giờ.

Lâm Ấu Hỷ xịt mũi, nước mắt lã chã rơi vào hộp cháo. Sao cô không muốn giải quyết chứ, nhưng cô không có can đảm để đối mặt với anh, bên cạnh anh luôn luôn có người đẹp bao quanh, cô mãi mãi không xứng đôi với anh, cô không muốn giẫm vào vết xe đổ, nhưng phải làm sao mới được.

Huống gì, chuyện giữa cô và anh đã lật sang trang khác, trở thành quá khứ rồi. Chỉ là anh đột ngột xuất hiện, làm đảo lộn cuộc sống êm đềm của cô, khiến hồi ức khổ đau trong cô trở dậy, tình cảnh như vậy, để giải quyết vấn đề, e là không phải từ phía cô.

Hay là cô phải làm như con chim đà điểu, rúc đầu xuống cát, không nhìn thấy gì, coi như mình không tồn tại trong thế giới này. Cô biết rõ làm vậy cũng chẳng ích gì, nhưng ngoài cách đó ra, còn có thể làm gì khác.

Lâm Ấu Hỷ ăn hết cháo, Tiêu Vũ Trạch đặt vào tay cô những quả vải đã bóc vỏ. Cảm xúc đã dần yên lại, hoặc là trống rỗng quá, không chịu nổi ánh nhìn bình thản của anh, cô nói mông lung:

- Anh báo cho anh ấy là em bị thương à?

Bao nhiêu năm nay, Tiêu Vũ Trạch vẫn không thay đổi cái thói thốc mách của đàn bà, cái nickname này trước đây từng nghe Lãnh Tử Thần gọi, khi đó cô cảm thấy hơi thái quá, nhưng giờ thì thấy đúng.

- Tất nhiên là anh. – Tiêu Vũ Trạch chum miệng, cảm giác giọng cô có ý trách cứ, anh hiền hậu cười. – Cô ngốc ạ, dù nhiều năm không có liên lạc gì, nhưng anh nghĩ em vẫn chưa quên nickname của anh.

- Anh à, em xin anh, sau này đừng đưa tin gì cho anh ấy nữa. Anh như vậy, em thực sự rất khó xử. – Lâm Ấu Hỷ ăn vãi, nói lúng búng. – Em tự biết rõ chuyện hai bọn em sẽ không thể quay lại được.

- Anh không bảo anh ấy thì anh ấy cũng có cách để biết. – Tiêu Vũ Trạch rút một tờ giấy ăn, lau thức ăn còn dính trên mép cô, cử chỉ nhẹ nhàng. – Tại sao anh không tát nước theo mưa, mua lấy cái thiện cảm của Tổng Giám đốc Lãnh, sau này nhờ may làm ăn thất bát còn nhờ đến anh ấy, ha ha. – Tiêu Vũ Trạch thư thái nói, khiến Lâm Ấu Hỷ tự cảm thấy mọi khó chịu tan biến hết.

Phải rồi, Tiêu Vũ Trạch và Lãnh Tử Thần là anh em cắt máu ăn thề mà, cô với Tiêu Vũ Trạch chẳng có ân tình gì, sao có thể so bì với Lãnh Tử Thần được. Nếu mà làm sự lựa chọn giản đơn, chắc chắn Tiêu Vũ Trạch sẽ chọn Lãnh Tử Thần chứ chẳng chọn cô. Thậm chí, cả việc đối xử tốt với cô thế này, cũng là vì người anh em họ Lãnh mà thôi. Quả đúng là lời Diệp Mộng Mộng năm xưa từng nói, Tiêu Vũ Trạch chuyên đi hốt rác cho Lãnh Tử Thần, lời nói tuy là có chút khó nghe, nhưng...

Đúng tám giờ tối, Tiêu Vũ Trạch nhận một cuộc điện thoại rồi đi ngay. Lâm Ấu Hỷ cầm chiếc điều khiển từ xa, vô thức dạo qua các kênh truyền hình, cho đến khi cô hộ lý nhắc nghỉ ngơi, cô mới tắt ti vi, cặp nhiệt độ, uống thuốc, nằm xuống, trần trọc trần trở.

Lâm Ấu Hỷ vốn sinh hoạt rất điều độ, nhưng không phải là khoa học, cô không quen ngủ sớm, một mình đọc sách, lên mạng, bao giờ cũng đến gần sáng mới đi ngủ. Một mình nằm chong chong trong đêm thanh tĩnh mà suy nghĩ miên man, quả thực là một việc vô cùng tàn nhẫn.

Một người khác cũng ngủ không được, mặt sa sầm ngồi uống rượu giải sầu trong quán bar, khiến những cô gái mon men muốn làm quen cũng hoảng sợ bỏ chạy. Khi Tiêu Vũ Trạch đến quán bar, trước mặt Lãnh Tử Thần đã bày la liệt các ly rượu, nhân viên phục vụ đang muốn dọn đi.

- Lại tìm rượu giải khuây rồi. – Tiêu Vũ Trạch bước tới, ngồi bên cạnh. – Cho tớ một ly nước là được rồi.

- Lại cái giọng bà mẹ của cậu. – Lãnh Tử Thần vằn mắt lườm Tiêu Vũ Trạch. – Người bị chấn thương não có nên ở trong phòng có ti vi không?

- Sao mà không được chứ! – Tiêu Vũ Trạch cười lườm lại, xem ra kẻ này nửa đêm kêu mình tới là để hỏi tội đây. – Tổng Giám đốc Lãnh lại có việc gì với truyền thông bị phát lộ phải không?

- ...

Lâm Ấu Hỷ nằm điều trị trong bệnh viện một tuần, đồng nghiệp công ty lũ lượt tới thăm, cả Tổng Giám đốc Vương cũng tới. Lâm Ấu Hỷ biết, Tổng Giám đốc có ý nhắc cô mau trở lại làm việc. Chấn thương não mức độ nhẹ được truyền thông tuyên truyền thành trò cười từ lâu, trong mắt ông chủ, làm sao quan trọng bằng lô hàng đã ký kết. Cô nói điều đó với Tiêu Vũ Trạch, anh phá lên cười, cười no rồi mới trầm ngâm nhìn cô, nói:

- Tử Thần đã tới đây ba lần, vẫn không muốn gặp anh ấy sao?

Nụ cười tắt ngấm, cô yếu ớt quay đầu nhìn ra cửa sổ. Bảy ngày, mỗi ngày một bó hoa, người khác tới thăm mang sữa, đồ ăn, riêng anh là bó hoa hồng lớn, đặt trong phòng bệnh thật nổi bật, khiến cô hộ lý nhìn Lâm Ấu Hỷ với ánh mắt lạ kỳ.

Cứ cách một ngày, anh lại đích thân tới, không tự tiện vào phòng như lần đầu tiên. Mỗi lần cô hộ lý vào thông báo có ông Lãnh tới thăm, đều bị Lâm Ấu Hỷ từ chối, lý do có khi là đang ngủ trưa, có khi là mệt.

Anh cũng không nài ép, chỉ để lại hoa rồi đi, cũng như ngày xưa, cô không thể biết trong lòng anh nghĩ gì, cô quen rồi, căn bản cô không muốn biết.

Nhưng cô chưa từng không muốn gặp anh, năm năm rồi, từng ngày từng đêm, từng giây từng phút, chỉ cần ngơ ra là trong đầu óc, trước mắt, đều hiện lên hình ảnh anh, tiếng anh nói, giọng anh cười, hơi ấm bàn tay anh, ưu điểm, nhược điểm của anh... Cô chưa từng quên.

Muốn gặp mà không thể gặp, yêu mà chỉ chôn vùi trong tim, sống sao mà yên được. Giữa cô với anh, là cách trở, không chỉ là cách trở năm năm không liên hệ, mà chần lồi ngang dọc giữa hai người, là đông với tây, là núi lớn, là biển rộng, là dằng dặc chướng ngại không vượt nổi. Những việc xảy ra trong quá khứ, buồn rầu, mơ mộng, sợ hãi, và cả tốt lành nữa, cứ đan xen rồi loạn vào nhau.

Cớ sao anh lại quay về? Đang làm ăn phát đạt ở bên Mỹ, kế thừa cơ nghiệp gia đình, thực hiện hoài bão của mình, tại sao phải quay về Thượng Hải? Anh hiểu rõ tất cả không thể làm lại. Lãnh Tử Thần, tại sao anh không hiểu điều đó?

- Không gặp. – Lâm Ấu Hỷ lạnh nhạt nói, tay mân mê con thú nhồi bông đồng nghiệp tặng.

- Anh ấy về nước không lâu, xong đợt này là quay về Mỹ rồi. – Tiêu Vũ Trạch cầm một quả táo, thành thực cầm dao ăn gọt vỏ, bỏ thành những miếng dài. – Em cứ tránh anh ấy như thế cũng không phải là cách giải quyết.

- Chẳng lẽ gặp rồi thì giải quyết được gì sao? – Lâm Ấu Hỷ lườm Tiêu Vũ Trạch. – Anh trai à, em nghĩ rằng anh hiểu giữa bọn em đã hết rồi.

- Điều anh hy vọng nhất là không đành nhìn bọn em kết thúc. Cô em Lâm Ấu Hỷ ơi, đàn anh này phải nhắc em rằng, năm nay em đã hai mươi lăm tuổi rồi, phải biết tự có trách nhiệm đi, không thể vứt bỏ tất cả như một đứa trẻ con chơi trò chơi vậy, anh không thể cùng em chơi đùa lâu nữa đâu. Rốt cuộc em nghĩ gì, hãy cho Tử Thần một câu trả lời, anh ấy luôn đợi em đấy.

- Em mặc kệ anh. – Lâm Ấu Hỷ cầm táo nhai ngon lành. – Anh với anh ấy là một bọn mà.

Tiêu Vũ Trạch lại bỏ táo ỳnh, từ tốn nói:

- Thực ra anh với em mới là một bọn, nhưng em luôn luôn không coi anh như vậy.

Lúc trước, Tiêu Vũ Trạch giúp Lâm Ấu Hỷ trốn đi, giấu mọi người, là chỉ muốn Lãnh Tử Thần yên tâm ra đi. Nhưng tốt nghiệp rồi, cô ngốc này lại biến mất tăm thật sự, khiến anh khốn khổ bị mọi người truy hỏi.

May sao trong lễ cưới của Tô Hoan Hoan, cuối cùng cô cũng chịu xuất hiện, nếu không, anh không biết mình sẽ phải hối hận với Lãnh Tử Thần bao lâu nữa.

Thứ sáu, Tiêu Vũ Trạch nhận lời mời đi Hồng Kông dự một cuộc hội đàm, buổi chiều, sau khi giao phó một số việc, anh vội vã ra sân bay. Tối đến, Tô Hoan Hoan và Vương Á Trúc đưa Lâm Ấu Hỷ đi ăn. Cơ nước xong xuôi, cuối tuần ai nỡ để đôi vợ chồng son tạm trú trong bệnh viện, Lâm Ấu Hỷ cũng muốn mình yên tĩnh.

Bật ti vi, nghịch điện thoại, những gì lớn vồn trong đầu cô đều là những nỗi phiền muộn. Lãnh Tử Thần lần này về nước, chỉ là để đặt tro cốt cho cha, tiện thể xử lý một số việc trở ngại trong làm ăn, vốn không có ý ở lại lâu dài, nhưng anh về cũng đã mấy tháng rồi mà chưa có ý ra đi.

Rõ ràng anh biết cô không muốn gặp anh nên rất hạn chế xuất hiện trước mặt cô. Nhưng làm sao có thể coi như không có sự tồn tại của anh được. Chỉ cần nghe tới tên anh, Lâm Ấu Hỷ đã tái mặt run người, càng nhắm mắt bịt tai, tin tức về anh càng ủa tới. Anh sẽ chẳng thể biết cô đã phải chịu đựng mỗi mòn như thế nào.

Nếu cứ như vậy, Lâm Ấu Hỷ không biết sẽ còn xảy ra những mỗi mòn thế nào nữa, hãy cho Lãnh Tử Thần một câu trả lời công khai đi. Năm xưa khi lấy hết can đảm ra đi, cô đã thề không bao giờ gặp lại. Đến giờ, cô vẫn thấy mình quyết định đúng.

Từng ấy năm đã qua, dù hồi ấy anh có chịu nhiều oan ức và giận dữ thì thời gian cũng đã chứng minh cho anh thấy, duyên và phận, yêu và hận giữa anh với cô đã tiêu tan tự lâu rồi, không còn níu kéo vãn hồi được nữa, có sao anh còn trở về làm khổ nhau! Chẳng lẽ còn muốn cô không chốn dung thân nơi thành phố, ép cô phải tha hương lần nữa hay sao! Anh biết rõ cô không thể rời bỏ Thượng Hải, bởi vì... đầu đau như bị kim châm, không muốn nghĩ đến chuyện này thêm nữa.

Phải rồi, Lãnh Tử Thần, anh đã kiên trì đòi một lời công khai, vậy em sẽ công khai với anh. Hy vọng anh sẽ thực hiện ý nguyện của em, để anh có thể thanh thản bước đi trên con đường thênh thang của mình.

Lâm Ấu Hỷ trở mình, ngồi dậy lục tìm trong thùng rác. Tiêu Vũ Trạch đưa cho cô số liên lạc với Lãnh Tử Thần, cô đã vớt đi, nhưng đến giờ, cô chủ động tìm anh.

Vuốt lại mảnh giấy, cô nhấn từng số. Điện thoại chỉ đổ một hồi chuông đã được tiếp máy. Phòng bệnh yên lặng đáng sợ, chỉ còn lại tiếng kim đồng hồ tích tắc, đầu dây bên kia im lặng chờ đợi. Hai người làm gan, rất lâu, rất lâu. Không biết lâu đến bao lâu, Lâm Ấu Hỷ mấp máy môi:

- Lãnh Tử Thần.

- Anh đây. – Tiếng nói cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến không một sắc thái gì, đây là thói quen không đổi, chỉ là không biết sao mà vào giây phút này, nó khiến người ta phát điên.

- Em là... – Lâm Ấu Hỷ bắt đầu thấy hối hận vì đã gọi điện thoại.

- Anh biết là em. – Lãnh Tử Thần ngắt lời. – Chỉ là anh rất bất ngờ, em chủ động gọi anh.

- Ha ha. – Lâm Ấu Hỷ phá lên cười. Giờ thì cô thấy bất ngờ, rốt cuộc mình lại là người bấm máy gọi cho anh, danh nghĩa là nói cho anh một quyết định công khai, nhưng có quỷ mới biết cuối cùng anh sẽ công khai gì với cô.

- Em thế nào? – Ngần ngừ một lúc, Lãnh Tử Thần hỏi: – Em vẫn ổn chứ, không xảy ra việc gì chứ?

- Vẫn tốt. – Lâm Ấu Hỷ yếu ớt đáp lời. Cô có ổn hay không, sao anh không biết chứ? Những người chung quanh cô đều vì anh mà việc lớn việc nhỏ đều bán đứng cô, chính vì thế, mới khiến cô vừa tốt nghiệp đại học đã cắt đứt liên hệ hoàn toàn với mọi người, một mình tay trắng bắt đầu làm lại từ đầu nơi thành thị, những gian nan vất vả ấy, ai có thể biết được.

- Lâm Ấu Hỷ. – Giọng nói Lãnh Tử Thần nghe có vẻ đang cắn môi, nghiến răng. – Em vẫn cứ áp úng như thế. Anh muốn anh được đến bệnh viện đích thân thăm em, không cần phải nhờ cô hộ lý thông báo. – Anh luôn không nén nổi sự đe dọa đối với cô, bởi vì anh luôn là người có bản lĩnh ấy.

- Không cần. – Lâm Ấu Hỷ cười khẩy một tiếng. Anh vẫn coi cô như cô bé sinh viên bị anh dọa cho sợ chết khiếp năm xưa. Không được đâu! Cô đã trưởng thành rồi. Nghĩ đến đây, cô nhớ tới mục đích mình đã bấm điện thoại, nhân khi máu nóng dâng trào, quyết tâm cao độ, cô nói liền một mạch: – Lãnh Tử Thần, Tổng Giám đốc Lãnh, anh đừng gửi tặng hoa nữa, cũng đừng đánh tiếng để xuất hiện trong cuộc sống của em nữa, chúng ta trước nay không đi chung một con đường, sao cứ phải khổ sở chịu đựng nhau chứ. Em với anh đã kết thúc từ năm năm trước, không, đúng ra là chúng ta vốn không nên có sự bắt đầu. Anh về nước đã lâu rồi, gia đình anh chắc nhớ anh lắm, xong công việc thì mau trở lại Mỹ đi, đừng để điều tiếng dị nghị thêm nữa.

- ... – Bên kia không có hồi đáp.

- A lô! – Lâm Ấu Hỷ a lô một tiếng, vẫn không có trả lời. Cô hạ quyết tâm sắt đá. – Em gọi anh là để nói những điều đó. Em nghĩ anh cũng muốn minh bạch, chúng ta đều lớn cả rồi, đừng như trẻ con nữa, em cũng không phải là Lâm Ấu Hỷ năm xưa chuyện gì cũng nghe anh, em đã có cuộc sống của mình, sự nghiệp của mình, còn có mẹ của em... Quên chưa nói cho anh biết, em đã tìm được mẹ em rồi, em phải chăm sóc tốt ẹ. Em nói hết rồi, anh không nói gì, coi như là anh đồng ý rồi, tạm biệt! – Cô gác máy. Tạm biệt, từ biệt không gặp lại, cũng như năm xưa.

Cô ôm ngực, bình tĩnh đến mức tim như không đập. Những lời nói này có lẽ cô đã ấp ủ trong tim bao năm qua, một khi được tuôn ra thì lưu loát đáng sợ. Nói xong rồi, cô không thấy mừng, không thấy thanh thản,

không có bất kỳ cảm giác gì, chỉ là trống rỗng khôn cùng.

Lãnh Tử Thần, anh không đáp lời, cũng không xuất hiện. Có lẽ anh đã có được điều anh muốn. Bất cứ khi nào anh cũng điềm tĩnh hơn cô rất nhiều. Như thế là tốt nhất. Cuộc chơi tình cảm giữa những người lớn với nhau, xưa nay đều vậy, đơn giản rõ ràng.

Cuối tuần, Lâm Ấu Hỷ ra viện. Tiêu Vũ Trạch đi công tác Hồng Kông chưa về, Tô Hoan Hoan, Diệp Mộng Mộng, Vương Á Trúc, Ngô Hồng Phi tới đón cô. Đưa cô về nhà, cả bọn quây quần vui vẻ suốt cả ngày, đến tối mới giải tán. Lâm Ấu Hỷ vẫn không quen không khí tụ họp sôi nổi, đợi đến khi trong nhà vắng lặng trở lại, cô mới đi ngâm mình vào nước nóng, hy vọng tâm tư sẽ yên tĩnh. Hôm sau cô thức dậy đúng giờ cũ, cuộc sống lại tiếp tục.

Công việc cả tuần dồn lại khiến cô đau đầu cả một ngày. Lưu Oánh tuy tốt nghiệp đại học danh tiếng, trình độ tiếng Anh và khả năng giao tiếp rất giỏi, lại rất ham mê công việc và có trách nhiệm, nhưng vẫn còn lâu mới sánh được với Lâm Ấu Hỷ. Không phân biệt đâu là cổ áo đâu là tay áo, những việc Lưu Oánh làm sai sót trong một tuần tích lại đủ khiến Lâm Ấu Hỷ choáng ngất vài chục lần. Người khác có trợ lý là để gánh đỡ mình vất vả, Lâm Ấu Hỷ thì ngược lại, càng thêm phiền hà.

Những cô gái thế hệ cuối 8x đầu 9x đều được cha mẹ cưng chiều quá hóa hỏng rồi, họ phải cần bao nhiêu thời gian mới thích nghi được với xã hội này? Hoặc là họ không có nhu cầu thay đổi mình cho thích ứng, bởi họ chẳng phải lo thiếu áo đói cơm, lúc nào cũng được người cưng kẻ nựng. Tuổi thanh xuân của họ mặc sức hưởng thụ, chẳng cần biết tuổi già sẽ đến lúc nào.

Trước giờ ăn trưa, một vị khách hàng người Anh tới giới thiệu mẫu mã áo, quan sát tiến độ sản xuất, kiểm tra kỹ thuật in thêu hoa, trao đổi kỳ hạn giao hàng, tỷ lệ hàng sỉ hàng lẻ, phần trăm sai sót. Tiếp đó, cô lại đưa khách đi thăm khắp nhà máy. Tiễn khách rồi, cô chỉ ăn được vội vàng nửa chiếc bánh bao nhân củ cải, đến hơn bốn giờ chiều mới hơi rảnh một chút, nhờ Lưu Oánh lấy cho cốc cà phê. Lâm Ấu Hỷ ngồi ngả trên ghế day day huyết thái dương, ngày đầu tiên đi làm lại quả là quá sức, sớm biết thế này thì không nghỉ cho xong.

Trình Mào chạy tới, dựa vào bàn làm việc của Lâm Ấu Hỷ, cười khe khẽ ngắm cô. Cô uống cà phê, hỏi:

- Có việc gì sao?

- Em ốm một tuần, mọi người nói tối nay phải đi giải đen một bữa, mừng em trở lại đội ngũ. – Trình Mào cầm trong tay hai quả chanh: – Đầu em bị thương, đừng uống thứ kích thích thần kinh như cà phê, hãy uống nước chanh mà giải khát.

- Cảm ơn anh ạ. – Lâm Ấu Hỷ nhận hai quả chanh, cười khe khẽ, biết đâu có thể bắt đầu một cuộc tình.

Tan làm, mười mấy đồng nghiệp hoan hỉ kéo qua ngã tư, Trình Mào đi bên cạnh Lâm Ấu Hỷ, thỉnh thoảng cúi xuống ghé vào tai cô cười nói, mọi người cũng lấy cặp đôi này làm chuyện để vui cười. Trong công ty hoàn toàn không bài xích chuyện đồng nghiệp yêu nhau, sếp cũng là người phóng khoáng, mấy bà chị cứng tuổi thì cũng thích gán ghép bọn trẻ thành đôi. Nhìn xa cũng thấy đẹp đôi ra phết.

Một chiếc Ferrari màu nhũ dừng bên đường, Trình Mào chúm môi huýt sáo, mấy cô nhân viên nữ ngưỡng mộ nhìn chiếc xe xuyt xoa, không biết ai cầm lái chiếc xe này, chắc là sành điệu lắm. Thành phố Thượng Hải này đối với người nhập cư chẳng mấy chân tình, chẳng mấy nồng nhiệt, nhưng nếu là người lắm tiền thì họ ngưỡng mộ lắm.

Lâm Ấu Hỷ lắc đầu cười, tay cô đang ôm mấy hộp quà của đồng nghiệp tặng, toàn là thú nhồi bông và hộp trang điểm, quà nhẹ nhưng tình nghĩa đậm đà. Người trong công ty quá nửa là dân từ các nơi tới, vì thế quan hệ đồng nghiệp rất chan hoà, đây cũng là một lý do khiến Lâm Ấu Hỷ yên tâm làm việc lâu dài ở công ty.

Bên đường, mọi người đang vẫy xe để đến tiệm ăn thì chiếc Ferrari màu bạc chậm chậm mở cửa. Trình Mào vốn là fan của siêu xe, đẩy mọi người ra để nhìn. Một người đàn ông cao ráo mặc veston trắng bước xuống, vừa đóng cửa xe vừa nấn lại chiếc ca vát. Thời gian như ngừng lại, người đàn ông đáng vóc sẵn chắc và ánh

nhìn sâu thẳm, hơi tựa vào cửa xe, mắt nhìn lơ đãng chung quanh. Về giàu sang và nét đẹp khiến người ta ngưỡng mộ. Những cô gái trong công ty đều hồn hồn đứng tim.

- Nhìn kìa, chị Lâm, bạn đại học của chị. – Mắt Lưu Oánh như lồi hẳn ra ngoài, đẩy Lâm Ấu Hỷ. Mọi người dần dần phát hiện, ánh mắt của người đàn ông ấy nhìn vào Lâm Ấu Hỷ. Nụ cười trên mặt cô tắt ngấm.

- Có quen đâu, em nhầm rồi, Lưu Oánh ạ. – Lâm Ấu Hỷ bảo Lưu Oánh, rồi giơ tay vẫy taxi. Lãnh Tử Thần không bước tới, chỉ rút điện thoại trong túi, xoay xoay giữa mấy ngón tay. Một lát sau, ba lô của Lâm Ấu Hỷ vang lên tiếng nhạc hân lễ, là bản nhạc chuông cô chọn cài trong điện thoại. Cô không nghe máy.

- Ấu Hỷ, điện thoại của chị đấy. – Một đồng nghiệp nhanh miệng nhắc.

- Mặc kệ. – Lâm Ấu Hỷ kiên nhẫn nói, vẻ rất lạnh lùng, cũng không hiểu là cô bảo kệ điện thoại hay bảo đồng nghiệp mặc xác cô. Người đồng nghiệp lúng túng im bật, Lâm Ấu Hỷ cảm thấy lỗ lòi, cứng miệng, xấu hổ vỗ vỗ vai đồng nghiệp, rồi lấy điện thoại ra, đúng là số quen. Cô liếc nhanh qua điện thoại đang nằm trong tay Lãnh Tử Thần, anh cũng đang nhìn cô, miệng hé hé nụ cười quen thuộc. Cô hít một hơi dài:

- A lô!

- Vết thương của em đỡ chưa, nhớ uống thuốc đúng giờ, đừng có đi uống rượu đấy. – Lãnh Tử Thần từ xa nhìn cô, giọng anh trong điện thoại như cách hẳn một thế giới trong khi anh chỉ cách cô có mấy mét mà thôi. Đồng nghiệp nhìn Lâm Ấu Hỷ, một lát lại nhìn Lãnh Tử Thần ở không xa, vẻ mặt họ hoang mang, dường như trước mắt họ không phải là nữ đồng nghiệp mà họ đã quen biết từ hai năm nay.

Lâm Ấu Hỷ không nói, im lặng gác máy, mũi cay cay, mắt dần đỏ. Trình Mào tỏ vẻ kinh ngạc thấy rõ, anh thở hồn hồn bên cạnh. Đồng nghiệp đều biết anh theo đuổi Lâm Ấu Hỷ. Có người kéo nhẹ anh, anh mới giật mình tỉnh ra, bước tới gần Lâm Ấu Hỷ, nói nhỏ:

- Ấu Hỷ, nếu em có việc thì để hôm khác gặp nhau cũng không muộn.

- Vậy cũng được. – Thái dương đau nhức nhối, không giấu được sự nhăn nhó trên mặt, cô không dám nhìn Trình Mào. Tâm tư thế này chỉ sợ tối nay cũng không vui vẻ được. Vậy là cô phẩy nhẹ tay, giọng lí nhí. – Ngày mai nhé! – Cũng có thể, ngày kia, hoặc là không có ngày nào cả, bây giờ cô chỉ muốn trốn khỏi nơi này, đến một chỗ không người quen biết.

Đồng nghiệp dần đi cả, có người vỗ vỗ vai cô, hoặc an ủi cô vài câu. Tuy không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng đột nhiên một người đàn ông đi xe Ferrari sang trọng xuất hiện, đứng cách có mấy mét mà gọi điện thoại cho cô, Lâm Ấu Hỷ trong phút chốc sa sầm nét mặt, mắt rưng rưng lệ như thế, tình hình ấy người ngoài sao có thể hỏi, người trong cuộc sao có thể thanh minh!

Lãnh Tử Thần, anh luôn luôn là người khó nắm bắt, trước nay luôn luôn khiến Lâm Ấu Hỷ bất ngờ.

Trình Mào là người ra về sau cùng, anh ngẩng đầu nhìn Lãnh Tử Thần gần đó. Lãnh Tử Thần đang thích thú quan sát, miệng hơi nhếch lên, đón nhận ánh mắt của Trình Mào. Trình Mào bất giác lạng người, lảng đi, rồi nhìn sang Lâm Ấu Hỷ đang cúi đầu im lặng. Nét mặt cô đầy vẻ trốn tránh, khiến trông cô càng thêm phần yếu đuối, cô đơn. Lâm Ấu Hỷ áp ứng:

- Trình Mào, không như anh nghĩ đâu, anh ta không phải là...

- Không phải là cái gì, Lâm Ấu Hỷ, anh ta... Em quen anh ta à? – Trình Mào dường như đang tự hỏi mình, thậm chí, trong khoảnh khắc này, anh còn thấp thoáng hy vọng. Nếu Lâm Ấu Hỷ mở miệng, hãy giúp em, hãy cứu em, anh sẽ liều mình ra tay, chỉ sợ nếu thực sự là nhầm, anh sẽ không có đường lui.

Cái cách nhìn của người đàn ông lái chiếc Ferrari kia, dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra, giữa anh ta với Lâm Ấu Hỷ là cả một quá khứ. Bằng đánh giá giữa đàn ông với nhau, Trình Mào tự hiểu rõ, bản thân tuyệt đối không bao giờ là kẻ thắng cuộc, tuy không hiểu ẩn tình bên trong nhưng chỉ nhìn chiếc xe, anh đã thua rồi. Trong thế giới này, kẻ thua không bao giờ được trọng.

Hai năm trước, công ty tuyển người mới, cần một vài vị trí trợ lý nghiệp vụ, giúp việc Giám đốc bộ phận xử lý một số việc vặt, rồi trong số đó sẽ lại tuyển lựa ra một vài người có năng lực để đào tạo lâu dài. Trình Mảo vừa được thăng chức quản lý nghiệp vụ phụ trách việc thi tuyển. Trước vòng sơ tuyển đã loại đi phần lớn hồ sơ không hợp lệ. Kinh doanh thời trang dường như là ngành nghề âm thịnh dương suy, vào vòng trong chỉ được có vài người, đều là nữ, Lâm Ấu Hỷ là một trong số đó.

Lâm Ấu Hỷ vẻ ngoài so với hai năm trước chẳng khác biệt mấy. Ấn tượng đầu tiên của Trình Mảo chính là cô rất gầy. Hồi ấy, cứ hình dung bộ xương là nghĩ đến cô, đã nhỏ lại gầy, gò má cao, đôi mắt trắng đen phân minh, làn da trắng xanh. Trình Mảo không thể tưởng tượng một cô gái mới ngoài hai mươi tuổi lại gầy như thế, khiến người ta thấy nhói lòng.

Kiến thức về ngoại thương, Lâm Ấu Hỷ trả lời không sai sót, giao tiếp tiếng Anh cũng lưu loát, đúng phát âm Mỹ chính cống, một người chưa từng du học mà làm được điều đó là rất khó, chắc là hàng ngày phải khổ luyện lắm. Trình Mảo rất hài lòng về cô. Vì là ứng viên trợ lý nên cũng không cần tới kinh nghiệm.

Còn nhớ sau khi khảo hạch xong, Trình Mảo không kìm nổi, hỏi rằng:

- Trông em gầy quá, có phải sức khỏe kém, bị đau dạ dày không?

Làm công việc ngoại thương, có khi vì phải đi xa cùng khách hàng nước ngoài, phải thêm ca, việc ăn uống thất thường, nếu sức khỏe không tốt rất khó kham nổi cường độ công việc. Tuyển nhân viên, sức khỏe là nhân tố cần thiết phải tính đến.

- Em rất khỏe, giấy khám sức khỏe của em ở sau lý lịch đã chứng minh rõ rồi, em không có bệnh gì. – Lâm Ấu Hỷ hơi lúng túng, cúi mặt. – Quản lý Trình, gia cảnh của em khó khăn, mẹ em cần em chăm sóc, đi học phải trông vào học bổng để có thể theo học, còn cần có việc làm để thu nhập thêm, nên có hơi mệt, vì vậy... vì vậy em quen ăn uống kham khổ. – Thấy Trình Mảo có ý lắng nghe, cô mới nhìn thẳng vào anh, bình tĩnh nói thêm. – Nhưng em biết cân nhắc mọi việc, nếu có thể có được chỗ làm chính thức, em sẽ không ôm đồm việc nữa, về điểm này xin quản lý yên tâm.

Thế là Lâm Ấu Hỷ trở thành nhân viên của công ty. Sau tháng huấn luyện cơ bản, Trình Mảo điều động cô về phụ việc inh, đích thân bồi dưỡng. Cô không phải người nổi trội nhất trong lứa mới tuyển, nhưng biết nỗ lực cao nhất. Từ việc lớn là trợ lý, đến việc nhỏ như đánh máy, khi đến kỳ giao hàng căng thẳng, cô thức thâu đêm ở xưởng cùng công nhân hoàn thiện sản phẩm, đóng gói, tay phồng rộp cũng không hề kêu ca.

Trình Mảo hai năm ở bên cô không nề hà từ việc to đến việc nhỏ uốn nắn cô, chỉ dẫn cô, có cả quan tâm và chăm sóc, vượt hơn cả phạm vi trách nhiệm của một người thầy dạy nghề. Dần dà, những bà chị lớn trong phòng gán ghép hai người, những lúc đó, Trình Mảo đều kịp thời ngăn họ nhưng trong lòng thì thấy rất thú vị. Lâm Ấu Hỷ vẻ ngoài yếu đuối trầm tính, thực tế rất kiêu hãnh và sống có nguyên tắc, biết điều, rất thích hợp làm người vợ trong gia đình, sao lại không thú vị cho được.

Lâm Ấu Hỷ bình thản trước sự quan tâm và hiếu kỳ của đồng nghiệp. Những khi Trình Mảo mời riêng cô đi ăn tối, xem phim, cuối tuần đi dã ngoại, phần lớn cô đều kiếm cớ từ chối, bao giờ cũng lấy lý do đi thăm mẹ. Trình Mảo biết cô có một người mẹ sức khỏe không tốt, sống ở ngoại ô, cuối tuần cô đều tới chăm sóc. Lý do chính đáng như thế khiến Trình Mảo không có cách nào tiến gần cô hơn được.

Hai người cứ nửa xa nửa gần với nhau như thế. Trong công việc, họ rất gần gũi, hợp nhau, tan sở ra, lại trở thành xa cách nhất. Trình Mảo luôn luôn tâm niệm Lâm Ấu Hỷ tuổi còn trẻ, gia cảnh khó khăn, ít có điều kiện quan tâm tới chuyện tình yêu, cho nên anh cũng không vội vã, dù sao ở lứa tuổi như cô, sự nghiệp đang ở vị trí quan trọng nhất, anh có thể chờ đợi.

Sau hai năm Lâm Ấu Hỷ làm việc ở công ty, đột ngột cô đề nghị Trình Mảo inh làm riêng, độc lập tiếp nhận đơn hàng. Quyết định này của cô khiến anh buồn lòng trong một thời gian dài. Dù cô đã đủ sức độc lập nhận đơn đặt hàng, nhưng việc đó có nghĩa sự tiếp xúc hàng ngày giữa hai người ngày càng giảm. Có ý gì vậy, cô gái nhỏ bé này chẳng lẽ không một chút cảm xúc gì với anh? Hay đó là lời từ chối không cần nói của cô?

Có lúc Trình Mảo cảm giác Lâm Ấu Hỷ có tâm sự gì đó. Ngày thường cô rất ít khi rảnh rỗi, dù là kỳ giãn cách đơn đặt hàng, cô cũng tìm việc gì đó để làm, đọc sách về ngoại thương hoặc quan sát kiểu dáng trang

phục, thậm chí xuống xưởng học cách cắt may.

Những lần cả công ty liên hoan tụ họp, mọi người hoan hỉ nâng ly chúc tụng, Lâm Ấu Hỷ khi hào hứng nhất lại im lặng rời khỏi bàn tiệc, đến khi mọi người kết thúc cuộc vui thì quay lại, mỉm cười xin lỗi.

Có lẽ trách nhiệm gia đình của cô quá nặng chãi? Cô rất hiếm khi nói về gia đình, đồng nghiệp đều biết Lâm Ấu Hỷ có một việc không muốn nói nhiều là mẹ cô. Trình Mào nghĩ rằng cô sống khép mình và không cởi mở là vì mẹ cô.

Lần đầu tiên Trình Mào nhìn thấy Lâm Ấu Hỷ khóc là lần vừa xong này, nhưng không phải vì mẹ, mà vì một người đàn ông, người đàn ông trẻ trung lái chiếc Ferrari. Giữa họ chắc chắn là có một quá khứ, cái quá khứ mà Trình Mào không biết. Nhất thời, hình ảnh Lâm Ấu Hỷ nhoè đi.

- Có cần anh làm gì không? – Trình Mào kìm nén nỗi đau và sự mệt mỏi, nhẹ nhàng hỏi cô, sẵn sàng chờ đợi lời yêu cầu giúp đỡ của cô mà không quản ngại gì. Những gì trong quá khứ, anh có thể vờ như không thấy, anh thực sự có thể, hoặc là không thực sự, chẳng người đàn ông nào trả lời được vấn đề này.

- Xin lỗi anh! – Lâm Ấu Hỷ nghẹn ngào, dường như đang dùng hết sức lực trong mình. – Trình Mào, anh về trước đi.

Cô không cần anh, cô bảo anh đi, trái tim Trình Mào nguội lạnh dần dần, anh thất vọng nhìn cô:

- Có việc gì gọi cho anh. – Anh cảm giác giọng nói của mình thô lương và ai oán, nhìn cô thêm một lần rồi quay đầu bước đi, đi rất nhanh, như là bỏ trốn.

Lãnh Tử Thần thấy đồng nghiệp đi hết rồi, cả cái anh đồng nghiệp sáng sủa kia cũng đi rồi mới rảo bước đi tới, đứng lại, bàn tay từ tốn đặt lên cổ cô, như muốn nói:

- Trước mặt anh ta, quả thực anh không dám tới, sợ em không đoái hoài đến anh. – Nếu thực sự là anh sợ thì đã tốt, nhưng Lâm Ấu Hỷ biết, anh xưa nay không biết sợ, là anh đang ép cô, đang bắt nạt cô, đẩy cô vào đường cùng.

Cô không có cách nào tưởng tượng tới ngày mai của mình, làm sao có thể đối mặt với các bạn đồng nghiệp. Đó là điều Lãnh Tử Thần muốn, cô vất vả khó nhọc hai năm trời mới tạo dựng được một chỗ yên ổn ỉn, anh chỉ cần bấm một dãy số điện thoại, a lô một tiếng là mọi thứ sụp đổ hết. Anh cố ý khiến cô mất mặt, anh là số kiếp của cô.

- Em không sao rồi, anh đi đi, Lãnh Tử Thần, anh đi đi! – Lâm Ấu Hỷ bưng mặt, nước mắt lăn qua kẽ ngón tay. – Mau đi đi, trở về Mỹ đi, sống cuộc đời tốt đẹp của anh đi, xin anh đấy, em đã nói rất rõ ràng rồi, giữa chúng ta không thể rắc rối như thế này được, anh còn muốn em thế nào đây. – Đã tự diễn muốn ngàn lần thái độ sắt đá, thế mà khi anh ở trước mặt, cô chỉ có thể từng bước bại trận, từng bước suy sụp.

Lãnh Tử Thần hơi mạnh tay một chút, áp đầu cô vào ngực anh, cảm anh chạm vào đỉnh đầu cô, giọng nói của anh đầy vẻ mệt mỏi:

- Lâm Ấu Hỷ, sao em lại như thế? Năm năm rồi, em nói đi là đi, nói không gặp là không gặp, không cho anh một cơ hội giải thích. Anh giận lắm rồi, đừng thử độ nhẫn nại của anh nữa. Anh rất bận, không có thời gian chơi trò vờ đuổi với em đâu, cũng không muốn thả em đi đâu, em không thể đối với anh như thế. Cô ngốc à, em thực sự không thể đối xử với anh như thế. Em mà ép anh, anh không biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu, anh không biết phải làm gì em đâu. Em không thể như thế, không thể đối với anh như thế, em không thể... – Anh còn nói những gì nữa về sau, hơi thở của anh vẫn ấm áp như ngày nào, Lâm Ấu Hỷ không thể phân biệt được gì, chỉ nhớ là anh cứ lặp đi lặp lại bên tai cô: “Em không thể đối với anh như thế, Lâm Ấu Hỷ, em không thể đối với anh như thế...”

Lâm Ấu Hỷ nghe thấy tim anh đập mạnh, từng tiếng như tiếng trống, nặng nề. Giọng nói của anh, tiếng tim anh, mùi vị của anh, hơi ấm của anh, vòng tay mạnh mẽ của anh, tất cả đều không thay đổi. Năm năm rồi, cô cự tuyệt nhớ nhung, cự tuyệt hồi tưởng, cự tuyệt tất cả những gì đã có giữa hai người, nhưng cô quên không nói. Cô vẫn yêu anh, cô không dám gặp anh, cô sợ, cô sợ mình lại bị cuốn vào lần nữa. Từ khi bắt

đầu tới nay, và còn nốt quãng đời nào nữa, cô chắc chắn không chạy thoát khỏi sự ám áp mềm mại của bàn tay anh.

Anh cứ tự nhiên tự tại phủ định mọi cố gắng của cô, anh chỉ nói Lâm Ấu Hỷ, em không thể đối với anh như thế. Cô làm những gì với anh, bản thân cô không nhớ rõ, nhưng rõ ràng không phải sai lầm của cô. Nhưng anh chỉ nói một câu: – Em không thể đối với anh như thế. Cô đã mê muội rồi, chẳng lẽ cô đã sai. Rốt cuộc đã xảy ra những gì? Giây phút này, cô chắc chắn mình không phải là Lâm Ấu Hỷ, cô chỉ là đứa trẻ thiếu hơi ấm, thiếu sự vỗ về, không thể tư duy, không biết suy nghĩ, chỉ muốn được ôm thật chặt.

Cô dường như đã thả mình ra, vươn rộng tay ôm quanh lưng anh, nức nở, nước mắt chan chứa trên áo sơ mi của anh, loang lổ. Lãnh Tử Thần rút một tay, cúi đầu cười mỉm, lau nước mắt trên mặt cô:

- Ngốc ạ, em như vậy quả là rất dốt.

Người qua kẻ lại đưa nhau ngoái nhìn, cũng như bao nhiêu năm về trước, cô với anh đi đến đâu kéo theo bao nhiêu ánh mắt nhìn. Lâm Ấu Hỷ dấm vào ngực anh:

- Lãnh Tử Thần, anh là đồ nói dối, anh là kẻ đại nói dối, em ghét anh, đồ đại nói dối, hu hu...

- Lâm Ấu Hỷ, em đúng là cô ngốc. – Mặc kệ cô náo động trong ngực anh, anh dang tay ôm siết lấy cô, sức ôm mạnh lắm, tưởng chừng khiến cô vỡ vụn, khiến cô suy sụp không kịp đề phòng. Năm năm rồi, anh đã trông ngóng, muốn được lại ôm cô trong lòng, chung hưởng niềm hân hoan của cô, vỗ về sự yếu đuối của cô, vá lành vết thương cho cô, trầm nhớ ngàn thương, đêm ngày tưởng bóng, cánh tay vòng ôm chỉ thấy hư không, dường như trước nay đều chỉ là một bầu trống rỗng.

Anh cũng biết sợ, những ngày tháng không có Lâm Ấu Hỷ, quay cuồng trên thương trường, cười xã giao lấy lệ, tình giả ý dối, tính toán triền miên, từng giây từng phút căng thẳng, trước mặt thiên hạ mũ áo chỉnh tề, trong chốn riêng tư rã rời cô lẽ.

Năm năm trước, anh nghe lời khuyên của Tiêu Vũ Trạch quay về Mỹ, khiến chuyện hai người đứt đoạn. Anh hy vọng còn lại một mình, cô sẽ bình tĩnh suy nghĩ chín chắn, nghĩ về những việc đã xảy ra giữa hai người. Chỉ cần cô có thể nhớ lại một cách nghiêm túc thì sẽ hiểu rõ nỗi thống khổ và mối chân tình của anh. Anh kiềm chế, không quấy quả cô, không xuất hiện trong thế giới của cô. Thoắt cái ba năm, trong thời gian ấy, nhất cử nhất động của cô, dù ở nước Mỹ xa xôi, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay mình.

Đến hai năm trước, cô tốt nghiệp đại học, rồi đột ngột biến mất. Trong cuộc đời chưa bao giờ anh hối hận đến thế, anh phải tìm lại cô, dù phải cắn xé, phải lừa dối hay phải đấu đá, anh chỉ cần cô trở lại.

Ngày đêm nung nấu trong lòng, anh không ngờ kết quả lại như thế. Không biết bắt đầu từ hôm nào, anh đâm ra sợ, sợ gặp lại cô, sợ cô đã quên anh, sợ cô đã thuộc về người khác, như là anh chàng đồng nghiệp sáng sủa mới rồi. Anh không thể co mình trong cái vỏ của mình mà hèn nhát gặm nhấm thất bại này, anh không đợi được nữa, cũng không muốn đợi.

Vào lúc này, anh chỉ muốn cười, vẻ mừng rỡ lan tỏa gương mặt. Cô đã ở đây, trước mắt mình, tất cả đã trở lại, ác mộng đã qua rồi, hơn thế nữa, cô ngốc bé nhỏ đã ở trong tay mình. Anh ôm cô rất chặt, khoá chắc cô trong vòng ôm, cô đừng nghĩ chạy thoát, anh thực sự không để mất cô.

- Lâm Ấu Hỷ, cô ngốc này, em hại anh lắm quá, dù chân trời góc biển anh cũng không thể thả em ra, em luôn luôn là của anh, bây giờ thuộc về anh, sau này cũng thuộc về anh, chỉ là của anh thôi!

Trình Mão đứng ở góc phố cách đó không xa, sững sờ nhìn cảnh ấy. Lâm Ấu Hỷ lên xe của Lãnh Tử Thần, chiếc Ferrari nổ máy lướt đi.

Quầy báo sau lưng Trình Mão còn bán tạp chí Phong vân nhân vật số tháng trước, ngoài bìa trích in một đoạn phỏng vấn trọng tâm, trên đó nhắc đến những điều Lãnh Tử Thần đã phát biểu. Đây không phải những lời nhà báo bịa đặt, cô gái trong lòng mà Lãnh Tử Thần nhắc tới rốt cuộc là ai, Trình Mão đã có câu trả lời.

Lãnh Tử Thần đưa xe xuống hầm, dắt tay Lâm Ấu Hỷ bước vào siêu thị. Giày cao gót của cô phát tiếng kêu lộc cộc trên nền đá hoa, rất giòn giã. Lãnh Tử Thần cúi nhìn, chau mày hỏi:

- Đi giày cao gót như thế chân em có chịu nổi không?

Anh nhớ trước đây cô đi giày cao bốn phân là đã không đứng vững.

Lâm Ấu Hỷ khe khẽ lắc đầu. Đi làm ở công ty yêu cầu trang phục đúng quy cách mới được vào, cô chỉ là một nhân viên quen, ông chủ yêu cầu mặc gì thì mặc ấy, có gì không hợp cũng không được phản nản. Cô trả lời:

- Cũng quen rồi. – Cô muốn nói năm năm rồi, bản thân đã không còn như trước, rất nhiều việc không thể vãn hồi, anh sao cứ phải cố chấp thế. Nhưng nhìn ánh mắt quan tâm sâu sắc của anh, cô phải hết sức kìm lại, đi theo sau anh, như bao nhiêu năm trước.

Hai người cùng đẩy xe chở hàng, xem xét trước những giá hàng hoá. Khẩu vị của Lãnh Tử Thần khác lạ, ngày trước Lâm Ấu Hỷ biết mọi sở thích của anh, ghét ngọt ghét cay, không ăn hành, thích thịt, bữa ăn không thể thiếu món hầm từ trứng. Nhưng năm năm rồi, con người đều đổi thay, khẩu vị có biến đổi không? Cô cúi đầu, trước ánh mắt của anh, cô mua thịt, đậu phụ, rau cải, khoai tây, hạt tiêu xanh, trứng gà, khi thanh toán, Lãnh Tử Thần cảm giác người cô run rẩy.

Những thực phẩm này năm năm trước cô đã hứa nấu cho anh ăn trong buổi sinh nhật của anh. Nhưng rồi tối đó cô lại bỏ đi, không một thông báo gì, không lời từ biệt chính thức, cô đi như chạy trốn. Để mặc anh cả đêm chờ đợi, đợi cô nấu bữa ăn sinh nhật cho anh, đợi đến cả năm năm.

Hôm nay, Lãnh Tử Thần lại đưa cô đi mua những thứ ấy, là ý gì, coi như bữa ăn tối cuối cùng, lời từ biệt chính thức? Mới rồi ở đầu phố, anh ôm cô nói những lời đó có ý nghĩa gì? Hay là bữa ăn này để nói lại, bắt đầu chặng đường mới? Nhưng rõ ràng là anh chăm chọc cô, tất cả đều là chăm chọc. Một nồi lẩu thịt, anh đã đợi năm năm, cô bỏ trốn năm năm, nay vẫn tiếp tục, bất luận là chăm chọc hay từ biệt, thì khả năng trở lại như xưa là rất mơ hồ.

Cô không tin, cũng không hy vọng.

Trở về căn hộ được thuê, Lâm Ấu Hỷ thay quần áo, khoác tạp dề, chăm chú thành thạo trong phòng bếp. Lãnh Tử Thần ngồi trong phòng khách nhỏ, chăm chú quan sát căn hộ, tổng cộng khoảng hơn ba chục mét vuông, một phòng ngủ nhỏ, phòng khách kiêm phòng ăn, đơn giản ngăn nắp, quy củ đúng mực y như chủ nhân.

Nhiều năm rồi, nếp sống của cô ấy dường như không thay đổi, trong nhà có một thứ mùi dường như rất quen.

Trên bàn nước bày bộ Tư bản luận, anh giở sách, nhìn thấy tờ giấy mỏng, cầm lên tay, ký ức cuộn cuộn về. Anh đứng dậy bước vào bếp, lẳng lặng ôm cô từ phía sau:

- Ngốc ạ, anh rất nhớ em.

- Lâu lắm rồi em không nấu lẩu thịt, không biết còn làm được ngon không. – Cô khe khẽ nói. Đúng là một món ăn ngon, gồm có thịt bắp hoa, rau cải, đậu hũ, nhưng món ăn này đã năm năm không dám nấu, cũng không dám ăn, mỗi khi liên hoan có món này, tim cô đều nhói đau kỳ lạ.

- Chỉ cần em làm là được rồi. – Anh thì thầm bên tai cô. – Em biết là anh đợi nồi lẩu thịt này năm năm rồi. Lâm Ấu Hỷ, cô ngốc ơi, sao em có thể đối xử với anh như thế.

- Tất cả đều như giấc mộng thôi. – Lâm Ấu Hỷ thở dài.

- Là mộng, cảm giác mình không bao giờ phải tỉnh lại. – Anh ôm siết lấy cô. – Năm năm rồi, em luôn luôn ở trong mộng của anh. Nhìn vào chiếc vòng ngọc đeo trên cổ cô, anh nhẹ nhàng tháo ra, đặt trên lòng bàn tay, dùng ngón tay xoa trên từng mắt xích, đó là vật trang sức mà hai người đã trao cho nhau trong lần yêu thương cuối cùng. – Lâm Ấu Hỷ, anh cũng ở trong mộng của em, phải không?

- Lãnh Tử Thần. – Mắt Lâm Ấu Hỷ cay xè, nghẹt thở, nắm rau cầm trong tay rơi xuống. Chống tay lên bàn bếp, cô hít một hơi sâu gắng hết sức lấy bình tĩnh. – Anh ra ngoài được không? Anh ở đây, em không thể yên tâm nấu được... em... em sẽ bị căng thẳng.

Lãnh Tử Thần nhún vai, cẩn thận đeo lại vòng ngọc lên cổ cô, rời khỏi phòng bếp. Lâm Ấu Hỷ cầm dao tiếp tục thái thịt, chưa được mấy lát, dao trượt đi cắt vào ngón tay, phút chốc máu tua ra, cô lẳng lặng ngâm ngón tay đứt vào miệng cho đến khi máu ngừng chảy rồi tiếp tục nấu ăn. Đau ư? Cô không có cảm giác gì.

Lẩu thịt, đậu hủ xào tiêu xanh, canh trứng hành, hai món một canh đơn giản nhưng là bữa ăn thịnh soạn nhất trong nhà Lâm Ấu Hỷ hai năm qua. Hai người im lặng chăm chú ăn, trong căn phòng yên tĩnh chỉ vang lên tiếng bát đĩa, cảm giác quen thuộc có chút lạ lẫm.

Thật sự có thể làm lại được không? Lâm Ấu Hỷ không ngừng tự hỏi, hỏi đến khi cô tuyệt vọng. Chẳng lẽ bị kịch lại sắp sửa lặp lại, lại thêm một lần đau khổ, thêm một lần tủi nhục chạy trốn? Không thể được, cô không còn nhiều thời gian để mà hoang phí như thế, cô không còn là Lâm Ấu Hỷ ngoan ngoãn phục tùng nữa rồi, cô đã biết gánh vác và chịu trách nhiệm, đã có sự nghiệp để tạo lập, cô có mẹ cần chăm sóc, cô không dốt vốn đánh cược nữa.

Xong bữa cơm, Lâm Ấu Hỷ vào phòng bếp rửa chén bát, Lãnh Tử Thần ngồi ở phòng khách xem tivi, chiếc áo veston anh vứt bừa trên lưng ghế, cũng như năm năm trước, anh rất hiếm khi làm việc nhà, cô lại tự nguyện giặt đồ rửa bát cho anh. Bây giờ, cô không cam tâm tình nguyện nữa, có điều vẫn cứ lẳng lặng làm. Anh cố chấp đòi một bữa ăn sinh nhật, cô quả thực không có cách gì từ chối.

Dọn dẹp xong xuôi, rửa tay rồi, Lâm Ấu Hỷ nhẹ nhàng đi vào phòng khách, liếc nhìn Lãnh Tử Thần. Anh nhắm mắt, mệt mỏi nửa nằm nửa ngồi trong sofa, chừng như đang ngủ. Anh bây giờ một mình chịu trách nhiệm trước cả tập đoàn gia tộc, chắc chắn là mệt mỏi hơn những năm làm Chủ tịch Hội Sinh viên nhiều, thời gian ngủ đêm của anh luôn luôn thiếu, ban ngày cứ hờ ra lúc nào là anh tranh thủ nhắm mắt. Anh từng nói, người nào mỗi ngày ngủ quá sáu tiếng đồng hồ là đồ bỏ đi. Anh đã làm việc là như một người điên, bất kể tính mạng.

Lâm Ấu Hỷ nghệt thở, cô nhìn nét chau mày của anh, bỗng thấy đau lòng. Ở Mỹ nhất định có rất nhiều việc đang đợi anh quay về xử lý. Anh cứ hao tâm tổn sức ở đây, việc khẩn cấp cũng tốn chi phí lớn. Mỗi ngày sáu tiếng để ngủ chắc gì anh đã có. Thuốc lá anh cũng hút kinh người, áo sơ mi khét lẹt mùi ni-cô-tin... Lãnh Tử Thần, anh không muốn sống hay sao? Anh không thể trân trọng sức khỏe bản thân hay sao?

Ánh mắt cô vương vấn trên gương mặt anh, nét mi quen thuộc, đôi môi quen thuộc, hàng lông mày quen thuộc... Những năm qua, anh sống ra sao, cô không dám nghĩ đến.

Lâm Ấu Hỷ quay vào phòng ngủ, lấy một tấm chăn rón rén đến trước mặt anh, đắp lên người anh. Có lẽ anh ngủ say rồi, cô không nỡ đánh thức, đợi anh tỉnh sẽ bảo anh ra đi. Khi đắp chăn cho anh, ngón tay chạm vào khuỷu áo sơ mi, lướt qua vết đứt tay, máu lại trào ra, cô không nén nổi một tiếng kêu, rút tay lại.

- Sao vậy? – Chưa kịp đưa ngón tay vào miệng. Lãnh Tử Thần đã giật mình mở mắt, tóm lấy tay cô, nhìn vết máu đầm đìa. – Làm thế nào vậy? – Chau mày, lạnh lùng nhìn cô. Giấc ngủ của anh thường ngắn ngủi như thế.

- Lúc này thái thịt em không cẩn thận cắt phải tay, xin lỗi. – Lâm Ấu Hỷ lúng túng bị anh giữ chặt, nhìn thấy trên áo sơ mi đất tiền của anh dính một giọt máu. – Làm bẩn áo của anh rồi.

Lãnh Tử Thần cúi xuống nhìn áo mình, tiện thể nhìn xuống sàn nhà rồi trở lại ngón tay cô:

- Đầu óc em sao vậy, cô ngốc, đứt tay mà còn rửa bát. – Nhìn thấy vẻ ai oán trên mặt Lâm Ấu Hỷ, anh sững lại, chăm chăm nhìn cô. Rất lâu sau, anh hít một hơi dài, sắc mặt buồn bã. – Xin lỗi, nhiều năm rồi, tính anh vẫn thế, bông gạc và cồn ở đâu?

- Có băng thuốc rồi. – Nhân lúc anh thất thần, cô rút tay lại, đi về phía tủ thuốc. – Không sao đâu, vết thương xoàng thôi, không phải lo, em rửa bát có gắng tay mà. – Lâm Ấu Hỷ quay lưng về phía Lãnh Tử Thần, dùng băng thuốc băng kín vết đứt, từ xa xa vẫy vẫy tay về phía anh. – Ổn rồi, không sao nữa, anh về sớm mà nghỉ ngơi đi.

- Em, em đuổi anh đi ư? – Lãnh Tử Thần có chút sững sờ, lông mày chau lại, rõ ràng bắt đầu tỏ ra lạnh lùng.

Anh đã nồng nhiệt tới đón cô, muốn khoảng cách giữa hai người được nối lại, còn chưa được mấy câu cô lại vội vã đuổi anh đi như thế. Cô gái này có cái đầu ngốc nghếch, nghĩ không đến nơi, bao nhiêu năm rồi vẫn cố chấp như ngày xưa, không mở lòng, không thấu hiểu tâm tư anh.

- Dở dang rồi, anh còn muốn ở lại đây ư? – Lâm Ấu Hỷ nhìn trân trân vào tường, buồn bã nói. – Như thế e là không thích hợp chút nào. Lãnh Tử Thần, anh trai, Tổng Giám đốc Lãnh, em phải xưng hô thế nào cho phải. Anh cũng thấy rồi, em ở đây chỉ có một chiếc giường đơn, chúng ta không thể ngủ cùng chứ? Em... em không biết phải giải thích thế nào với anh, lúc này ở ngoài phố, em có thể không kiềm chế được, không nhớ được mình đã nói gì làm gì với anh, nếu em có gì thất lễ, em chỉ có thể nói xin lỗi, em với anh... không có ý gì khác đâu, xin anh đừng nghĩ sâu xa. Giờ em đã nấu cho anh bữa cơm sinh nhật, việc quá khứ cũng nên khép lại thôi. Chúng ta không thể vẫn vương mãi thế này được, việc này... thực sự rất nhàm chán.

Nói rồi cô đến bên cửa, một tay mở cửa, một tay đưa ra mời khách về, ánh mắt lãnh đạm nhìn Lãnh Tử Thần.

Xin lỗi, Lãnh Tử Thần, anh không ra gì với mẹ em, em cũng đành không ra gì với anh. Em đã dành cho anh những năm tháng hoa niên đẹp nhất rồi, anh chưa hề có lỗi với em, em cũng chưa từng khiến anh thiệt thòi, việc đến mức này, người nào còn quyền lý lẽ nhớ thương là kẻ không biết nhục.

- Không thích hợp? Được lắm, Lâm Ấu Hỷ, em được lắm. – Lãnh Tử Thần lạnh lùng nói, đằng hoàng đứng lên. Chấn trên người anh rơi xuống đất nhưng anh không bận tâm, sải bước qua chiếc chần, đến cửa, anh đột ngột dừng lại, mày chau mạnh, dường như nhớ ra điều gì đó.

Lâm Ấu Hỷ nhìn nghiêng, vẻ mặt ấy lạnh lùng bình tĩnh, đẹp như tạc, hoàn mỹ không tì vết, người đàn ông như thế, bạn vĩnh viễn không nhìn thấy được trái tim họ, không đoán được họ nghĩ gì, người ta chỉ cần ngóng từ xa đã thấy sợ. Yêu phải người đàn ông như thế chắc chắn là sự lựa chọn không sáng suốt, cô không muốn sa lầy nữa, cô không muốn một lần nữa...

- Tạm biệt! – Lâm Ấu Hỷ nghe thấy giọng nói của mình, hy vọng lần tạm biệt này thực sự có thể là lần từ biệt không gặp lại.

- Lâm Ấu Hỷ, nếu anh nhớ không nhầm, em còn nợ anh quà sinh nhật, ngoài bữa ăn, còn có một thứ khác, em vẫn chưa tặng cho anh, phải không? – Lãnh Tử Thần nhếch môi thoáng cười, nhưng giọng nói lại như truy hỏi, khiến người ta hoảng sợ.

Lâm Ấu Hỷ giật thót mình, vốn định lờ đi, nhưng không kịp rồi, cô buông tay, cánh cửa đóng sập lại, Lãnh Tử Thần chưa nói gì thêm, cười đắc thắng bé ngang người cô, cô chưa kịp phản kháng đã bị anh ném lên ghế sofa, trong chớp mắt cơ thể anh đè lên cô.

Lâm Ấu Hỷ đương nhiên nhớ món quà sinh nhật năm năm trước anh đã muốn ở cô, anh nói, ăn xong nồi lẩu thịt này, anh muốn ăn cô... Thế nhưng cô chỉ nghĩ rằng tiện hôm nói thế, anh sao có thể làm việc vô sỉ đến thế, dùng sức mạnh, dùng sự thô bạo...

Lãnh Tử Thần nhanh chóng chế ngự sự phản kháng và giãy giụa của cô, sức lực cô yếu như thế, anh chẳng cần mất nhiều sức cũng có thể giữ yên cô.

- Lãnh Tử Thần, anh đừng... đừng làm thế... – Lâm Ấu Hỷ co rúm người lại, nước mắt nhạt nhoà, khiến cô nhìn không rõ. Cô đã quen với sự áp bức của anh. Dù trên giường hay ở đâu, anh cũng không bao giờ tha thứ cho sự phản kháng của cô. Anh kiêu ngạo, xưa nay chưa bao giờ chịu nhường cô, những nài nỉ yếu đuối của cô, anh chỉ đáp lại bằng hành động.

- Lãnh Tử Thần, xin anh, đừng mà, đừng làm như vậy! – Giọng nói Lâm Ấu Hỷ đột nhiên vút cao, cô gào thét, cổ hết sức gào lên, trước nay cô chưa bao giờ nổi khùng như thế. Anh không thể, anh không được...

Nhưng, thực sự là không kịp nữa rồi, tiếng khóc của cô bị môi anh áp chặt, bịt kín, dần dần trở nên nghẹn ngào, trở nên rên rỉ đầy khát khao. Một nỗi đau khổ không nói nên lời xâm chiếm khắp cơ thể cô, đến tận cùng trái tim cô.

Không phải là tội nhục, dường như là chịu không nổi.

- Mở mắt ra, nhìn xem anh là ai. – Lãnh Tử Thần không rời mắt quan sát từng chuyển biến nhỏ nhất trên mặt cô, anh hôn lên trán cô. – Cô ngốc này, anh ở cùng em ở đây, có gì là không thích hợp!

Lâm Ấu Hỷ ngoan ngoãn mở mắt, cắn môi, giận dữ nhìn người đàn ông này, anh hiểu cô tới tận chân tơ kẽ tóc, vào tận linh hồn sâu thẳm, tưởng tận tới mức tàn nhẫn.

Anh bắt cô nhìn anh, biết anh là ai. Anh là Lãnh Tử Thần, là người đàn ông yêu cô sâu nặng, là người đàn ông phải có hết thảy con người cô, là người đàn ông có thể cho cô sự ân cần và quan tâm nhiều nhất, là người đàn ông chưa bao giờ dễ dàng đồng ý điều gì nhưng đã thề non hẹn biển với cô. Từ trước tới sau, nhất là hiện tại, anh nhất mực xác định anh cần cô, chỉ cần nhìn vào mặt cô, anh không thể kiềm chế được xúc cảm của mình.

Anh cũng đòi chia sẻ cảm xúc với cô, anh cũng muốn để cô bày tỏ khát vọng và nhu cầu của cô đối với anh, dấu rằng anh luôn biết rõ. Đôi mắt cô chưa bao giờ che dấu được trái tim cô. Anh cần phải nhìn vào mặt cô, nghe cô nói cô yêu anh, cần anh, nhớ anh, khao khát anh, như vậy anh mới tiếp tục sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không tiếc gì.

Cô quay đi, không nhìn anh nữa, tiện tay kéo tấm chăn rơi dưới đất che thân thể mình, không kìm được nước mắt. Cô cũng không dám nói lạnh lùng với anh nữa, cũng không dám đuổi anh nữa, anh đáng sợ quá, bao nhiêu năm rồi cô không phải là đối thủ của Lãnh Tử Thần.

Lâm Ấu Hỷ không nói một lời, lẳng lặng cúi xuống, chỉ có đôi vai không ngừng run bần bật, như một đứa trẻ phạm lỗi bị người lớn phạt, đáng thương đến nỗi không nỡ đánh một roi.

Lãnh Tử Thần cũng không muốn như thế, không muốn dùng bạo lực giải quyết vấn đề. Nhưng cô ấy, tận trong cốt tủy vẫn rất cố chấp và thu mình. Đến giờ, anh biết, dù bản thân đã làm việc ti tiện đến cực điểm, nhưng anh không màng, chỉ cần thu phục được cô, anh đâu ngần ngại bất cứ thủ đoạn nào.

Lâm Ấu Hỷ thất thần nằm thu lu trên sô pha, giữ chặt lấy tấm chăn, co tròn người lại, mắt cả năng lực tư duy, cơn mưa gió bão bùng bất ngờ khiến cô thần hồn nát thần tính mất rồi.

Lãnh Tử Thần mặc lại quần áo chỉnh tề, bình thần cúi nhìn Lâm Ấu Hỷ:

- Anh muốn ở lại đây.

-...

Thế là anh ở lại đây. Thấm thoát đã được một tuần, trừ buổi tối đầu tiên, về sau Lâm Ấu Hỷ đều tỏ ra dịu dàng ngoan ngoãn, anh cũng không miễn cưỡng bắt cô làm gì, chỉ một mình anh ở phòng ngủ, cô đành ngủ trên sô pha. Anh cũng không ra khỏi cửa, cứ ở lì trong nhà, đuổi không đuổi được, xin không xin được, đành chịu.

Anh sợ một khi mình đi, Lâm Ấu Hỷ sẽ chạy mất, nếu cô lại bỏ đi, biết đến tháng nào năm nào anh mới tìm lại được. Anh rất tinh quái, mỗi ngày viết thực đơn muốn ăn lên giấy, dán ở cửa, Lâm Ấu Hỷ bước ra là nhìn thấy ngay. Mỗi ngày ra khỏi nhà cô đều thở dài, thề rằng chiều nay sẽ không quay lại, nhưng tan làm rồi, cô lại không ngăn được mình chạy đến siêu thị, mua những thực phẩm trên thực đơn ghi sẵn, trở về nhà làm cơm.

Cô không nấu, anh sẽ ăn gì, anh không ăn, sao mà sống được. Cô... cô sao có thể để anh chết đói, cô sao nhẫn tâm để anh chết đói được.

Sao anh không đi đi, rốt cuộc anh sẽ ở lại đến bao giờ? Anh chẳng phải là người đứng đầu gia tộc họ Lãnh hay sao, anh không để tâm đến việc làm ăn của gia tộc hay sao, anh không muốn gánh vác tập đoàn gia đình hay sao, ngày ngày anh cứ kè kè bên cô ngốc này làm gì?

Không cần như vậy đâu, tất cả đã qua đi, không cách gì kéo lại nữa rồi, sao phải khổ sở dằn vặt nhau như thế. Mình chỉ là người phụ nữ dối trá thường bị anh ép bức đe dọa, không đáng tin cậy, không đáng để anh liều mạng níu kéo. Rốt cuộc anh phải quyến luyến mình đến tháng nào năm nào mới chịu buông tay?

Thứ hai của tuần thứ hai, Lâm Ấu Hỷ dậy sớm, trên bàn ăn đã bày sữa tươi và đồ ăn sáng. Lãnh Tử Thần ngồi bên cạnh đọc báo, anh luôn quen vừa ăn sáng vừa xem tin tức, trước đây ở cùng nhau cũng vậy. Còn nữa, anh lúc nào cũng dậy sớm hơn cô, anh biết hâm nóng sữa và làm đồ điểm tâm rồi đợi cô cùng ăn. Khi thư thái, anh sẽ hỏi cô, tối nay cô sẽ làm món gì ngon cho anh ăn.

Bao nhiêu là kỷ niệm không ngăn được ào về, Lâm Ấu Hỷ thở dài, thầm đếm trong bụng, sớm nay đây là tiếng thở dài đầu tiên, không biết từ giờ đến đêm, có phá được kỷ lục ngày hôm qua không nữa.

Trong lúc ăn sáng, Lâm Ấu Hỷ lại dè dặt nhắc Lãnh Tử Thần:

- Anh còn chưa trở về lo liệu công việc sao?
- Không vội. – Lãnh Tử Thần vẽ mặt bình thản đọc tờ báo đang cầm trong tay.

Lại tiếng thở dài thứ hai.

Lâm Ấu Hỷ trang điểm xong, xuống tầng, thấy một chiếc BMW màu đỏ đậu trước cổng khu nhà. Cô đưa mắt nhìn qua, dân trong khu này cũng có người đi BMW rồi, xem ra cô phải cố gắng làm lụng thêm nữa mới được. Phải rồi, sang năm phải lên kế hoạch thi lấy bằng lái xe hơi, để sau này đi đến nhà máy ở ngoại ô có thể tự lái xe công ty, không cần bắt xe buýt đường dài nữa.

Miên man nghĩ, Lâm Ấu Hỷ rảo bước đi theo thói quen. Đúng lúc này, một đôi giày cao gót màu đỏ từ trên xe BMW bước ra, người qua lại trên đường đều dồn mắt nhìn. Lâm Ấu Hỷ nhận ra đó là ngôi sao nữ họ Phạm, cô bất giác giật mình, nhớ đến bài báo đã xem, cúi đầu rảo bước đi nhanh.

- Đợi đã. – Ngôi sao họ Phạm giọng cao vút, y như trên màn hình. Lâm Ấu Hỷ dừng bước nhưng không ngoái lại, chỉ nắm chặt tay cầm chiếc túi giá năm mươi tệ mua trên phố, tay đưa vào trong túi tìm gì đó. Lâm Ấu Hỷ nghĩ: chắc cô ta không gọi mình đâu, mình đâu có quen biết nhân vật nổi tiếng nào tên là Phạm Chi Chi trong giới showbiz.

Nhưng ở đáy lòng, cô lại cảm giác cô ta gọi mình.

Quả nhiên, đôi giày cao gót vang lộc cộc phía sau cô, Lâm Ấu Hỷ nghe thấy ngôi sao nữ họ Phạm nói:

- Lãnh Tử Thần đang ở nhà cô hả?
- Vâng, đúng vậy. – Lâm Ấu Hỷ trả lời, bước chân không dừng lại.
- A, hoá ra tôi không nhận nhầm người, so với trong ảnh rất giống đấy. – Ngôi sao đi vòng ra trước mặt cô, chặn đường đi, nhìn cô dò xét một lượt. – Cũng đúng, chẳng quốc sắc thiên hương gì, tôi thật không thất vọng đánh giá về Tử Thần. Lâm Ấu Hỷ này, cô có tự hỏi mình, cô có gì mà đòi cướp người đàn ông của tôi không?

Lâm Ấu Hỷ ngẩng đầu, nét mặt đầy kinh ngạc:

- Cướp đàn ông?
- Không phải à? – Phạm Chi Chi vung tay, giận giữ nhìn Lâm Ấu Hỷ. – Khi tôi quen biết Tử Thần, cô còn ở cái nơi hang cùng ngõ hẻm nào hử! Đây, nói ra cũng lạ, tôi luôn cho rằng Tử Thần là người truyền thống, anh ấy sẽ rất trân trọng người phụ nữ đầu tiên của anh ấy, ngờ đâu bây giờ anh ấy lại dính với loại người như cô. Lâm Ấu Hỷ, thủ đoạn của cô cũng cao đấy, đúng là biết người biết mặt khó biết lòng.
- Người phụ nữ đầu tiên. – Tay Lâm Ấu Hỷ tiếp tục lục tìm trong túi.
- Nghe không hiểu sao, tôi thấy cô chắc cũng không phải là loại gái không biết gì chứ? – Ngôi sao họ Phạm cười lạnh leo. – Khi tôi chưa lớn đã biết Tử Thần rồi, ở bên Mỹ ấy. Hồi đó, anh ấy còn là học sinh, rất thông minh, lần đầu tiên với nhau rất ấn tượng. – Nói đến đây, cô ta hạ giọng. – Bây giờ cô đã hiểu chưa hử?
- Hoá ra là vậy. – Lâm Ấu Hỷ dờ dãn cười, vẻ cười cứng nhắc.

Ngôi sao họ Phạm lườm cô:

- Cô cũng không biết giữ mình rồi, cái danh tiết trên mình đã lấm lem hết rồi. Hừ, cũng không biết bán đi đâu nữa ấy chứ. Hay là cô tìm lấy một nhân viên quèn nào thu nhập hàng tháng trên trăm ngàn tệ mà làm vợ anh ta đi, mau sinh con để cái kéo già. Lãnh Tử Thần với cô không cùng đẳng cấp, cô đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

Lâm Ấu Hỷ ngẩng đầu, nhìn ngôi sao họ Phạm cười nhạt, giọng từ tốn:

- Cô Phạm này, người đàn ông của cô, tôi đâu dám cướp, là anh ta cứ ì ra không chịu đi, còn nói tôi nợ anh ta tiền, nếu tôi không trả tiền, anh ta sẽ ì ra đến khi tôi chết đấy. Cô nhìn quần áo trên người tôi, ừ thì không đủ mua một sợi chỉ trên người cô, thì tôi đâu có tiền trả cho anh ta. Tôi xin cô đem anh ta đi đi, đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng để anh ta ở trước mặt tôi nữa.

Rồi cô rút chìa khóa trong túi ra, đặt vào tay ngôi sao họ Phạm:

- Đây là chìa khóa nhà tôi, phòng 401, cô cẩn thận đấy, trên tầng có chó, bình thường không xích đâu. Tôi phải đi làm kéo muộn, cảm ơn cô, cô Phạm Chi Chi, cô đúng là ân nhân cứu mạng tôi, cô mang được anh ta đi khỏi nhà tôi, tôi sẽ cảm ơn cô suốt đời, tạm biệt.

Nói rồi Lâm Ấu Hỷ quay người bước đi như một con nước lớn. Ngôi sao họ Phạm nhìn theo bóng cô, ánh mắt sợ hãi hoang mang, ấp úng gọi với theo:

- Hóa ra là con điên, Tử Thần chẳng phải là bị sa bẫy rồi à, tôi không có mạo hiểm mà lên đó, để gọi cảnh sát cho xong.

Thế là Phạm Chi Chi rút điện thoại gọi 110.

...

Suốt cả ngày, mắt Lâm Ấu Hỷ cứ nhảy loạn, thỉnh thoảng cô rút điện thoại, không có tin nhắn, không có cuộc gọi nào.

Tan làm, cô không về nhà, cũng không dám về, cứ nghĩ đến Lãnh Tử Thần, cô thấy lạnh cả người. Thế là cô đến trước bàn làm việc của Trình Mào, vỗ vỗ vai anh. Trình Mào quay lại, thấy Lâm Ấu Hỷ, vẻ mặt hiện lên một nét hoảng loạn.

- Sư phụ, tối nay em mời anh xem phim được không? – Lâm Ấu Hỷ cười nói.

- Anh... tối nay anh bận. – Trình Mào ấp úng, sợ hãi quay lại bàn làm việc đã sắp xếp gọn ghẽ, không ngờ làm đổ cốc cà phê, một ít nước màu nâu đổ ra bàn, anh vội vã lấy tay lau đi.

- Thế ngày mai? – Lâm Ấu Hỷ nói. – Hay là anh định lúc nào?

- Lâm Ấu Hỷ! – Trình Mào lắc đầu, giọng nói đầy vẻ bất an. – Em... Em đừng như thế được chứ!

- Em thế nào? – Lâm Ấu Hỷ không hiểu.

- Em với Lãnh Tử Thần, không, là Tổng Giám đốc tập đoàn Lãnh thị, em với anh ta tuy anh không biết trước kia xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết đạo này anh ấy ở trong nhà em.

- Sao anh biết? – Lâm Ấu Hỷ dè dặt nhìn Trình Mào.

Giọng nói Trình Mào nhỏ hẩn đi, anh cúi gằm, yếu ớt:

- Lâm Ấu Hỷ, xin em tha lỗi cho anh, anh đến tìm em, thấy xe của anh ta đậu dưới tầng, chiếc Ferrari ấy... Anh không dám... Bố mẹ anh còn đang mong đợi anh thành đạt ở Thượng Hải, em trai anh năm nay mới thi vào đại học, tiền học đều do anh kiếm, anh còn muốn có việc làm ở Thượng Hải này. Anh không dám, quả thật anh không dám hẹn hò với em, xin em đừng làm phiền anh nữa. Em có người đàn ông như Lãnh Tử Thần thì để ý đến anh làm gì. Còn cả bài phỏng vấn anh ấy trên tạp chí nữa, người phụ nữ trong tim anh ấy được nhắc đến chính là em đấy, Lâm Ấu Hỷ. Em giấu mình sâu quá, anh thậm chí cảm giác mình không hiểu được em nữa. Trước đây anh vô tư quá, nhưng giờ khác rồi, hãy chỉ làm đồng nghiệp tốt thôi nhé.

Lâm Ấu Hỷ tối sầm mặt, tay nắm chặt chiếc cặp nhựa trên bàn.

Lãnh – Tử – Thần, anh muốn gì được nấy rồi đấy, anh đã phá nát mọi thứ của em rồi.

Lâm Ấu Hỷ rời khỏi công ty như chạy trốn, đến nhà Tô Hoan Hoan ngủ qua đêm, Vương Á Trúc bị đuổi ra nằm ở phòng ngủ phụ. Tô Hoan Hoan đang ngủ bị làm ồn phải tỉnh giấc, thấy Lâm Ấu Hỷ bên cạnh mắt nhắm nghiền, nghiền răng nghiền lợi kêu trong mộng:

- Lãnh Tử Thần, anh hại em đến nỗi có nhà mà không về được, rốt cuộc anh còn muốn ép em đến bao giờ.

- Một sách! – Tô Hoan Hoan gắng sức lay tỉnh Lâm Ấu Hỷ, nhìn cô lo lắng. – Cậu không sao chứ, la hét gì thế, bị ma làm à, làm tớ sợ chết được.

- Tớ nói mơ gì à? – Lâm Ấu Hỷ đỡ đầu nhìn Tô Hoan Hoan. – Xin lỗi nhé.

- Lâm Ấu Hỷ, cậu đừng có khép mình như thế mãi nữa. – Tô Hoan Hoan nhắm mắt, nói nhỏ. – Ân oán giữa những người lớp trước, bọn mình kể sau không có việc gì phải gánh vác, huống gì hai người họ, người chết đã chết rồi, người tàn phế đã tàn phế rồi, cậu đừng để mình sa lầy trong đó.

- Việc không rơi vào cậu, làm sao cậu hiểu được cảm nhận của tớ. – Lâm Ấu Hỷ quay lưng lại Tô Hoan Hoan. – Tớ công nhận tớ cố chấp, nhưng vấn đề không phải là cố chấp hay không, tớ với anh ấy có nhiều khúc mắc quá, chẳng thể giải quyết từng ít một được. Tớ cứ nhìn thấy anh ấy là khó chịu lắm, thử đặt cậu vào vị trí ấy, cậu có thể chịu được không. Nghĩ mà xem, nếu tớ luôn khó chịu, anh ấy có thoải mái không?

- Cậu nói cũng đúng. – Tô Hoan Hoan bị lời của Lâm Ấu Hỷ làm quay cuồng, vỗ vỗ vào lưng bạn. – Này, cái cô Phạm Chi Chi ấy rốt cuộc là chuyện thế nào, cô ta và Lãnh Tử Thần có ràng buộc gì không? Cậu đừng nói tớ đoán mò nhé, đồng nghiệp công ty tớ ai cũng quan tâm tới chuyện của cô này, nghe nói cô ta mượn tay truyền thông để tung hoả mù đấy. Lâm Ấu Hỷ, cậu nhìn gần thấy thế nào, trên mặt có vết tích gì không, nghe bảo cô ta đi mỹ viện gọt mặt, nâng mũi, không biết thật giả thế nào.

- Tớ mặc kệ cô ta tung hoả mù gì, chẳng can hệ tới tớ, cô ta với Lãnh Tử Thần có chuyện gì chẳng liên can tớ vấn đề giữa tớ với Lãnh Tử Thần. – Lâm Ấu Hỷ nói một mạch. – À, nói chuyện nhìn gần, cô ta trang điểm đậm lắm, không nhìn rõ.

- Ừ nhỉ! – Tô Hoan Hoan thất vọng xoa tay. – Lần sau có cơ hội, cậu nhìn kỹ vào.

- Ừ. – Lâm Ấu Hỷ cắn ngón tay, nước mắt trào ướt gối, vừa khóc vừa cười. – Lần sau tớ sẽ mang theo mình cái kính hiển vi, nhìn cho rõ.

Câu chuyện từ nặng đến nhẹ, một chút vui đùa xoa đỡ ưu phiền, mọi việc rồi cũng phải qua đi, tàn nhẫn như sự việc mới xảy ra hôm qua rồi cũng phải trôi theo thời gian...

Năm xưa vì đâu cô phải bỏ trốn, vì đâu phải lựa chọn lối đi lạ lẫm. Quyết định ấy, trong khoảnh khắc, là lựa chọn duy nhất của cô. Cô chưa từng hối hận, nếu phải làm lại, cô vẫn không do dự một lần nữa lựa chọn cách mỗi người một phương...

4. Chương 4

Với tâm niệm làm tất cả vì anh, Lâm Ấu Hỷ đã không giữ lại gì ỉn, nhưng chỉ còn lại một chút kiêu ngạo, cô sẽ không bao giờ vứt bỏ.

Kết thúc kỳ nghỉ đông năm 2004, ngày đầu tiên trở lại trường, tám người ở hai phòng ký túc xá cùng tụ tập với nhau, không đi ăn tiệm mà mua thực phẩm tươi trong siêu thị rồi đến bếp nhà Lãnh Tử Thần nấu nướng.

Mấy người này bình thường hô nhau đi ăn ngoài quán ai cũng sành sỏi các món, đến khi phải vào bếp, mới phát hiện ai nấy đều là cao thủ nấu nướng. Sau khi chân tay quỳnh quáng làm rơi vỡ mấy cái đĩa, hầu hết đều chuẩn ra phòng khách xem ti vi, chỉ còn lại Tiêu Vũ Trạch và Lâm Ấu Hỷ.

Đồ làm bếp đầy đủ, nhưng theo hình dung của Tiêu Vũ Trạch, bếp của Lãnh Tử Thần ngoài lò nướng ra, còn lại chỉ để trưng bày, Lãnh Tử Thần chẳng biết dùng cái gì. Ban đầu khi thiết kế, Lãnh Tử Thần nâng nấc đòi phải có toàn bộ đồ làm bếp, nói rất hùng hồn, tương lai sẽ tìm một cô vợ biết nấu nướng để sử dụng, về hùng hồn nhìn phát ghét.

Trong phòng bếp rộng lớn chỉ có Tiêu Vũ Trạch và Lâm Ấu Hỷ, bếp và bàn bếp đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nồi nước dùng đang đun hơi ngào ngạt trên bếp từ.

Tiêu Vũ Trạch rửa rau trong bồn, nhìn Lâm Ấu Hỷ thái thịt thoăn thoắt, những lát thịt mỏng dính đều như một, anh cười bảo:

- Xem ra phòng bếp này cuối cùng cũng tìm được nữ chủ nhân của nó rồi, em nên thường xuyên đến đây nấu nướng, chắc Tử Thần mừng lắm.

- Anh cứ tưởng bở. – Lâm Ấu Hỷ cũng cười phá lên, đặt thịt đã thái lát vào trong đĩa, đổi con dao khác thái rau. – Hôm nay nhìn mặt mọi người, biết là thất vọng anh ấy rồi.

Tài nấu nướng của Lâm Ấu Hỷ vào hàng đệ nhất, nêm nếm, xào nấu, tất cả đều xuất sắc. Từ khi cô biết cầm đũa, rất hiếm khi bố cô phải vào bếp, tuy nhà giặt giũ vá vai, quanh năm ít có thịt thà cá mừ, nhưng cô đều cố gắng thay đổi các món để bữa ăn được phong phú.

Từ khi bố mất, bước vào bếp là việc cô cảm thấy rất khó khăn. Bố qua đời vì ung thư dạ dày, cô trách mình đã không chăm sóc cho bố được chu đáo. Bố lao động cực nhọc, ăn uống qua loa lại không đủ dinh dưỡng. Bố sống là vì cô, chết cũng vì cô, làm sao cô không đau lòng cho được.

Lâu lắm rồi cô không làm bếp, đến giờ, coi như là bố đã đi thật rồi, người mất cuối cùng cũng là mất rồi, người đang sống cần phải tiếp tục sống. Bước vào phòng bếp này, cô cảm giác tâm tư sáng khoái, sờ cái nọ, động cái kia, tay không dừng được, chỉ muốn ra tay nấu nướng, ngắm nhìn mọi người vui sướng thưởng thức những món mình nấu, đã thấy thỏa mãn.

- Bao giờ mới có thể nhìn thấy mặt em, hả? – Lãnh Tử Thần không biết vào từ lúc nào, đứng sau Lâm Ấu Hỷ, múc một muôi canh trong nồi đặt ở trên bàn uống, một tay ôm vòng quanh eo cô, thăm thì.

Lâm Ấu Hỷ cứng cả người, không dám ho he. Lãnh Tử Thần vẫn thản nhiên ôm eo lưng cô. Cô ngẩng đầu lúng túng nhìn Tiêu Vũ Trạch, hy vọng anh giải vây cho cô, nhưng Tiêu Vũ Trạch chỉ cười cúi đầu rửa rau, vẻ không liên quan tới mình.

- À, anh Tiêu ơi, rửa cả cái này đi. – Lâm Ấu Hỷ nhích gần về phía Tiêu Vũ Trạch, vẻ cầu cứu nói với anh.

- Để anh. – Lãnh Tử Thần tiện tay đỡ đám đồ ăn từ tay Lâm Ấu Hỷ, chen vào giữa hai người, đẩy Tiêu Vũ Trạch sang một bên. Hai người họ âm thầm phối hợp trong nhà bếp, kẻ rửa rau kẻ thái thịt, lại còn buôn chuyện râm ran, chẳng trách Lãnh Tử Thần nhìn thấy đã bực mình, đám đã chua rồi, cho biết tay.

- Được rồi Tử Thần, có cậu vào đây là bữa ăn sẽ rất tốt đẹp rồi, cậu mau đi mở bia đi. – Tiêu Vũ Trạch đẩy Lãnh Tử Thần hai cái, rồi dẫu môi về phía Lâm Ấu Hỷ. – Cậu ở đây có người bị căng thẳng, lỡ cắt vào tay thì cậu lại đau lòng.

Lãnh Tử Thần hắng giọng một tiếng, vừa đi ra vừa nói:

- Tôi vừa nghe thấy có người nói xấu tôi, nên mới vào xem.

- Đáng ghét! – Lâm Ấu Hỷ lằm bằm, không nhận ra mình cũng đang cười.

- Em với Tử Thần tốt chứ? – Tiêu Vũ Trạch nhìn bếp, nói với Lâm Ấu Hỷ. – Ôi, canh sắp cạn rồi.

Lâm Ấu Hỷ vội tiếp thêm nước vào canh, rồi đáp:

- Rất tốt ạ.

- Anh ấy ra nước ngoài rồi, em tính sao? – Tiêu Vũ Trạch dường như vô tình mà hỏi, vừa rót dầu rán vào chảo. Một lát dầu sôi, anh bắt đầu xào rau, tiếp tục hỏi: – Có định đi cùng anh ấy không? Có thể tạm

dừng việc học vài năm, khi nào quay về học tiếp, nếu em muốn sang Mỹ học, Tử Thần cũng sẽ làm giấy tờ giúp em, đã tính đến chưa?

- Ra nước ngoài? – Lâm Ấu Hỷ nhìn sau lưng Tiêu Vũ Trạch, mắt mơ hồ, cô nghĩ người nói. – Em chưa nghe anh ấy nói chuyện đó.

Tiêu Vũ Trạch e hèm một tiếng, nhún vai:

- Thì em cũng có nói gì với anh đâu. Đưa chai dấm cho anh nào. – Lâm Ấu Hỷ đưa chai dấm cho Tiêu Vũ Trạch, cũng không hỏi kỹ hơn, chỉ tự hỏi thăm.

Món ăn bày sẵn sàng trên bàn, cả dấm như mèo đói mắt sáng rực hoan hỉ. Tô Hoan Hoan đốc thúc bọn con trai đi rửa tay, Diệp Mộng Mộng cùng Tôn Mỹ bày chén đĩa, rót rượu và các loại đồ uống. Khi mọi người đã ngồi đủ cả, Tiêu Vũ Trạch nói:

- Tổ xin nói rõ trước, tổ chỉ giúp việc thôi, chỉ có món măng thái sợi là tổ làm, ngoài ra đều do Lâm Ấu Hỷ cả.

- Sao lại gọi là Lâm Ấu Hỷ, không phải vẫn thường kêu là cô em à? – Lãnh Tử Thần trợn mắt nhìn Tiêu Vũ Trạch. Mặt Tiêu Vũ Trạch hơi đỏ lên, ngoác miệng sững sờ mấy giây, cuối cùng đành ra dấu xin thua.

- Em nghĩ, ý của Chủ tịch Lãnh là chúng ta gọi Ấu Hỷ... là chị đi! – Diệp Mộng Mộng lập tức tiếp lời, Tô Hoan Hoan cười khanh khách.

Ngô Hồng Phi và Vương Á Trúc không làm khách, nâng ngay ly rượu vừa kêu chị vừa mời rượu Lâm Ấu Hỷ. Cả bọn cùng gào lên theo, Lâm Ấu Hỷ từ chối không nổi, chưa kịp ăn miếng gì đã phải uống mấy ly rượu. Cái gì mà chị chứ, lúng búng ở miệng, Lâm Ấu Hỷ thấy mặt mình nóng ran.

- Mau ăn đi thôi. – Lâm Ấu Hỷ uống mấy ly rượu, đỏ hết cả mặt, chỉ vào các món trên bàn. – Để nguội đi sẽ mất ngon đấy.

Mọi người nhất loạt cầm đĩa. Tài nấu ăn của Lâm Ấu Hỷ khiến ai nấy tặc lưỡi liên tục.

- Sau này trừ anh ra, không cho phép gọi người khác là anh trai nữa, nghe không? – Lãnh Tử Thần ghé bên tai Lâm Ấu Hỷ, phả hơi toàn mùi rượu. Mặt cô bất giác trắng bệch, biết ngay là anh sớm muộn sẽ tìm cơ hội báo thù. Đúng là con người nhỏ nhen.

Loáng một cái, bàn ăn đã sạch bách, bia rượu cũng đã vơi nhiều. Ngô Hồng Phi và Vương Á Trúc đều chuẩn choáng lảo đảo không về được, đành nằm bệt trong phòng ngủ trên gác. Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan ở lại chăm sóc bạn trai, ai về phòng nấy. Chỉ có Tiêu Vũ Trạch tiện đường đưa Tôn Mỹ về, Lâm Ấu Hỷ muốn đi cùng. Tiêu Vũ Trạch tất nhiên không nhận lời.

Còn dám đưa cô về nữa sao!

Thoắt một cái, dưới tầng chỉ còn Lãnh Tử Thần và Lâm Ấu Hỷ. Lâm Ấu Hỷ bị uống mấy ly trước khi ăn, Lãnh Tử Thần cũng đã phải uống đỡ mấy ly, vậy mà đến giờ vẫn chao đảo, một mình đi thu dọn bát đĩa. Lãnh Tử Thần ngồi tại sô pha, chân ghéech lên bàn nước, mắt đỏ lên, nghĩ người nhìn cô cần mẫn đi đi lại lại.

Dọn dẹp phòng bếp đầu vào đấy, cô mới đến ngồi bên anh, cầm cốc của anh uống nước. Lãnh Tử Thần vuốt ve mái tóc cô, hơi thở toàn mùi rượu, tửu lượng của anh rất khá, uống bao nhiêu cũng vững như đồng, chỉ có trông mắt vằn tia đỏ.

- Anh sắp ra nước ngoài à? – Lâm Ấu Hỷ chậm rãi đặt cốc xuống.

- Ai nói thế? – Lãnh Tử Thần hỏi lại, ánh mắt dần dà vắng lên vẻ lạnh lùng. – Tiêu Vũ Trạch chứ gì... cậu ta đúng là miệng đàn bà.

Lâm Ấu Hỷ không phủ nhận, gật đầu, lại hỏi:

- Đi bao lâu?

- Bốn năm, đầu tiên học Thạc sĩ, sau đó Tiến sĩ. – Anh nhắm mắt ngả người vào sofa, thở dài. – Đầu phải học cho xong.

Lâm Ấu Hỷ cúi đầu, xòe tay trước mắt, nhìn một lúc, se sẽ thở dài:

- Tận bốn năm, lâu quá.

- Đi cùng anh được không? – Lãnh Tử Thần mở choàng mắt nhìn cô, trong mắt ánh lên tia hy vọng yếu ớt. Lâm Ấu Hỷ lắc đầu, tia hy vọng trong mắt anh tắt ngóm, lại ngả vào sofa, vẻ ủ rũ. – Đây là một thỏa thuận giữa anh và bố anh, tạm thời anh không có cách gì thay đổi được, rất nhiều việc đang chờ anh làm, bản thân không thuộc về mình. Trước đây đều coi là rất bình thường, giờ đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều không đúng.

Lâm Ấu Hỷ ngả đầu vào ngực anh, tay vuốt lên cổ áo anh, hỏi nhỏ:

- Vậy anh có trở lại nữa không?

- Em ở đây, sao anh lại không trở lại. – Anh cười đau khổ. – Nếu em đồng ý đi cùng anh, anh mới có thể không trở về.

- Bao giờ phải đi?

- Chắc hết kỳ nghỉ hè này.

- Còn nửa năm nữa.

- Ừ, chỉ còn nửa năm.

Ngồi rất lâu, cô không nói gì. Lãnh Tử Thần cúi đầu, hóa ra cô đã ngủ, hàng mi thỉnh thoảng nháy nháy. Diệp Mộng Mộng mặc áo ngủ từ trên tầng đi xuống kêu khát nước, Lãnh Tử Thần ra dấu tay, Mộng Mộng nhìn qua, thè lưỡi, rón rén đi lấy nước uống.

Đợi Diệp Mộng Mộng đi rồi, Lãnh Tử Thần nhẹ nhàng bế Lâm Ấu Hỷ vào phòng ngủ, đặt lên giường. Anh đắp chăn cẩn thận cho cô, ngồi ở đầu giường, lặng người, rồi nằm ngả người bên cạnh cô. Hai mươi mấy ngày ở thị trấn Lạc Diệp, đã quen cùng ngủ một giường, lúc này cũng chẳng nên kiêng kỵ gì mới phải. Có cô ngủ bên cạnh anh mới cảm giác là sự thật. Có điều, không biết nắm tay nhau còn được bao nhiêu lần.

So với khách sạn nhỏ ở thị trấn Lạc Diệp, giường của anh rộng hơn nhiều, là giường đôi, tạo cảm giác khác biệt thật kỳ lạ. Cảm giác hoảng loạn khi thân thể hai người chạm vào nhau khiến anh ý thức được là tối nay mình uống rượu nhiều hơn bình thường. Anh thấy rất nóng, tung chăn ra, xoay lưng lại phía cô, nhắm nghiền mắt, rất lâu không ngủ được.

Cô biết anh sắp đi. Anh phải đi Mỹ học cao hơn để còn thừa kế sản nghiệp gia đình. Anh nói cô còn ở đây, anh sẽ trở lại, nhưng sản nghiệp chủ yếu của gia đình anh nằm cả ở nước ngoài, một khi anh đi thì gần như không có khả năng quay về. Còn cô, cũng tuyệt đối không thể vứt bỏ tất cả để đi theo anh. Anh quá hiểu cô, cô sẽ không bao giờ làm phiền anh, mặc cho anh tình nguyện mong được cô gây phiền lụy. Người yêu nhau sao cứ phải chia lìa lúc đang yêu thương nhau nhất, để rồi mai này phải tương tư đến cuối đời!

Sau lưng anh có tiếng động, Lâm Ấu Hỷ đã tỉnh, lẳng lặng quay lại phía sau anh, vòng tay ôm lấy lưng anh, mặt cô áp vào lưng anh, cách hai lần áo, anh vẫn cảm nhận trái tim cô đập rất mạnh. Giọng cô ghen ngào:

- Lãnh Tử Thần, em sẽ yêu anh, yêu đến rất lâu, rất lâu sau... đến lúc... đến lúc em không còn hơi thở nữa.

Lãnh Tử Thần rùng mình, không nén nổi nữa, trở mình đè lên cô, men rượu kích thích thần kinh khiến anh nóng bỏng, không thể kiềm chế nổi:

- Ngốc ơi, anh muốn... – Âm thanh rối loạn. Anh với cô, đều hiểu nhau rồi.

Lâm Ấu Hỷ run lên, cô biết anh muốn gì, cô biết...

Cô yêu anh như thế, yêu đến quên cả bản thân, có gì đâu mà phải chần chừ, cũng đâu phải sợ đến phát khóc. Cô muốn dành mọi thứ tốt đẹp nhất cho anh, chỉ sợ mình không kịp trao gửi cho anh, cô không muốn đến khi anh đi rồi mới một mình hối hận tiếc nuối.

Nghẹn ngào nức nở, trái tim cô gọi tên anh, Lãnh Tử Thần, đừng đi, đừng ra đi. Nhưng cô biết, cô không thể nói ra những lời ấy, mai này cô sẽ cam tâm tình nguyện để anh ra đi, càng xa càng tốt, cho đến khi hút mất biệt tăm.

Cô không có quyền thay đổi cuộc đời anh. Tất cả đều đã được sắp xếp, cô và anh chỉ có thời gian nửa năm cho nhau, sau đó, tất cả đều trở về như cũ. Trong cõi trần mịt mù, anh và cô đều là những hạt bụi phiêu diêu, lỡ duyên phận rồi, sẽ khó mà gặp lại. Nhân lúc còn có thể yêu nhau, thì cứ yêu thương nhau cho nồng đậm, trao cho nhau thân xác, linh hồn, đừng nghĩ là lãng phí hay không.

Lãnh Tử Thần, em yêu anh, yêu đến mức không thể vãn hồi nữa rồi, cảm ơn anh đã tặng cho em niềm hoan lạc.

Sáng sớm, Lâm Ấu Hỷ tỉnh giấc trong lòng Lãnh Tử Thần, anh đang mở mắt nhìn cô, chùng chùng như đã tỉnh từ lâu lắm rồi, cánh tay tê cứng đến không thể cử động. Lâm Ấu Hỷ thẹn thùng cười, cảm thấy cả hai đã hiểu nhau chân tơ kẽ tóc quá rồi. Cô vừa len lén kéo chăn lên, đã nghe Lãnh Tử Thần nhẹ giọng dọa nạt:

- Ngốc ạ, anh muốn ngày ngày được nhìn thấy em, em dọn đến ở cùng anh nhé?

Lâm Ấu Hỷ thất sắc mấy giây, khe khẽ gạt đầu. Hôm nào nhìn Tôn Mỹ dọn đi mà còn nghĩ thâm trong bụng này nọ, giờ đến lượt mình mới hiểu ra. Cô gượng cười, giờ thì đã hiểu tâm tư của Tôn Mỹ rồi, cái đẹp, cái khổ, cái ngọt ngào, cái tuyệt vọng của tình yêu, chỉ khiến người ta không ngớt dần sâu vào, không ngớt sa chân vào, chẳng thể thoát ra, chẳng thể bỏ chạy...

Nhớ tới sự ngọt ngào thành thạo của Lãnh Tử Thần tối qua, mắt cô chợt nhòa đi. Cô ngẩng đầu, có chút u uẩn, rồi nhu nhược nhìn anh, giọng thoang thoảng:

- Lãnh Tử Thần, tối hôm qua, có thật là... là lần đầu tiên của anh?

Lãnh Tử Thần lúng túng nhìn cô một hồi, tối qua thực sự không phải là lần đầu tiên của anh. Hồi năm thứ ba, đêm giao thừa trở về Mỹ, Lãnh Tử Tịch đã giới thiệu cho anh một cô bạn học. Lãnh Tử Tịch là người khi nổi giận thì bất chấp hậu quả, Lãnh Tử Thần không muốn chị phiền lòng nên tỏ ra lịch sự. Kết quả bị Lãnh Tử Tịch cho vào bẫy, anh đã uống thứ rượu không biết là cái quái gì, mơ mơ hồ hồ, không thể biết được mình đã làm gì cô gái kia.

Cái lần hoang đường ấy khiến Lãnh Tử Thần buồn bã rất lâu. Lãnh Tử Tịch hoàn toàn sinh sống ở Mỹ, rất phóng khoáng về tình dục, cách nghĩ cũng muôn màu, chị luôn cho rằng Lãnh Tử Thần không để tâm tới việc hôn nhân vì gia đình, có thể anh có bệnh gì cho nên muốn thử xem, hoàn toàn không ác ý. Nhưng mà thủ đoạn này lại thô bỉ quá. Đã dùng tới thuốc thì còn do thám gì nữa. Đến nay Lãnh Tử Thần vẫn không thể cải thiện quan hệ với chị gái Lãnh Tử Tịch.

Từ đó về sau Lãnh Tử Thần rất giữ gìn mình, nhưng rốt cuộc vẫn là đàn ông, việc tối hôm qua, là ít nhiều do rượu đã khiến anh mất kiểm chế. Anh không còn nhớ nữa, từ Mỹ tới Thượng Hải học, giữa đường dở dang một, hai năm, nhưng Lâm Ấu Hỷ mới mười chín tuổi, anh hoàn toàn không muốn tiến xa hơn một bước quá sớm với cô. Thành ra trước nghi vấn lúc này của Lâm Ấu Hỷ, anh tự thấy xấu hổ, không biết nói sao.

Anh cầm một chuỗi chìa khóa trên bàn ở đầu giường đặt vào tay Lâm Ấu Hỷ, nói với cô:

- Đây là chìa khóa nhà anh, từ nay giao cho em giữ.

Rồi anh cầm tay cô đặt lên tim mình, giữ một lúc, hít một hơi, thổi vào tay cô, rồi chậm chậm nắm tay cô lại, nói:

- Đây nữa, cũng giao cho em giữ, có được không?

- Được... không... không được. – Lâm Ấu Hỷ đỏ bừng mặt, ấp a ấp úng. – Xin lỗi anh, em không nên hỏi điều đó, em không nên hỏi...

- Ngốc ạ, em không cần phải thế. – Lãnh Tử Thần nép đầu cô vào ngực mình. – Việc này, em có thể giận anh, em có thể mắng anh, đánh anh hai cái cũng được, chịu không? – Tại sao rõ ràng là anh sai, mà cuối

cùng vẫn là cô tự trách mình, nên nói thêm. – Em muốn hỏi gì cứ hỏi, anh sẽ không dối em. – Trừ... trừ cái việc... Nếu có thể, hy vọng có thể lừa em suốt đời.

- Lãnh Tử Thần, em không giận anh đâu, thật mà. – Lâm Ấu Hỷ nép sát vào ngực anh – Lãnh Tử Thần, chúng mình chỉ có nửa năm bên nhau, em không được giận, giận giây nào sẽ bớt vui vẻ đi giây ấy, mong là mỗi ngày của chúng mình đều có thể hạnh phúc với nhau.

Trở về phòng thu dọn đồ đạc, Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng cứ không rời được cô, còn quyến luyến hơn cả với Tôn Mỹ. Nước mắt Tô Hoan Hoan chực trào ra:

- Đồ một sách, cậu đi rồi sáng sớm ai gọi tớ dậy, ai giặt đồ giúp tớ, ai giúp tớ chiếm chỗ trên giảng đường, bài giảng cũng chẳng ai chép giúp tớ. Lãnh Tử Thần láo toét này, sớm biết anh ta kéo cậu đi, tớ đã không thêm giúp anh ta cưa cẩm cậu, tớ thực sự hối hận đấy.

- Tớ chỉ đi nửa năm thôi, học kỳ tới tớ lại trở về mà – Lâm Ấu Hỷ vừa dọn đồ vừa nói. – Hàng ngày thì vẫn lên lớp, có phải không gặp nhau đâu, nếu cậu không thích giặt đồ, tớ sẽ cố định thời gian về giặt cho cậu được mà.

- Lãnh Tử Thần thật sự phải ra nước ngoài sao? – Diệp Mộng Mộng nghi ngờ hỏi. – Anh ấy không thể ở lại vì cậu à?

- Không được. – Lâm Ấu Hỷ bình thản đáp lời.

- Vậy thì việc này sẽ ra sao đây? – Diệp Mộng Mộng ngồi lên giường Lâm Ấu Hỷ, giận dữ tròn mắt nhìn cô.
- Cậu không danh không phận đến sống với anh ta, nửa năm sau anh ta đi mất, cậu sẽ ra sao? Còn nữa, cậu bị anh ta nắm thóp từ khi nào vậy, việc này không hợp với tính cách của cậu, cậu không cưỡng lại sao? Lâm Ấu Hỷ, tớ nhận ra cậu không chỉ ngốc đâu, mà còn ngu xuẩn nữa!

- Mộng Mộng, cậu đừng như thế! – Tô Hoan Hoan lo lắng liếc nhìn Lâm Ấu Hỷ. Lâm Ấu Hỷ trước nay chưa từng tham gia buôn chuyện tình ái trong phòng, bây giờ công khai đánh giá sự lựa chọn của cô, Tô Hoan Hoan sợ cô chịu không nổi. Làm người mà, ai chả biết đau. – Hỷ Hỷ à, ý hai chúng tớ là nếu không phải là cậu tự nguyện, chúng tớ có thể giúp cậu từ chối, cậu không phải chịu thiệt thòi như thế.

Lâm Ấu Hỷ cười hiền, tại sao việc mà cô tình nguyện làm, trong mắt người khác lại trở thành việc Lãnh Tử Thần cưỡng bức con gái nhà lành. Xem ra về ngoài cửa mình đúng là một cô gái trong trắng ngọc ngà, tiết liệt đoan trinh trong khi thực chất thì phá phách quá đà rồi. Tuy không muốn nghĩ mình đã bất kham đến độ như thế nhưng cô không ngăn được ý nghĩ đó trong đầu mình.

- Tớ không có ý gì đâu, tớ tin tưởng cậu với Tôn Mỹ tuyệt đối không giống nhau. Tớ chỉ muốn hỏi cậu một câu, Lâm Ấu Hỷ, rốt cuộc cậu định thế nào, cậu có biết mình đang làm gì không? – Diệp Mộng Mộng thẳng thắn hỏi, cô là mẫu người ăn nói thẳng thắn, cỡ mở không bao giờ chấp nhận vụn vặt, tuyệt đối không có ác ý.

- Chẳng tính gì cả. – Lâm Ấu Hỷ không ngoái lại, lòng võ nát từng mảnh. Trăm giữ ngàn gìn, cuối cùng hóa ra đến nước này, Lâm Ấu Hỷ cô rốt cuộc cũng chỉ là người phụ nữ giống như mẹ cô.

Tuy là cô không phải vì tiền, cũng không mưu cầu tương lai sáng sủa gì, nhưng chưa kết hôn mà sống chung thì cũng chẳng cao cấp hơn mẹ cô bao nhiêu, cũng phải xuất phát từ tình yêu, chẳng hợp thời gian, chẳng đúng địa điểm, chẳng môn đăng hộ đối với người ta. Cô biết rõ quyết định này không sáng suốt, nhưng cô không thể lựa chọn khác, cô không thể phản bội trái tim mình.

Nửa năm nữa thôi, Lãnh Tử Thần đi rồi, Lâm Ấu Hỷ cô tính sao? Cô day huyệt thái dương, không muốn trả lời câu hỏi này, cô cũng trả lời không được, quan trọng nhất là cô không muốn câu trả lời này. Bây giờ cô chỉ muốn nâng niu từng giây từng phút cô và anh ở bên nhau, nếu không mai sau sẽ càng thêm hối hận.

Đến giờ, dường như cô ngày càng hiểu mẹ, bố chắc cũng hiểu mẹ, cho nên dù mẹ phản bội bố, bố cũng vẫn yêu mẹ, chưa bao giờ nói nửa câu mẹ sai. Câu chuyện tình yêu này rốt cuộc lại đi vào vết cũ. Có khi chẳng phải là không thể hiểu nhau, chỉ là chưa gặp được tình yêu thật sự dành tình mà thôi.

Diệp Mộng Mộng thở dài, hỏi chẳng biết được gì, nói cũng không ra đầu vào đầu nữa, mặt cô đầy vẻ bất bình.

Xách túi hành lý, Diệp Mộng Mộng và Tô Hoan Hoan tiễn cô xuống tầng. Xe của Lãnh Tử Thần đậu ở đó, anh xuống xe, xách túi hành lý của cô đặt vào khoang sau. Nhìn thấy anh, mọi nỗi niềm trong cô dần tiêu tan, gương mặt rạng lên nét cười e ấp. Lãnh Tử Thần quay lại nhìn cô, mái tóc cô đổ dài, gương mặt trắng trong ửng hồng trên má. Anh cũng cười, choàng vai cô, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô, vẻ cười điển trai ngời sáng, nỗi khổ đau và thương yêu chứa chất, dù lòng gang dạ sắt cũng phải xao xuyến.

Diệp Mộng Mộng đột nhiên ngẩng người nhìn Tô Hoan Hoan, nói:

- Cậu ơi, hình như tớ hiểu Lâm Ấu Hỷ rồi. Lãnh Tử Thần như thế, nếu là tớ, chắc cũng quên mình xông tới, rồi lại tình nguyện để anh ấy cắt cánh bay xa, bản thân mình ôm kỷ niệm hạnh phúc tới già, tớ thật sự bị trúng tà mất rồi.

- Giờ cậu mới hiểu à? – Tô Hoan Hoan khinh khỉnh lườm Diệp Mộng Mộng, nuốt luôn viên kẹo đang ngậm trong mồm. – Không dối cậu chứ, tớ từ lâu đã bị anh ta hạ gục rồi.

- Tớ biết ngay cậu là đồ phản bạn mà. – Diệp Mộng Mộng nghiêng răng nghiêng lợi lườm Tô Hoan Hoan. – Tớ hiểu Lâm Ấu Hỷ, nhưng không thể hiểu nổi cậu. Cậu thành thực khai hết ra, còn làm những việc gì bán bạn cầu vinh nữa. Cậu ác thật đấy, tớ sẽ chuyển khỏi ký túc xá, kiên quyết không ở cùng đồ phản bội như cậu.

- Tớ cũng chỉ bán thông tin về đồ mọt sách ấy thôi, đâu dám bán cậu đâu. Tớ còn chưa bị cậu bán để đổi lấy khoai tây chiên là may rồi. Lại nói nữa, cậu hung hãn như thế, cũng chẳng ai thèm mua. Nhưng mà nửa năm tới, trong phòng chỉ có hai chúng ta, tớ đây dịu dàng nhân hậu, cậu lại chả mê tớ quá đi chứ, tớ đây không thích hung hãn dữ tợn đâu, sợ lắm. – Tô Hoan Hoan ngúng nguẩy bước đi, Diệp Mộng Mộng đuổi theo túm lấy cô, suốt hành lang vang lên những tiếng kêu chí chóe.

Lâm Ấu Hỷ ngồi trong xe của Lãnh Tử Thần, nhìn cổng trường ngày một xa. Cô không dám nhìn Lãnh Tử Thần, ánh mắt nóng rực của anh làm cô khiếp sợ, cô đành nhìn vào bàn tay đang cầm lái của anh. Lúc này cô nhận ra, cổ tay trái của anh bầm tím, có dấu máu.

- Tay anh sao vậy? – Lâm Ấu Hỷ đau nhói trong tim, vết thương ở tay anh mà đau vào trong tim cô.

- Vô ý và đập thôi. – Lãnh Tử Thần bậm môi, mày chau sít lại. Lâm Ấu Hỷ không muốn hỏi thêm, nếu anh muốn anh sẽ nói, nếu anh không muốn, cô mãi mãi không hỏi được. Từ khi bắt đầu, cô đã biết giữa cô và Lãnh Tử Thần, cô mãi mãi ở thế yếu, nhưng dù thế nào, hai người lại yêu nhau, ít nhất, vào giây phút này, đang yêu nhau.

- Em vừa về ký túc xá à?

- Vâng, còn để một ít đồ ở đó, tiện thể mang theo.

- Ừ.

Tình yêu sẽ khiến chỉ số thông minh ở người phụ nữ giảm đi, trước mặt Lãnh Tử Thần, Lâm Ấu Hỷ luôn luôn kém thông minh, nhưng trời phú cho cô không phải là kẻ ngốc. Đến nhà Lãnh Tử Thần, nhân lúc anh giúp cô chuyển đồ, cô len lén cầm điện thoại vào một góc, gọi cho Tiêu Vũ Trạch. Điện thoại chưa đổ hồi nào đã được tiếp máy, đầu dây bên kia vang lên giọng Tiêu Vũ Trạch ấm áp:

- Heo nhỏ, tin mừng chuyển nhà, anh trai này không thể đích thân tới thăm, hôm khác sẽ tặng quà cho em nhé.

- Vâng ạ, cả vật chất và tinh thần anh nhé, em đều không từ chối đâu. – Lâm Ấu Hỷ cười đáp, rồi trầm ngâm. Tiêu Vũ Trạch cũng không nói nữa. Một giây sau, Lâm Ấu Hỷ khẽ hỏi. – Anh có chuyện gì à?

- Sao? – Tiêu Vũ Trạch nghi ngờ e hèm một tiếng, sau đó lại im lặng, rất lâu sau anh mới đáp lời. – Không có gì, anh đây luôn giữ phép lịch sự, bản tính không đánh nhau, chẳng may hôm nay gặp phải kẻ bất lương chuyên đánh vào chỗ hiểm, đợi hết cơn này anh sẽ lộ mặt ra ngoài, đích thân mua quà tặng heo nhỏ.

- Thật sự xin lỗi anh. – Lâm Ấu Hỷ trong lòng hiểu chuyện rồi, tự trách mình khôn siết. Cô biết Tiêu Vũ Trạch và Lãnh Tử Thần như anh với em, cho nên chắc là Tiêu Vũ Trạch lỡ mồm để cô biết Lãnh Tử Thần sắp ra nước ngoài, không ngờ Lãnh Tử Thần lại xuống tay đánh người. Cô thấy cay mũi, nghẹn giọng, ấp úng nói. – Tất cả là do em không ra gì, anh ấy hỏi có phải là anh nói không, em đáng lẽ phải nói không, em biết anh không cố ý...

- Gì cơ? – Tiêu Vũ Trạch sững sờ, mãi sau mới nói được. – Hóa ra em tưởng vậy, heo nhỏ ời là heo nhỏ, chẳng trách bọn họ gọi em là đồ ngốc, được rồi, anh chấp nhận lời xin lỗi của em... Anh đang đỡ tay, lúc rảnh lại nói tiếp nhé.

Dập máy xong, Lâm Ấu Hỷ chống tay vào tường, rất lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh, cô xoa xoa mắt, quay mình, nhìn thấy ngay Lãnh Tử Thần. Anh nửa cười nửa không nhét tay vào túi quần thể thao nhìn cô:

- Lâm Ấu Hỷ, anh rất tò mò, rốt cuộc em còn ngốc đến thế nào nữa, hả?

Lâm Ấu Hỷ ngắc ngứ, sao anh cứ như quỷ thế, đứng ở đây bao lâu rồi, nghe giọng anh, chắc nội dung cuộc điện thoại vừa rồi anh đều nghe thấy hết. Cô bất giác thấy trống rỗng:

- Vì chút việc như thế mà anh đánh người, đánh vào chỗ hiểm, Lãnh Tử Thần, sao anh không hiểu lý lẽ vậy?

Lãnh Tử Thần nhướn mày, từ tốn bước đến trước mặt Lâm Ấu Hỷ, vươn tay ra. Lâm Ấu Hỷ theo bản năng lùi lại, Lãnh Tử Thần giữ cô thật chặt, bế ngang người, vừa đi vào phòng ngủ vừa trầm giọng nói:

- Anh có cần nói với em không, thực ra không phải anh ra tay trước, nhưng đối với em, anh thấy may là mình ra tay trước... – Lâm Ấu Hỷ bị anh ném lên giường, Lãnh Tử Thần nằm đè lên người cô, cắn vào tai cô. – Anh luôn quen ra tay trước là hơn.

Lâm Ấu Hỷ thấp thoáng hiểu ra điều gì đó, nhưng những gì Lãnh Tử Thần làm tiếp theo khiến cô chẳng hiểu gì...

Thời gian ngắn ngủi nửa năm có thể nói là giai đoạn vui vẻ nhất từ khi Lâm Ấu Hỷ được sinh ra. Thủ tục ra nước ngoài của Lãnh Tử Thần rất thuận lợi, anh thông minh như thế, gia đình quyền thế, lý lịch xuất sắc, rất nhiều việc anh không phải bận tâm, cho nên sinh hoạt hàng ngày của anh chỉ là bên cạnh Lâm Ấu Hỷ. Sáng sớm mỗi ngày, anh trở dậy hâm nóng sữa và nướng bánh mì, nhìn cô ăn xong rồi lái xe đưa cô tới trường. Tan học anh lại đến đón cô, cùng vào siêu thị, đi chợ. Về tới nhà cô làm bếp, anh rửa bát, đương nhiên là dùng máy rửa bát. Cô nấu ăn rất ngon, trong một tuần không món nào lặp lại. Anh cũng chẳng ham cơm Nhật, mì Ý, thịt rán Hàn Quốc, bánh kẹp kiểu Đức, sơn hào hải vị, anh chỉ muốn ăn cơm do chính cô nấu, ăn chưa đến độ lặc lè cái bụng thì chưa chịu bụng đói. Anh mê nhất món lẩu thịt, thích nhất món canh cô nấu, anh không hút thuốc lá nữa, cơ bụng dày thêm một lớp mỡ, đành phải tập thể thao cường độ nặng hơn.

Hàng ngày, ăn tối xong, anh cùng cô học bài, dạy cô dùng máy vi tính, luyện nói tiếng Anh với cô, dạy cô khiêu vũ, đêm khuya, ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Tiêu Vũ Trạch cũng chẳng tặng cô món quà gì, như thế là tốt nhất, nếu anh tặng quà, Lâm Ấu Hỷ sẽ cảm thấy hận là không có lỗ nẻ mà chui xuống. Thậm chí cô còn sợ gặp mặt Tiêu Vũ Trạch. Thực tế, Lãnh Tử Thần chẳng cho họ cơ hội gặp nhau, anh chẳng khác gì một bức tường lửa kiên cố bao bọc quanh Lâm Ấu Hỷ yếu ớt.

Hôm nay thứ bảy, trường nghỉ học, ăn sáng xong, Lâm Ấu Hỷ sắp xếp lại tủ quần áo của Lãnh Tử Thần. Quần áo của anh rất nhiều, lần nào anh cũng phải lật tung lên. Không kiếm được, cô mặc lại bộ váy năm ngoái anh đặt may cho cô, hóa ra vòng eo đã chật quá, mặc không nổi, cô hốt hoảng chạy ra phòng khách kéo tay Lãnh Tử Thần:

- Anh ơi, anh ơi, anh...

- Làm sao vậy?

- Em béo lên rồi. – Cô buồn bã.

Lãnh Tử Thần vòng tay ôm lấy cô, sáng khoái cười phá lên.

- Em nói thật mà. – Cô rung rung chiếc váy trong tay. – Em mặc không vừa nữa rồi! – Giọng nói khôn siết ảo não.

Lãnh Tử Thần mím môi, neho mắt nhìn cô:

- Anh đưa em đi mua đồ mới nhé. – Nói rồi anh dắt cô đi ra phố, mua liền hai ba chục bộ, xuân hạ thu đông có cả, dài ngắn đủ cả, dày mỏng có cả, đến khi mặt cô tái xanh nhìn anh, không cang một lời phản kháng, anh mới hài lòng đưa cô vào siêu thị mua đồ ăn.

Bữa tối kết thúc, anh thư thái nằm trên sô pha nhìn cô thử từng chiếc cho anh xem. Nhìn một hồi, đột nhiên ngáy người nói:

- Hình như em béo ra một chút, có một chút.

Rồi anh vươn tay, ra vẽ đo đạc.

Thấy Lâm Ấu Hỷ có vẻ lùì lại, anh mới cười neho mắt ôm cô vào lòng, thì thăm bên tai cô:

- Béo lên một chút ôm rất thích, anh cầu chẳng được đấy.

- Không phải béo để cho anh nhìn. – Lâm Ấu Hỷ đẩy anh ra.

- Thế em muốn cho ai nhìn? – Lãnh Tử Thần nghiêm mặt. – Em dám hả!

- Anh tính như quỷ ấy! – Cô nép vào ngực anh, nghe tiếng trái tim anh.

- Anh là quỷ thì cũng bị em mê hoặc rồi. – Anh cắn tai cô, cô nhột người né ra, anh càng ôm chặt hơn, hơi thở dồn dập, anh nói: – Quỷ này, chúng mình vào phòng ngủ nói chuyện được không?

Cô nắm áo anh, chau mày chấp nhận.

Nghỉ lễ Quốc tế Lao động được mấy ngày, anh đưa cô đi chơi, những cảnh đẹp gần Thượng Hải. Trong máy ảnh của anh toàn là gương mặt tươi cười của cô.

Những ngày tươi đẹp ấy trôi qua trong chớp mắt, một học kỳ nữa sắp kết thúc, tháng thi cử bận rộn, chẳng còn thời gian để mà thương cảm sự chia lìa sắp diễn ra. Lãnh Tử Thần cảm nhận rõ rệt, hàng đêm, Lâm Ấu Hỷ run rẩy trong lòng anh, nỗi tuyệt vọng trong ánh mắt cô khiến tim anh tan nát. Anh không muốn đi, thực sự không muốn đi, thậm chí chỉ còn lại chút lý trí cuối cùng, anh cũng cảm giác nó sắp dao động rồi.

Lâm Ấu Hỷ, chỉ cần em nói một câu để anh ở lại, anh sẽ không đi nữa. Vô số lần anh ảo tưởng, chờ đợi cô hãy giữ anh lại. Nhưng cô không hề nói, chỉ khóc gọi tên anh trong mơ.

Cuối cùng cũng đến tháng thi cử, Lãnh Tử Thần tốt nghiệp, anh đưa cô tới những buổi tiệc mừng và liên hoan, anh hận là không thể khiến cho cả thế giới biết tới sự tồn tại của cô. Anh không biết phải làm thế nào để cô biết cô quan trọng thế nào trong tim anh, anh không thể ra đi, anh muốn luôn giữ được cô ở bên mình, dù phải chia rẽ với gia đình anh cũng được, dù ruột thịt chối từ anh cũng cam lòng. Chỉ cần được ở cùng cô, anh chẳng cần gì nữa, chỉ cần cô nói...

Lâm Ấu Hỷ đã nghỉ hè, đây là tháng cuối cùng ở bên cạnh Lãnh Tử Thần, ngày nào cô cũng tính thời gian, thời gian càng ít đi, nỗi tuyệt vọng của cô càng lớn thêm. Anh đi rồi, cõi lòng cô tan nát. Gia đình anh ở Mỹ cả, sản nghiệp chủ yếu cũng ở đó, anh đi rồi sẽ không trở lại nữa. Anh là con trai một, anh không thể thay đổi cái số phận đã được an bài. Cô sao có thể quanh quẩn bên cạnh làm khó anh! Chân tình tức là phải vì người mình yêu, một chút tự tôn, cô tuyệt không mở miệng nói câu níu kéo.

Đêm khuya, gió hây hây, ánh đèn ngủ mờ tỏ sau rèm.

- Nghỉ hè anh sẽ đưa em đi du lịch nhé? – Anh nhìn Lâm Ấu Hỷ, thì thăm bên má cô.

- Em muốn đi làm. – Cô vòng tay quanh cổ anh, khẽ đáp.

- Anh không cho đi. – Anh nói giận dữ.

- Em cần đi làm, em phải đi làm. – Cô cố chấp nhắc lại.

- Một tháng bao nhiêu tiền, anh sẽ đưa cho em.
- Một trăm triệu, một triệu triệu, một tỷ triệu... – Hơi thở cô dần dần dập. – Bao nhiêu tiền cũng không đủ, không cho nổi đâu. Lãnh Tử Thần, điều em muốn, anh không cho nổi...
- Em muốn gì, nói cho anh biết. – Hôn lên má cô, anh chăm chú nhìn cô. Ánh mắt anh đầy vẻ van nài, anh thậm kê lên: Lâm Ấu Hỷ, em muốn gì, nói ra đi, em nói ra đi, anh sẽ dành cho em.
- Em chẳng muốn gì. – Nước mắt cô chậm chậm tuôn dài xuống gối, cô cắn răng không chịu nói.
- Em hãy nói là em không muốn anh ra đi. – Anh nghiêng răng nói.
- Anh thôi đi, em sẽ không nói. – Cô cứng đầu, sắc mặt đanh lại. Cô sẽ không nói đâu, cô có nói ra cũng vô ích, anh vẫn phải đi, nước Mỹ có bao nhiêu việc đợi anh làm, cả một cơ nghiệp lớn đợi anh vun đắp, có gì cô lại nói những lời vặt vãnh! Lâm Ấu Hỷ cô biết rõ một điều, hãy để cô lưu giữ kỷ niệm đẹp mà thôi, hãy để cô vì anh, Lâm Ấu Hỷ cô đã không có gì, chỉ có một chút kiêu ngạo, nhưng cô sẽ không bao giờ vứt bỏ.
- Nói đi! – Giọng nói tàn nhẫn của anh ngỡ khiến cô đông cứng lại, mắt anh đỏ lên, một giọt nước mắt rơi trên ngực cô, không gian tưởng chừng như dừng lại. Cô bỗng nhiên thấy sợ, cô chưa từng thấy anh khóc, anh lúc nào cũng là người đàn ông kiêu hãnh mạnh mẽ, anh luôn vờ rời tóc cô, anh luôn bắt thóp được cô, luôn bắt nạt cô khiến cô đau lòng, luôn ra lệnh cô làm việc này việc kia. Anh cứ như trời ở trước mặt cô, che chở mọi gió mưa để cô được an lành. Anh đối với cô rất tốt nhưng chẳng chịu nói ra, cứ mở miệng là mắng cô. Giờ anh rơi lệ, anh cũng biết khóc, anh khóc vì cô không níu kéo anh lại, anh khóc chỉ là vì cô không chịu mở miệng cầu xin anh. Trái tim cô dường như tan nát, máu đang tràn ra khắp nơi. Lãnh Tử Thần, anh đừng như vậy được không, anh sẽ làm em chết mất, anh khóc, em sẽ chết mất...

Cô hoảng loạn gơ tay lau nước mắt, gắng nở nụ cười, ngây ngô nói:

- Lãnh Tử Thần, anh từng nói phụ nữ nói không cần tức là cần, phụ nữ nói không tốt tức là tốt mà...
- Cô hít một hơi dài, ngừng lại, nhìn đôi mắt ngầu đỏ của anh, một nỗi đau tê tái trào lên, cô không giấu nổi anh, cô trước nay không phải là đối thủ của anh, dù anh có ra đi cũng cần mang theo nỗi nhớ và niềm kiêu hãnh của cô. Bỗng nhiên cô khóc nức lên, vừa khóc vừa tuyệt vọng kêu:
- Lãnh Tử Thần, anh đừng đi, em xin anh đừng đi được không... em nén chịu lâu lắm rồi, cứ nói không nên lời, vì em biết dù em cầu xin, anh vẫn sẽ ra đi, thực ra em lúc nào cũng muốn cầu xin anh... xin anh, xin anh ở lại vì em. Ở lại vì em được không, thực sự em không thể thiếu anh, anh đi rồi, em sẽ chết... em sẽ chết...
- Anh nhắc một cánh tay, dụi dụi mắt, hàm răng đều tăm tắp, gương mặt nở nụ cười đắc thắng, Lâm Ấu Hỷ, em không thoát khỏi tay anh mà.

Cuối cùng anh cũng bình tĩnh lại, cúi mình hôn cô, từ tốn nói:

- Lâm Ấu Hỷ, cô ngốc ơi, anh không đi đâu, anh ở đây, anh đi sao được, anh đâu thể đi được, thật đấy.

Lâm Ấu Hỷ hít thật sâu, mắt mở to, chớp chớp. Rất lâu sau, cô bật cười khanh khách, mấp máy môi:

- Vậy à, thật là tốt quá!

Kỳ nghỉ hè đến, Lâm Ấu Hỷ không cùng Lãnh Tử Thần đi du lịch mà đi làm ở một quán cà phê. Lãnh Tử Thần không vui, thường ở lì trong phòng sách hoặc cầm hộp thuốc lá ngồi ngây người, dường như anh đang tránh cái gì đó.

Đêm đến anh kiểm soát gây sự, Lâm Ấu Hỷ cũng không bận tâm. Dù anh nói là anh không ra nước ngoài, nhưng việc nhà anh là do anh đảm đương, Lâm Ấu Hỷ hiểu rõ đó là nơi mà cô không thể động chạm tới, nên không bao giờ hỏi. Dù cô có hỏi, anh cũng không nói, thì có gì phải làm khó nhau.

Tương lai còn dài, sao cô cứ phải nhất mực thuận theo ý anh, cô sẽ không thể nữa. Hai người yêu nhau đến một mức độ nào đó là mâu thuẫn, gần như đối địch, dù đang nhỏ nhẹ chỉ ở giai đoạn mới yêu thôi.

Kết thúc một ngày làm việc, Lâm Ấu Hỷ chào tạm biệt đồng nghiệp. Lãnh Tử Thần không đưa xe đến đón cô, anh vẫn còn giận, giận cô không chịu theo anh đi du lịch. Đồ nhỏ nhen, cô cũng bực mình, không nấu cơm cho ăn nữa!

Nhớ đến bộ dạng giận dữ của Lãnh Tử Thần, Lâm Ấu Hỷ vừa cười khúc khích vừa đi về. Quán cà phê rất gần nhà anh, chỉ mất chưa tới hai mươi phút, đường phố Thượng Hải ban đêm náo nhiệt chẳng khác giữa ban ngày.

Cửa hàng đầu phố trưng bày những sản phẩm tinh xảo lấp lánh, có đồ đắt, có loại giá rẻ, có thể mặc cả cũng có thể không, muốn tiêu bao nhiêu tiền đều tùy vào hứng thú người xem. Chỉ cần thấy thích thì vật chỉ trị giá một xu cũng đáng quý, nếu vô tình, dù trăm ngàn vạn cũng chẳng mua nổi niềm vui.

Cô dừng bước ở cửa tiệm bán đồ tinh xảo dành cho nam giới, trong quầy trưng bày nhiều loại kẹp ca-vát. Nhìn vào góc quầy, cô thấy một chiếc nhẫn màu bạc to, vì nằm khuất nên nếu không chú ý sẽ không thấy. Cô nhìn thấy chiếc nhẫn, bỗng dưng không nén được, cầm lên xem. Cô xem rất lâu, nhân viên trong cửa hàng bèn tiến đến giới thiệu sản phẩm.

Giá năm mươi tệ, không đắt, nhưng đối với Lâm Ấu Hỷ cũng không phải rẻ. Tuy sống cùng Lãnh Tử Thần, việc chi tiêu anh lo liệu hết nhưng thường ngày, cô không cầm một xu nào của anh. Tiền học bổng có bao nhiêu, cô tiết kiệm chi tiêu nên cũng đủ, cô chưa từng mua một thứ trang sức nào dù nhỏ nhất.

Chiếc nhẫn này có lẽ là nam bạc, không biết đeo được bao lâu sẽ xỉn màu, nhưng nhìn rất đẹp. Chiếc nhẫn đường kính độ bảy, tám mi-li-mét, bề mặt chạm khắc hoa văn rồng uốn tinh tế, mắt rồng nổi bật, dáng vẻ hung dữ cao ngạo giống như vẻ giận dữ của Lãnh Tử Thần. Lâm Ấu Hỷ không nén nổi nụ cười.

Sắp tới sinh nhật anh, cái ăn cái mặc, đồ dùng anh chẳng thiếu gì, những đồ đắt giá anh càng có nhiều, có những đồ rất đẹp mà anh chỉ chơi vài ngày là vứt xó. Cô không biết tặng anh quà gì cho thích hợp, nhưng không thể không có quà, dù sao đây cũng là sinh nhật đầu tiên hai người yêu nhau. Nhưng nếu tặng quà không đúng ý anh, biết đâu anh sẽ chẳng cầu nhào cô, người như thế thật không dễ đối đãi.

Nhân viên cửa hàng ân cần hỏi cô có muốn bọc gói không. Cô bậm môi gật đầu. Cô tự nhủ cứ mua cái này dù anh có thích hay không. Có thể anh sẽ vứt xó như những đồ vật khác. Mà dù cô có thích thì cũng chẳng phải để cô đeo. Cứ nghĩ đến chuyện chiếc nhẫn đeo trên ngón tay cái của anh, nghĩ đến dáng vẻ giận dữ của anh, thấy cũng đáng mua.

Lâm Ấu Hỷ rút ví, tiền còn vừa đủ, thế là trả tiền, cầm chiếc hộp cẩn thận cho vào túi xách bên mình, nhanh chóng đi về.

Lâm Ấu Hỷ mãi mê nghĩ không biết anh có thích không, đây có lẽ là lần đầu tiên cô tặng quà cho anh. Ái chà! Với cá tính của anh, dù rất thích cũng làm ra vẻ lạnh lùng bất cần, không chừng còn chê bai vài câu, dè bủ cô không biết tính toán, tiêu tiền không đâu. Rồi chê người ta ngốc, trong khi thực ra bản thân anh mới ngốc thì có. Lãnh Tử Thần, em yêu anh biết bao...

Lâm Ấu Hỷ mở cửa vào nhà, trong nhà không bật đèn, trong phòng khách chỉ có một đốm lửa lập lòe. Cô khịt mũi Lãnh Tử Thần đã không hút thuốc lá nữa mà sao lại có mùi thuốc lá? Hay là bọn Vương Á Trúc tới? Nếu bọn họ kéo tới, nhất định đã râm ran nói cười, đằng này cả nhà lặng như tờ.

Cô thấy hơi sợ, hay là có trộm, tiện tay nắm chặt lấy bình hoa trên tủ. Đang suy nghĩ thì từ phía phòng khách vọng ra một tràng ho, cô nhón chân bước tới động tai lắng nghe. Trong phòng vang lên tiếng nói, cửa cách âm rất kín, không rõ nội dung, chỉ có thể hiểu được thái độ vô cùng giận dữ. Một hồi lâu lại vẳng ra âm thanh bàn và ghế đổ lổn nhổn.

Là Lãnh Tử Thần, hình như anh đang nói chuyện qua điện thoại, vô cùng tức giận. Hơi thuốc lá trong phòng còn khá nồng, chắc là anh đang hút? Anh biết cô không thích mùi thuốc lá, anh đã bỏ thuốc rất lâu rồi, anh hút lại từ bao giờ vậy? Tim cô đập hồi hộp, cô lẳng lặng ngồi vào sô pha, cầm cốc nước trên bàn uống liền một mạch, cố nén những nghi vấn, đầu óc quay cuồng.

Không lâu sau, cửa phòng sách mở toang đánh sầm một tiếng, tiếng bước chân vang lên sau lưng cô, đèn phòng khách bật sáng tách một cái, Lãnh Tử Thần đứng trước mặt Lâm Ấu Hỷ:

- Em về sao mà không gọi một tiếng, đèn cũng không bật, cứ im như thóc thề? – Anh lo cô nghe được nội dung cuộc điện thoại nên rất căng thẳng, anh ý thức là phải át đi nội dung ấy, nhưng thái độ lại rất hung dữ.

- Anh uống nước không? – Cô đặt cốc nước trước mặt anh, trong mắt ánh lên nỗi sợ.

Lãnh Tử Thần in sâu ánh mắt lấp lánh của cô vào tim, hình như cô nghe thấy gì đó, nhưng không hỏi anh, tại sao cô có vẻ dường như luôn không để ý chuyện của anh như thế. Anh càng thấy phiền muộn, vung mạnh tay, chiếc cốc bay vèo, đổ ngã nghiêng trên bàn, vỡ toang. Lâm Ấu Hỷ sợ gần chết, lửa giận trong mắt anh cứ như có thể bùng lên thiêu cháy cô bất cứ lúc nào. Cô không biết mình làm sai điều gì, nắm tay anh siết lại rằng rắc, rốt cuộc là sao vậy?

- Lâm Ấu Hỷ, rốt cuộc em đang chống cái gì? – Anh hàm hồ nhìn cô.

- Em không chống gì. – Lâm Ấu Hỷ lắc đầu, nét mặt hoảng loạn. – Lãnh Tử Thần, anh sao vậy, em làm sai ở đâu? Anh đừng như thế được không, em sợ lắm.

- Sợ anh hả, em sợ anh phải không? – Lãnh Tử Thần càng giận dỗi dỗi, câu nói trong lòng chừng như muốn thoát ra lắm rồi. Cô ấy sợ anh, anh là người đàn ông của cô, anh có thể vứt bỏ tất cả của anh vì cô, thế mà cô nói cô sợ anh, người phụ nữ này...

Lãnh Tử Thần xông về phía trước bế bổng cô lên từ sofa, bước về phòng ngủ, thả cô xuống giường. Bị đè lên trên, cơ thể cô co cứng và run rẩy, không dám phản kháng.

- Lãnh Tử Thần, anh sao vậy? – Cô nhìn thấy ánh mắt anh dịu trở lại, nhưng không át nổi vẻ mơ hồ. Cô vươn tay thăm mồ hôi trên trán anh, dịu dàng hỏi. – Anh đừng giận nhé, em xin lỗi anh được không?

- Lâm Ấu Hỷ, anh chẳng cần gì, chỉ cần em thôi. – Anh vùi đầu vào bộ ngực mềm của cô, nước nỡ như một đứa trẻ. – Em không nấu cơm cho anh ăn, anh nhịn đói một tuần rồi, em sờ xem, mỡ bụng anh mất cả rồi, đàn bà ác quá.

Cô bật cười, xoa nhẹ trên đầu tóc anh. Tóc anh rất cứng, anh là người đàn ông cổ chấp, kiêu chề. Cô yêu anh như thế, thậm chí yêu cả cái tính nóng như lửa và ngạo ngược của anh, tình yêu ấy dù mai này hóa hư không, cô cũng sẽ không hối hận:

- Lãnh Tử Thần, anh cứ đi đi, em sẽ đợi anh, trừ khi anh không trở lại.

- Lâm Ấu Hỷ, em nói gì vậy! – Lãnh Tử Thần ngẩng lên, nghiêng rằng, dần từng tiếng. – Em còn nói lung tung anh sẽ chờ chết em.

- Thật đấy. – Cô miết chiếc vòng trên cổ anh, xoa nhẹ nhẹ. – Em thật lòng đợi anh mà. Chỉ bốn năm thôi, chớp mắt là qua, chúng mình vẫn trẻ mà.

- Em chẳng để người khác yên tâm gì cả, anh không thể xa em, một ngày cũng không được. – Anh rã rời lẫn mình xuống đệm. lát sau, anh gơ tay tháo chiếc vòng cổ, đeo cho cô:

- Đây là bùa hộ thân của anh, nó luôn ở bên anh, em hãy đeo lấy. – Rồi anh hôn cô. – Ngốc ạ, hứa với anh là sẽ không đuổi anh đi. Ai nói thế với anh cũng được, chỉ có em là không được.

Cô cúi đầu nhìn chiếc vòng cổ, trong cái buổi tối đốt lửa trại ở trường, cô đã nhìn thấy chiếc vòng này thấp thoáng trong cổ áo anh, ngọc xanh biếc. Lúc này, nó đã nằm trên bộ ngực trắng mịn săn chắc của cô.

Cô nhìn anh hồi lâu rồi ngồi dậy, cầm quần áo của mình, lấy từ trong túi ra chiếc hộp, bí mật đứng sau lưng anh cười. Lúm đồng tiền trên má cô duyên đến nỗi khiến anh đỏ cả mặt. Một tay cô xoa cằm anh, ngăn cao đầu:

- Bản cung cũng có một món quà tặng người, mau nở một nụ cười với bản cung nào.

Mắt anh sáng lên, một nụ cười mê hồn nở trên gương mặt anh. Lâm Ấu Hỷ ngây ngất. Anh đẹp quá! Sao có thể đẹp đến thế. Lãnh Tử Thần mở hộp, một chiếc nhẫn to chạm trổ hình rồng nằm ở trước mắt anh, anh đeo nhẫn vào ngón áp út của mình, rất vừa vặn. Anh xòe ngón tay trước đèn, xem xét kỹ lưỡng, mắt lim dim, hàm răng trắng lấp lánh, anh rất thích món quà sinh nhật này.

Sớm hôm sau, Lâm Ấu Hỷ thức giấc đúng giờ, Lãnh Tử Thần đang xem báo ở ngoài phòng ăn, thấy cô dậy anh liền nói:

- Ăn sáng đi nào, lát nữa anh sẽ đưa em đi làm.

Lâm Ấu Hỷ bụm miệng cười, một chiếc nhẫn giá năm mươi tệ mà hạ gục được anh ngay, người đàn ông này thực khó hiểu. Cô bước tới, vừa uống sữa vừa nói với anh:

- Chúc sinh nhật vui vẻ!

Anh nheo mắt cười vang, chiếc nhẫn đeo trên ngón tay va vào bình sữa, phát ra tiếng lanh canh vui tai:

- Tan làm anh tới đón em, cả một tuần rồi em không nấu cơm cho anh ăn, anh muốn ăn lẩu thịt. Thèm quá rồi, cả đậu phụ xào tiêu xanh, canh trứng, và sau bữa cơm anh ăn em!

- Lãnh Tử Thần, anh thật đáng ghét!

Suốt cả buổi sáng, cô không kìm chế được, cứ cười tùm tùm. Qua giờ nghỉ trưa, khách tới quán ít dần đi, cô ngồi bên cửa sổ phòng bếp, luồn tay qua cổ áo, vuốt ve chiếc vòng ngọc, lòng thấy ấm áp bình an.

- Cô là Lâm Ấu Hỷ? – Một cô gái trẻ ăn vận tinh tế không biết từ bao giờ đã đứng trước mặt cô, đôi mắt sắc sảo quan sát khuôn mặt Lâm Ấu Hỷ, nhìn thấy cả chiếc vòng ngọc lộ ra ngoài cổ áo. Thấy chiếc vòng ngọc, ánh mắt cô gái dần trở nên khác lạ, vẻ lạnh lùng xuyên thấu tim người đối diện.

Lâm Ấu Hỷ cũng dè dặt quan sát cô gái. Cô ta ăn vận rất sang trọng, trang phục vừa vặn, chắc chắn là đồ may đo. Đôi mắt ngay thẳng hình như có vẻ quen quen, như là đã gặp ở đâu rồi. Tóc búi cao ngay ngắn, móng tay cắt tỉa cầu kỳ, sơn sửa bóng loáng. Nhìn cô ta, Lâm Ấu Hỷ thận trọng đáp lời:

- Tôi là Lâm Ấu Hỷ, cô là...

Cô gái tự nhiên đặt tay lên bàn, xoa nhẹ mặt bàn, từ tốn nói:

- Tôi là Lãnh Tử Tịch. – Thấy trong mắt Lâm Ấu Hỷ thoáng qua vẻ hoảng loạn và ngỡ vực, cô nói thêm. – Tôi là chị gái Lãnh Tử Thần.

Lâm Ấu Hỷ hít một hơi, thảo nào nhìn cô ấy thấy quen thế, khuôn mặt cô ấy đúng là giống hệt Lãnh Tử Thần nhưng rất nữ tính. Nói như vậy, nếu Lãnh Tử Thần là phụ nữ, chắc chắn cũng là một cô gái đẹp. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy buồn cười nhưng không cười. Ánh mắt Lãnh Tử Tịch sắc lạnh khiến cô cảm thấy có chút bất an. Cô cúi đầu, phán đoán ý tứ của Lãnh Tử Tịch. Thực ra cô chẳng cần đoán, cô đã biết rõ từ lâu, ngày này sẽ tới.

- Tối qua tôi gọi điện thoại cho Lãnh Tử Thần muốn bàn việc cậu ấy về Mỹ học tiếp, chẳng vui vẻ chút nào. Cậu ấy chẳng muốn nói với tôi, tôi rất sốt ruột, bay cả đêm từ New York tới Thượng Hải. – Lãnh Tử Tịch nói rồi chỉ ngón tay vào vòng ngọc đeo trên cổ Lâm Ấu Hỷ. – Tiện thể tôi nói luôn, chiếc vòng ngọc này giá bán trên thị trường lên tới sáu con số, cô hãy giữ gìn cẩn thận, đừng để hỏng. Được rồi, không nói chuyện nữa, cho tôi một ly cà phê nào, suốt chuyến bay tôi chưa uống gì đâu.

Lâm Ấu Hỷ đặt cà phê trước mặt Lãnh Tử Tịch, thối thỏm ngồi xuống, nhớ lại cơn giận dữ tối qua trong phòng sách của Lãnh Tử Thần, lại cả mùi thuốc lá sặc sụa khắp phòng. Hóa ra anh cãi nhau với chị gái. Cô biết nguyên nhân, và lại giờ nguyên nhân đã tự tìm đến rồi. Cô chỉ hy vọng mọi sự không quá khó chịu.

Lãnh Tử Tịch dùng hai ngón tay mảnh mai khuấy nhẹ tách cà phê, không nói gì, ánh mắt vờ vờ lướt qua khuôn mặt Lâm Ấu Hỷ.

- Tôi chưa từng ngăn anh ấy đi Mỹ. – Lâm Ấu Hỷ dần dần lấy can đảm, nói nhỏ. Cô đang nghĩ không biết nên gọi Lãnh Tử Tịch là gì: Lãnh tiểu thư hay chị, nhưng mở miệng ra thấy khó lọt tai. Mặc kệ, xưng hô gì có quan trọng đâu, cô ấy cũng không có quan hệ họ hàng với mình, nghĩ gì cho nặng đầu.

- Tử Thần đâu có dễ bị ai nhúng nhiễu, điều này tôi biết rõ hơn cô, cô Lâm ạ. – Lãnh Tử Tịch bình thản nói. – Điều tôi muốn nói với cô không phải điều đó.

- Vậy là điều gì? – Lâm Ấu Hỷ ngẩng lên, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô ấy.

Lãnh Tử Tịch nhướn mày:

- Mục đích tôi tới đây tìm cô hôm nay không liên quan tới Tử Thần. – Thấy Lâm Ấu Hỷ không tiếp lời, Lãnh Tử Tịch nhếch môi cười lạnh nhạt. – Cụ thể hơn, có liên quan tới bản thân cô, liên quan đến việc của mẹ cô.

- Mẹ tôi? – Lâm Ấu Hỷ giật thót mình, ngón tay từ từ run rẩy, cô như nghe thấy tiếng tim mình đập, trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực.

- Mẹ của cô, bà ấy tên là La Tố. – Ánh mắt Lãnh Tử Tịch sắc lạnh y như Lãnh Tử Thần, tai Lâm Ấu Hỷ ù đi, nhưng lời của đối phương vẫn rót từng câu từng chữ vào tai cô. – Hai mươi năm trước, bố tôi tới Thượng Hải làm ăn, quen La Tố. Sau khi về Mỹ, ông ly hôn với mẹ tôi, La Tố trở thành mẹ kế của tôi và Tử Thần. Hồi cha mẹ bỏ nhau, Tử Thần mới năm tuổi, nó hận La Tố thấu xương, chính La Tố đã khiến gia đình bốn người chúng tôi đang hạnh phúc trở thành tan nát. Năm Tử Thần mười tuổi, mượn có du lịch mùa hè mà về nước. Cậu ấy nói với bố tôi, nếu bố không bỏ La Tố, cậu ấy sẽ không trở về Mỹ. Bố chỉ có Tử Thần là con trai, nếu Tử Thần không chịu kế thừa gia nghiệp họ Lãnh, bố không có người khác để chọn. Giữa con trai và người tình, bất cứ người đàn ông nào cũng lựa chọn về trước. Vì thế bố tôi ly hôn với La Tố. Lúc ấy Tử Thần mới đồng ý là sau khi học xong đại học ở Thượng Hải sẽ quay về. Tôi và mẹ đã giúp cậu ấy liên hệ được với một trường ở Mỹ, bố cũng có rất nhiều việc đợi cậu ấy về để giao phó. Nhưng một tháng trước, đột nhiên cậu ấy nói không muốn quay về nữa. Cô Lâm, cô nên hiểu tôi đang nói gì. Quyết định của Tử Thần thì không ai có thể khuyên được, tôi nghĩ, cô Lâm cũng không có bản lĩnh này.

Lâm Ấu Hỷ run rẩy rằng va vào nhau lập cập, việc đã đến lúc bức xúc thế này, nỗi niềm giấu kín trong lòng và thực tế lại rơi tóe vào nhau, chẳng khác gì sét đánh ngang đầu. Tại sao thế giới lại nhỏ thế, những người không muốn dây dưa vào nhau lại vướng mắc với nhau? Lãnh Tử Tịch không nói nữa, hộp một ngụm nhỏ cà phê. Lâm Ấu Hỷ run rẩy hỏi:

- Mẹ tôi hiện ở đâu?

- Bố tôi với bà ấy ly hôn, bà ấy một mình quay về Thượng Hải, không biết đi đâu. – Lãnh Tử Tịch lạnh lùng nhìn cô. – À phải rồi, tôi có nghe nói chỗ bà ấy ở, tôi có thể nói với cô, nhưng cô phải hứa với tôi một việc.

- Tôi hứa với cô. – Nước mắt Lâm Ấu Hỷ rơi lã chã, cô khóc không nên tiếng, nghẹn ngào nói: – Tôi sẽ rời bỏ anh ấy, tôi biết mình không xứng với anh ấy, tôi luôn biết điều đó... chỉ là tôi... nhất thời ngu ngốc. Cô yên tâm, tôi sẽ không bám lấy anh ấy, không làm gánh nặng cho anh ấy, tôi sẽ biến đi thật xa, không nói gì, coi như mọi việc không có gì xảy ra.

- Cô hiểu vậy là tốt rồi. – Rốt cuộc Lãnh Tử Tịch cũng thoáng một nét cười hài lòng, từ chỗ ngồi, cô ấy đặt bàn tay lạnh băng lên tay Lâm Ấu Hỷ – Nếu cô chỉ là con gái một gia đình bình thường, chỉ cần Tử Thần nhất mực kiên trì, tôi và mẹ sẽ không quá phản đối. Nhưng cô là con gái La Tố, nhà họ Lãnh chúng tôi vĩnh viễn không thể tiếp nhận cô. Tử Thần chỉ là trả thù La Tố mà thôi, thực tế cậu ấy hận bà ta tới xương tủy. Vả lại, tôi không biết cô có gì đáng giá đến nỗi cậu ấy vứt bỏ nhiều thứ như vậy, cô hiểu không? – Nói rồi, cô ấy nhướn mày, ánh mắt với vợ.

- Tôi biết. – Lâm Ấu Hỷ cúi xuống bàn, đôi vai run bần bật. – Tôi chưa từng kỳ vọng vào kết cục với anh ấy.

- Tôi nghe nói bố cô đã qua đời, cô không có chỗ dựa về kinh tế, cô một thân một mình cũng rất khó khăn. – Lãnh Tử Tịch làm bộ thờ dài, lấy từ trong chiếc túi LV sang trọng ra một tập ngân phiếu, ký vào đó. – Xem ra cô là người rất biết điều, Tử Thần còn nhỏ, tuổi trẻ không tránh được những khi hồ đồ, không biết suy nghĩ chín chắn, gây nhiều việc làm tổn thương cô. Là chị nó, tôi sẽ thay em dọn dẹp những mất mát. Cô cần bao nhiêu tiền cứ ra giá, tôi sẽ thay em mình trả cho cô. Xã hội bây giờ đã thoáng lắm rồi, việc này đối với cuộc đời cô sau này chẳng ảnh hưởng lắm đâu. Chỉ cần đi làm một phẫu thuật vá víu, mấy chục phút là xong, đơn giản lắm. Tất nhiên cô không để bụng chuyện này, phải không? – Từng câu từng chữ rành rọt, từng câu từng chữ moi móc, con gái La Tố, ha ha, có đáng thương không cơ chứ!

Lâm Ấu Hỷ cúi gục đầu:

- Phải rồi, tôi không nên bận tâm chuyện này. – Cô còn có thể bận tâm gì nữa chứ, cô cũng đáng khinh như mẹ cô, có tư cách gì mà bận tâm đây.

- Đúng là cô gái hiểu biết, chẳng trách Tử Thần quyến luyến cô như thế. Cô biết đấy, với điều kiện của cậu ấy, muốn cô gái nào chẳng được. Tôi luôn rất tò mò, cô là người thế nào mà có thể khiến cậu ấy nổi sóng lớn như thế, đúng là cô không làm cho tôi thất vọng. Ngân phiếu này cô giữ lấy, năm trăm ngàn, tôi không biết cô đáng hay không với giá này, nhưng Tử Thần đối với nhà họ Lãnh chúng tôi là vô giá, cô hiểu không?

Lãnh Tử Tịch đặt tờ ngân phiếu trước mặt cô:

- Cô Lâm, nếu không ngại, tôi gọi cô một tiếng là em gái, lấy tư cách người chị có lòng tốt nhắc cô một câu, sau này chọn đàn ông hãy tỉnh mắt một chút, tìm người thích hợp với mình thực ra không quá khó, đừng để bản thân thiệt thòi như thế.

- Cảm ơn! – Lâm Ấu Hỷ cầm lấy ngân phiếu, nhìn Lãnh Tử Tịch nở nụ cười chua xót.

Cất bỏ một mối tình lầm lỡ xưa nay không có gì khó, quay đầu xoay mình sải bước đi tiếp, rất giản đơn. Trái tim đau đớn là chuyện rất bình thường, ai cũng hiểu cái lẽ này, cảm ơn người ta đã có lòng tốt với mình.

Lãnh Tử Tịch hài lòng đắc thắng ra đi. Lâm Ấu Hỷ xin nghỉ việc ở quán cà phê, tối hôm ấy lên tàu hỏa đi về phương Bắc, tàu chuyển bánh được hai mươi mấy tiếng đồng hồ, cô lại xuống nửa chừng, rẽ vào một thành phố khác ở miền Bắc, Thẩm Dương. Cô tìm một khách sạn nhỏ, dừng chân đến hết kỳ nghỉ hè. Chiếc điện thoại Lãnh Tử Thần tặng cô là loại phát sóng vệ tinh, trước khi đi, cô đã trả lại máy cho Lãnh Tử Tịch, sẽ không ai tìm được cô.

Ở Thẩm Dương, cô không ra khỏi cửa, ở lì trong căn phòng nhỏ của khách sạn, chỉ ăn mì gói và uống nước lã. Chiều hôm ấy, Lãnh Tử Tịch đi rồi, cô chỉ có cảm giác trời đất u ám, trước mắt toàn hiện lên hình dáng Lãnh Tử Thần. Nụ cười của anh, ánh mắt sắc sảo của anh, vóc dáng cao gầy của anh, anh sẽ đợi cô tan làm để đến quán cà phê đón cô, anh muốn cô nấu lẩu thịt, anh vẫn đợi cô cùng dự sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của mình.

Nhưng cô không có can đảm quay lại, giữa cô với anh hóa ra có mối hận thù gia đình sâu sắc. Mẹ cô, La Tố, cái tên này quen mà lạ quá, nghe đồn làm vợ hai cho người ta ở Thượng Hải, hóa ra là phá nát gia đình của Lãnh Tử Thần. Còn Lãnh Tử Thần rời bỏ điều kiện sống đầy đủ ở Mỹ, một mình về Thượng Hải, hóa ra là vì mục đích báo thù thâm hiểm.

Lâm Ấu Hỷ, con gái của La Tố, con gái của người đàn bà hạ tiện. Lãnh Tử Thần, thần đồng, mưu trí thao lược, người kế thừa tài sản hàng trăm triệu của nhà họ Lãnh. Giữa cô với anh, ngoài khoảng cách quá xa không tới được, còn là mối hận thâm sâu và âm mưu không thể tiết lộ. Tuổi thơ của cô đã bất hạnh, tuổi thơ của anh cũng đâu có hạnh phúc, thì ra đều vì thiếu hơi ấm người mẹ, đều vì hận thù.

Lãnh Tử Thần, anh không yêu em, anh chỉ âm mưu trả thù, anh chưa bao giờ yêu em, tất cả chỉ là lừa dối.

...

Hai tuần sau, Tiêu Vũ Trạch bay từ Thượng Hải tới Thẩm Dương. Kỳ nghỉ hè thoát cái đã qua, trái tim cô chết rồi, chỉ có thân thể còn động cựa. Cô dọn hành lý về lại Thượng Hải. Mọi thứ trong trường vẫn vậy, cô dọn đồ về lại ký túc xá.

Lãnh Tử Thần đã đi Mỹ, học kỳ mới lại bắt đầu, năm thứ hai, Lâm Ấu Hỷ hai mươi tuổi.

Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng không một lần nhắc tới tên Lãnh Tử Thần. Sinh viên năm cuối tốt nghiệp, khóa mới lại vào, người đi kẻ tới, náo nức nhộn nhịp. Tất cả như là một giấc mộng, nếu nói còn có điều đáng để mừng thì đó là khi tỉnh lại, cô thấy mình vẫn phải sống.

Năm thứ hai, Lâm Ấu Hỷ từ chối công việc trong Hội Sinh viên, vùi đầu vào học. Cô đọc những bộ sách lớn tại thư viện, đi làm kiếm tiền ở quán rượu có nhiều khách nước ngoài, học cách phát âm kiểu Mỹ, vượt qua kỳ thi tin học sơ cấp, nói tiếng Anh lưu loát, hàng năm vẫn giành được học bổng các loại. Không cần

ai giúp đỡ và cứu mang, cô vẫn có thể đạt thành tích xuất sắc, chỉ có điều cô trở nên trầm lặng ít lời, chỉ giao lưu với mấy cô bạn trong ký túc xá, phần lớn thời gian lui thủi một mình.

Có chàng nào tò mò hoặc thật lòng thích cô tới gần, đều bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của cô, họ đành lui gót.

Thời gian rảnh, cô đi gặp La Tổ, đó là người phụ nữ điên dại mà trước lúc qua đời bố đã giao phó cho cô. Lâm Ấu Hỷ thông qua bệnh viện chủ động liên hệ với Lãnh Hạo Thiên, tự khai lý lịch nhận quyền giám hộ La Tổ, chuyển bà tới một bệnh viện ở ngoại thành. Hai mẹ con từ ấy không liên can gì đến những người đàn ông nhà họ Lãnh nữa.

Lúc này Lãnh Hạo Thiên sức khỏe không tốt. Ông đã biết thân phận của Lâm Ấu Hỷ. Từ khi Lãnh Tử Thần đưa cô về thị trấn Lạc Diệp, ông ấy đã biết tất cả. Với quá khứ, ông hối hận khôn siết, nhưng ông hiểu rõ Lâm Ấu Hỷ không như mẹ, cô thù ghét tiền bạc và vật chất. Cho nên ông đáp ứng đề nghị của cô.

Đến lúc ấy rồi, ông không còn quyết định được sức khỏe của mình. Từ đây, sinh tử mỗi người mỗi phận. Tình yêu chỉ là thứ gì xa xỉ của thời tuổi trẻ nông nổi, năm tháng qua đi, mọi thứ không thể trở lại thừa ban đầu.

Lâm Ấu Hỷ vừa làm thêm vừa chăm mẹ, vừa tiếp tục theo học. Suốt ba năm vất vả cần kiệm, chẳng có lúc nghỉ ngơi. Khi tốt nghiệp, cô gầy đến mức cân nặng chưa đầy bốn mươi ki-lô-gam, đúng như Trình Mảo nhìn thấy, trắng xanh, chỉ có đôi mắt kiên cường và cổ chấp không cho phép ai coi thường.

Thứ duy nhất cô kiêng kỵ, là kỷ niệm.

Dự lễ tốt nghiệp xong, cô cắt hết mọi liên lạc với bạn bè cùng khóa. Cô đổi số điện thoại, đổi hòm thư điện tử, thậm chí giáo viên hướng dẫn cũng không liên lạc được với cô. Rồi cô vào làm ở một công ty ngoại thương, hơn hai năm cần cù chăm chỉ, năng động tháo vát, thêm ca thêm giờ. Hiện tại cô là Giám đốc nghiệp vụ, tự đảm đương những thương vụ giao dịch, trở thành nhân viên văn phòng cao cấp.

Hai mươi lăm tuổi, một thân một mình, cô chưa từng yêu thêm người nào. Người ngoài nhìn vào thấy cô còn trẻ, công danh cũng gọi là có, nét đẹp con nhà lành, lối sống chín chu. Chỉ có vết thương lòng là không ai thấy được.

5. Chương 5

Và tình yêu của chúng mình chưa bao giờ bay xa, luôn luôn được giữ chặt trong bàn tay hai người.

Sáng thứ hai, sau khi trao chìa khóa nhà cho Phạm Chi Chi, Lâm Ấu Hỷ hoang mang đi như bỏ trốn. Cô không thể tưởng tượng Lãnh Tử Thần gặp Phạm Chi Chi sẽ thế nào. Quá khứ và hiện tại đã rối loạn trong cô, không thể nào dẹp yên được.

Suốt cả tuần ấy, Lâm Ấu Hỷ chạy các nơi tìm chỗ tá túc, nay ở nhờ Tô Hoan Hoan một đêm, mai ở nhờ Diệp Mộng Mộng một giấc, kia lại tới làm phiền Tôn Mỹ, sau đó là Lưu Oánh... Dù thế nào cũng chỉ có thể làm phiền mỗi người một lần.

Thứ bảy, Lâm Ấu Hỷ bắt xe bus ra ngoại thành thăm La Tổ cũng là mẹ đẻ ra mình. Cô rất giống La Tổ, nhưng La Tổ có phần hấp dẫn hơn, dù đã gần năm mươi tuổi mà làn da vẫn trắng mịn, nhìn là thấy ngay dấu ấn thời son trẻ.

Lâm Ấu Hỷ tắm gội cho bà rồi sấy tóc ở hiên nắng. Hôm nay La Tổ tỉnh táo hơn, mãi mê đưa mắt nhìn phong cảnh ngoài vườn hoa, ánh mặt trời dịu dịu soi trên mặt bà, toát lên vẻ hiền từ và bình an.

- Mẹ ơi, dạo này con bận quá, không tới thăm mẹ được, con xin lỗi nhé.

- Xin lỗi nhé. – La Tổ quay lại nói, nước dãi chảy ra bên mép. Chỉ lúc ấy người ta mới biết bà bị điên.

Cô ý tá bưng khay tới nói:

- Cô Lâm, bà La phải uống thuốc rồi.

Uống thuốc xong, La Tổ dần dần buồn ngủ, Lâm Ấu Hỷ dìu bà vào giường bệnh, im lặng nhìn bà. Khuôn mặt này trong quá khứ chưa từng là mẹ hiền của cô, cái dành cho cô chỉ là sự tủ nhục và đáng thương.

Lâm Ấu Hỷ chẳng có một chút tình yêu nào với La Tổ, nhưng cô thừa hưởng tính lương thiện của bố, cũng không oán hận mà cố hết sức thực hiện nghĩa vụ của một người con gái cũng là thay bố chăm sóc bà.

Yên lặng một hồi lâu, cô tìm gặp bác sĩ hỏi thăm tình hình, nộp chi phí cho quý sau rồi rời khỏi bệnh viện tâm thần.

Sau khi Lãnh Hạo Thiên bỏ La Tổ, bà cầm một cục tiền đền bù, một thân một mình lếch thếch về nước, ngày đêm mòn mỏi, tinh thần suy kiệt, liên tục sa vào cảnh trụy lạc. Không bao lâu, tiền hết sạch, bà mắc bệnh, bệnh ngày một nặng. Lãnh Hạo Thiên cử người đưa bà vào bệnh viện tâm thần, nộp viện phí cho bà trong rất nhiều năm, đến tận mấy năm trước khi Lâm Ấu Hỷ đột ngột xuất hiện yêu cầu để cô gánh vác mọi việc, lạnh lùng từ chối sự trợ giúp kinh tế của Lãnh Hạo Thiên.

Những việc này, từ Mỹ xa xôi, Lãnh Tử Thần đều biết, nhưng cũng chỉ biết vậy thôi, giữa anh với Lâm Ấu Hỷ quá xa cách. La Tổ bị anh ép phải ra đi, nếu anh không cố chấp ép bố anh ly dị bà ấy, bà ấy sẽ không phải lưu lạc trầm luân tới mức ấy, nhưng anh không có cách lựa chọn nào khác, anh chỉ biểu hiện sự phản kháng mà một đứa con trai cần có. La Tổ chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác, lỗi ấy do bà tự gánh, xưa nay anh không bao giờ thông cảm, nhưng đến khi quen với Lâm Ấu Hỷ rồi yêu cô, anh mới hiểu rõ ràng, tình yêu vốn tự nó không dung thứ sự nghi ngờ. Có điều sự tình đã đến nước này, ông trời đành phó mặc ọi người liên quan gây ra những sai lầm.

Rốt cuộc ai phạm sai lầm? Hoặc là ai sai lầm nhiều hơn, là Lãnh Tử Thần, là La Tổ, là Lãnh Hạo Thiên, hay là Lâm Ấu Hỷ vô tội? Chẳng lẽ chính tình yêu là sai lầm? Tình yêu từ cổ chí kim có ai nói được chính xác là gì đâu, chẳng ai có thể thoát khỏi nó, một khi đã mắc vào thì không thể rời xa, cho đến khi phạm sai lầm.

Mấy tháng trước, sau khi dự hôn lễ của Tô Hoan Hoan, có một lần tới thăm La Tổ, Lâm Ấu Hỷ bảo bà rằng Lãnh Hạo Thiên đã chết rồi. Sắc mặt La Tổ ngầy ra, bà ấy không ngớt lặp đi lặp lại:

- Chết rồi đấy, chết rồi đấy.

Rồi vùng tay đá chân nhảy cẫng lên.

Là người điên có nhiều cái hay, không biết buồn bã, không biết đau lòng, quên hết những yêu thương đã qua, cũng chẳng nhớ đến oán hận. La Tổ, người sinh ra Lâm Ấu Hỷ, người đem đến cho hai gia đình với những người trong đó bao nhiêu là bất hạnh, nhưng may sao đến giờ bà lại là người hạnh phúc.

Nhìn bà ấy hạnh phúc, không phải bươn chải cái ăn cái mặc, là người con, Lâm Ấu Hỷ cũng thấy vui cùng.

Trên đường về Lâm Ấu Hỷ nhận được điện thoại của Tiêu Vũ Trạch. Anh nói dạo này rất mệt mỏi, muốn tìm ai đó trò chuyện cho khuây khỏa, Lâm Ấu Hỷ bất giác cười phá lên. Xuống xe buýt, cô đến quán cà phê dưới tòa nhà Công ty Điện tử của Tiêu Vũ Trạch.

Có lẽ Tiêu Vũ Trạch đã đợi hồi lâu, tách cà phê bên cạnh anh không còn nóng nữa, trên trán dán một miếng băng. Anh cười cười bảo rằng mấy ngày trước, sáng sớm lái xe đi làm, hôn ngay vào chiếc vô-lăng, bị chấn thương nhẹ ở đầu.

Lâm Ấu Hỷ biết anh không bị nguy hiểm gì, cười tươi ngồi xuống, gọi một ly sô-cô-la nóng, khuấy nhẹ. Đi đường nóng quá, cô mở cổ áo để lộ chiếc vòng ngọc màu xanh biếc.

- Nghe nói tuần vừa rồi cảnh sát đột nhiên xông vào nhà em, bắt được một vị Tổng Giám đốc lừng danh của tập đoàn xuyên quốc gia, thế là cả tuần em không có chỗ ở, đi khắp nơi xin ngủ nhờ? – Tiêu Vũ Trạch tuy làm vẻ buồn cười, nhưng giọng nói không vui được. – Thực ra em có thể đến chỗ anh trai này mà. Cô em, em biết là anh luôn vô hại, không sợ có scandal tình dục đâu, nhà anh lúc nào cũng mở rộng cửa đón em, em có thể yên tâm lợi dụng anh, tuyệt đối không có tác dụng phụ đâu.

- Vấn đề không phải ở chỗ anh, mà người gây hại là em, anh đẹp trai thế này, lại dịu dàng ân cần, nhờ may em nhìn không nổi mà tấn công anh thì sao. Chắc chắn anh sẽ bó tay chịu trói, lại còn docks lòng docks sức

phối hợp cùng em, thỏa mãn đòi hỏi của em, sau rồi em còn bắt anh chịu trách nhiệm nữa, phiền toái lắm.
– Lâm Ấu Hỷ đang phiền muộn nhưng cũng nói đùa với anh.

- Xem báo hôm nay chưa? – Tiêu Vũ Trạch nghe mấy câu của cô, vẻ mặt không tự nhiên. Anh biết cô là người không hay nói đùa, ngẫu nhiên đùa cợt như thế chỉ khiến người ta suy nghĩ. Anh đặt tờ báo trong tay mình xuống bàn, đẩy sang phía Lâm Ấu Hỷ.

- Em không đọc báo, bịa đặt lắm. – Lâm Ấu Hỷ ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, trên con phố vắng phòng là bao nhiêu người đàn ông qua lại, trong tay chỉ xách thứ duy nhất là chiếc laptop, nhìn lâu thấy rất nhàm chán. Tiêu Vũ Trạch cũng như vậy, ngoài việc không ngừng sáng tạo các phần mềm mới, dường như anh không có tham vọng gì khác, chẳng thích vui thú với người con gái nào, cuộc sống bình lặng đến nhạt nhèo. Tô Hoan Hoan thường chê anh là đã thoát bụi trần.

Bụi trần đâu có dễ mà thoát được, xem ra Tiêu Vũ Trạch trở nên như vậy, tất cả đều là do Lâm Ấu Hỷ, năm xưa...

- Xem đi! – Tiêu Vũ Trạch đẩy tờ báo vào tay Lâm Ấu Hỷ, thấy cô chịu cầm lên đọc rồi mới nói. – Em này, em hại chết Phạm Chi Chi rồi đấy.

Tờ báo Tiêu Vũ Trạch đưa cho cô xem là bản tin về giới showbiz, tin đầu trang là Phạm Chi Chi tự sát. Hóa ra từ đầu tuần trước, các tập đoàn truyền thông và các công ty quảng cáo trong nước đều không hẹn mà gặp, cùng công bố tin xấu của Phạm Chi Chi, công ty quản lý cô cũng đơn phương cắt hợp đồng với cô. Phạm Chi Chi không còn đường nào thoát đã uống thuốc ngủ nhưng lượng thuốc không lớn, chưa chết, được cấp cứu đến nay không rõ thế nào.

Tin tức loại này lan truyền rất nhanh, đến giờ đã tam sao thất bản không biết đâu mà lần. Có tin nói Phạm Chi Chi thực ra là kẻ nghiện ngập, có tin cho rằng cô xúc phạm lãnh đạo công ty âm nhạc nên bị vu dập... Các tin đồn và phán đoán độc mồm phát tán khắp nơi, dù chẳng cái nào là sự thật.

- Có liên quan gì tới em đâu? – Lâm Ấu Hỷ nhớ tới cái buổi sớm ấy Phạm Chi Chi tới uy hiếp mình rồi mình đưa chìa khóa nhà cho cô ấy, trong lòng cô thấy tê tái. – Những việc này đều do anh ấy làm à, anh ấy có thể xuống tay ác thế với một ngôi sao nhỏ nhoi vậy sao? – Sự nham hiểm và thủ đoạn của Lãnh Tử Thần trong kinh doanh thì người đời đều biết, nghĩ đến đây cô không kiềm nổi tự trách mình.

- Sao em lại không tin tưởng Lãnh Tử Thần như thế? Năm xưa việc Tôn Mỹ em đã hiểu nhầm cậu ấy, bao nhiêu năm rồi lại vẫn thế anh thật phục hai người đấy, một kẻ đánh chết cũng không tin, một kẻ đánh chết cũng không giải thích. – Tiêu Vũ Trạch nhún vai, đưa mắt nhìn ráng chiều đỏ quạch màu máu, vẻ mặt xa vắng. – Phạm Chi Chi là bạn học lớp dưới của Lãnh Tử Tịch, nhờ có quan hệ với Lãnh Tử Tịch mới được nổi danh. Đúng là cô ấy với Lãnh Tử Thần có chút quan hệ trai gái, nhưng là xảy ra trước khi em với Lãnh Tử Thần quen biết nhau. Nhưng Tử Thần bị họ gài bẫy, đã uống phải một loại thuốc kích thích, cậu ấy giữ được mình cũng là thần thánh lắm rồi. Phạm Chi Chi nhất mực muốn gắn bó với cậu ấy, mới công bố ảnh chụp cho giới truyền thông. Từ khi trưởng thành, Tử Thần chưa từng bận tâm đến loại phụ nữ như thế, thế mà chưa có lần nào cậu ấy giận dữ như thế. Phạm Chi Chi gặp em đúng lúc này có thể coi là vận đen của cô ấy, tính ra chưa được dăm năm công danh đã tiêu hủy hết. Từ nay về sau, có lẽ cũng chẳng có người phụ nữ nào dám dễ dàng xông tới làm phiền Lãnh Tử Thần nữa, lần này là cậu ấy ra tay quyết đoán đấy, chấp nhận đổ máu đấy. Còn nữa, hôm qua Tử Thần trở về Mỹ rồi, xem ra không có việc gì sẽ không quay lại Thượng Hải nữa, lần này thực sự em làm cậu ấy nổi giận lôi đình rồi. Em cũng quá đáng cơ, thế nào mà lại lợi dụng Phạm Chi Chi gọi cảnh sát tới trị cậu ấy. Khi cậu ấy ra đi, mặt tối sầm lại. Em biết cậu ấy rồi, rất cẩn trọng nhưng cũng rất bất cần, anh cứ nghĩ đến là không nhịn nổi cười, ha ha.

Tiêu Vũ Trạch nói xong, vẻ mặt hớn hở như kiểu thấy người khác gặp xui thì mừng, thật khó tưởng tượng anh vốn là bạn thân nhất của Lãnh Tử Thần.

Lâm Ấu Hỷ nghe hết câu chuyện, nước mắt bắt giắc chảy là chảy, cúi xuống bàn lấy tay che mặt. Cô buồn bã nói:

- Anh trai à, tại sao em luôn là người biết sau cùng vậy. Việc Phạm Chi Chi, em chẳng hề bận tâm một chút nào, em cũng không biết mình ra sao nữa, em vẫn cho rằng mình không màng chuyện anh ấy có quan hệ với cô gái nào khác, nhưng thực ra là em không muốn chấp nhận anh ấy quay lại, em tìm mọi cách bảo

mình rằng em đã quên anh ấy rồi. Cứ nghĩ đến mẹ em là em lại thấy ngao ngán, có sao hai mẹ con em đều vướng vào những người đàn ông họ Lãnh. Em không thể lý giải vì sao, anh ấy ở trước mặt em là em không thể suy nghĩ gì được. Trời ạ, sao cứ lúc nào em khóc một cách khó coi nhất lại bị anh nhìn thấy, có việc gì em cũng kể với anh. Anh biết không, em vốn tính là sau này nếu em ế chồng, em sẽ bắt anh lấy em, nhưng mà cuối cùng cũng không ai lấy em thật rồi... hu hu...

Tiêu Vũ Trạch phải kiềm chế lắm mới không bật cười, Lâm Ấu Hỷ khóc không giữ gìn, khách các bàn bên cạnh đều dồn mắt nhìn sang. Anh vỗ vỗ đầu cô:

- Không sao đâu, nếu em ế chồng, anh đây sẽ lấy em làm vợ, lấy về rồi dùng vào việc bếp núc cũng tốt mà. Tử Thần trước khi đi còn cầu nhậu mãi, bắt anh trả con anh ấy cho anh ấy, nếu không, anh phải cho em, anh khẳng định là sẽ cố gắng hết sức.

- Anh chỉ giỏi tưởng bở. – Lâm Ấu Hỷ gạt nước mắt bật cười khanh khách. – Anh trai tốt cuộc có làm được không đây, không phải anh chỉ thích đàn ông hay sao, đừng tưởng em không biết gì, trao đổi đi, thực ra anh thích Lãnh Tử Thần đúng không?

Nhìn vẻ mặt lúng túng đến đỏ ửng như cà chua của Tiêu Vũ Trạch, Lâm Ấu Hỷ chợt bừng hiểu, hóa ra trên chộc người khác là một khoái lạc rất tuyệt vời, những khi Lãnh Tử Thần chộc ghẹo mình chắc anh cũng rất khoái chí như thế.

- Cô em, sức tưởng tượng của em phong phú quá, không làm nghề biên kịch thật uống phí. – Sau mấy giây bối rối, Tiêu Vũ Trạch trở lại bình thản, nói: – Hôm qua anh cầu hôn người ta, đã được đồng ý rồi, sau này e là không thể cùng em vui đùa được nữa, sau này em phải tự lo ỉnh thôi.

Lâm Ấu Hỷ mắt chữ O mồm chữ A nhìn Tiêu Vũ Trạch, tim ghen thắt, dường như có một lưỡi dao đang cắt vào tim cô.

- Anh trai, hình như đầu em bị sao ấy. – Cô ôm miệng, không ngừng nôn khan.

- Sao vậy? – Tiêu Vũ Trạch nghi ngờ nhìn cô, nói rành rọt từng tiếng. – Kinh nguyệt tháng này của em vào ngày nào?

...

Trong lòng Tiêu Vũ Trạch có một bí mật, việc này, anh chưa từng nói ra với ai. Bí mật không phải là anh mê đàn ông, nếu anh thích người cùng giới, anh sẽ chủ động theo đuổi. Cũng không phải anh yêu Lâm Ấu Hỷ, nếu có bí mật ấy, tất cả mọi người đã biết.

Bí mật này anh giữ trong lòng, ngoài anh và Lâm Ấu Hỷ, người thứ ba chưa hề biết. Vài năm nay, anh thay cô giữ bí mật này đến gần chết mới nói. Anh không thể yêu được người con gái nào, trở thành một bậc chân tu trong mắt người chung quanh, bị hiểu lầm là người chán đời, có vấn đề về giới tính.

Nhất là sau khi Lãnh Tử Thần về nước, tình yêu giữa cậu ấy và Lâm Ấu Hỷ vướng vào rắc rối, rõ ràng họ vẫn rất yêu thương nhau nhưng cố chấp không chịu mở lòng, cứ như trẻ con liên tục ganh đua làm cho nhau tổn thương. Đang lúc nóng như lửa, anh là người đứng bên ngoài mà cũng thấy ruột gan như lửa đốt.

Hôm nay, Tiêu Vũ Trạch dậy muộn, lái xe đi làm, nghĩ đâu đâu để đến nỗi xảy ra sự cố. Gặp đèn đỏ, anh húc vào đuôi xe trước. Anh đập trán vào vô-lăng, may mà không quá nguy hiểm. Lãnh Tử Thần vào bệnh viện thăm anh, anh nhìn gương mặt đẹp không tì vết của Lãnh Tử Thần, đột nhiên không muốn giấu nữa. Dựa vào đâu mà kẻ chuyên gây rắc rối cho người khác như Lãnh Tử Thần có thể cứ tiêu dao tự tại, còn anh là người ngoài lại phải gánh vác việc này.

Bảo hộ lý ra ngoài, Tiêu Vũ Trạch rành rọt cười nói từng tiếng:

- Lãnh Tử Thần, cậu đứng đó đừng động dậy.

Thấy Lãnh Tử Thần nghe lời đứng im không cử động, Tiêu Vũ Trạch nắm chặt tay, nhằm trúng mặt Tử Thần bắt ngờ đâm ột quả, dồn hết sức đâm. Lãnh Tử Thần bị đánh, còn đang liêu xiêu thì lại một cú đâm

nửa giáng tới. Lãnh Tử Thần chơi với lùi lại mấy bước, dựa vào bàn, trợn mắt nhìn Tiêu Vũ Trạch, miệng rớm máu, ánh mắt quắc lên như sắp giết người. Ánh mắt hung dữ ấy dần dần chuyển sang nghi hoặc và truy hỏi, anh gạt máu, nghiêng răng rít lên:

- Cậu lạnh lẽo lắm, Tiêu Vũ Trạch, cậu có tin tớ chỉ cần một tay cũng đánh được cậu không.

Tiêu Vũ Trạch lúc này mới bật cười, nụ cười đầy vẻ thanh thản, vẫn ghéech mông trên giường bệnh, nói:

- Tất nhiên là tin, tớ đã biết từ lâu bản lĩnh đánh nhau của cậu mà. Lãnh Tử Thần, trong lòng tớ cất giấu một việc, tớ đã cất giấu hộ cô ấy năm năm rồi, nếu hôm nay không vì sự cố xe cộ, khiến tớ ý thức được rằng sẽ có một ngày tớ đột nhiên chết đi, thì bí mật đó cậu vĩnh viễn không được biết đâu, như thế thì chẳng hay chút nào, cho nên tớ quyết định nói cho cậu biết. Hai cú đấm này tính ra chẳng thể so sánh với món nợ tình cảm mà đồ thói tha cậu để lại đâu.

Lãnh Tử Thần bình tĩnh lại, ánh mắt sáng rực nhìn Tiêu Vũ Trạch.

Kỳ nghỉ hè năm năm trước, vào ngày sinh nhật Lãnh Tử Thần, Lâm Ấu Hỷ mất tích, Lãnh Tử Thần thiếu chút nữa bóp chết Lãnh Tử Tịch. Tiêu Vũ Trạch đưa Lãnh Tử Tịch chỉ còn thoi thóp thở vào bệnh viện, lại gọi cả Tôn Mỹ và Tô Hoan Hoan đang nghỉ hè ở Thượng Hải tới chăm sóc, sau đó đi cùng Lãnh Tử Thần lật tung Thượng Hải tìm Lâm Ấu Hỷ. Bản lĩnh Lãnh Tử Thần chẳng ai không biết, nhưng anh có lẽ đã sục sạo không thiếu một tấc đất nào ở Thượng Hải, lại sai phái cả tay chân dò tìm từng cái tên mà vẫn tìm không ra Lâm Ấu Hỷ nhỏ bé đáng thương.

Một tuần sau, Lãnh Tử Thần đi lên đông bắc, nghe nói là đến nhà cũ của Lâm Ấu Hỷ, nơi đó có tên là thị trấn Lạc Diệp. Ba ngày sau anh trở lại, sự thất vọng trong mắt anh cho Tiêu Vũ Trạch biết vẫn chưa tìm được Lâm Ấu Hỷ. Lâm Ấu Hỷ ngày thường bị anh bảo gì nghe nấy, vào lúc quan trọng hóa ra không hề ngốc, cô có thể trốn ở một nơi nào đó mà anh tìm không thấy được.

Lâm Ấu Hỷ là cô gái kiêu ngạo và nguyên tắc, đã biết tính Lãnh Tử Thần, lại hiểu cả sự sắc sảo ghê gớm của anh, cô chắc chắn đã bị xúc phạm bị vùi dập ghê gớm lắm, sao có thể tiếp tục ở bên Lãnh Tử Thần được. Tiêu Vũ Trạch là người ngoài, nên đã sớm dự đoán kết quả như thế, đáng thương là Lãnh Tử Thần trong cuộc, anh không tin một cô gái tay không tác sát, vẻ mặt luôn sợ hãi như Lâm Ấu Hỷ lại dám bỏ anh mà đi.

Dù ban đầu chỉ là báo thù, dù giữa anh và cô có rất nhiều oan nghiệt, nhưng chỉ cần hai người yêu nhau, trao cho nhau cả thể xác và tinh thần thì nhất định sẽ vượt qua được mọi vấn đề. Bỏ anh rồi, cô sống sao đây?

Lãnh Tử Thần vẫn không ngừng tìm kiếm, vận dụng tất cả các mối quan hệ, không ngừng không nghỉ. Tiêu Vũ Trạch không đi cùng anh tìm kiếm nữa. Cha của Tiêu Vũ Trạch bị xuất huyết não phải nhập viện, công việc trong công ty của gia đình dồn hết vào anh. Anh là người thừa kế một công ty linh kiện máy tính nhỏ, không có nhiều thời gian như đại công tử của các đại tập đoàn quốc tế ngày nào cũng có hàng tá mỹ nhân xinh đẹp vây quanh. Tiêu Vũ Trạch rất bận.

Kỳ nghỉ hè đã trôi qua quá nửa, một đêm khuya, anh cùng mấy khách hàng dự tiệc, có chút hơi men nên gọi xe về nhà. Điện thoại trong túi anh bỗng rung mạnh, anh rút ra nhìn, là số máy lạ. Tiếp máy, đầu dây bên kia là những tiếng nức nở tuyệt vọng yếu ớt, anh tỉnh rượu ngay lập tức, tay cầm ống nghe bất giác run lẩy bẩy. Anh nói:

- Lâm Ấu Hỷ, là em đúng không, anh biết là em, em ở đâu?

- Anh ơi! – Lâm Ấu Hỷ khóc nên nói không rõ chữ. – Anh phải hứa với em, anh không cho anh ấy biết.

- Anh sẽ không nói cho anh ấy, anh ấy là kẻ điên mà. – Tiêu Vũ Trạch cố sức bình tĩnh. – Em ở đâu?

- Em ở Thảm Dương, anh có thể tới được không? – Lâm Ấu Hỷ dường như đã trấn tĩnh một chút, giọng nói bình tĩnh hơn, nhưng âm thanh vẫn nghẹn ngào. – Anh à, em phải làm sao đây, hình như em có bầu rồi, nhưng em không có chút tiền nào cả.

Hôm sau lấy có đi công tác, Tiêu Vũ Trạch bay tới Thẩm Dương, bụi bặm cả chặng đường mới tới được khách sạn nhỏ nơi Lâm Ấu Hỷ trú ngụ. Nửa tháng không gặp, Lâm Ấu Hỷ như bị mất hết nước, thân thể gầy yếu tưởng chừng chỉ còn da bọc xương. Cô ngồi thu lu trong chăn, sốt nhẹ, run lẩy bẩy, mơ mơ màng màng, miệng cứ kêu tên Lãnh Tử Thần.

Tiêu Vũ Trạch bế cô ra xe, đưa đến bệnh viện. Đêm cô mới tỉnh, gục trên ngực Tiêu Vũ Trạch chan chứa lệ, liên tục thì thầm:

- Tối hôm ấy, anh ấy và chị anh ấy nói chuyện điện thoại, anh ấy giận lắm, ném cốc chén. Anh ấy quên không dùng bao cao su, em sợ lắm, cũng quên mất. Sao chẳng đúng lúc thế, em phải làm sao đây... Anh ơi, anh biết không? Mẹ em là mẹ kế của anh ấy, anh ấy hại mẹ em đến phát điên rồi. Anh ấy đáng sợ lắm, em cảm giác chưa từng biết anh ấy như thế. Em hối hận, sao em lại ngốc thế? Em chưa bao giờ hỏi sao anh ấy lại làm quen với em... Anh ơi, anh khinh em chứ, em ti tiện, em yêu anh ấy lắm, sao em không hận anh ấy được. Em khó chịu lắm... ở đây, ở đây, ở đây... chỗ nào cũng đau... Em đã cố gắng bao nhiêu năm, thế mà rốt cuộc lại cũng thấp hèn đáng khinh rẻ như mẹ em, em là đứa nhơ nhớp, bố em cũng sẽ xấu hổ vì em, em nhơ nhớp quá, sao có thể gột cho sạch được...

Đội cơn cảm cúm của cô ấy thuyền giảm, Tiêu Vũ Trạch đưa cô đi làm tiểu phẫu phá thai, hết ba trăm tệ, kết liễu một mạng sống. Tiểu phẫu chỉ mất có nửa giờ, loài người thật tàn nhẫn, dùng mọi cách làm ô nhục sự tôn nghiêm của sinh mệnh.

Tinh thần Lâm Ấu Hỷ không ổn định, ngủ không yên giấc, cô chỉ khóc. Tiêu Vũ Trạch ở bên cô cho đến hết kỳ nghỉ hè. Để không gây nghi ngờ cho Lãnh Tử Thần, trước khi anh rời Thẩm Dương về Thượng Hải, anh đã đưa vé máy bay để Lâm Ấu Hỷ ba ngày sau mới bay. Anh hứa với cô sẽ khuyên Lãnh Tử Thần đi Mỹ, nếu Lãnh Tử Thần không về Mỹ, cô sẽ không trở lại Thượng Hải.

- Cho nên, cậu trở lại lôi kéo bao nhiêu người khuyên tớ đi Mỹ đúng không? – Lãnh Tử Thần nghe đến đây, ánh mắt đầy đau khổ, vết máu trên miệng đã khô, hàm răng nghiến lại thấy nhưng nhức. Anh xoa miệng, lạnh lùng nhìn Tiêu Vũ Trạch – Tớ luôn nghĩ rằng cậu là bạn tốt nhất của tớ, hóa ra cậu lại lừa tớ, còn giết cả con tớ nữa. Tiêu Vũ Trạch, giết con tớ, cậu là kẻ sát nhân!

- Tớ không lừa cậu, những điều tớ nói là thật đấy. – Tiêu Vũ Trạch gói đầu lên tay, thư thái nằm dài trên giường bệnh, bí mật trong lòng cuối cùng được nói ra, cơ thể anh thấy nhẹ nhõm hẳn lên, tảng đá đè nặng trong lòng anh suốt năm năm rưỡi cuối cùng cũng đã được dời bỏ. – Cậu đi Mỹ chuyên tâm học hành, đợi cậu hoàn thành bậc tiến sĩ, cô ấy cũng vừa tốt nghiệp đại học, mọi uất hận dù lớn thế nào, qua thời gian dài như thế cũng phải tiêu tan. Thêm nữa, bọn tớ cùng xúm vào giúp cậu chăm sóc cô ấy, không để bất cứ người đàn ông không tốt nào đến gần cô ấy. Hồi đó cô ấy còn nhỏ, chưa đầy hai mươi tuổi, chịu cú sốc như thế, mọi tâm tình đều nguội lạnh. Bọn cậu tạm thời xa nhau, bình tĩnh lại dần, chẳng lẽ không tốt hơn việc cậu ép cô ấy đi cùng cậu à!

- Hóa ra tớ bị cả bọn các cậu vào lừa với nhau lừa dối! – Lãnh Tử Thần vung chân đá bàn, chân bàn gãy sập, các thứ trên đó rơi vỡ lổn nhổn. Anh bước tới trước giường, nắm cổ áo Tiêu Vũ Trạch:

- Nhưng cô ấy tốt nghiệp xong là hoàn toàn mất dấu, đó cũng là do bọn cậu sắp xếp phải không?

- Không phải, xin lỗi cậu. – Tiêu Vũ Trạch giơ hai tay, vẻ mặt rất bối rối. – Cô ấy sâu sắc hơn tớ tưởng tượng một chút. – Cái một chút ấy thực ra là sẩy một ly, đi một dặm. Đến giờ nghĩ lại, anh thấy thật đáng sợ.

- Mẹ kiếp, Tiêu Vũ Trạch! – Ánh mắt Lãnh Tử Thần trở lại sắc lạnh và hung dữ, gân xanh nổi hẳn trán, mặt đỏ bừng, anh nghiến răng quát to giữa phòng. – Những việc tốt cậu làm, thiếu chút nữa là để đưa khác cuồn cô ấy đi mất cậu biết không hả, cậu có biết bao nhiêu thằng đàn ông xếp hàng muốn lấy cô ấy làm vợ không hả! Cái đồ chết tiệt như cậu gần ba mươi tuổi còn chưa có người yêu, cậu tự làm tự chịu rồi đấy!

- Cậu nhìn không ra rồi, Lãnh Tử Thần ơi! – Tiêu Vũ Trạch dần từng tiếng. – Cậu chửi người bằng tiếng mẹ đẻ cũng rất lưu loát đấy.

Năm mới 2009, ngày đầu tiên trở lại làm việc, các đồng nghiệp trong công ty tíu tít trao đổi những đặc sản quê nhà. Lâm Ấu Hỷ về thị trấn Lạc Diệp ăn Tết, tảo mộ cho bố, dời hài cốt tới đặt ở một ngôi chùa tốt nhất trong vùng, chuộc lại ngôi nhà cũ, sắp bày đồ đạc y như thừa trước. Lần trở lại Thượng Hải này, trong lòng cô thấy điềm tĩnh và bình thản.

Buổi chiều, Tổng Giám đốc Vương gọi cô vào phòng làm việc, cô tiện thể mang theo bảng kế hoạch công tác trong năm mới, dự tính trình bày bàn bạc với sếp. Đến nơi, Tổng Giám đốc Vương đang tươi cười ngồi bên bàn làm việc, chỉ cho cô ngồi vào bộ sa lông. Xuân đến, thần thái cô tươi lên rất nhiều, đôi má đầy đặn, lên cân một chút.

- Cô Lâm này, cô tới làm ở công ty đã hơn ba năm rồi đấy. – Sếp nhìn cô. – Ba năm, cô đã lập được nhiều đơn đặt hàng làm lợi cho công ty, đến giờ có thể nói là đứng hàng đầu rồi đấy.

- Tất cả đều nhờ có sếp lãnh đạo chứ ạ. – Lâm Ấu Hỷ cười. – Thưa Tổng Giám đốc, người chủ không được dễ dàng khen ngợi nhân viên đâu ạ, chỉ khiến nhân viên tưởng bỏ thái quá thôi.

- Phải rồi, không phải khoa trương dễ dàng đâu. – Sếp cười ha hả, tay cầm một tập giấy xem rồi lại nói. – Là thế này, hiện tại công ty có một suất đi Mỹ, đối tác là khách hàng lớn đã nhiều năm của công ty chúng ta, họ yêu cầu cử một nhân viên xuất sắc nhất tới chỗ họ nâng cao nghiệp vụ trong một năm. Nếu có khả năng sẽ tiếp tục thường trú, am hiểu và nắm vững quy trình công việc của bên họ thì sẽ tiện cho việc giao dịch của chúng ta sau này. Cô là người sử dụng tiếng Anh thành thạo nhất trong công ty, nghiệp vụ cũng đứng hàng đầu, tôi định đề cử cô với họ.

- Dạ. – Lâm Ấu Hỷ nhún mày suy nghĩ, cái tên khách hàng này sao nghe quen quen, là một nhãn hiệu thời trang nam, cái người mừng giận bất thường kia chẳng phải rất chuộng đồ của nhãn mác thời trang này đó sao! Những năm trước công ty làm ăn với khách hàng này khi nào mà cô không biết.

Ồi chao, đường đi nước bước của người ấy, xưa nay cô chưa từng đoán định được, không phải vậy sao. Cô chỉ là một chú ếch xanh bị nhúng vào nước sôi lửa bỏng, đã chín tuột da rồi, sạch sẽ để người ấy ăn rồi, ăn sạch đến chẳng còn chút tàn dư nào.

Một tháng sau, tại sân bay quốc tế Phố Đông, chuyến bay tới New York. Bao nhiêu người đưa tiễn, hoa tươi rình rang, gương mặt nhỏ của Lâm Ấu Hỷ ướt nhèm vì bị mọi người hôn.

- Có sao đâu mà, tớ chỉ đi một năm thôi, có phải không trở lại đâu, các cậu đừng có ủy mị quá, hôn nữa là tớ sẽ nổi cáu đấy. – Lâm Ấu Hỷ đẩy Vương Á Trúc ra, mặt đỏ bừng, nói. – Tô Hoan Hoan, cậu cũng không bảo ông xã nhà cậu, trước mặt vợ mà cứ ôm riết phụ nữ khác, lại còn hôn đi hôn lại nữa.

Mọi người cười râm ran, rồi lại ủa tới ôm hôn, bắt đầu trò chơi hôn theo vòng.

- Lâm Ấu Hỷ, đều do em cả đấy, nếu không tại em thì năm nay có lẽ anh với Mộng Mộng đã lấy nhau rồi, giờ đành phải chờ một năm nữa. Mộng Mộng cứ đòi phải có ba bà bé, thiếu một là không được. – Ngô Hồng Phi làm ra vẻ giận dữ nói, mắt liếc Diệp Mộng Mộng.

- Anh vừa phải thôi, hai người đã ở với nhau gần ấy năm trời, kết hôn hay không có gì khác đâu, đừng có làm bộ trong trắng nữa, tớ ới bây giờ đấy. – Tô Hoan Hoan đá vào mông Ngô Hồng Phi, Ngô Hồng Phi kêu đau xin tha, mọi người lại phá lên cười, nhích dần về chỗ kiểm tra hành lý.

- Lâm Ấu Hỷ, nhiều năm rồi sao cậu vẫn xách cái túi cũ rách này, sếp công ty cậu thật ki bo, đi đến nước tư bản giàu thế mà cũng không mua vali xịn cho cậu à? – Diệp Mộng Mộng quan sát Lâm Ấu Hỷ ăn vận trang nhã nhưng cái túi xách đồ thì vẫn cũ rách.

- Tớ thích cái đồ cũ này, quen rồi. – Lâm Ấu Hỷ cười đáp.

- Phải rồi, áo đẹp thì mới, người cũ thì hay. – Tiêu Vũ Trạch góp lời, cô bạn gái xinh đẹp của anh đứng bên cạnh trộn mắt lườm anh, mọi người đều nháy mắt cười thầm.

- Tiêu Vũ Trạch, anh đừng nói những lời như thế trước mặt cô ấy. – Lâm Ấu Hỷ nhìn anh, nét cười có vẻ gượng gạo. – Anh mất năm năm trời mới tìm được một nửa của mình mà không biết trân trọng hay sao? – Câu nói vừa dứt, nước mắt chảy dài. Tiêu Vũ Trạch ôm cô vào lòng, vỗ vai cô.

- Hay chưa hay chưa, nói đi nói lại vẫn thói cũ, ban ngày ban mặt mà diễn trò gian tình, bạn gái anh bỏ anh bây giờ đấy, Tiêu Vũ Trạch. – Tô Hoan Hoan và Diệp Mộng Mộng đứng bên cạnh vừa nắm áo hai người, vừa tách hai người ra.

Tiếng loa giục hành khách lên máy bay, Lâm Ấu Hỷ không cười nữa, cô giơ tay vẫy vẫy, sải bước nhanh vào cửa hải quan.

Máy bay từ từ cất cánh, cả thành phố rộng lớn nằm gọn trong đáy mắt. Những kiến trúc cao tầng hơn năm trăm mét lúc này trở nên nhỏ xíu, chẳng khác gì một hộp diêm. Dòng sông Hoàng Phố như một sợi tơ, mềm mại chảy về đông, trời với nước liền một dải xanh biếc. Từng áng mây hiện ra trước mắt. Cách đại dương là nước Mỹ rồi.

Trên thế giới này, dù người đời hay nói muôn sông ngàn núi cách trở, nhưng người yêu nhau chỉ cần nắm được tay nhau là bất kể xa cách thế nào, cũng cố gắng để được ở bên nhau. Dù một bên không đổi dời, nhưng bên kia vẫn đợi chờ, anh đợi chờ thì cô sẽ tiếp tục tìm về với anh.

Đến sân bay quốc tế New York, ở sảnh lớn nhìn ra, la liệt những tòa nhà cao tầng gấp mấy lần Thượng Hải khiến mắt cô hoa lên, cảm giác nặng nề tràn ngập. Cô ngóng tìm biển hiệu người của công ty bên Mỹ, cô tự miêu tả mình qua điện thoại: mặc váy đen, giày cao gót, tóc xoăn, người gốc châu Á, da trắng trẻo, tay xách túi khá cũ màu đen...

Một bó hoa hồng to án ngữ trước mắt cô, trên ngón tay áp út của bàn tay cầm hoa có đeo chiếc nhẫn bạc to chạm hình rồng. Bó hoa từ từ ngã vào lòng cô, người đàn ông sau bó hoa to dùng tay, khuôn mặt tuần tú, mắt hơi nheo nheo, môi nhếch lên cười với cô, để lộ hàm răng trắng bóng, tỏa ra mùi bạc hà mát dịu.

- Lâm Ấu Hỷ.

- Lãnh Tử Thần!

Bó hoa rơi xuống đất.

- Hoa anh mua cho em sao lại vứt thế? Cô ngốc này, vừa gặp đã khiến anh bực mình.

- Tổng Giám đốc Lãnh, nhà tư bản, đừng có hẹp hòi nhỏ nhen thế được không.

- Anh mới đi có mấy tháng, em đã đuổi theo ngay, tức là nhớ anh chứ gì, chỗ nào nhớ anh nhất, chỗ này phải không? Hay là chỗ này?

- Chỗ này này, thôi thôi, đừng người thế này, anh đừng sờ mó nữa, ngược chết được.

- Sờ gì chứ, đây là nước Mỹ, rất thoáng mà, chẳng ai chú ý đến mình đâu, ngốc ạ.

- Anh mới ngốc, đừng ôm em chặt quá, cẩn thận một chút, đừng làm nghẹt em bé.

- Em bé nào, em bé của ai?

- Chẳng biết em bé của ai, được hai tháng rồi. Ai mà cứ ở lý nhà em không đi, sau rồi bị cảnh sát tới xách đi mà vẫn không chịu, cho nên em phải cất công đến Mỹ.

- Là ai nhỉ, cái gen này về sau là đáng phục lắm đấy. Ôi, đây là cực kỳ may mắn, không bị Tiêu Vũ Trạch can thiệp nữa rồi. Phải rồi, ngốc ơi, anh đặt vé rồi, nửa giờ nữa sẽ bay, Las Vegas, chúng ta làm thủ tục kết hôn điện tử nhé, được không?

- Vâng, thật là tốt quá.

Những lời nói chìm trong hơi thở ấm áp của đôi môi nồng nàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-gio-trang-lai-tron>